

Истинският наследник на трилогията „Милениум“
il Fatto Quotidiano

ИНГАР ЙОНСРЮД

ВИЕНСКОТО БРАТСТВО

ПЪРВА КНИГА ОТ ТРИЛОГИЯТА ЗА КОМИСАР БАЙЕР

Glibri

ИНГАР ЙОНСРЮД ВИЕНСКОТО БРАТСТВО

Превод: Радослав Папазов

chitanka.info

Истински наследник на трилогията „Милениум“.
il Fatto Quotidiano

Едва появил се на литературната сцена, норвежкият журналист и писател Ингар Йонсрюд (р. 1974 г.) е обявен за новата звезда на криминалния жанр, с ярка индивидуалност и открояващ се почерк. Веднага след излизането си през 2015 г. дебютният му роман, първа книга от трилогията за комисар Байер, се превръща в бестселър, високо оценен от критици и читатели, а правата за неговото издаване са продадени в 20 страни.

„Виенското братство“ е майсторски изграден конспиративен трилър, в който исторически събития се преплитат със съвременната политическа реалност и живота в сянката на страха от тероризма. В първата част от трилогията емоционално нестабилният полицейски комисар Фредрик Байер се заема да разнищи случая с изчезването на близките на високопоставен политик. Дъщерята принадлежи към религиозна секта, срещу която е извършена кървава атака. На местопрестъплението е открита тайна лаборатория. В хода на разследването Байер и помощничката му от специалните служби Кафа Икбал се натъкват на свидетелства за дейността на братство от биолози, осъществявали опити в името на „расовата хигиена“ по време на Втората световна война. Динамичното и напрегнато повествование увлича читателя в мрачните дебри на националсоциализма, в онова зловещо минало, чиито останки подхранват терора в настоящето.

Във всяка сложна общност, каквато например е човешкото общество, естественият подбор — селекцията — играе основна роля. Колкото по-строга е селекцията, толкова по-добре ще се развива видът.

Този подбор сред най-добрите и приспособими към живота представители на видовете първоначално е бил извършван от самата природа и от хората, стига те да са действали в хармония с нея. Първите човешки „вмешателства“ са били извършвани не срещу природата, а напротив, за да ѝ помогнат в нейната работа. Това, че средствата, използвани тогава, били груби и донякъде жестоки според нашите разбирания, е друга тема. Въпросът е дали нашето време, което стига до другата крайност, като насърчава всичко слабо и нищожно, не е извършило нови брутални деяния, съизмерими по жестокост със старите.

Из увода на „Расова хигиена“ от Юн Алфред Мьоен,

Издателство „Якоб Дюбуадс“, 1938 г.

Юн Алфред Мьоен умира през 1939 г.

ЧАСТ I

ГЛАВА 1

В полумрака стюардесата отсервираше недокоснатия поднос с пушена съомга, костур от Босфора и виенски ябълков щрудел. Движенията ѝ бяха бързи, толкова рутинни, че дори не ѝ се налагаше да поглежда надолу. Докато ръцете ѝ работеха, тя го погледна. На лицето ѝ се изписа онова изражение, което придобиваха някои, щом го видеха отблизо. Сякаш в картината имаше смущение, но тя не можеше да определи какво точно. Когато се протегна към чашата му с шампанско, той сложи ръката си върху нейната. Тя бързо я дръпна.

Той предпазливо повдигна сенника на прозореца. Останалите пътници спяха. Примигващите светлини от крилото на самолета хвърляха слаби отблясъци върху стъклото. Някъде там долу трептяха хиляди златисти светлинки. Европа. Беше минало много време. Той затвори очи, погали с пръсти шева между маската и кожата и се замисли за всичко, което беше преживял.

Спомни си как прахът беше танцувал лениво в следобедния бриз. Жаркото слънце беше обвито в блед синьо-сив килим. Степта се намираше на хиляда метра надморска височина и въздухът беше разреден. Въздушното съпротивление беше ниско. Условията не можеха да бъдат по-добри.

Лежаха неподвижно на каменното стълбище до най-горното прозорче на старото минаре. Температурата отвън беше близо четиридесет градуса. Вътре беше по-хладно, но въпреки това — ужасно горещо.

Той гледаше пред себе си. Примигна и се взря в сенките със съзнанието, че Кита го наблюдава през далекогледа. Срещата беше продължила почти четири часа. Ако губернаторът искаше да се прибере в своя добре охраняван дом преди свечеряване, трябваше скоро да тръгва.

Кита го сръчка в рамото. Той знаеше какво означава това и зареди оръжието. Погледна през мерника. Стената беше небоядисана,

червено-кафява на цвят. Гологлав мъж, облечен в тъмна жилетка и светъл *перахан тунбан*, традиционната туника, предпочитана от много афганистанци, беше отворил вратата на балкона. Това беше Хасам. Информаторът, който беше примамил губернатора тук.

Хасам отстъпи встрани, за да може един възрастен мъж да застане на балкона с парапет от ковано желязо. Губернатор Осмал Абдулах Камал. Мерникът се плъзна по кафявия му тюрбан. И надолу по гъстата му посивяла брада. Двамата мъже стояха в привидно мълчание, загледи в маковите полета.

От отката той изгуби целта от очи. Когато спусна оръжието обаче, видя, че 338-калибровият куршум, марка „Лапуа Магнум“, беше попаднал почти на пет сантиметра вдясно от центъра на гръдния кош. Дори изстрелът да беше по-неточен, пак щеше да е смъртоносен. Въпреки това гневът започна да пулсира в слепоочията му. Вместо да направи червена дупка с размерите на портокал в бялата туника на губернатора, почти беше разкъсал гърдите му на две. Фонтан от светлочервена кръв обагри балкона, Хасам и стената зад двамата мъже. Тялото на губернатора се изопна и се стовари върху вратата. Там движението спря рязко и тялото застана в много странно положение, леко приведено, а след това крехката дървена конструкция поддаде, то падна на пода и се вдигна облак прах.

Презареждане. Звук от падаща гилза на стълбите.

Хасам се сви до обутите в сандали крака на губернатора. Може би се молеше. Може би го беше обзела паника. Може би играеше театър пред охраната, която се спусна на балкона. Нямаше значение. Стрелецът провери посоката на вятъра и натисна спуська. Миг след това тялото на Хасам се прекатури на една страна. Мозък, кръв и остатъци от коса и череп образуваха оранжево-червен ореол върху глинената стена.

Убиецът мигна и си помисли, че окото е фотоапарат, а примигването — онова едва забележимо затъмняване, когато огледалото се обръща и времето застива. Този момент беше негов и щеше да остане запечатан завинаги.

— Сбогом, Хасам — констатира Кита.

Стрелецът зави оръжието в кърпа. Докато Кита прибираше далекогледа, той се изправи и изкачи трите стъпала до завързания мъж, който лежеше на площадката над тях. Няколко мухи жужаха около

засъхналата кръв по челото му. Превръзката на очите на стария имам не позволяваше да се установи дали той е в съзнание. Дишаше учестено и хрипливо. Стрелецът освободи автоматичния пистолет от кобура на пояса си. Кита бързо поклати глава: „Няма нужда.“

Отвън пред минарето си стиснаха ръцете.

— Организацията ти пожелава успех в Норвегия — каза Кита.

Той изсъска.

ГЛАВА 2

— Фредрик Байер. С „й“. Не с „и“.

— Адрес?

— Улица „Соргенфригатен“^[1]. В Майорстюа.

— В Хайнеке^[2] ли?

— Моля?

— Мисля, че сградата, в която живеете, се казва Хайнеке. И сте роден...?

— В... тук, в Осло. Какво значение има?

— Извинете. Имах предвид годината на раждане. На колко години сте?

— Четиридесет и осем. На четиридесет и осем съм.

Главният комисар, който седеше на кожения диван, протегна мършавата си ръка. Взе лъжичката, която му бяха донесли с чашата разтворимо кафе, и я завъртя, докато видя собственото си бледо отражение в нея. По повърхността на извития метал едва успя да различи фините сиви следи на времето, отличаващи се върху слепоочията му. Затова пък тънкият му, добре подстриган мустак, изглеждаше като нарисован в състояние на пиянски унес.

Пред комисаря седеше служебният психолог. Над него висеше плакат на Ърнест Хемингуей, гол до кръста. Писателят позираше с каменно изражение на лицето и държеше двуцевна пушка.

— Хемингуей не се ли беше застрелял?

— Да, като баща си.

— Не е ли странно един психолог да украсява кабинета си с някакъв тип, който си е пръснал черепа?

— Точно толкова странно, колкото и фактът, че живеете на улица „Безгрижна“, предполагам — отвърна психологът и кимна поверително към дебелия папка на пациента на масата между тях.

Комисарят изсумтя сърдито. В най-добрия случай, адресът беше просто съвпадение.

— Бившата ми жена избра апартамента.

— Значи сте били женен? Деца?

— Три... Две. Искам да кажа, две.

— Три или две?

— Едно от тях почина.

— Съжалявам. Какво се случи? — Психологът с двойна брадичка затегна възела на конската опашка на тила си.

Точно тук идваха полицаите от целия град, за да си излеят душата. Повдигаше му се от вонята на тревога, неудовлетворение и страх, които ежедневно се изливаха върху грубите мръснобели стени. Кабинетът на психолога беше голям колкото килия и Фредрик Байер имаше нужда от въздух. Захабеното кожено канапе изскърца, когато той се надигна. Изправен, стигаше почти до тавана. Застана пред прозореца. Мръснобели завеси се вееха над мокрите от дъжда алуминиеви первази.

Психологът не си направи труда да се обърне и когато Фредрик се обърна, той видя само рядката му конска опашка и плешивото му теме, блеснало от пот. Под него беше мозъкът му, маринован в най-мрачните тайни на полицейските служители. Това приятелче беше нужникът на полицаите в Осло. Дявол да го вземе, нямаше да обсъжда с него какво е станало със сина му.

— С децата си ли живеете?

Фредрик потърка очи.

— Не. Те живеят в Тромсьо. С майка си. Алис. И с нейния нов мъж.

Когато отново се отпусна на канапето, лявото му коляно болезнено изпука.

— Не съм тук по своя воля. Трябваше да избирам между Вас и дълъг отпуск.

Психологът прокара пръст през гънката на двойната си брадичка.

— Защото не смятате, че сте болен?

Тонът не остави съмнение за презрението му към хората, които сами си поставят диагноза.

— Психически ли? — отвърна Фредрик и впи поглед в него. — Не.

[1] Улица „Безгрижна“. — Б.р. ↑

[2] Heinekegården — известна с архитектурата си жилищна сграда в Осло, построена през 1899 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Юнското небе тежеше сиво над площад „Йернбанеторге“. През прозореца на колата той виждаше гражданите на Осло да се разхождат със затворени чадъри и четиристезонни якета. Фредрик пусна слънцезащитната козирка, погледна се в огледалото и прокара ръце през късата си коса. След това измъкна новите очила от джоба си. Рамката беше метална. Стъклата — големи, почти квадратни. Помисли си, че изглежда като източногермански полицаи. Това му харесваше. Главният комисар стисна устни, погладил мустака си с пръст и хвърлил един поглед към човека на седалката до себе си.

— Кари Лисе Ветре — повтори комисар Андреас Фигуерас, този път по-силно, докато барабанеше с палци по волана. — По едно време не я ли охраняваха наши хора?

Фредрик отпусна глава на облегалката от дървени топчета.

— Нищо не излезе от това.

Партньорът му цъкна с език, за да покаже, че се сеца за какво става дума, когато свиха по улица „Конгенс гате“. Към безлюдния център с офиси и административни сгради, където ходят само заблудени туристи, незначителни чиновници и волни градски птици. Униинето на квартала, който носи името „Квадратурен“^[1].

— За какво беше този случай? — попита Андреас. — Някакви педалски истории?

— Да. Станала свидетел как хомосексуална двойка била пребита пред кино „Колизеум“. Няколко дни преди делото ѝ се обадил един мъж и ѝ казал, че ще ѝ разпори гениталиите, ако даде показания. И други били заплашени, но заради биографията ѝ на полицията ѝ светнала червената лампа.

— Да, разбира се, че е получила специално отношение. Проклети политици! — изръмжа Андреас, смъкнал очилата си от сребристосивите си къдрици и ги поставил на носа си. Андреас беше няколко години по-възрастен от него, въпреки това Фредрик му беше началник.

— Има ли връзка с този случай? — продължи той, след като Фредрик не пое подканата му да изсипе огън и жупел над народните

представители.

— Нищо не го подсказва.

— А сега дъщеря ѝ е изчезнала?

— Дъщеря ѝ и внукът ѝ. Принадлежали към някаква специална общност.

— Поредната гадост, значи — изпъшка Андреас и повдигна масивната си брадичка още по-високо. В редките случаи, в които не беше ядосан, Андреас, със своите дълбоки очи, светлокафява кожа и ръбести очертания на лицето вероятно беше най-хубавият полицаи в града.

Фредрик затвори очи и се замисли за жената, с която след малко щяха да се срещнат. Беше стилна — до такава степен, че почти не приличаше на норвежка. Беше станала заместник-председател на Християнската народна партия, след като беше загубила надпреварата за председателското място, описана от медиите като открита битка. На екрана тя беше сред малкото политици, които владееха уменията да изглеждат искрени, без да са лицемерни.

Паркираха на чакълестата площадка пред Военното сдружение в Осло, постройка с елегантна фасада, стена до стена с крепостта Акешхюс. Фредрик поглади рипсеното си яке и натъпка фланелката си в джинсите. Погледна към придружителя си. Андреас имаше три кремави ризи, три сиви панталона и две вталени сака. Дрехите му отиваха и Фредрик рядко го виждаше да носи нещо друго.

— Има тържество за ветерани от войната — обясни Фредрик, докато минаваха покрай двете къси оръдия на входа. Вътре миришеше на лимони и скариди. В голямата зала за тържества седяха стотина грубовати мъже и няколко жени. Ловци на нацисти, ловци на ислямисти и борци за опазване на мира. На началника на отбраната и на няколко профилирани ветерани бяха отредени почетните места под портретите на кралското семейство. Кари Лисе Ветре се намираше в другия край на стаята, където кралският девиз „Всичко за Норвегия“ беше изписан със златни букви точно под тавана. Тя оживено разговаряше с двамата кавалери на нейната маса. Единият беше едър червенокос мъж на около петдесет с мустак, който приличаше на космата ларва. Другият беше грохнал старец. Преди много време явно е бил сериозно обезобразен. Изглежда, имаше белези от изгаряния. На много места кожата на черепа му беше опъната и избледняла като

хартия, която е била намокрена и след това изсушена. Ръцете му, бели като тебешир, бяха отпуснати върху извитата дръжка на един бастун.

Фредрик си проправи път между масите и погледна Ветре в очите.

— Аз съм главен комисар Байер. Разговаряхме по телефона...

Представителката на Християнската народна партия се усмихна за кратко.

— Господа, за съжаление, ще трябва да Ви оставя. Байер, това е Стайн Брьонер, военен историк — каза тя и се усмихна на ларвата. — А това е Колбайн Име Монсен. Господин Монсен е един от нашите герои от Втората световна война.

Ветеранът се взираше в него с ясните си тъмни очи.

— Байер — промърмори той.

Ръкуваха се. После старецът извади от джоба на гърдите си гравирен предмет от кост. На него със завъртян шрифт пишеше „КИМ“. Беше сгъваем гребен. С треперееща ръка той приглади стърчащите кичури на врата си.

Андреас ги изчака в съседния салон. На стените имаше ръчно рисувани карти и картини на офицери с мрачни изражения.

Жената политик прескочи любезностите.

— Разочарована съм, че отне толкова време. Мина месец, откакто се свързах с вас.

Коментарът ѝ запали обезпокоително пламъче в очите на Андреас.

— Дъщеря ви все пак е голям човек — започна той. — Тъй като не можем да знаем със сигурност дали става дума за криминален случай, възможно е тя да не желае контакт...

Андреас я погледна над очилата си.

— С родителите си?

Ветре си пое дъх. Фредрик я изпревари.

— Колегата ми се опитва да каже, че трябваше да спазим дълга си за мълчание и да спазим няколко процедури. — Бързо продължи: — Както ние, така и Службата за защита на детето, сме обезпокоени относно ситуацията с вашия внук. Вилиам?

— Вилиам Давид Ветре Андершен — потвърди тя. — Скоро ще стане на четири.

— Ясно. Та, Службата за защита на детето и преди е имала проблеми с общността, към която принадлежи дъщеря ви. Затова и започнахме следствие, като имаме предвид, че е *възможно* това да е случай на отвлечане.

— Хубаво — каза Ветре и хвърли проникателен поглед на Андреас.

Седнаха.

[1] Комплекс със сгради в центъра на Осло, построен след големия пожар в града през 1624-а. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Ако трябваше да налучква, би предположил, че е на четиридесет и пет, но знаеше, че е по-възрастна. Над петдесет. Използваха възрастта ѝ срещу нея, когато стана *само* заместник-председател на партията. Беше прибрала тъмната си коса в кок и носеше втален сив костюм. На врата ѝ висеше сребърно кръстче.

— Не съм се виждала и чувала с Анете от половин година — започна тя.

Сега като седна, тонът ѝ стана по-мрачен. Ветре явно искаше да покаже, че може да контролира емоциите си. Често срещана черта у хората, които са свикнали да получават респект. Те ненавиждат слабостите. Най-вече своите.

— Повечето родители се отчайват, когато децата им се бунтуват. Когато се напиват, пробват наркотици, правят секс и знам ли още какво. При нас никога не е било така. Дъщеря ми се сърди, защото смята, че съм твърде либерална. А аз ѝ се сърдя за това, че изчезна заедно с внука ми. И защото е консервативна кучка. — Ветре се усмихна уморено, преди да продължи.

— Защото Анете...

Столът ѝ изскърца, когато тя се облегна назад и се вторачи в тавана, сякаш търсените от нея думи бяха изписани някъде под гипсовите орнаменти на тавана.

— Анете живее само за Бог.

Косата на Ветре беше добре поддържана и блестяща. Всеки косъм беше укротен и твърдата ѝ ръка не позволяваше и най-малкото непокорство на перчема.

Всичко започнало в тийнейджърските години на Анете. Не искала да ходи на църква, защото не приемала жени да бъдат свещеници. Не одобрявала и хомосексуалните свещеници. Нито промените в литургията. Смятала, че църквата се подиграва на собствения си Бог.

Ветре се позасмя и поклати глава. Бръчките около очите ѝ може би бяха малко по-ясни, отколкото издаваха камерите, но го поразиха,

колко изумително се доближаваше тя до телевизионното си алтер его. Дискретният грим беше положен перфектно, а начервените ѝ устни излъчваха надеждност и топлина. Имаше и още нещо, както установи колебливо той. Цветът беше точно толкова дълбок, че да създава чувство на еротика. Колко елегантно. Това, което на пръв поглед изглеждаше просто като червило, всъщност предизвикваше мозъка, сърцето и члена.

В интерес на истината, достойно за един политик.

— Въпреки това запазихме известно уважение една към друга. Това се промени чак когато тя влезе в „Светлината Божия“... в общността, както вие я наричате.

Червенокос шведски келнер им сервира кафе. Ветре замълча, докато той беше край масата.

Бяха изминали седем години, откакто Анете беше започнала да посещава богослуженията на „Светлината Божия“, отцепническа общност от Филадельфия. Прекратила обучението си като лаборант няколко месеца преди да положи последния си изпит.

— Безумна глупост — каза Ветре, дишайки тежко.

След това Анете продала апартамента в Санктхансхауген, който родителите ѝ били купили, и заживяла в общността. Там срещнала Пер Олав, бащата на Виям. Не искали да се венчаят в църква, но сигурно са имали някаква церемония.

— Не ни поканиха.

Ветре примигна бързо и разтри скули с тънките си пръсти.

— Изглежда, всичко се е случило много бързо, защото не мога да си представя, че Анете би си легнала с някого, без връзката им да е... благословена от Бога. Както разбирате, тя не е такава момиче.

— Да, явно не е такава.

Щастието им обаче не продължило дълго. Пер Олав починал малко след раждането на Виям. От някаква инфекция. В болницата не могли да им дадат много информация. Лотарията на живота. Или Божията воля.

— Зависи кого ще попитате — каза замислено Ветре.

Андреас вдигна поглед от тефтера си.

— Къде се намира тази общност?

— В Маридален. В едно имение, което наричат Сулру^[1]. На мен и мъжа ми не ни е разрешено да ги посещаваме там. Никой не може да

ги посещава според Анете. Някаква параноична идея.

Ветре изпъна пръсти. Огледа ноктите си, перфектно лакирани в червено.

Анете посещавала родителите си. Не често, но от време на време. Вероятно я разчувствали сълзите на майка ѝ винаги щом виждала внука си. А може би е имала угризения на съвестта, че е обърнала гръб на хубавия живот, осигурен от родителите ѝ. Сега обаче беше изминала половин година. Половин година ни вест, ни кост.

— Участвах в една дискусия по радиото — за момичета, които правят аборт. Аз съм против аборта, няма да намерите много хора в партията, които да го подкрепят, но и смятам, че съществуват ситуации, при които абортът би могъл да бъде алтернатива. Анете явно е чула дискусията. Беше бясна, крещеше и питаше дали съм искала Вилиям да не се е раждал.

Ветре завъртя очи.

— Сякаш това имаше нещо общо с дискусията. Тя смяташе, че съм съдела делата на Сътворителя. Че съм обърнала гръб на Бог. Оттогава не сме говорили.

Сведе поглед.

— Последните месеци ѝ звънях всеки ден. Изпратихме ѝ безброй съобщения, умолявахме я да даде признак на живот. Два пъти ходихме до имението, но бяхме грубо изгонени. Сложили са охрана на пътя. Охрана.

Срещна погледа на Фредрик.

— Охрана на религиозна общност...

Отвън Ветре направи място на Фредрик под черния си чадър. Разходиха се покрай стените на Министерството за опазване на околната среда на улица „Недре Шлотсгате“. Над тях се сипеше летният дъждец. Андреас се върна с колата в участъка.

— Какво знаете за тази общност? За „Светлината Божия“? — попита Фредрик.

— Помните ли Бьорн Алфсен-младши?

Той поклати глава.

Бьорн Алфсен загубил родителите си и големия си брат при автомобилна катастрофа и като единствен наследник на семейния

концерн „Горска индустрия Алфсен“ притежавал стотици милиони. Ако си бил изиграл картите правилно, и до ден днешен щял да бъде един от най-богатите хора в Норвегия. Но малко след като дядо му починал на седемдесет и няколко години, продал всичко. Само за няколко години успял да пропилее цялото семейно имущество. Купони и погрешни инвестиции. Много пари потънали в диамантена мина в Южна Африка. Работел заедно с режима на апартейда, но бил измамен от местните бизнесмени. Началото на 80-те години прекарал в съда. Фалити и сърдити партньори.

Това е проклятието на богатите, мислеше си Фредрик. Първото поколение печели парите, второто ги управлява, третото ги пропилява. Всъщност изобщо не е толкова странно. Трудно е да цениш нещо, за което никога не ти се е налагало да се бориш.

— В продължение на много години той отсъстваше от общественото пространство, но в средата на 90-те изведнъж се появи отново. Като влиятелен спонсор на Петдесетничеството — каза тя.

— Значи отново е забогатял?

— Не знам. Такива богаташки чеда винаги имат скътани крони някъде. По отношение на ценностите беше станал много консервативен. Започна да поставя редица условия на общностите, които подкрепяше. Условия, срещу които много хора възразяваха. Нарасна конфликт и той се отцепи. Основа собствена секта.

— „Светлината Божия“ — заключи Фредрик.

— Дори се нарича пастор.

Фредрик вдигна поглед към къщите на площад Кристиания, построени в стил „фахверк“^[2]. Тук бяха някои от най-старите постройки на града. Много заможни хора ги бяха построили. Днес никой нямаше представа кои са те. Асфалтът под краката им завибрира, когато един трамвай мина покрай тях.

— Спомням си „Светлината Божия“. Трябва да е било преди 11–12 години. Бяха направили агресивна демонстрация, нали?

— Точно така. Срещу обществото ни, което било морално деградирало — отвърна Ветре. — Протестираха срещу строежа на джамии. Демонстрираха пред болници, където се правят аборти. Обявиха се против венчавките на гейове и не приемаха църкви с жени свещеници. Смятаха, че Бог ще ни накаже. Че Страшният съд е неизбежен... В един момент обаче нещата поутихнаха.

Протестиращите изчезнаха. Честно казано, мислех, че сектата се е разпаднала.

Спряха, за да се сбогуват пред Стуртинга^[3], където Кари Лисе Ветре беше прекарала голяма част от живота си. Винаги в публичното пространство. Той се запита какво ли беше да имаш майка, която принадлежи на народа. Дали всъщност целият случай не се отнасяше за това? За закъснелия протест на детето на един политик?

— Защо я наричате „секта“?

— Защото си е точно това. Заради вярата, че са пазители на абсолютната истина. Силният водач. Изолацията в имението. Предсказанията за Страшния съд.

При всяка изброена точка Ветре вдигаше по един пръст.

— Като по учебник е. Смятате ли, че това е добро място за отглеждане на дете?

Не изчака отговора. Вместо това му подаде ръка.

— Е, имам да печеля избори. Благодаря ви за помощта. Наистина го оценяваме. И двамата с мъжа ми.

Усмихна се както по телевизията.

[1] Solro (норв.) — покой на слънцето. — Б.пр. ↑

[2] Къщи, изградени от кръстосани греди, празното пространство между които е изпълнено с кирпич или тухли. — Б.пр. ↑

[3] Стуртинг — норвежкият парламент. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Миризмата на гниеца земя се смесваше с уханието на добре изпържен бекон.

Фредрик откряна прозореца на зимната тераса. С присвити очи се загледа надолу към тесния двор. Студеният въздух го обгърна. Зърната му се втвърдиха. Облегна се на парапета, вдигна с две ръце саксиите с полюляващи се на вятъра цветя и ги остави на бетонния под. Миризлива кафява течност потече между пръстите на краката му. Цветята, които трябваше да цъфтят в лилаво-синьо и червено на лятното слънце, бяха увиснали от саксиите, покрити със слuzеста мръсотия. Беше началото на юли.

Той видя отражението си във вратата на балкона. Носеше само чифт светли дънки. Коляното го заболя от вдигането и го накара да забележи, че куца. Лицето му беше тясно и издължено, скулите — ясно подчертани. Рехавият му мустак, извит надолу към ъгълчетата на устните, беше спомен от младежките му години. На няколко пъти я беше махал, но така и не свикна да се гледа без брада. Веждите над тесните му очи бяха гъсти. „Имаш погледа на стар лабрадор“, каза му веднъж тя, когато той отново легна върху нея. „Няма как да ти откажа.“ Той знаеше, че тя обича кучета. Но не му беше приятно да му се напомня, че се държи като такова.

Спря се на прага на кухнята. Отдавна не беше заставал така. Като гост. Живееше сам, но домът му не беше ергенска бърлога. Плотът беше чист, чиниите бяха наредени в миялната, а повечето празни бутилки бяха в найлонови торби. Стените бяха боядисани в бяло, с изключение на плочките над готварската печка. Редуваха се червени и оранжеви плочки. Кресящо. Това беше *нейна* идея. Когато си тръгна, той махна плакатите с Айфеловата кула и пушещата котка с лорнет. Искаше да окачи своите. Черно-белият фалшифициран плакат на Ролинг Стоунс пред Алтамонт от 69-та. Фестивалът на остров Калвъоя през 1977-а, с група „Смоуки“ като хедлайнер и един немски биплан, който се спуска от небето. Засега обаче стените бяха голи. Вместо това тя беше тук. Отново.

Големият ѝ гол задник беше точно пред котлона. Погледът му се отпусна върху широките му бели бузи. Едната още беше зачервена. От тази солидна и заоблена като котва плът се издигаше най-красивата част от тялото ѝ. Анатомично перфектната извивка на кръста ѝ, която поставяше талията в центъра и ѝ придаваше форма на виолончело. Годиците и бременностите бяха оставили следи върху нея и я бяха закръглили. Като вълни на подострен кремък. Зрял плод, помисли си той и я погледна с присвити очи.

— Какво гледаш? — Тя отметна разрошената си конска опашка и му хвърли подозрителен поглед. — За какво си мислите, господин Байер?

Алис се обърна и той се ухили. В ръката си тя държеше шпатула за тиган. И не беше съвсем гола. Около врата и талията си беше завързала единствената му кухненска престилка. Беше бяла, а на нивото на средно големите ѝ гърди имаше щампа на жълт танк. Под него — сива глава на риба треска. Дали това носеше символика? Дори да беше така, той не я разбираше.

След това се нахраниха мълчаливо. Трохи, мазнина и следи от жълтъци и домати останаха по чиниите след ометената закуска. Фредрик сръбна от полуизстиналото кафе и прелисти вестника с икономическите новини, без да го чете всъщност. От уредбата в хола от предната вечер жужеше плейлистът на Даяна Крол. Времето, което беше отделил, за да го състави, явно си беше струвало.

— Животът трябва да се състои от съботи като тази — каза Алис.

Приведе се напред, написа съобщение на телефона си и продължи:

— Самолетът ми излита след няколко часа. Ще трябва да тръгвам.

Вдигна глава и му се усмихна закачливо. Той я гледаше. Бившата му жена носеше плътна червена рокля, която прикриваше деколтето ѝ. Сега щеше да се прибере вкъщи при Ерик. При новия си мъж. Фини мимически бръчки образуваха пътечки към зелените ѝ очи. Все още различаваше бегло луничките по носа ѝ.

— И той не подозира, че си тук?

— Че спя с теб? Не мисля, че си го е представял и в най-болните си фантазии.

— И няма други?

Алис запърха с мигли.

— Разбира се, че не, Фредрик. — Направи пауза. — Всичко си има граници.

За момент го изгледа предизвикателно.

— Как е... с нея...

— Бетина. Всичко е наред с Бетина.

— Още ли се виждате?

— Да, виждаме се.

— Спите ли заедно?

— Аха.

— Колко хубаво! Може ли да излезе нещо по-сериозно? — Гласът ѝ звучеше с полутон по-високо.

— Може би.

— С какво, казваш, се занимава тя? Някакви полицейски работи, нали?

Усмихна ѝ се. Беше наясно, че тя знае много добре.

— Работи за главния секретар.

— А, да! Точно така беше.

Той избута стола си назад. Изправи се и взе чиниите. Искаше да сменят темата.

— Между другото, знаеше ли, че тази сграда се казва Хайнеке? Носи името на архитекта, който я е проектирал. Георг Хайнеке.

Алис го погледна въпросително.

— Откога пък започна да се интересува от архитектура?

— Винаги съм харесвал хубавите неща — отвърна той и кимна към горната част на тялото ѝ. Тя подмина жеста. — Служебният психолог ми го каза.

На челото на Алис се появи онази бръчка от притеснение, която той толкова мразеше. Защо не ѝ е казал по-рано? По дяволите. Нали сега ѝ казваше.

— Не е сериозно. Пак имах няколко пристъпа. От тревожност, според онзи тип.

Усмихна се глуповато.

— Смята, че „се дължи на стрес“. Каза ми да работя по-малко. Така че почивката ще ми дойде добре. С нетърпение очаквам да видя децата.

Алис му хвърли онзи обезоръжаващ поглед. Той означаваше: „Познавам те. Познавам те по-добре от повечето хора. По-добре от всички. Познавам същността ти.“

— Какъв е психологът?

— Не знам. Само минах през кабинета му, за да ми удари един печат.

Тя поклати глава. Не разбираше.

— Един от шефовете докладвал, че се притеснява за мен. Трябваше ми един печат, за да мога да работя на терен.

Алис си облече скъпото пончо от прозрачна синтетична материя. Той я последва в коридора.

— Разбираш защо няма да дойда на погребението, нали? Ще е твърде дълго пътуване за мен и децата. Якоб и София почти не я познаваха.

— Не съм и очаквал да дойдете. Ще мога и сам да погребя мама.

Тя докосна брадичката му.

— Бетина ще дойде ли?

Той кимна.

— Добре. Може би все пак не е толкова лоша.

Алис се усмихна насила и двамата бързо се прегърнаха.

— Пази се, Фредрик. Децата очакват с нетърпение да те видят. Да знаеш, че им липсва баща им. Погрижи се да си прекарат добре.

— Разбира се — отвърна той и я шляпна по дупето.

Тъкмо си беше отворил кутия „Карлсберг“, когато телефонът иззвъня. Остави секретаря да се включи. Спокойно допи бирата си, но се наложи да се втурне към нощното шкафче и да грабне телефона.

Беше Сюне Йоргенсен. Негова висшестояща, шеф на Отдела за насилствени и сексуални престъпления в полицията в Осло.

— Фредрик. Обади ми се. Извършено е масово убийство. В общността в Сулру. Изпращам кола да те вземе.

ГЛАВА 6

Едри дъждовни капки се разбиваха в предното стъкло. Чистачките се плъзгаха по него като размахани весла и изтласкваха водата. Фредрик едва успя да зърне нивите в Маридален, преди да профучат надолу по пътя. Край руините на църквата „Света Маргарета“ откъм северната част на езерото Маридалсване младият служител на реда зад волана изключи синята лампа и намали скоростта. Бяха изминали вече две седмици от деня на Свети Йоан^[1], ала въпреки това цареше непрогледен мрак.

Тази вечер дори колоездачите, свикнали с лошото време, си бяха останали вкъщи.

Отклониха се от главния път. Малко по-надолу по склона нивите свършиха и преминаха в гъста смърчова гора. Чакълест път водеше през гората. Скоро след това дърветата се оцветиха в сини и червени отблясъци от премигващите светлини. Спряха зад дълга колона от полицейски коли и линейки.

— Благодаря, че ме докара — каза Фредрик и си взе дъждобрана от задната седалка.

Студеният въздух и дъждът притъпяваха миризмата на мокра земя и мъх.

Ниска фигура със светла коса, оформена в скована прическа, му помаха да отиде при нея под един гъст смърч. Това беше инспектор Сюне Йоргенсен.

— Добър вечер — каза задъхано Сюне.

Запалката ѝ блесна, тя се поизправи и дръпна дълбоко от цигарата, която припука. Закръгленото лице с малък плосък нос и негримирани очи за момент доби много доволен вид. Затърси в дъждобрана си джоб за кутията цигари.

— Нима това е добра вечер? — попита той.

— Става дума за изключително брутално престъпление, Фредрик. Имаме петима мъртви. Застреляни са от малко разстояние с по няколко куршума. Един е по пижама и, изглежда, е бил убит в собствената си спалня. Няма ранени, няма оцелели.

Сюне откри джоба.

— Анете Ветре сред... — започна той.

Сюне го прекъсна.

— Не. Всички са мъже. Но все още не сме ги идентифицирали.

Той я погледна въпросително.

— И си сигурна, че става дума за Сулру? Къде са останалите от общността?

Тя натисна с език белега на долната си устна, останал ѝ от пиърсинг.

— Пише „Сулру“ с големи букви над входа на къщата, така че съм сигурна. Но тук няма жива душа. Общността просто е изчезнала.

С три дръпвания преполови цигарата. Изгаси я, отвори кутията и върна фасата в нея, а след това отново затърси джоба.

— Можеш да дойдеш с мен — каза тя, вдигна си качулката и излезе под дъжда.

Тръгнаха по тясна кална пътека през гората. Стигнаха до стръмно сечище, където гъмжеше от полицаи в дъждобрани, осветени от синьо-белите лампи на местопрестъплението. Тревната площ беше с размерите на баскетболно игрище. В единия ѝ край се намираше бяла къща. Вляво от нея имаше малка червена плевня. По моста, водещ към нея, стояха няколко нещастни полицаи, които се бяха заели да вдигат палатка над телата.

В средата на тревната площ имаше още два трупа. Единият лежеше по гръб, другият — настрани, със странно преплетени крака. Липсваше голяма част от лицето му.

— Кога се е случило това? Кой е подал сигнала?

Сюне закричи към къщата и те я последваха. Застанаха в полукръг около телата.

— В телефонната централа за спешни случаи е постъпило обаждане в 12:56. Анонимно. Явно става дума за отмъщение. В името на Аллах.

Тя хвърли поглед назад.

— Отнело е време да се локализира мястото. Сулру не е официално наименование.

— Знам — промърмори Фредрик. — Значи, когато ми се обади...

— ... вече си бях изградила представа за случая. Себастиан е на път. Обявихме извънредно положение.

Отвориха дървената врата и влязоха в къщата. Над входа висеше широка табела, на която с големи букви беше изписано „Сулру“. Вътре техническият екип беше подготвил кутия с калцунни, гумени ръкавици и маски за лице. Голяма картина на Исус покриваше едната стена на тясното антре. Беше облечен в туника и излизаше от пламтящо слънце.

— Отмъщение. В името на Аллах — каза Фредрик бавно, докато си сваляше дъждобрана. — Значи, това трябва да е религиозно възмездие?

— Ти не каза ли, че тази общност е много критично настроена спрямо исляма? Че са демонстрирали против джамии и прочее? — попита тя.

— Да, така е. Но масовите убийства надхвърлят границите.

— Не е само това — каза Сюне.

Що за лудост би накарала някого да потърси религиозна общност наскре гората? И да избие членовете ѝ като животни? Фредрик се чудеше какво си е мислил убиецът (или убийците) в същия този коридор. Когато са видели неравната редица от закачалки. Табелките с имена, изписани с криви печатни букви от недодялани детски пръсти. Дали са спрели тук, за да ги прочетат? Дървената закачалка с табелка „Анете“, на която не висеше нищо. Или тази точно до нея, на която беше окачена шапка от зоопарка. Едва на метър от пода. „Вилиам“.

Със сигурност е царяла абсолютна тишина, когато са се промъкнали вътре. Вероятно са надникнали в детската стая и са видели всички играчки, прилежно прибрани в кутиите. Усетили са миризмата на дезинфектант от кухнята. Преминали са скришом през стаята за шиене, където преждата беше сложена в кошници, а върху шевните машини бяха поставени пластмасови капаци, така че да не пострадат ръчичките на някое момченце или момиченце, решило да стане от леглото преди възрастните. Най-късно около стълбището убийците са разбрали, че всички спят.

Общността е била беззащитна. Те обаче са продължили. Промъкнали са се на втория етаж. Там, където бяха хората.

На стълбището имаше още една картина на Исус с приблизителен размер метър и петдесет на метър и петдесет. Христос с трънения венец, открита рана на челото и кръв, стичаща се по бузите му. Прекомерно голямото лице събуди крайно неприятни чувства у

него. Беше нарисувано в такива детайли, че всяка капка пот и всяка малка нечистотия сякаш крещеше срещу хората.

Не беше просто усещането, че се доближаваш твърде много до някого.

Беше повече от това. Жестоко деяние от страна на онзи, който е решил картината да виси там. Това е било последното, което обитателите на къщата са правели всяка вечер. Минавали са покрай страданията на Исус, преди да си легнат. И всяка проклета сутрин. Не са могли дори да си измият зъбите и да се изсерат, без да им бъде напомнено за всички злини на света.

По широкия коридор в края на стълбата си личаха следите от хаотично бягство. Всички врати бяха отворени. Дрехи и играчки, нахвърляни край стените, снимка на имението, направена от птичи поглед, беше паднала, а стъклото на рамката се беше счупило.

— Някой от медиите обади ли се вече? — попита той.

— Не. И ще се опитаме да задържим положението така. Искам да установим контрол над местопрестъплението, преди да закръжат журналистите.

— Добре. Трябва да предупредя Кари Лисе Ветре, преди да ѝ се обаждат от вестниците.

Насочиха се към стаята в края на коридора. Тя беше малка и старомодно обзаведена. На прозореца висяха дантелени завеси, на перваза имаше цъфтяща бегония. Завивката беше хвърлена на пода. Обитателят на стаята беше на колене пред леглото. Нисък блед мъж в синьо-бяла пижама на райета. Брадичката му беше опряна в чаршафа. Големите му оцъклени очи се взираха безизразно в пространството.

— Това е пастор Алфсен — каза Фредрик.

— Кой?

— Бьорн Алфсен-младши. Той е водачът на общността.

Фредрик се наведе да разгледа трупа. Мъжът беше полуплешив, със сива и късо подстригана коса. Позна го по брадата, оформена като катинарче, от снимките, които му беше пратила Ветре. Точно над дясното ухо на пастора зееше тъмноредвена дупка. Матракът беше потъмнял от кръв.

— Екзекутиран е, докато се е молел пред леглото си — установи сухо Сюне. — Погледни и това тук.

Тя извади една химикалка от страничния си джоб и повдигна смачкания чаршаф.

Късите пръсти на пастора се бяха подули. Причината беше зелен копринен шал, стегнат здраво около китките му. Сюне го отмести леко с химикалката. Фредрик присви очи срещу елегантно изписания бял надпис.

— Арабски.

[1] Отговаря на българския Еньовден. След него денят започва да расте. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Фредрик още беше в спалнята на Бьорн Алфсен, когато пристигна техническият екип. Беше прекарал времето в разглеждане на етажерката с книги. Най-отгоре имаше голяма купчина със стари тефтери, разпечатки от уебстраници и копия на статии, призоваващи към борба срещу упадъчната безбожна идеология, която според общността заливаше цялата страна. Но откри също готварски рецепти, псалми и записки за проповеди. И един прахен мобилен телефон.

Четирите средни рафта бяха изненадващо празни. Имаше по две снимки на всеки. Фредрик ги беше разгледал внимателно.

Пасторът беше на всяка от тях, но хората с него на снимките бяха различни. Беше красив летен ден, а той стоеше пред обляната от слънце къща, в която в момента лежеше мъртъв. Червената му риза на райета беше разкопчана на гърдите, а Алфсен присвиваше очи срещу слънцето. Твърде почернялата му кожа беше като на старец. На снимката имаше няколко деца. И двама мъже на около трийсет. Мъж и жена. Анете и Вилиам. Вилиам изглеждаше на около две-три години, така че снимката вероятно беше направена миналата година. Усмивнатото русо момче стоеше точно пред Алфсен. Носеше зелени къси панталони и твърде широка тениска с надпис „Господ е Пастир мой“. Алфсен беше отпуснал ръце върху раменете на момчето, докато майка му седеше на един стол отстрани и държеше ръката на сина си в скута си. Фредрик знаеше, че тя е на не повече от двацет и седем, но до авторитетния пастор изглеждаше като малко момиченце. Очите ѝ бяха ясни и широко отворени, явно слънцето не я заслепяваше както другите двама. Носът ѝ хвърляше сянка върху тясното лице. Дългата светла коса на Анете се спускаше свободно по раменете ѝ. Беше облечена в бяла пола. Коленете ѝ бяха прибрани, краката — боси. Беше много красива. Млада руса версия на майка си.

Религиозни наръчници, книги с псалми и няколко библии бяха наредени на купчина на най-горния рафт. Една от книгите се различаваше от останалите. На старата корица беше изписано *Die Bibel*^[1] със златен шрифт. Фредрик внимателно я извади и я разтвори.

Някой беше написал на вътрешната страна на корицата със старомоден почерк: „Professor E. Brinch. Unsere tiefste Dankbarkeit. Der Wiener Gesellschaft für Rassenpflege. Wien 1936“^[2].

Фредрик се обърна към жената от техническия екип, която разглеждаше тялото на Алфсен. Макар и с гръб към него, тя сякаш усети погледа му.

— Със сигурност е мъртъв от половин денонощие — каза тя, докато внимателно докосваше тялото. — Застрелян е от упор, но оръжието не е било допряно до убития. Бих казала, че разстоянието е било между пет и петнадесет сантиметра.

Насочи пинсетата към следите от сажди около отвора на раната.

— Малък калибър, но достатъчен, за да може куршумът да премине през целия череп.

Въпреки че предпазният ѝ костюм я покриваше цялата, той я позна от други местопрестъпления. Не се сецаше обаче за името ѝ.

— Ще ми отнеме известно време да го обърна, за да разгледам отвора на раната от другата страна. Така че, ако се сецате за нещо, преди да...

Тересе се казваше! Тересе Грьофтинг. Първоначално била в съдебната медицина, но според слуховете толкова се интересувала от убийствата, че преминала обучение, за да бъде част от техническия екип на местопрестъпленията. Беше малко над четиридесет, началник на екипа, неомъжена. Имаше син, тийнейджър.

Той подмина предложението ѝ.

— Говорите ли немски?

— Ами... Да, всъщност.

Той се запъна, мъчейки се да прочете на глас текста от вътрешната страна на корицата на Библията.

— На професор Е. Бринк — преведе тя. — С най-дълбока благодарност. От Виенското дружество за расова хигиена. Виена, 1936 година.

Тя се покашля.

— Странно е пастор да притежава подобна антикварна вещ.

— И аз така мисля — отвърна той.

Нощта вече беше настъпила, когато Фредрик отново застана на прага на къщата. А каква идилия можеше да бъде. Да прекара слънчевата лятна вечер на тревата някъде из гората. В прохладните

сенки. Тежкият мирис на смола и гъби да се смесва с уханието на окосена трева, малинови листа и пресен боровинков сок. Можеше да долавя кудкудякането на кокошките в хамбара и приглушения шум от кухнята на дървената къща отзад. А сега се чуваше само бръмченето на генераторите.

Едрите капки бяха преминали в студен ситен дъждец, който го обгръщаше като мокра мантия. Бяха издигнали палатка над телата в градината. Освен нея бяха сложили и палатка за разследващите полицаи пред плевнята. Всички убити са мъже, беше казала Сюне. Тогава защо ги бяха застреляли тук, отвън? Защо не лежаха убити в стаите си като пастора? Беше се насочил към телата на поляната, когато чу добре познат глас от полицейската палатка. Беше пристигнал Себастиан Кос.

В най-големия полицейски участък на Норвегия имаше трима богове в Отдела за насилствени и сексуални престъпления. Всевишният беше главният комисар Трун Антон Неме. Рядко се показваше, но винаги кръжеше над тях. Виждаше всичко, можеше да си затвори очите за най-големите пропуски, а в същото време да се нахвърли на някого заради най-незначителната грешка.

Неме обаче не обичаше да си цапа ръцете. За тази цел си беше избрал двама подчинени. Едната беше Сюне Йоргенсен. Беше преминала през всички степени на синята униформа и се беше изкачила до върха на кариерата си. Другият беше Себастиан Кос.

Стройният юрист никога не криеше, че подарява на полицията само няколко години от живота си. Беше роден да притежава власт, да печели много пари и да бъде влиятелна личност. Тялото му беше добре сложено. На главата, в която протичаше бързата му мисъл, растеше буйна права златиста коса. Лицето му беше тясно, с чиста кожа, а в интернет пространството беше известен като Леголас.

Тази двойка на противоположни личности беше назначена на престижната позиция да разследва убийства, насилствени престъпления и всякакви други злодеяния, които биха извършили жителите и туристите в Осло.

В едно нещо главен комисар Неме можеше да е сигурен. Двамата инспектори никога нямаше да се обединят срещу него. Бяха ин и ян^[3]. Супермен и Лекс Лутор^[4].

— Йоргенсен! Какво прави Фредрик Байер тук, по дяволите? Мамка му, не можем да оставим психически нестабилни полицаи да се размотават на местопрестъплението. Мислех, че съм го закотвил зад бюрото в Грьонланд^[5]. — Говореше високо. Гласът му беше плътен. Фредрик застана на входа на палатката, загледан в костюмирания гръб на Себастиан Кос. С два удара можеше да го повали на земята.

— Нека изясним нещо — извика ядосано Сюне, която на ръст стигаше едва до гърдите на инспектора. — Фредрик е моя отговорност. Има пълното ми доверие. Така че можеш да вървиш по...

Прекъсна ги шумното прокашляне на Андреас. Беше в палатката заедно с останалите полицаи, които до един бяха потърсили спасение в ъгъла, при масивните термоси. Андреас се усмихна криво и насочи пръст към Фредрик, който влезе вътре.

— И аз се радвам да те видя, Кос — каза мрачно Фредрик.

Полицейският инспектор изръмжа нещо в отговор.

— Чудесно — каза Сюне. — Всички вън. Фредрик, ти остани. Себастиан... — Погледна го строго.

Останалите полицаи недоволно минаха покрай Фредрик и излязоха навън в нощта. Само Андреас срещна погледа му.

— Ама че задник — измърмори той, достатъчно силно, за да го чуе Кос.

Фредрик и Кос се отпуснаха край избелялата маса за къмпинг. На нея някой беше надраскал пенис с големи топки. Фредрик прокара пръст по неравните драскотини и вдигна поглед. Сюне сипа в чашите няколко големи лъжици кафе на прах и вряла вода от термос. Много добре знаеше, че Кос предпочита чай.

— Знаеш ли, аз го намерих. Абсолютно безпомощен, прегърнал кофа за боклук в една от стаите за разпит. — Кос гледаше през Фредрик, сякаш той беше въздух. — Не разбираш ли, Сюне? Момчетата говорят. Един полицаи трябва да знае на кого може да разчита. И всички бяхме на едно мнение, а именно че Байер трябва да бъде държан настрана от важните случаи, които биха могли... да доведат до обществено недоволство. Дори той беше на същото мнение, ако не се лъжа? — Кос се облегна на клатещия се стол и скръсти ръце. — Не можем да рискуваме с него на място, пълно с трупове.

Сюне поклати глава.

— Такива глупости плямпаш, Себастиан. Фредрик беше обявен за здрав. Много добре го знаеш. — Прехвърли погледа си към Фредрик. — Искаш ли да кажеш нещо?

— Не. Ти ме помоли да дойда. Дойдох. Нямаше да имам нищо против да си прекарам едно спокойно лято... — каза той и се обърна към Кос — ... зад бюро в Грьонланд. И да си гледам случая с изчезналите хора. Единственият проблем е, че жената и детето, които издирвам, са живели тук. Така че по някакъв начин това се *превърна* в моя работа.

Кос погледна недоверчиво към Сюне. Тя се покашля в знак на подкрепа към Фредрик.

— В Сулру са живели членовете на общността „Светлината Божия“. Анете Ветре е била част от нея.

— Дъщерята на Ветре от Християнската народна партия? Мамка му.

Десет минути по-късно Фредрик се среща с Андреас отвън. Засмян, Фредрик му разказа как пребледнелият до смърт Кос се обадил на главен комисар Неме, за да го информира, че дъщерята и внукът на един от най-успешните политици в страната са изчезнали безследно. Не приел новината никак добре.

— Пада му се на тоя идиот — изръмжа тихо Андреас, докато вървяха към бялата палатка наскреде поляната.

В нея съдебните лекари бяха застанали на колене. Трупът, на който липсваше половината глава, още лежеше с крака, стърчащи като механизъм на счупен часовник. Един от облечените в бяло лекари се изправи и отиде до тях.

— Двама мъже на по трийсет и няколко години, застреляни с автоматично оръжие от сравнително късо разстояние. Има две дупки в главата на единия и три — в тази на другия. Не съм допускал, че куршумите могат да помогнат да отвориш съзнанието и ума на някого, но може би съм грешал?

— Разбирам — каза снизходително Фредрик.

Не завиждаше на работата на тези хора. Само така можеха да преживеят отвратителните си дни. С черен хумор. Надникна зад рамото на лекаря. Двата трупа бяха боси, носеха спортни клинове и тениски. Телата и дрехите им бяха подгизнали.

— Може би има нещо, което ще ви заинтригува — каза съдебният лекар и кимна към прозрачните торбички до платното на палатката.

В едната имаше сълзотворен спрей. В другата — електрошоков пистолет. Електродите, които обезвредяват жертвата, не бяха освободени. Фредрик и Андреас се спогледаха. Това беше оръжие за самоотбрана. Забранено в Норвегия. Как, за Бога, някаква общност наскоро в пустота се беше снабдила с нещо подобно?

[1] Библията (нем.). — Б.р. ↑

[2] Професор Е. Бринк. С най-дълбока благодарност. Виенското сдружение за расова хигиена. Виена, 1936 г. (нем.) — Б.р. ↑

[3] Китайска философия, която описва как две противоположни сили се допълват взаимно и преливат една в друга. — Б.пр. ↑

[4] Най-големият враг на Супермен. — Б.пр. ↑

[5] Район в центъра на Осло, в който се намира централното полицейско управление. — Б.р. ↑

ГЛАВА 8

— Фредрик Байер? Фредрик Байер тук ли е?

Завесата на палатката се отвори и някакъв тип с очила, облечен в бял гащеризон, се вторачи в него.

— Аз съм.

— Елате.

С бързи крачки мъжът прекоси поляната към палатката върху моста до плевнята и спря чак когато застанаха вътре до телата. Гледката беше отвратителна. Андреас си пое дълбоко дъх.

Пред тях имаше мъж. Предната част на тялото му висеше от моста. Всъщност Фредрик само можеше да предположи, че това е мъж. Досега не беше виждал човек, обезобразен до такава степен от огнестрелни рани. Кости, кожа и парчета плът бяха откъснати от тялото. Пуловерът му беше покрит с каша от кръв и месо, а от лицето не беше останало нищо.

— Поне седем изстрела. От упор, с автомат. Много агресивно — каза сухо техникът.

Фредрик дълго се взира в унищоженото тяло, преди да успее да откъсне поглед.

— Мили Боже.

Погледна Андреас. Неговият колега стоеше преbledнял, съзерцавайки тялото.

Под крака на жертвата беше притиснат електрошоков пистолет.

— Използван ли е?

Техникът се поколеба.

— Не съм сигурен. Още правим снимки.

Фредрик се наведе над надупчените крака. Пистолетът беше използван. Вдигна поглед към другите двама. Мъжът с очилата беше пристъпил към другия труп.

— Елате. Това исках да ви покажа.

Той скочи от моста в плевелите. Фредрик го последва. Техникът отмести голяма част от бетонната основа. Масивните метални панти не издадоха и звук, когато тежката конструкция се отвори. Бетонната

врата беше покрита с камъни, така че се сливаше с моста. Беше около трийсет сантиметра дебела, около метър широка и висока колкото Фредрик.

— Какво, по дяволите, има там? — попита Андреас, който ги гледаше отгоре.

Техникът погледна въпросително Фредрик.

— Да. Какво е това, по дяволите?

Зад грапавата бетонна врата имаше още една. Блестяща стоманена врата. Фредрик съзря собственото си объркано изражение в нея. Стоманата беше матова и гладка, нямаше нито една драскотина. Липсваше брава. Вместо това имаше вдлъбнатина точно в центъра на металната врата. Там на един дисплей мигаха шест зелени звезди.

— Отворена ли е?

— Така изглежда — отвърна техникът.

Фредрик си сложи гумените ръкавици. В издутината нямаше дръжка, така че той опита да избути вратата навътре. Не помръдна. Тогава той разбра. Нямаше панти. Беше плъзгаща се врата.

Съвсем лек натиск с върха на пръстите беше достатъчен. Някъде дълбоко в конструкцията се чу глухо прищракване и вратата се плъзна меко като японска картонена стена. Беше двойно по-дебела от обикновена врата и, изглежда, беше направена от масивна стомана.

Стаята беше кръгла, с диаметър не повече от метър, но нямаше под. Вместо това алуминиева стълба, прикрепена към боядисания в бяло бетон, водеше надолу към мрака. Една тръбна лампа беше монтирана на стената. Беше счупена.

— Вземи това.

Андреас подаде фенерче на Фредрик. Освети мрака. Доста по-надолу забеляза пода.

— Слизам.

Фредрик захапа фенерчето. Само след няколко стъпки звуците на повърхността заглъхнаха и единственото, което чуваше, беше мелодичното скърцане на стъпалата под краката му. С приближаването на дъното обаче се появиха нови звуци. Първо слаб металически тътен. След това прищракване, а после механично свистене. Това се повтаряше през десет-единайсет секунди. Още няколко стъпала. Ето. Твърда земя под краката му. Той инстинктивно се присви. Хвана фенерчето и се огледа. Останалите бяха на около шест метра над него.

От дясната му страна имаше отвор в бетонната стена и един коридор водеше нататък в мрака. Оттам идваше звукът. Мисълта, че се е озовал в мазето на плевнята, му се струваше далечна. Тук нямаше миризма на пръст, тор и мухъл. И все пак усещаше нещо. Клинична миризма. Като в болница. Въздухът беше сух. Тук долу беше поне двацет градуса. Изгаси фенерчето и се промъкна в коридора. Това го превърна в невидима сянка. Наложил се да се довери на нощното си зрение. След десет-дванайсет стъпки коридорът направи рязък завой. Фредрик се заоглежда и заслуша какво има зад ъгъла. Беше тъмно като в рог, с изключение на тънка ивица светлина. Като от притворена врата.

Зачака. Сякаш светлината в дъното пулсираше в такт със звука. В контраста между светлина и мрак правите линии на пода се пречупваха. Той взе решение. Хукна напред.

Вакуумният механизъм за автоматично затваряне на вратата издаваше шума. Сякаш хленчеше сърдито, защото нещо му пречеше да изпълни задачата си. Вратата не можеше да се затвори. Имаше нещо на пътя ѝ. Някаква топка. Човек. Тежката метална врата се блъскаше отново и отново в окървавена човешка глава. Фредрик посегна да го хване в мрака и напипа отпуснатите му рамене. С всички сили го издърпа от рамката на вратата. Тя се затвори с трясък. Мрак. Наведе се напред, опипа тялото с ръце и се заслуша.

По дяволите.

Включи фенерчето и се втурна обратно към стълбата.

— Извикайте веднага лекарския екип. Имаме оцелял!

ГЛАВА 9

Медицинският екип работеше бързо и мълчаливо.

Фредрик и Андреас заедно с двама униформени полицаи с автомати и каски бяха формирали кръг около безжизнения мъж. Всички бяха насочили фенерчетата си към ръцете на работещите лекари.

Раненият не беше облечен като другите жертви. Телата в градината бяха боси, изглежда, жертвите си бяха навлекли дрехите в бързината. Този тук беше със завързани връзки на обувките, носеше джинси със стегнат колан и тънък пуловер над ризата. Това водеше до извода, че вероятно е бил буден, когато е дошъл убиецът. Какво ли означаваше това? Дали са се познавали?

Главата му сега беше скрита зад гърба на един лекар в жълта престилка, но Фредрик беше успял да види блестящото от кръв лице, докато му правеше изкуствено дишане в очакване на помощ. Очите му бяха затворени. Устата полуотворена и покрита с червено-бяла пяна. Русата му коса беше подгизнала от кръв. Само тихото неравномерно хриптене показваше, че в тялото все още има живот. Мъжът изглеждаше на около четиридесет. На Фредрик му се повдигна, като си помисли от колко ли време е лежал така, докато металната врата е деформирала тъканите, хрущялите и черепа му.

Волята за живот е невероятна. И преди беше виждал подобни случаи. Малтретирани жертви на кървави местопрестъпления. Свити и притихнали, те лежаха като мъртви. Обаче се оказваше, че някъде дълбоко, вътре в позата на ембрион, все още мъждука пламъче живот.

Дали си заслужаваше да оцелееш?

Беше срещал някои от тези свити на кълбо жертви по-късно. На свидетелската банка. В рехабилитацията. Белези от шевове и кожни трансплантации напомняха, че тялото отново е сглобено с помощта на тел и болтове. Но очите им. Тихите им, неовладени гласове. Треперенето. Тежките въздишки на семействата и приятелите им. Течащите им лиги и миризмата на урина от памперсите. По дяволите,

не. По дяволите, не си заслужава. По дяволите, не си заслужава да оцелееш след нещо подобно.

— Какво мислите?

Фредрик потърси погледа на лекаря, докато нагласяха дръжките на носилката. Не му отговори. Вместо това стисна устни и поклати глава.

— Трябва да претърсим с оръжия останалата част от мястото. Заповед от Сюне.

Андреас му подаде кобура с полуавтоматичния пистолет, марка „Heskler & Koch“. Твърдият полимерен материал тежеше в ръката му. Фредрик провери дали е зареден и след това си навлече бронираната жилетка. Потеше се. Не беше неспокоен. Не и до този момент. Именно оръжието го караше да се чувства нервен. Не харесваше тежестта на пистолета на пояса си, нито обичаше да го държи в ръце. Това неприятно усещане го бе превърнало в лош стрелец. Усети погледа на Андреас. Като на психолог. Само след миг неговият колега щеше да го попита. Фредрик го изпревари.

— Всичко е наред.

Полицайте застанаха с автоматите си в коридора от двете страни на вратата. Спуснаха предпазителите пред лицата си и зачакаха сигнал.

Чу се само леко изпукване, когато вратата се плъзна. Светлината вътре бе заслепяваща. Фредрик примигна, сетне успя да отвори широко очи. Двата униформени вече бяха вътре и тичаха приведени покрай двете стени, а оръжията им бяха готови за стрелба. Андреас стоеше на вратата, вдигнал пистолета пред гърдите си.

Помещението беше с размерите на класна стая. Стените и тавана бяха боядисани в кревящо бяло. Светлината идваше от тавана, където имаше две редици непокрити тръбни лампи. Локвата кръв много ясно се очертаваше върху сивия, наскоро полиран балатум. Край стените бяха наредени маси с епруветки, пипети, натрошени стъкла, пинсети, пластмасови подложки и други съоръжения за изследователска дейност. В шкафовете отгоре бяха сложени колби, везни, прозрачни пластмасови чаши и още колби в пластмасови стойки. Под масите имаше хладилници и газови бутилки.

Беше лаборатория. В дъното на стаята имаше притворена врата. Униформените нахълтаха в помещението.

— Чисто е! — изкрещя един от тях.

Фредрик си свали жилетката. Беше жаден. Сърцето блъскаше в гърдите му. Дишаше учестено. Беше потен.

— Какво е това място, по дяволите — каза Андреас на висок глас. — Едва ли са си правили литургиите тук.

Фредрик помоли един от полицаите да предупреди Сюне, че им трябва технически екип.

— И някой, който разбира от химия. Някой, който да ни обясни какво е това тук, да му се не види!

Той клекна пред един от хладилниците. Внимателно откряна вратата. Беше празен. Провери следващия. Провери всички. Бяха празни.

— Здравейте, това е телефонът на Кари Лисе Ветре от Християнската народна партия. Благодаря ви за обаждането. За съжаление, в момента не мога да отговоря, но можете да ми изпратите есемес и аз ще ви потърся. Ако става дума за медийна изява, можете да се свържете с моя консултант Тина Холтен. Приятен ден!

ГЛАВА 10

Герхард Монсен притисна длани една в друга. Погледът му пробяга през конферентната зала. Мълча твърде дълго.

— Политиката — започна той. — Изкуството на възможното.

Подръпна реверите на елегантното си сако, ушито по поръчка. Шеговитият поглед го караше да изглежда по-млад, отколкото беше в действителност.

— Без резултати политиката не е нищо друго, освен упражнение за мазохисти. И безкрайна редица канапета и българско червено вино.

Успя да предизвика малко приглушен смях. На всяка от кръглите маси седяха по десетина народни представители, председатели на партии и съветници. Ораторът, който бе слязъл от подиума и сега стоеше между тях, задържа поглед върху слушателите край масата пред себе си. Там седяха председателите на партиите.

— Тук съм, за да говоря за това, което се изисква от политиците. Това, което се изисква от вас. Това, което се изисква, когато политици от четири големи граждански партии за първи път в историята на нацията ще седнат и ще управляват страната. Заедно. Ще водят реална политика. По силата на политическия закон на гравитацията. Умението да даваш, за да получаващ.

„Р“-тата му разкриваха намек за акцент.

— Правителство, в което не всички органи на властта признават този закон, бавно ще се разяде отвътре.

Белите му като тебешир зъби се оголиха, когато се усмихна като търговец.

— Защото накрая то ще легне, умиращо, в краката на жадната за мъст опозиция.

Пауза.

— Готово да бъде разчленено и погълнато.

Кари Лисе Ветре оглеждаше лицата около себе си. От осем години насам *те* бяха лешоядите. Опозицията. Според анкетите вършеха добра работа. Скелетът на правителството скоро щеше да бъде оглозган.

— В деня, в който съставим правителство, разногласията между нашите четири партии трябва да бъдат изкоренени. Защото политическите плевели, подобно на тези в природата, могат да разцепят и бетон. А нито едно правителство не би могло да издържи на подобно нещо. Дори и това.

Пауза.

— За това искам да говоря днес.

Той се обърна, сякаш танцуваше танго, и закри обратно към подиума.

„Денят, в който съставим правителство“.

Какво щеше да стане всъщност, ако спечелеха изборите? Тогава с тези хора тя щеше да управлява страната. Не. Не да управлява. Да променя. Хората, с които щеше да променя страната. Десните щяха да излъчат министър-председателя. Това беше ясно. Те бяха най-голямата партия. Погледът ѝ падна върху Симон Рибе. Доколкото е възможно една кръгла маса да има край, председателят на Десните седеше там. И, както е присъщо за политиците, носеше пепелявата си коса прилежно сресана над потъмнялото от слънцето лице. Зъбите му, перфектно полирани и избелени, блестяха над кралско синята вратовръзка. Тъмният костюм му седеше като трико на фигурист. Следващият министър-председател на страната.

Рибе ѝ намигна. Имаше дарбата да усеща кога го наблюдават. Очите му се присвиха. Цинично.

Християнската народна партия щеше да се бори нейният лидер, Вибек Фисквик, да стане министър на финансите. Дебела и приказлива, тя изглеждаше като японска риба балон до Рибе. Гърдите ѝ се разстилаха върху масата. Вибек бе израснала във вътрешността на западните фиорди. Идваше от най-консервативните среди на партията. Дали щеше да се справи с лидерството на подобна позиция? Министър на финансите. Ветре се съмняваше. Пазеше обаче съмнението за себе си като държавна тайна. Кари Лисе бе загубила борбата за лидерското място. Партията искаше Вибек. А тя щеше да понесе своите собствени загуби. Когато му дойдеше времето.

Ораторът, Герхард Монсен, беше легенда в Дясната партия. Беше роден в чужбина, май в Германия, но родителите му бяха норвежци от средната класа. Беше започнал да учи в офицерското училище, а по-късно започнал кариера във военноморския флот. В края на шейсетте

години направил добри инвестиции, а в началото на седемдесетте вече бил милионер, собственик на плавателни съдове, и завършвал образованието си по право. Сега беше изключително богат филантроп, известен със своите щедри подаръци. Младите костюмирани подмазвачи от Дясната партия определяха присъствието му на семинара като „хепънинг“. Стоеше пред тях като ветеран. Човек, който е бил част от партията при последното управление на Десните. Монсен беше прекарал две години като министър на правосъдието и осем като народен представител. Ветре добре помнеше как я беше подминавал по коридорите в парламента. Тя беше млад съветник. Той беше *бивш министър*.

— Изключително приятен глупак — казваше мъжът ѝ. Точно такъв беше.

Мислите ѝ бяха прекъснати от някого, който я сръчка силно в рамото. Беше Тина, нейната съветничка.

— Трябва да дойдеш.

ГЛАВА 11

Безстрашие. Решителност. Студените очи зад маската ги гледаха. След това се появиха снежинки и екранът потъмня.

Бяха в най-вътрешното помещение в килера на Сулру. Примигваща червена лампичка сигнализираше, че алармата е била задействана. Подът беше постлан със звукоизолиращ филц. Чувахе се как бръмчат вентилаторите на компютрите под масата. Миришеше на загрята пластмаса и на изгорял прах. На техника. На масата имаше четири големи монитора и на всеки от тях картината беше разделена на четири. Показваха изображенията от камерите, които общността беше скрила в имението. На Андреас му отне около час, за да открие записа от плевнята.

— Добра работа. Ще предупредя Сюне — каза Фредрик и го потупа по рамото.

— Благодаря ти, партньоре — отвърна Андреас.

Партньори. Точно такива бяха. Фредрик Байер и Андреас Фигуерас.

В опит да успокои жадните за резултати политици, главен комисар Неме беше основал спецчасти, които описваше като: „Полицейски въоръжени групи. Малки стратегически отряди. Трябва да се занимават със случаите бързо и небюрокралично. Да ги разследват и разрешават. Наричаме ги «Екипът на способните»“.

Името беше привлякло вниманието както на политици, така и на журналисти, и с този шум около него половината работа вече беше свършена. Според вестниците тези екипи се състояха от „опитни, отговорни и израснали следователи“ с полицейски сърца, които туптят в името на гражданите. В полицията знаеха, че има три вида полицаи, закотвени в ъгъла на службата в Грьонланд. Некадърните, онези без късмет и изпадналите в немилост.

Андреас несъмнено принадлежеше към последната категория. Беше усърден и работлив следовател, един от най-добрите в стаята за разпити, анализатор, който обичаше заплетените случаи. Но и винаги се смяташе за прав като някой свещеник и използваше социалните си

контакти само на празници и погребения. Кариерата му беше в застой. Мъртва. Захвърлена като проститутка след Нова година.

Фредрик пък се считаше за един от нескопосаните. Паническите пристъпи бяха неговата слабост, а слабостта беше табу в отдел, ръководен от тестостерона. Въпреки това беше служил добре на полицията. И то в продължение на много години. „Нуждаем се и от добри следователи“ — беше му казала Сюне и беше платила за обяда. Какво, дявол да го вземе, да отговориш на подобно нещо? С това дойде и бедата. За да направят положението по-поносимо, го бяха оставили сам да си избере партньор. И той избра Андреас. Двама стари многознайковци, които вървяха рамо до рамо, откакто Фредрик се помнеше. Бяха минали през убийства, отвличания, малтретирания и трагедии. Всички тези ужаси бавно изсмукват живота от теб. Затова пък срещаш приятели по пътя.

Бързо си пролича, че на този отряд на главния комисар не бяха отредени толкова значими задачи. Вместо това Фредрик чувстваше, че е сложен на някаква транспортна лента, през която непрестанно минаваха насилници на жени, изнасилвачи и злоупотребяващи с деца. Случаи с известен извършител и пребита жертва. Лесни и заредени със символика случаи на насилие. Бързи случаи. Лесни случаи. Фредрик мразеше всеки Божи ден. Андреас също. Бяха следователи. А не изпълнители.

Това обаче беше само едната страна на истината. Някога точно такива случаи го бяха накарали да стане полицай. Искаше да помага именно на жертвите на такива зверства. На пребити деца и изплашени до смърт жени. Но сега не можеше да понесе мисълта за още един ден, за още една стая за разпити, за още едно дете, изоставено от тези, които нямат право да го изоставят. Твърде много се искаше от него. Твърде много въпроси, на които трябваше да отговори. Твърде много чувства. Защото самият той беше от онези предатели.

И сега на повърхността изплува това масово убийство. По дяволите, щеше да се вкопчи в този случай.

Чу гласа на Сюне от лабораторията.

— ... Това тук е алармената централа. Или както там ще я наричаме. Предполагам, че тук е седал. Тюфте.

Сюне говореше със Себастиан Кос, който вървеше редом с нея. Кос хвърли леденостуден поглед на двамата партньори, на който те

моментално отвърнаха.

— Тюфте? — погледна я Фредрик.

— Според шофьорската му книжка това е името на ранения. Ивар Тюфте. Четиридесет и две годишен.

Тя се обърна към екраните.

— Имаме ли картина?

Показаха ѝ видеозаписа. Камерата, която беше заснела убиеца, беше монтирана над вратата в плевнята. Записът продължаваше не повече от седем секунди. Тъмната фигура с автомата се появи на екрана, спря и се приближи съвсем до лещата. Беше слаб и мускулист. Раменете му се повдигаха в такт с дишането. Спокойно. Очите зад маската не отместваха поглед. Проблесна кутийка спрей. След това на екрана останаха само сиви снежинки.

По дяволите. Фредрик знаеше, че има нещо в този поглед. Нещо обезпокоително. Нещо, което предвещава нещастие. Човек трябва да се пази от хора с такива очи.

— Всички камери са локализирани. Пет бяха разположени в къщата, три в плевнята и осем отвън. Единайсет от тях са покрити със спрей — каза Андреас.

Сюне се загледа в пространството между тях.

— За какво са ѝ на малка религиозна общност шестнайсет наблюдателни камери? — попита тя. — Колко модерна е всъщност техниката? И откъде са я взели?

— Камерите са малки и сравнително скъпи — отвърна Андреас. — Често срещани са в тази индустрия. Производственият номер ще ни отведе до продавача.

Себастиан Кос все още се взираше в сивия екран. Фредрик се запита дали и той е разчел същото. Предупреждението за настъпваща буря в погледа на мъжа.

— Никъде няма знак? Никакво предупреждение, че местността е под видеонаблюдение? Никаква табела, че влизането е забранено? — попита внезапно Кос и откъсна поглед от екрана.

Въпросът му беше основателен. Хора, които искаха да бъдат оставени на мира, винаги слагаха подобни табели. Обикновено това беше достатъчно да се държат настрана любопитните очи. Тук обаче камерите бяха вградени в стени и скрити в дървета. Бяха закътани. Видеонаблюдението на Сулру служеше, за да предупреждава за

опасност. Опасност, толкова сериозна, че никаква табела не би имала значение. Фредрик се замисли за мъжете, които лежаха мъртви на поляната пред него. Явно въпреки шестнайсетте камери се бяха провалили.

Фредрик се върна в лабораторията. Техниците я претърсваха. Тежкото им дишане подсказваше, че работата е трудна. Фредрик помахна на ръководителя на екипа.

— Ще изпратим всичко за анализ, но съм почти сигурен, че няма да открием нищо. Всичко, което разгледахме досега, е било почистено и стерилизирано. Трудно е да се намери и прашина.

Техникът си махна маската и попи потта от челото си с хартия. След това я разгъна и си избърса врата. Фредрик го гледаше обезсърчено.

— Това, което мога да кажа, е, че това е производствена лаборатория. Не експериментаторска. — Седна и даде знак на Ерик да му помогне да си свали предпазния костюм, като задърпа ботуша си.

— Какво имаш предвид?

— Тук няма почти никакви книги. Няма бележки. Навсякъде е подредено едно и също стандартно оборудване. Тук не се е извършвала изследователска дейност.

Ботушът се изхлузи от крака му и се разнесе тежка сладникава миризма на пот.

— Това ме кара да си мисля следното: или лабораторията не е била използвана, или общността се е занимавала тук с нещо изключително опасно за здравето. Това би обяснило екстремната чистота.

Фредрик се почеса по главата.

— Ако лабораторията не е била използвана... — започна той. — Защо е била претършувана?

Техникът кимна.

— Именно. Затова и моята теория е, че лабораторията е била операциона и че е имало нещо в тези хладилници. Някакви медикаменти или отрови. Допинг може би? Производството на подобни наркотични вещества е много опасно, ако човек не знае какво точно прави.

Разпери ръце.

— Каквото и да е. Или лаборантите са изнесли материалите преди нападението, или те са били откраднати по време на самото нападение.

Фредрик го погледна.

— Лаборантите... — каза бавно той. — Един от членовете на общността е бил лаборант. Анете Ветре.

На стълбите на плевнята го посрещна сивата дневна светлина. Наченките на главоболие предупреждаваха Фредрик, че силите му са на изчерпване.

Сюне и Андреас го чакаха край големия термос в главната палатка. Андреас му подаде чаша кафе. Фредрик я приближи към устните си и задуха. Парата замъгли очилата му. През изпаренията огледа новопристигналата жена полицай, млада и луничава, която обясняваше как прекарала сутрешните часове в обикаляне от врата на врата из цялата местност. Взе си пластмасова чаша и се усмихна свенливо, когато забеляза, че той я гледа.

— Какво казаха съседите? Има ли изобщо такива?

— Има няколко жилищни сгради надолу край главния път. Семейства с деца. Има и малко имение на север от къщата. Като се мине през гората. Там живее възрастна двойка.

Посочи натам с пръст.

— Двойката казва, че общността обитава имението от години. Никога обаче не са привличали внимание. Според старците тук живеят между двайсет и трийсет души. Млади хора, така казват. И няколко деца.

— Мамка му — каза изтощено Сюне.

— Деца и родители. Къде са, по дяволите?

ГЛАВА 12

Дъждът беше издълбал големи ями в чакъла. Гумите на колелото затъваха в тях. На последния склон от Хелсос към Любовния връх мъжът се предаде и слезе от колелото. Дишаше тежко, сърцето му биеше учестено. От края на гората се носеше сладникаво ухание на мокра пръст, а над хълма отпред се виждаше тъмносивото небе. Беше мокър, унил и мръзнеше.

Като стигна върха, журналистът от „TV2“ Йорген Мустю облегна колелото на една пейка и погледна мократа седалка. Тук трябваше да се срещнат в шест. Беше шест и пет. Йорген се загледа в езерото Маридалсване на стотина метра под него. Сиви облачета се откъсваха от мъглата, покрила долината, и пробягваха над езерото като подплашени агнета. След това изчезваха на сушата край квартал Фрюша.

Силуетът вероятно беше седял там през цялото време. Но тъмният анцуг, планинското яке и тесният клин го правеха почти невидим сред дърветата. Йорген го забеляза чак когато той излезе на поляната. Беше висок, а в ръката си държеше спортен сак. Впечатляващо беше в колко добра форма е въпреки възрастта си.

— Съжалявам, че не можахме да се видим по-рано — каза той.
— Бях на заседание.

Йорген се покашля.

— Не съм от хората, които обичат да правят обиколки с колело в подобно време. Жена ми мисли, че съм си хванал любовница — каза той и почеса закръгления си корем.

Облеченият в тъмни дрехи мъж се усмихна безизразно.

— Ами, да се надяваме тогава, че няма да съжалявате — каза той и отвори сака. — Знаете ли коя е Анете Ветре?

Йорген поклати глава.

— Няма значение. Чували сте за майка й. Кари Лисе Ветре.

Мъжът му хвърли многозначителен поглед.

— На тази флашка ще намерите две снимки. Едната е на Анете Ветре. Другата — на Мохамед Халед Омар.

Йорген го гледаше въпросително с повдигнати вежди и сбърчено чело. Знаеше кой е *това*.

— Мохамед Халед Омар е издирван от около час във връзка с убийството на петима души в имение, наречено Сулру, само на пет километра оттук — каза мъжът и кимна към съответната посока. — В Сулру е живяла една общност. Наричат се „Светлината Божия“. Анете Ветре е била член на тази общност.

Йорген се втренчи подозрително в него.

— Мили боже... Анете Ветре? Мъртва ли е?

— Изчезнала. — Мъжът тръгна към гористия път. — Ще успеем ли да се вместим в новините в девет?

ГЛАВА 13

Виена, април 1937 година

Никога не я беше удрял. Сега удари тази, която обичаше от девет години. Удари ѝ шамар в името на всичко мъжко у себе си.

Плясъкът бе заглушен от шума на търговските каруци на улицата. От тропота на копитата по паветата на „Малерщрасе“. Звънът на камбаните на църквата „Света Ана“ утихна. В малкия апартамент миришеше на сапун.

— Елса, какво си направила?

Произношението му почти не са различаваше от това на местните жители. Младият норвежец чу собствения си глас, докато крехката жена с вече стопилия се корем се изправяше. Бузата на Елса Шрадер пламтеше. Гласът ѝ прозвуча отдалеч. Сякаш имаше стена между тях.

— Професорът каза, че ще реагираш така. Но това си беше мое решение. Това беше моето дете.

— Това е *нашето* дете.

— Не беше дете.

Рязко събори куфара му от леглото. Вещите му се разпиляха по пода. Дрехите. Книгите, за които бе намерил място в багажа. Обувките, бръснарските принадлежности и гребенът му. Той коленичи. Събра си нещата. Погледна я с омраза. Омразата, с която разочарованият винаги гледа онзи, който го е наранил. Жената, обещала му да бъде до него завинаги, вече я нямаше.

— Аз родих изчадие, Колбайн. Така ще ѝ е по-добре.

Елса се взираше непреклонно в пода, когато той грабна куфара и си тръгна.

Раждането не беше лесно. Акушерката и лекарят се чудеха защо малкото се бави толкова. Часове наред той беше седял в миришещата на етер чакалня. Санитарите влизаха и излизаха. Успокояваха го. Винаги с дълбоко уважение. Дватамата с Елса бяха високопоставени учени. И работеха за *него*. За известния професор Елиас Бринк.

Все още чувстваше меката топлина на бебешката кожа върху пръстите си. Усещаше мириxa на новороденото телце и трескавите писъци за майчината гръд продължаваха да ехтят в ушите му. Елса обаче остана твърда. Още от момента, в който за пръв път надзърна в бебешката количка и видя уродливата глава и слабите крайници. Твърде големият полов орган.

— Защо просто не се роди мъртва? Защо е жива? — плачеше Елса.

Вагоните тракаха по релсите. Пролетният въздух, който нахлуваше през полуотворения прозорец, носеше миризма на тор и разорана земя. Той видя селяни с груби черти между лозовите насаждения и прашни мъже до пътя, ухапвали цигари. На гарите седяха жени, които се смееха екзалтирано, превъзбудени от предстоящото пътуване. Сякаш на този свят не съществуваше зло.

Задаваше се буря в Европа. В селска Норвегия нямаше място за човек като него. Затова се отправи към Лондон.

ГЛАВА 14

Лондон, февруари 1943 година

Зимната мъгла беше лепкава, времето мрачно. Колбайн Име Монсен вървеше с бързи крачки по паветата. Все още го деляха много мрачни улици от сутеренното му жилище на улица „Риджмънт Гардънс“ и той вече беше сигурен. Някой го следеше.

Обзе го отчаяние. Защото не се случваше за пръв път. И преди беше разкъсван от същия страх, който оставяше дълбоки белези в него. Веднъж беше побягнал от паника, без да може да спре, докато не остана без дъх. Един път се скри в мрака на затъмнените прозорци на милионния град. Друг път просто спря на улицата посред нощ. Въобразяваше си, че по този начин ще може да се изправи срещу собствената си фантазия. Никой обаче не беше по петите му. А и защо някой да го прави? Никой не знаеше.

Тази вечер обаче отново трепереше от страх. Чувството този път беше различно. Беше сигурен, почти напълно сигурен, че този път не греши. Някой го следеше.

Пъхна ръка дълбоко в джоба на износеното си яке и обви пръсти около предмета от кост. Толкова силно го стисна, че гравираният надпис се отпечата на ръката му. Инициалите му. Де да беше нож, а не глупавият подарък от дядо му по случай завършването. Гребенът. Забърза крачка.

Вечерната лекция се беше провела в аудитория „Галапагос“ на Факултета по естествени науки към университета „Бъркбек“. Колбайн никога не беше разговарял със стария професор, който седеше на подиума, въпреки че бяха колеги.

А и защо един от най-тачените биолози на университета би си губил времето с някой като него? Жалък магистър от скучния до болка отдел по влечуги. Понякога се чудеше що за влечуго е той самият. Може би гуцер. Във Виена беше крачил гордо по улиците като австралийски плащеносен гуцер. Наперено, енергично и самоуверено. Тук обаче беше сам. Трябваше да се слее с обстановката. Както го правят хамелеоните. Никой не биваше да научава за миналото му.

Никой не трябваше да разбира. Щяха да го смажат. Този път окончателно.

Лекторът би се почувствал поласкан, ако знаеше кой седи на последния ред в аудитория „Галапагос“. Все пак самият застаряващ британец също доскоро бе биолог по расите. Тази титла обаче вече не се ползваше. Пророкът за професора беше Чарлс Дарвин, който бе казал, че дарвинизмът не важи само за едноклетъчни организми, растения и животни. Но и за хора. Защото Дарвин беше посочил, че расите се променят. Влизат в борба помежду си. Развиват се. Това, разбира се, важеше и за човешките раси. Затова и в природата на човека бе заложено дадена раса, най-добре пригодената, социално и интелектуално най-развитата, в случая арийската раса, да властва над останалите. Всичко друго би било в противоречие със самата еволюция.

Още по време на лекцията Колбайн беше обзет от страх. Погледите им се бяха срещнали и старият професор се поколеба. Сякаш го позна от някоя снимка, статия или може би от някой от многобройните симпозиуми, на които хора като тях можеха да се срещнат. След това обаче просто отмести поглед. Остана само неприятното чувство на безпокойство. Че са го видели.

Втурна се надолу по каменните стъпала на сутеренното жилище. Затършува из джоба си, търсейки ключовете. В момента, в който вкара ключа в ключалката, той застина. Едра човешка фигура седеше в горния край на стълбите и хвърляше дълга тъмна сянка.

ГЛАВА 15

Лондон, февруари 1943 година

— Трябва да поговорим — прошепна той.

— Това си ти? — тихо промълви Колбайн.

— Най-сетне — отвърна мъжът.

Разходката от „Риджмънт Гардънс“ през Хайд Парк премина в мълчание. Колбайн полагаше усилия да следва почти двуметровия мъж. Накрая спряха пред тухлена къща от Едуардската епоха в богатия квартал Кенсингтън. Високият отвори вратата, след като се убеди, че са сами.

Норвежецът се настани на походно легло в боядисаната в бяло кухня.

— И на нас ни трябва такова легло — каза другият. Беше спуснал пердетата и се протягаше, така че ушитите му по мярка износени, памучни панталони се опънаха. Извади бутилка. „Гленливет“. Малцово уиски.

— Държат те под око, Колбайн.

Шотландският му акцент си беше все така силен, както го помнеше. Значи все пак не беше полудял. Бяха го преследвали.

— Те...? Властите? Ами ти?

Джон Монкланд Актън бавно го погледна над карираната в червено и бяло покривка. След това сложи две чаши за мляко, извади тапата и наля по два пръста във всяка. Усмихваше се. Нищо не казваше. Само се усмихваше. Значи беше вярно. Колбайн дори не можеше да си спомни колко пъти Елиас Бринк в яда си бе обвинявал Джон, че е британски шпионин. Джон отричаше. „Верен съм на науката. На теб и на науката“, убеждаваше го той.

— Говори се, че си магистър. Магистър по какво, ако смея да попитам? — каза Джон.

Колбайн извади гребена, разтвори го и среса тъмнорусата си коса. След това пресуши чашата и се облегна назад. Почувства опияняващото действие на алкохола.

— По влечуги — отвърна тихо той. — Гущери и други подобни — добави, въпреки че Джон, разбира се, вече знаеше.

Това дори не беше лъжа. Имаше стара диплома за магистратура. Първата му. За изследванията в музея в Берген.

Големият мъж се втренчи подозрително в него.

— Значи... просто си оставил всичко? Човек с такъв талант. С такава слава.

— Виена е затворена страница за мен — каза Колбайн и отново пресуши чашата.

Джон наля отново.

— За мен там стана твърде мрачно. Имах нужда от промяна, от нова страна. Нов град. Без призраци от миналото. Без история — въздъхна Колбайн.

Шотландецът го погледна.

— И получи ли го? Новото начало?

Колбайн изсумтя.

Джон беше напуснал Виена малко след него. Когато избухнала войната, започнал да дешифрира кодове за британското разузнаване.

— Работя по проект, който се пази в пълна тайна. Нямаме право да говорим за това. Какво правим и с кого работим. Живеем във военен щаб и рядко получаваме отпуски. Тук съм, защото мислят, че съм отишъл да видя бременната си сестра. Но дори семейството ми не знае с какво се занимавам.

Джон го погледна право в очите.

— Трябваше да се уверя, че никой не те преследва. И че никой не преследва и мен. Чак тогава можех да се свържа с теб. Човек с моя чин може да бъде изправен пред военен съд, дори само защото е разменил поглед с някого като теб.

Думите му бяха нараняващи. „Някой като теб.“ Сякаш той не мразеше Елиас Бринк много по-дълбоко и силно от който и да е самодоволен британец. Това беше доказателство, че е направил правилния избор да запази своята идентичност в тайна. Защото те нямаше да разберат. Никой нямаше да разбере.

След дълга пауза шотландецът продължи:

— Задачата беше да се дешифроват немски кодирани съобщения. Поради причини, които нямам право да назова, ние сме ужасно добри именно в това.

Не се хвалеше. Гласът му беше по-скоро тъжен. Струваше му много да изрече тези думи на глас. На външен човек. А Колбайн се чудеше защо той му се доверява.

Джон сякаш разбра какво си мисли и вдигна ръце.

— Сега ще ти стане ясно — каза той.

Стана и извади дебел пощенски плик от сака край вратата.

— Помниш ли?

Вътре имаше снимка в рамка с големината на книга. Стъклото беше покрито с прах. Снимката беше черно-бяла, а на тясното паспарту беше изписано със завъртян шрифт „Виена, 1931 година“. Колбайн прокара пръст по лицата на картината. Нямаше нужда да ги брои, знаеше, че са осем. Седем студенти и един професор, застанали пред големите кръгли прозорци на главния вход на университета на Хайнрих фон Ферцел от 1884-та. *Виенският университет*.

Най-отзад вляво седеше шведът Улф Плантенстед със сресана назад тъмна коса, раиран черен костюм и наченки на двойна брадичка. До него беше Томас. Австриец, математик с козя брада и среден път на косата, а лулата безсрамно висеше от устата му както обикновено. И Колбайн, прясно избръснат и с елегантно оформена коса. Изглеждаше щастлив. И, трябва да признае, леко надменен.

— Мина много време — каза Колбайн замислено.

— През април ще станат дванайсет години — отвърна Джон.

Джон стърчеше до него, с една глава по-висок от всички останали. Къдравата му коса се подаваше изпод черното бомбе, като онези, които носеха гангстерите от Чикаго. Ръбестото му лице беше спокойно. Последният на задната редица беше Зигмунд. Химикът с красиви тъмни къдрици и кръгли очила. Единственият, който се беше снимал по лабораторна престилка.

— Чувал ли си нещо за тях? — попита Колбайн и почука по гърдите на евреина.

Джон поклати мрачно глава.

— Притеснявам се и какво се е случило с Любов. От това, което чувам, Киев е в руини.

Едрата съветска жена с конска физиономия седеше отпред вдясно. Светлата ѝ коса бе късо подстригана, а под безформената рокля се подаваха дебелите ѝ глезени. До нея седеше той. Професорът. Елиас Бринк.

Колбайн преглътна тежко.

Бринк беше в центъра на снимката. Напрегнатите му очи пламтяха и беше леко приведен напред. Менторът беше безупречно облечен в карирано памучно яке, което, както знаеше Колбайн, миришеше на афтършейв, марка „Лентерик“. В скута си държеше сертификат. „Награда Рудолф IV за единствено по рода си изследване. 1931 година. Професор Елиас Бринк“. Професорът беше в края на трийсетте. Останалите бяха по-млади.

Лявата ръка на професора беше отпусната до бедрото му. Близо до ръката на другата седнала жена. Но дори Колбайн да се вглеждаше много внимателно, както бе правил много пъти след това, не можеше да различи дали се докосват. Ръката беше на Елса. С изправена стойка и събрани колене, тя позираше до своя учител. Погледът ѝ бе самоуверен и флиртуващ. Беше прибрала косата си зад тънкия си благоуханен врат и само един кичур се спускаше върху роклята, която носеше в онзи ден. Лицето беше малко и светло, а носът — тесен, докато очите и устните ѝ бяха големи и топли. Топли, каквито винаги бяха. Светлината отстрани падаше така, че гърдите ѝ хвърляха красива сянка. Беше толкова хубава, колкото Любов беше грозна.

Над главите на изправените мъже беше изписано с тънък писец: „Виенското братство ще пребъде. Вечен живот! Вечна слава! Твой приятел, Елиас.“

— Виенското братство — прошепна Колбайн.

Прозвуча така, сякаш се е изправил лице в лице с призрак.

ГЛАВА 16

Лондон, февруари 1943 година

Джон Монкланд Актън беше гений според Колбайн. Беше включен в братството на професор Бринк, за да подпомогне вече напредналото изследване на расите със своите изчисления и прогнози. Джон никога не се бе превърнал в любимец на Колбайн. Момчето от шотландската висша класа беше твърде самоуверено. Самоуверено и самовлюбено. Сега на Колбайн му стана ясно, че се е страхувал от него. Опасявал се е, че математикът с широките рамене и остър език ще я пожелае. Ще му отнеме Елса. Опасността обаче беше дошла от другаде.

— В кореспонденцията, която разшифроваме, понякога има лични съобщения — каза Джон. — „Гретел пак е болна. Татко го няма.“ — изимитира той. — Това може да е прикрита военна комуникация с кодови имена на агенти и акции. Но често са просто това, което изглеждат. Съобщения от вкъщи. Наскоро разшифровах едно подобно.

Джон го изрецитира на перфектен немски:

— Скъпи Е. Толкова се гордея. Работи се все по-усилено. Резултати се пращат непрекъснато. Братството е живо. С най-топли чувства към теб и малкия Е. Г. Е.

Колбайн забеляза, че Джон се опитва да разчете реакцията му.

— Било е изпратено на 12 октомври 1942 година от военния пункт в Южна Норвегия до станция в Хайделберг.

Колбайн чакаше безмълвно Джон да продължи. Напипа гребена и прокара пръсти през тънките зъбци от слонова кост. Прозвучаха като арфа.

— Първо само ми мина през ума. Но после мисълта се внедри в съзнанието ми. Братството. Съкращенията. Е. и Е. Елиас и Елса. И малкият Е. Г.?

Джон го гледаше твърдо.

— Елса... — покашля се. — Елса забременя отново. Скоро, след като ти напусна Виена. На Елса и професора им се роди дете. Син.

Син. Най-сетне мракът заби отровните си зъби в него. Отровата на комодския варан. Мускулите на раменете, ръцете и пръстите му се стегнаха, сухожилията на врата му се опънаха и той усети как лицето му замръзна в гримаса.

Няколко от зъбците на гребена под пръстите му се отчупиха и паднаха върху масата.

— Знаех, че е бременна — каза уморено той. — Елса ми писа. Момче, значи? Здраво момче?

Джон се изкашля.

— Така мисля. Роди се, когато братството се разпадаше. Видях го само веднъж.

— А тя... спомена ли някога първото си дете? Нашето дете?

Джон беше забил поглед в покривката.

— Боже господи, мразя този човек — прошепна Колбайн. Покашля се. Надигна глава. Това означаваше, че...

— Бринк и Елса са подновили работата на Виенското братство?

Джон кимна.

— Попаднах на още три подобни съобщения. — Посочи плика, в който беше снимката.

Листовете хартия бяха тънки и шумоляха, докато Колбайн ги разтваряше. На всички имаше печат „TOP SECRET“.

— Това е първото. Изпратено на 2 юни 1941 година. Преди година и половина — каза Джон и посочи с пръст тънките звездички на един от листовете. „Дълбока благодарност. Нямам търпение да се видим. Многобройни идеи и предложения. Е.“

Същата есен, 5 септември: „Първата пратка дойде с влака. Гърция звучи обещаващо. Очаквани резултати от тестовете. Е.“

Джон премести пръста си на последния лист.

— Това пристигна между Коледа и Нова година: „Локуста. E24Г554. Е.“

— Локуста — промълви тихо Колбайн.

— Локуста — потвърди Джон. — Затова и нямаме време. Затова се свързах с теб.

ГЛАВА 17

„Пакистанци, сомалийци, афганистанци, шведи и поляци. Какво е общото между всички култури? Искат да гледат собствените си простотии по телевизията.“

Още една сателитна антена се беше появила на една от терасите в жилищния блок точно до полицейския участък на улица „Окебергвайен“ в Грьонланд. Девет от двайсетте балкона бяха украсени с огромни чинии, обърнати на юг. Процентът се беше качил на четиридесет и пет. Андреас го наричаше най-точния начин за отчет на мигрантите.

Фредрик седеше сам в една от заседателните зали на седмия етаж. Беше в лошо настроение и броеше антени, смяташе проценти и мислеше за Андреас. Дори дългият сън не беше успял да прогони болките в тялото му от часовете, прекарани в Сулру. Протегна се, повдигна тежките очила от носа си и си пое дълбоко въздух от топлия свеж летен бриз, който се прокрадваше през защитения против самоубийства малък отвор на прозореца.

През нощта бурята беше утихнала. Вместо нея бели летни облачета пробягваха по небето. По това време обикновено имаше задръстване на светофарите. Но не и сега. Не и в последната седмица преди лятната ваканция. Няколко коли бавно задминаха колоездач в състезателен екип. Две млади момичета с бледи бедра подтичваха по тротоара.

Позна баритона на Себастиан Кос още преди вратата да се затвори зад него.

— ... Така че предстои да разберем какво ще кажат медиите по въпроса. Петима убити. Една цяла проклета общност, безследно изчезнала. Ислямистката следа все пак е ужасно интересна.

Кос наблегна на а-то. „Ужааасно.“

Инспекторът сам се прекъсна.

— Ето го Байер, за когото ти споменах. — Кос направи крачка встрани и сякаш намигна леко на мъжа, който го следваше. Нисък човек с къдрици и много космати вежди. Той прекоси уверено стаята.

Фредрик подаде ръка и мъжът я стисна силно с потната си длан. Носеше пластмасов камък на врата си, на който беше отпечатан норвежкият лъв^[1] и три букви. ПСС.

— Самир Бикфая, Полицейски служби за сигурност.

Изговаряше думите кратко и насечено с интонация, която издаваше, че норвежкият не му е майчин език. Ако се съдеше по външния му вид, сигурно беше от държава на изток от Средиземно море.

— Приятно ми е — промълви Фредрик без излишен ентусиазъм. Надигна поглед. Още някой беше влязъл в стаята. Млада слаба жена. Стигаше до раменете на Кос. Кожата ѝ беше по-скоро бежова, отколкото кафява, а черната ѝ гъста коса бе сресана настрани. Лицето ѝ беше широко, бузите ѝ — закръглени, брадичката ѝ — тясна и хубаво оформена. Очите честни. От Пакистан или Индия е, помисли си Фредрик.

— А това е Икбал Кафа — каза Кос. — Тя е от анализаторския екип на ПСС и е под ръководството на Бикфая. Кафа е специалист по ислямски фундаментализъм и тероризъм. Назначих я в твой екип. Тя ще бъде свързка между полицията в Осло и централното управление в този случай.

— Окей...? — отговори колебливо Фредрик.

Всичко това не беше нормално.

Самир Бикфая се прокашля.

— Както разбираш, от ПСС се отнасяме изключително отговорно към този случай. Ако работим заедно, ще можем да оптимизираме потока на информация и управлението на случая чрез общите ни знания и опит.

Самир може би не беше учил норвежки като дете, но прекрасно бе усвоил целия норвежки речник на бюрокрацията. Докато разговаряха, Бикфая сложи ръката си на най-долната част на кръста на жената агент. Точно там, където късото яке свършваше и започваше тясната ѝ пола. Тя протегна малката си топла ръка, отмести решително неговата и почти незабележимо направи крачка встрани от своя шеф.

— Кафа Икбал, ПСС — каза тя. Срещна погледа му. След това погледна към Кос. — Икбал е фамилията ми.

— Аха — изръмжа инспекторът. — Пише Икбал Кафа на това нещо там — каза той и посочи камъка на врата ѝ.

— А пък на вратата на офиса Ви пише Кос Себастиан — отвърна
тя. Ръкостискането ѝ беше по-силно, отколкото Фредрик бе очаквал.

— Ще работим заедно. С нетърпение го очаквам.

Фредрик хвърли мрачен поглед на Кос.

[\[1\]](#) Норвежкият лъв — националният символ на Норвегия. —
Б.р. [↑]

ГЛАВА 18

Самир Бикфая застана пред полицаите. На лицето му имаше дълбоки бръчки. Сбърчваше вежди, когато натъртваше на нещо.

— Общността в Сулру е била в конфликт с едно от най-опасните религиозни движения в Норвегия. „Джамаат-е-Ислами“. Организация, която наблюдаваме от доста време. Преди две седмици изчезна един от лидерите им, Мохамед Халед Омар. Потъна вдън земя.

Бикфая направи дълга пауза, а веждите му направо завибрираха.

— Но да се върнем на жертвите на извършеното престъпление. Общността „Светлината Божия“.

Фредрик и Андреас седяха отзад в заседателната зала. През спуснатите щори падаха само малки ивици слънчеви лъчи върху перваза на прозореца и напомняха за летния ден. Останалите слушатели бяха от Националната следствена служба, ПСС и служители на полицията в Осло. Имаше най-малко шейсет души. Кафа Икбал седеше отпред между Себастиан Кос и Сюне Йоргенсен.

Бикфая натисна един бутон до екрана. Стаята се затъмни.

— „Светлината Божия“ е общност, която съществува в дигиталното пространство, тоест в интернет, от края на 90-те.

На стената зад Бикфая се появи уебстраница. Вниманието на Фредрик бе привлечено от снимката за фон. Беше отблъскващата картина на Исус, която висеше на стълбището в Сулру. Но, мили боже. Тук беше още по-ужасяващо, защото картината се движеше. Някой с творчески ум беше направил анимация как кръвта се стича от лицето на Спасителя, така че долната част на екрана бавно се превръщаше в тъмночервено езеро.

Както беше очаквал Фредрик, Андреас не беше възхитен от идеята да допусне някаква млада ПСС-агентка до собственото им езерце. Достатъчно ясно го беше изразил. Първо чрез въздишки и въртене на очи. След това пък се здрависа с нея, като каза високо и ясно: „Шалом“.

— В продължение на пет години „Светлината Божия“ са публикували поне четири хиляди статии. В онлайн издания на

вестници, религиозни страници и различни форуми — продължи Бикфая. — Използват обвинения, обиди и заплашват с гнева Божи.

Бикфая криеше дистанционното в ръка, но показваше, че натиска копчето, като леко приклякваше и след това се изправяше. На екрана започнаха да се сменят разни статии.

— Освен това са били и активни демонстранти. Вижте това.

В статиите се говореше за протестите, в които бяха участвали членовете на „Светлината Божия“.

— И тази.

Като с магическа пръчка се изпариха всички статии, освен една:

„Бой между християнски фанатици и мюсюлмани“.

— Тази статия е публикувана преди девет години в онлайн вестник. Много от членовете на общността са били бити след демонстрация, при която са хвърляли бутилки, пълни със свински вътрешности, по мястото за сбирки на „Джамаат-е-Ислами“. Крещели са лозунги, заливали са вратите със свинска кръв.

Този момент сякаш събуди чувството за хумор у шефа на ПСС и той се засмя пронизително.

— Явно на някои млади ислямисти им е дошло в повече. Нападнали ги с бухалки. Доста били пребитите, между тях и няколко жени. На мястото е имало и деца. Трима мъже били откарани в болница, а двама ислямисти били съдени за упражняване на насилие.

Бикфая застана пред Кафа Икбал. Толкова близо беше до нея, че би могъл да я докосне със средно голям полов орган. Гласът му прозвуча по-дълбоко.

— По-малко от година след сблъсъка с „Джамаат-е-Ислами“ „Светлината Божия“ изчезна от общественото пространство. Никакви статии. Никакви демонстрации. Никакви обвинения. Следяхме в интернет за техни прояви. Не беше сложна задача.

Натъпка толкова дълбоко краищата на ризата в панталоните си, че гърдите му изпъкнаха.

— Знаете ли защо? — Не изчака отговор. — Ами, защото нямаше такива. Нищо. Нямаат профили във фейсбук и твитър. Нямаат дори мижав имейл. Общността беше една от най-активните в публичното пространство, а след това просто се изпари.

Върна се обратно в центъра на подиума.

— Смятаме, че това се дължи на сблъсъка с „Джамаат-е-Ислами“. Боят предизвика реакции. Заплахи. Насилие, което вероятно дори не е докладвано на полицията. Възникна дълготрайна вражда.

Бикфая посочи своята подчинена.

— Госпожица Икбал ще ви обясни.

Кафа Икбал изтри изпотените си длани в ризата и се изправи. Фредрик се опита да разчете погледа ѝ, когато тя се обърна към тях. Млада жена, мюсюлманка от ПСС. Със сигурност не ѝ е било лесно. Фредрик беше използвал времето преди срещата, за да разгледа досието ѝ. Само допреди три години и половина самата тя беше патрулирала по улиците на Осло като полицай. След това се беше махнала от Грьонланд и беше получила едно от малкото места за много желаната позиция на анализатор в полицейската централа.

Фредрик знаеше, че младите полицаи таят смесени чувства към облечените в цивилни дрехи разследващи полицаи от криминалния отдел. Зад гърба му и тези на колегите му се говореше как обичат да разпускат, бърбейки си и смучейки тютюн, защото знаят, че униформените полицаи вършат цялата работа и ограждат местопрестъпленията с жълта лента вместо тях. В отдела често се казваше, че те никога не носят тежки униформи, затова пък винаги казват тежката си дума. Тя вероятно ги беше ненавиждала. А сега седеше тук.

Фредрик видя как Кафа хвърля остър поглед на Бикфая. Ама че задник. Беше изтъкнал, че идеята да „остави Кафа да се пробва“ е била негова, докато я галеше по гърба. Изглеждаше като наскоро опитомена дива кобила. Все още замаяна от електрошока.

— Преди десет години „Джамаат-е-Ислами“, срещу която са протестирали от „Светлината Божия“, е била съвсем нова и незряла организация. Липсвали са ѝ силни водещи фигури. Към днешна дата обаче...

Фредрик, подобно на повечето норвежци, добре познаваше „Джамаат-е-Ислами“. Малка група млади ядосани мъже, ненавиждащи безбожната страна, в която родителите им бяха дали живот. Ненавиждаха всички мюсюлмани, които бяха различни от тях и с това осмиваха собствения си Бог. И ненавиждаха онези хора, които ги караха да се държат като норвежци, защото те никога нямаше да станат такива. Нито в собствените си очи, нито в тези на норвежците.

„Джамаат-е-Ислами“ искаха да превърнат Норвегия в ислямски халифат.

— Години наред са се движили на ръба на закона. Упражнявали са насилие срещу хора с различно мислене и техните семейства. Притежавали са незаконни оръжия. Имаме и сведения, сочещи към терористични заговори.

Кафа направи пауза и отново избърса длани в ризата си.

— Работата по събирането на доказателства обаче отнема много време.

Взе дистанционното и показа снимка, на която се виждаше клекналият пастор Алфсен, убит до собственото си легло. Коприненият шал около ръцете му беше опънат.

— Някой да знае арабски?

Няколко ръце се вдигнаха колебливо.

— Преводът изглежда горе-долу по следния начин — каза Кафа и посочи надписа с лазер от дясно на ляво.

Достойни да водят борбата за Делото Божие са онези, готови да заменят земния си живот с този в отвъдното. Този, който се бори за Делото Божие, независимо дали загине или победи, ще бъде богато възнаграден от нас.

Тя огледа хората в залата.

— Това е пасаж от Корана. Често се появява в два случая. Използва се от ислямисти, за да оправдаят извършените жестокости, и от антиислямисти, за да докажат жестокостите, съдържащи се в исляма.

Себастиан Кос я прекъсна.

— А в конкретния случай?

Тя го погледна и примигна.

— Ами... — започна тя и си пое дъх. — Зависи от мотивите на убиеца на пастора.

Кос се покашля.

За миг Фредрик се порадва на явното недоволство на инспектора. Снизходителният тон на Кафа беше очевиден и в същото време неуязвим. След това обаче осъзна нещо: На кого щеше да се наложи да

работи от сега нататък със самодоволната полиглотка, бюрократка от ПСС? Мамка му, нямаше да е Кос.

Преди срещата се беше развихрила дискусия. Ясно беше, че всички полицейски екипи, работещи по случая, бяха попитани дали може „дамата анализатор“ да работи с тях. Всички бяха отказали. Нямаше в никакъв случай да позволят на ПСС да ги подслушват. Знаеха какви са хората там. Двайсет и няколко годишни с костюми, използващи електронни таблици и устройства за подслушване, с които само провокираха скъпоплатени адвокати. Не проявяваха никакво уважение към добрата старомодна полицейска работа.

Фредрик не си спомняше Кос да го е питал. Затова заключи, че Кафа Икбал е наказание за нещо нередно, което е извършил. Например това, че съществува по същото време и на същото място — в същата вселена — като Кос.

На половината екран се появи кадър на мъжа от записите на камерите в Сулру. Взираше се в камерата. Главата зад маската изглеждаше издължена върху тесния му врат. Кафа отново натисна копчето. Останалата половина от екрана беше заета от паспортна снимка на мургав мъж с много изразителни очи, дълга брада и черна права коса. От десния ъгъл на устата до адамовата му ябълка се спускаше крив белег.

— Това е Мохамед Халед Омар. Или, както сам се нарича, *Емира*. Рожденото му име е Рахим Раза Хюсеин, на трийсет и четири години, британски гражданин, живял в Норвегия през последните три години. Емира е осъден във Великобритания за участие в провален бомбен атентат преди единайсет години. Тогава е взривил четирите пръста на лявата си ръка, без палеца, и му е останал този белег на лицето. Лежал е седем години. Твърди, че изучавал исляма в затвора и станал правоверен мюсюлманин.

Кафа застана на ръба на подиума и се наведе леко напред. Фредрик осъзна, че оглежда младата жена. Слаби крака в чорапогащник и добре тренирани бедра под полата. Тъмна вдлъбнатина около слабините, тесен ханш и плосък корем под ризата. Изящна сянка под гърдите ѝ.

Прехапа бузата си и преглътна.

— За съжаление, снимковият материал от местопрестъплението не е достатъчно добър, за да можем да си направим изводи. Но, както

всички виждате, има нещо общо между мъжа от Сулру и Емира, а именно черните, виращи се очи и продълговатата глава. Операторите ни, които го наблюдават от известно време, твърдят, че двамата се движат еднакво. На осемдесет процента са сигурни, че става дума за един и същ човек. — Усмихна се криво. — Това е най-доброто, с което разполагаме.

Фредрик се загледа в снимките. Много беше вероятно да става дума за един и същ изверг. Но можеше и да не е така.

Кафа отново натисна копчето. Показа се още една размазана снимка на Мохамед Халед Омар. Стоеше в кухня и говореше по телефона. Лявата ръка на Емира, на която бе останал само палецът, беше отпусната на масата. Приличаше на перка на тюлен.

— Снимката е отпреди осемнайсет дни и е последната, направена от екипа ни. Заснет е в собственото си жилище. Емира не е стъпвал там доста отдавна. Не е ходил в джамията. Това засилва подозренията ни, че може да е замесен в убийствата в Сулру.

На екрана зад Кафа се появи копие на първата страница на норвежки паспорт. Притежателят му беше Мохамад Камбрани, според документа на трийсет и шест години, висок сто осемдесет и четири сантиметра, със заоблена брадичка и широки рамене.

— Емира рядко ходи някъде без Камбрани. Роден е в Норвегия, родителите му са пакистанци. Бил е в хулигански банди в Осло. Има две присъди за насилие и многократно е съден за наркотици, грабежи и укриване. В днешно време е бодигард и последовател на Емира. Също като господаря си твърди, че е открил пътя към исляма. — Почти недоловимо изсумтя. — В момента и двамата се издирват.

ГЛАВА 19

Сюне Йоргенсен седеше в края на кръглата маса. Докато говореше, плъзна една снимка по бялата повърхност.

Хенрик Грьовн.

— Двайсет и пет годишен. Убит на поляната, с два изстрела от автомат в гърдите.

Нилс Бернт.

— Трийсет и четири годишен. Убит на поляната, с три изстрела от автомат в гърдите и лицето.

Голямата заседателна маса се намираше по средата на офиса на Фредрик и Андреас. Цареше абсолютен хаос — разхвърляни бюра, кабели, папки, купчини с документи и модерни червени канапета. До масата имаше дълга дъска. Фредрик я беше освободил от снимки, бележки и скици. Нов случай. Чисто съзнание. Празна дъска.

Виго Юхан Фарюлвен.

— Трийсет и девет годишен. Убит. Застрелян на стълбите към плевнята, с дваайсет и два или дваайсет и три изстрела от автомат в гърдите, краката, ръцете и лицето.

Брюняр Лисемуен.

— Трийсет и шест годишен. Убит. Застрелян на стълбите към плевнята, с един изстрел от автомат в гърдите.

Бьорн Алфсен-син.

— Шейсет и четири годишен. Убит. Застрелян в спалнята в къщата, с един изстрел в главата от оръжие с нисък калибър.

Ивар Тюфте.

— Четиридесет и две годишен. Тежко ранен. Лежи в болница „Юлевол“. Има рани от притискане по главата и горната част на тялото. Намерен в мазето под плевнята.

— От този момент нататък това са нашите работодатели — каза Сюне и положи момчешките си ръце върху снимките.

Вглеждаше се във всяко едно лице около масата. Хората от криминалното отделение бяха изчезнали. Останалите разследващи полицаи седяха около нея.

Фредрик харесваше методите на Сюне Йоргенсен. Студентите описания без всякакви прилагателни на мъжете, които ги зяпаха от снимките на масата: дата на раждане. Професия. Деца. Семейство и образование. Това бяха паспортни черно-бели и семейни снимки от разни албуми. Дискретната дистанция на Сюне караше останалите полицаи да си задават въпроси. Кое ли всъщност беше младото момче с родителите си на верандата през някой топъл ден от норвежкото лято? Загорялото усмихнато лице зад бутилка кола на маса в ресторант в някоя южна страна? Главата, която се подаваше от прозореца на стар фолксваген? Клонът от семейното дърво, който изведнъж бе пречупен. За младите полицаи това беше вдъхновяващо. За старите пък — повод за размишления. Напомняне, че животът приключва, когато най-малко очакваш. Обикновено философското мислене на отдела по насилия на участъка в Осло стигаше дотам.

— „Варюлвен“? Наистина ли се казва „върколак“? — прошепна почти на глас Андреас, като рязко вдигна брадичка към луничавата полицайка, която беше говорила със съседите на имението. Тя го погледна сърдито, но върхът на езика ѝ в ъгълчето на устата подсказва, че ѝ е станало приятно от вниманието.

— Вероятно сте чули „Фарюлвен“.

Фредрик се ухили и ѝ намигна. Сюне не им обърна внимание и разпиля нова купчина снимки по масата.

— Нямаме пълен списък, но предполагаме, че общността „Светлината Божия“ се състои от двайсет и пет-трийсет души. Деца, жени и мъже. Членове на общността, чиито родители, братя и сестри не знаят какво да мислят. Дали са отвлечени? Избягали? Убити и заровени някъде?

Сюне извади кутия цигари от вътрешния джоб на широкото си сако. Това беше знак, че приключва скоро.

— Изправени сме пред много тежко престъпление. Пресата ще е непрестанно по петите ни. Министерството, полицейската централа и всеки политик с популистки наклонности ще искат да се изказват по всяко наше действие. Нямаме никакво време. И нямаме право на грешки.

До този момент за убийствата знаеха много малко хора. Пострадалите, извършителите и полицията. Сега обаче духът беше

пуснат от бутилката. Фредрик се беше ужасил, когато чу новините по TV2 предната вечер.

Знаеха не само за изчезването на дъщерята и внука на Кари Лисе Ветре. Бяха научили също, че огнестрелното оръжие е било автомат. Твърдяха, че основната версия на полицията е конфликт с ислямистка групировка. Изтичането на информация в медиите не беше рядко срещано. Само че странното тук бяха всички тези детайли. Това означаваше, че TV2 имат много добър източник.

Фредрик обаче не можеше да си намери място и по друга причина. Всички, които бяха запознати с фактите, публикувани от TV2, знаеха и че полицията е намерила подземна лаборатория в тайното мазе. Защо тогава по новините не бяха казали и дума за това? Възможно беше TV2 да знаят за мазето, но по една или друга причина да не искат да говорят за него. Журналистите обаче мразеха някоя новина да им се изплъзне. Не биха си позволили да рискуват с нещо подобно. Не, не вярваше на това обяснение. Виждаше само още една възможна причина и тя го плашеше — източникът знаеше за лабораторията. Но я пазеше в тайна от TV2. Защо? Може би знаеше какво се е случвало в тази лаборатория. Това би означавало, че знае повече от полицията.

А в подобни случаи има само два вида хора, които знаят повече от полицията. Жертвите. И убийците.

ГЛАВА 20

— И три са само те. Три малки негърчета. Е, във всеки случай...

Убийственият поглед на Сюне накара Андреас да млъкне. С широка усмивка той потърси подкрепата на Фредрик, който остави да се пържи заради глупавата си шега. Вярно, и двамата бяха скептично настроени към факта, че изведнъж бяха развалили тяхното дуо, но нямаше никакво място за тормоз.

Кафа седеше в края на червеното канапе, заровила глава в ръцете си.

— Така. Както знаете... — започна Фредрик и потърси погледа ѝ, — ... този случай ни е възложен главно защото издирваните Анете Ветре и нейният син явно са били сред изчезналите членове на общността. — Фредрик се загледа възкрително към Андреас. — За да разберем дали хората от общността са избягали, или са били отвлечени, най-напред трябва да узнаем кой ги е преследвал. Кафа ще ни помогне за това.

Сюне продължи вместо него.

— Наблюдаваме всичко. Бюджети. Телефонни обаждания. Преминавания на границата. Разпитваме приятелите на членовете на общността, техните противници и последователи. Разследването се води от полицията в Осло. За експертно мнение при нужда биват търсени криминалният отдел и ПСС. Над петдесет следователи работят по случая. Както каза Фредрик, ще се придържате към изчезването на Анете Ветре. Открием ли нея, вероятно ще открием и останалите от общността.

С изгризан нокът посочи една от снимките на масата. Лабораторията в Сулру.

— Фредрик смята, че отговорът на въпроса защо са били нападнати, се крие тук. За какво са използвали тази лаборатория?

Андреас бързо се обади.

— За наркотици. Християни или не, залагам на наркотици или допинг.

Андреас основаваше теорията си на най-ценното средство на полицията. Опитът. Бяха ли попадали някога на тайна лаборатория, която да не се ползва за производството на нелегални субстанции? Не. Ако Андреас беше прав, щяха да открият отговора и на още един въпрос. От какво се е издържала общността. Трийсет възрастни и деца в малко имение наред гората. Никой не работеше. Никакви доходи. Сливите и касисът не бяха достатъчни. С такава лаборатория биха могли да снабдяват половин град с наркотици.

Отвън слънцето се показва иззад един облак и управляваните чрез светлинен датчик щори на полицейския участък се спуснаха автоматично. Хвърлиха сянка върху лицето на Андреас.

— Тази жена политик... — започна той.

— Кари Лисе Ветре.

— Точно. Ветре. Тя ти каза, че Алфсен ръководел общността като секта. Сега и видях къде е живеел. Къде е спял и картините, с които си е украсил спалнята. Разбирате ли какво се опитвам да кажа?

Андреас се наведе напред и заби показалец в масата.

— Виждам едно старо прасе. Заобиколено от боготворящи го млади момчета и момичета. Педал може би? Или пък просто е обичал да чука млади. — Андреас задържа погледа си върху Кафа, сякаш искаше да провери дали тя не е останала потресена от изразите му. — Започнали са с малко. Произвеждали са наркотици за себе си и за оргиите си. Така е тръгнало.

— Та... — прекъсна го Сюне. — Защо са били нападнати?

— Въртели са бизнес с грешните хора. „Джамаат-е-Ислами“ не са първата ислямистка терористична групировка, която се финансира чрез продажба на наркотици. Някъде връзката между производител и дистрибутор се е объркала, старата вражда е изплувала на повърхността и някакви там решили да направят атентат. Изпразнили са целия склад и са изтрепали всички, които опитали да ги спрат. Не каза ли ти, че оня Камбрани, бодигардът, бил съден за наркотици?

Андреас насочи пръст към Кафа.

Една муха се беше вмъкнала някак вътре през мрачните бетонни стени на полицейския участък. Сега бръмчеше около петно от кафе на масата. Кафа я хвана и стисна юмрук.

— „Джамаат-е-Ислами“ се ръководи от хора с криминално минало. Не бих се изненадала, ако са се занимавали и с наркотици —

изрече бавно тя. Сякаш се чудеше дали насекомото все още пърха. — От друга страна, фундаментален християнин и ислямистка групировка да се сдружат в таен бизнес с наркотици, изграден върху стар конфликт? Звучи ми малко... — устните ѝ се стегнаха — ... изсмукано от пръстите.

Кафа отвори ръка. Мухата беше безжизнена. Хвана я за крилото, пусна я на земята и я настъпи. Фредрик се запита дали наистина чува, или си представя, че чува как мухата се размазва. Андреас беззвучно трополеше с палци по масата.

— Освен това има още доста въпроси без отговор — продължи тя. — Ако извършителите са най-обикновени престъпници, защо са съобщили на полицията за убийствата? Какъв е смисълът в цялата ислямска символика? Къде са останалите членове на общността?

Кафа поклати бавно глава, а след това отмести подметката на обувката и се загледа в мухата.

— Жестокостта и решителността на престъплението водят към Емира. Но... провалена договорка за наркотици? — Захапа пълната си долна устна, докато тя не побеля. — Е, това би било нещо ново.

Младото момиче беше направило теорията на Андреас на пух и прах.

ГЛАВА 21

Гробът беше изкопан на сянка. Хората се бяха събрали около него в полукръг. Фредрик разпозна само някои от лицата. Приятелките на майка му от организацията. Свещеникът с тясното лице и Бетина.

След като баща му беше починал преди двайсет години, бяха останали само той и майка му. Нямаше братя и сестри, нямаше близки роднини. Тя не проявяваше голям интерес към Алис и внуците си. Фредрик я посещаваше веднъж в седмицата. Преди — в апартамента ѝ във Фрогнер, по-късно — в старческия дом. Разговорите им приключваха много преди изпразването на малката чаша за кафе с тънката дръжка. Докато беше жива, той вечно се чудеше колко малко имат да си кажат. Такъв беше животът. Посещаваше я със същата нагласа, с която си миеше ръцете след тоалетната. Просто трябваше. Отиваше без радост или тъга, но чувстваше, че е грешно да не го прави. Сега, когато нея вече я нямаше, усещаше, че винаги са живели така. В детството му тя беше едновременно настойник и родител, справедлива и добронамерена във всяко отношение, но той осъзна, че никога не е познавал жената, която му е майка. Не знаеше какви са страховете ѝ, с кого е ходила на църква или какви книги е четяла. Дали изобщо е четяла. Така че кои бяха тези хора, дошли да си вземат сбогом с нея? Дори не знаеше кои е смятала за най-близки. Никога не му беше казвала.

Нямаше да му липсва. Щяха да му липсват обаче разходките с кола до старческия дом в Стайнерюд. Как покрай него прелитаха картини на градини и пътища. Дъбът на двора и побърканата жена, която се поклащаше в стаята от другата страна на коридора. Когато в момент на близост бе споделил това с Бетина, тя бе стиснала ръката му и го бе погледнала разтревожено. Сега, край гроба, го стискаше още по-силно. Сякаш искаше насила да извади сълзите от него.

Стените на църквата и енорията с плосък покрив се допираха. Мебелите миришеха на канела и сладникава женска пръдня.

Фредрик се взираше измежду старите лица към портрета на майка си до камината. Беше правен преди шест години. Лятото, в което

разбраха, че е болна.

Трябваше да каже „не“, когато Бетина предложи минута мълчание.

Сега я гледаше укорително през отвора към кухнята. Никога не я беше виждал така. Тъмната ѝ коса, която винаги се спускаше диво, сега беше прибрана със сребърна шнола. На врата си носеше перлена огърлица. Обикновена черна рокля стигаше до коленете ѝ. С незабележим шев около талията, така че да се очертава дъгата на дупето ѝ. Беше закрила видимото ъгълче на татуировката си на ръката с копринен шал. Седеше заедно с една възрастна дама над каната с кафе. Той изпъшка. Новият му костюм беше твърде тесен около раменете. Памучната яка на ризата му драскаше врата, а връзката беше твърде стегната. Бетина смяташе, че това е подходящото облекло. Трябвало да се издокара. Все пак ставало дума за майка му.

Бетина не беше в първа младост. Не беше и стара. Като него. Сенките под очите му вече нямаше да изчезнат. Бръчката в ъгъла на окото му нямаше да си отиде. Зачуди се дали не може да свърже телефона си със старата уредба. Том Уейтс бе подходящ за погребения.

— Предполагам, вие сте Фредрик Байер?

Фредрик се изненада, че не го беше познал още на гроба. С елегантния си тъмносин костюм, стилни очила и избелени зъби той се отличаваше от другите старци. Герхард Монсен. Бивш министър от Дясната партия и собственик на плавателни съдове. Здрависаха се.

— Точно така. Познавали сте майка ми?

— По-скоро познавах господин Байер. Запознах се с родителите ви преди много години. Вие тъкмо бяхте проходили. Те ми направиха силно впечатление.

Фредрик се сепна. Ако трябваше да опише баща си, би използвал думите „резервиран“ и „сдържан“. Не би го определил като мъж, който прави силно впечатление. Може би Монсен имаше предвид майка му. Тя беше много красива.

— По едно време общувах много с баща ви. Както в работата, така и извън нея. Така и нашите съпруги се запознаха. Елисабет, моята жена, много харесваше Гюнхилд.

Фредрик се усмихна леко.

— Елисабет... и тя ли е тук?

— Тя, за съжаление, е много болна. Но искаше аз да дойда.

Отново си стиснаха ръцете.

— Благодаря, че дойдохте.

Монсен не го пускаше.

— Ако правилно разбирам, работите заедно със сина ми?

Фредрик го погледна въпросително.

— Себастиан. Себастиан Кос. Чух за тези ужасни убийства в Маридален.

Фредрик дори не се опита да прикрие изненадата си.

— Наистина ли? Себастиан Кос е ваш син? През ум не ми е минавало.

Монсен се усмихна престорено.

— Живеем в малка страна.

Старият собственик на кораби въздъхна леко. Изведнъж погледът му стана отнесен. Изморен. Пусна ръката му.

— Наистина малка страна — повтори той.

— Фредрик?

Отвори очи. Бетина извади члена му от устата си и вдигна поглед към него.

— Кой беше старият?

— Старият? Кой от всичките?

— Онзи, с когото говори.

— А, този ли. Просто някакъв приятел на родителите ми. Бащата на един колега. Себастиан Кос.

— Симпатичен ли е?

— Кос?

— Старецът изглеждаше симпатичен.

— Кос е гадняр.

Облегна глава на облегалката. Беше уморен. Възбуден. Тъжен. Не можеше ли Бетина да приключи по-бързо? Загледа се през прозореца на колата. Някакво псе си играеше с топка от другата страна на улицата.

ГЛАВА 22

Цивилният „Форд Фокус“ се движеше с голяма скорост покрай нивите. Сива каша се беше образувала на повърхността на езерото Маридалсване, а отпред мъглата се стелеше на разпръснати облачета. С периферното си зрение Фредрик долови как Кафа си играе с картата за посетители на полицейския участък. Почти нищо не си бяха казали в колата, но сега той се опита да разчупи леда.

— Кос, Себастиан. Така пише на вратата на офиса ви — каза леко подигравателно той.

Тя се усмихна предпазливо.

— Мислиш ли, че го ядосах?

— Убеден съм. Да бъде поставен на място от някой подчинен, би могло да отприщи цялата му неприязън. Мрази те.

— Уф.

Фредрик махна оживено, а след това изимитира едно от любимите движения на Кос, като прокара пръсти през късата си кафяво-сива коса.

— Той мрази всички. Себастиан Кос е мръсен гадняр. Откъдето и да го погледнеш.

Кафа окачи картата на врата си.

— Същото може да се каже и за твоя партньор. Фигуерас. Държи се така, сякаш съм му разрушила брака — отвърна хладно тя.

Сърцето му се сви. Най-искрено се опитваше да сближи двата лагера. Все пак и тя можеше да положи някакви усилия.

— Не става дума за теб — каза рязко той. — Просто и на нас ни се искаше по някакъв начин да участваме в дискусията, след като имаме нов партньор.

— А не просто да ви натресат някаква мадама от ПСС?

Сега Кафа говореше леко подигравателно. Явно беше дочула разпалените разговори на следователите.

— Точно така. Иначе Андреас доста успешно си руши брака и сам.

— Не се и съмнявам.

Около стотина метра след отбивката за Сулру откриха това, което търсеха. Синя пощенска кутия висеше на изкривен стълб. Паркираха. Миризмата на изгнили дървета и горска пътека се усещаше силно между клоните. Стволовете край хълма бяха голи, но над тях небето бе закрито от корони от листа. Гората беше тиха. След няколко минути разходка пред тях се разкри поляна, а в средата имаше червена двуетажна дървена къща. Зад един немит прозорец на покритата тераса седеше възрастен мъж в инвалидна количка. Отвори очи чак когато те застанаха пред него.

— Ахаа — каза той с хриплив глас. — Значи дойдохте. — Пръстите му бяха дебели като кренвирши и лежаха смирено скръстени върху одеялото на скута му. Преди Фредрик да успее да го попита какво има предвид, вратата на верандата се откряна и отвътре излезе изнемошяла жена. Толкова силно беше опънала косата си на врата, че Фредрик не можеше да разчете изражението на лицето ѝ.

— Гости ли имаме, Брюняр? — попита на висок глас тя и го хвана за рамото.

Фредрик леко се усмихна.

— Вие трябва да сте Брюняр и Сигне Кварвинген?

Фредрик подаде ръка, но възрастният мъж не помръдна. Вместо него жената я пое със слабата и костелива ръчичка. Беше студена, а кожата ѝ беше като гланцова хартия.

— Казвам се Фредрик Байер. Полицай съм. Това е партньорката ми Кафа Икбал.

Старата жена гледаше ту към единия, ту към другия.

— Вече разговаряхме с полицията. С една млада жена. *Бяла*. Казахме ѝ, каквото имаме да казваме. — Сигне скръсти ръце пред дебелимата си вълнена рокля.

— И сме ви много благодарни за това. Но имаме още няколко въпроса. За Сулру. И за хората от общността, които са живели там.

Жената поклати глава и въздъхна дълбоко, а след това им отвори вратата. В хола имаше старо кожено канапе. На стените бяха окачени картини с маслени бои на гори с бледи цветове. Езеро в здрача. Пасище в подножието на планината.

— Мъжът ми рисуваше, преди здравето да му изневери — каза през рамо жената. Вървеше пред тях бавно, но изправена. В тесния коридор между хола и кухнята беше окачено платно. „Върви при

мравката, мързеливецо, виж я как се труди и помъдрей.“ Сигне посочи с ръка столовете около кухненската маса и взе празната кана от кафемашината. Докато каната бавно се пълнеше, Фредрик забеляза, че ръката на жената трепери. Тя се извини.

— Брюняр — измърмори тихо тя.

На пластмасовата маса имаше четири бурканчета от сладко, пълни с киселец. Стените бяха покрити с бели ленени платна, а над масата висеше календар на благотворителна организация със снимки на африкански деца. „Бежански лагер в Заир.“ На плота бяха неизмитите чинии от няколко дни и миришеше на готвено зеле. Безкрайно бавно госпожа Кварвинген избута количката на мъжа си към тях. Настани го край масата и кафемашината започна да свисти.

— Брюняр е малко зле със слуха — обясни тя и седна.

Фредрик повиши глас.

— Както казах, разследваме трагичните събития в Сулру. Искам да Ви задам няколко въпроса за обитателите на имението.

Сигне напълни чашите. Погледна въпросително към Кафа, която с лека усмивка потвърди, че нито Аллах, нито който и да е друг, би могъл да я спре да изпие едно кафе. Старата жена пусна бучка захар в течността и постави чашата в порцеланов поднос, който сложи в скута на Брюняр.

— Много е трагично, да. И всички тези изчезнали. Децата... — каза бавно тя.

— Добри хора са — започна Брюняр. — Обикновено не общуват с други. Но от време на време се отбиват. Носят понякога парче кекс. Или козунак.

Гласът на Сигне беше по-остър.

— Искрено се надявам да са добре. Все още ли се издирва убиецът?

Фредрик кимна леко.

— За съжаление, да. Убиецът или убийците. Не знаем кой е нападнал имението. Полицията изразходва много ресурси, за да разреши случая. Но ще отнеме време.

Сигне дишаше тежко.

Погледът на Фредрик премина от единия към другия. Чу се прищракване от електрическия радиатор, което означаваше, че отоплението се изключва. Или се включва? Както у други стари хора,

при които беше ходил Фредрик, температурата в апартамента опасно доближаваше средната телесна. Фактът, че госпожа Кварвинген можеше да седи със закопчана плетена жилетка, в момента сякаш беше най-голямата мистерия пред тях. Тя обаче можеше да бъде разбудена. За неговата мистерия, издирването на изчезналата секта, тази възрастна двойка не знаеше почти нищо. Нямаха представа къде може да е общността, никога не бяха споделяли религиозните им виждания. Изобщо, по тези места рядко се случваше нещо необикновено.

— Оставали ли сте с впечатлението, че са били в конфликт с някого?

Сигне се усмихна меко, докато пускаше нова бучка захар в кафето.

— По радиото казаха, че общността е била екстремистка — каза тя замислено и въздъхна. — Но не беше така. Бяха сърдечни и добри млади хора. И деца. Толкова е ужасно това с децата.

— Значи не са били екстремисти? — Фредрик се наведе напред на стола.

— О, не — отвърна Брюняр. — Добри хора са.

Сигне ги изпрати. Старецът остана в кухнята. Фредрик видя нещо в коридора, което го накара да спре. На стената имаше снимка. Снимка на къщата на старците, направена от птичи поглед.

— Знаеш ли — каза той и се обърна към Кафа. — Очите виждат само онова, за което има предпоставки да бъде видяно.

Тя поклати неразбиращо глава.

Посочи ѝ снимката. Не къщата на семейство Кварвинген, а имението с малката плевня и къщата, което се намиреше в подножието на хълма. Сулру. В градината се издигаше кран. Около него имаше багери.

— Тази снимка я има и в Сулру. Видях я първата нощ там. Не разбрах обаче какво означава. — Обърна се към Сигне. — Кога е правена?

Възрастната жена се наведе напред и примижа.

— Ами... трябва да е било по време на ремонта. Преди около осем-десет години, може би?

Фредрик намигна на Кафа. Почука с пръст върху стъклото над крана. От едната му страна имаше дълъг бял надпис. „Строителна фирма Осло“.

— Те са проектирали мазето — заключи доволно той.

ГЛАВА 23

Полицаяте, които пазеха Сулру, им дадоха ключовете. Фредрик показа на Кафа плевнята и лабораторията, а след това обиколиха къщата стая по стая. Дълго тя стоя неподвижно край прозореца на спалнята на Бьорн Алфсен. Гледаше сивия дъждец, който се сипеше върху нивите от другата страна на низината. Прозорецът беше откренат и въздухът беше студен и влажен.

— Оценявам, че отделяш време за това — каза му тя, докато седяха на поляната и той ѝ описваше телата, които бяха лежали там.

Погледна я. Кафа предвидливо беше оставила сивия костюм и вместо него си бе облякла червен плетен пуловер, който ѝ стигаше до дупето. Носеше черни ботуши, в които беше прибрала тесните си тъмносини джинси.

— Не съм тук заради теб — отвърна той и веднага усети колко грубо беше прозвучало това. — Искам да кажа... И за мен е от полза.

Опита да се усмихне.

— Първите няколко часа на всяко местопрестъпление винаги са толкова напрегнати. Впечатленията са толкова силни. — Той клекна и отпусна ръце върху мократа трева. Коленете му неприятно изпукаха. — Харесвам спокойствието, което наставя, когато изнесат телата и доказателствата. Все едно да преработиш снимка. Всичко старо и маловажно си е, където трябва. Такова е било мястото, преди да се превърне в местопрестъпление. Без всички хора, разбира се.

Потисна желанието си да изпъшка, докато се изправяше, и изтупа ръце.

— Много поетично — отвърна Кафа.

Не беше сигурен колко силна беше иронията ѝ.

— Да, благодаря. Това си е част от добрата стара полицейска работа. Не разправяй на шефа си какво съм казал.

Кафа изпуфтя.

— На Самир? На това прасе ли?

Сякаш имаше какво още да каже, но вместо това на лицето ѝ просто се изписа загадъчна усмивка. След това прехапа долната си

устна и направи няколко бързи крачки.

— Двама от изчезналите са били братя — започна замислено тя. — Фритьоф и Пол Еспен Хени. Сега родителите им са в неведение. Представяш ли си? Да нямат никаква представа какво се е случило?

Прокашля се и гласът ѝ стана по-уверен.

— Нападателят трябва да е имал наблюдателен пост наблизо — заключи тя. — Някой ги е следял. Кога стават. Кога си лягат. Кой е в имението. Нападението си е имало цел и тази цел е била наблюдавана. — Почеса се по главата. — И мисля... мисля, че знам къде е бил този наблюдателен пост.

Без да каже и дума повече, се обърна и тръгна с уверена крачка към къщата.

Фредрик притаи дъх, когато спря зад Кафа пред спалнята на пастор Алфсен. Проследи погледа ѝ към низината.

— Мамка му — каза тя. — Гори.

Гъст черен пушек се издигаше от една плевня в далечината.

ГЛАВА 24

Така, както виждаше нещата, Отар Скарен имаше две възможности. Можеше да изчака някой влажен и спокоен ден. Да подпали съборетината, да се обади на пожарната и да излъже. Или да направи това, което баща му трябваше да направи. Това, което баща му смяташе, че *той* трябва да направи. Да събори тази дяволия. Греда по греда. Да вземе всичко, което може да се използва, и да изхвърли останалото. Все едно си нямаше друга работа, освен да събаря порутени плевни. Още миналата година си го беше мислил. И годината преди това. Лесното или правилното? Имаше и трета възможност. Да постъпи като баща си. Да остави дяволията. Някой друг да се занимава. Този стар арогантен пес.

Всеки ден тези мисли изплуваха в съзнанието на селянина, когато плевнята изплуваше от гората на хълма. Беше на път обратно към обора, след като беше проверил дали всичко е готово за момичетата от града, които идваха на езда. Защо обаче да не направи този ден по-специален?

Отар Скарен отби на чакълестия път, наведе се над волана и се замисли. Мамка му, все тая. Вдигна поглед към избледнялото скеле на постройката. Случваше се вътре да нахълтват разни хора. Веднъж даже трябваше да закара две тийнейджърки до града. Бяха ходили на палатки по поли и шушлякови якета. Напили се до припадък с ябълково вино и нахълтали по погрешка в плевнята. Спомняше си премръзналите им крака и бельото им на червени точки.

Отар Скарен беше два метра и три сантиметра висок и тежеше сто петдесет и пет кила. Заклатушка се по обраслата пътека от къщата към старата плевня. Въздъхна и изпсува, когато се наложи да си хване колана, за да не паднат домашните му дънки по пътя през брезовата гора. Стигна до осветения от слънцето вход на плевнята и затършува в джобовете си, търсейки дебелата връзка ключове. Нямаше нужда от това. Само се облегна на вратата до стълбите и тя се открехна. Затвори я зад себе си и забеляза, че пак е започнала да скърца. Странни бяха тези стари врати. Едва миналата година беше смазал пантите и беше

изпилил разширеното дърво, така че да влиза в рамката. Сега пак седеше накриво. Дали полицаите не бяха идвали и след това я бяха оставили отворена преди дъжда?

Тук беше гъмжало от куки след атентата на лудия ислямист с автомата от другата страна на низината. Служителите на реда бяха идвали няколко пъти до вратата му. Само че той нито беше чул, нито беше видял нещо. Отар Скарен си имаше достатъчно собствени проблеми. Не знаеше нищо за никакви секти и учтиво ги помоли да вървят по дяволите.

Краката го боляха, докато се изкачваше по тесните стъпала от първия етаж, служещ за работилница, през дупката в бетонния таван към горното помещение на плевнята. Там направи две крачки встрани от отвора. Звукът от стъпките му беше притъпен от изгнилото сено по пода. Селянинът зачака. Очите му трябваше да свикнат с тъмнината. Единствената светлина тук се прокрадваше през процеците на покрива.

Дъждовната вода образуваше блестящи миризливи локви по неравния под. Капките звънтяха по капациите на старите коли, по пейките с инструменти и кофите за боядисване. Беше какофония от плясък, звън, трополене и туптене. Миризмата на химикали и масло се смесваше със застоялия въздух. Осъзна, че ще му трябва повече светлина. Затърси таблото с бушоните по стената. Точно пред него се спря. Потрепери. Странно.

Ключът беше в ключалката, която вибрираше. Захранването работеше. Захранването, което той самият бе изключил. Миналата есен беше извадил всички бушони. Обзе го безпокойство. Трябваше да разгледа останалата част от плевнята. Звуците го връхлитаха. Объркваха го. Изведнъж вече не се чувстваше сам.

Удари с юмрук по електрическия ключ. Лампата трябваше да светне, захранването явно беше включено, но нищо не се случи. Чу само високочестотно електрическо прашене. Грамадният мъж извърна огромното си тяло, огледа се трескаво, но дъждът от искри от голата лампа над главата му го заслепи. Вдигна поглед. Крушката беше строшена, а около старата керамична фасунга на лампата беше завита тел. Беше се получило претоварване. Чу се трясък от таблото на стената. Бушоните запушиха. Дъждът от искри спря, а от пламтящия щепсел се разнесе миризма на прегрели проводници и изгоряла гума.

Да го вземат мътните! Втурна се към изхода. Трябваше само да повдигне гредата пред двойната врата и вече щеше да е на моста пред плевнята. За нищо на света не искаше да остава вътре. Сенките се плъзгаха около него, докато крачеше между каросериите. Светлината се отразяваше в стъклата на колите, металните кутии и локвите. Най-сетне стигна. Хвана гредата и я повдигна. По дяволите! Напегна мускулите си и те започнаха да пулсират, използва цялата сила на краката си, но проклетата... греда...

Не се помръдваше. Ни най-малко. Пусна я и разбра защо. Чу шум от верига. Веригата за гумите на трактора, която трябваше да виси на стената до вратата на плевнята, вместо това беше завързана около гредата и пантите. Беше заключен. Имаше само един начин да излезе. От там, откъдето бе дошъл. През дупката на пода. Чувството, че не е сам, се усилваше. Естествено. Защото наистина не беше.

В момента, в който се обърна с гръб към вратата, огромният мъж вече беше пред него. Облечен в тъмни дрехи. Висок. Силен. С качулка на главата. Лицето му се виждаше само през един процеп. Замръзнала усмивка.

Отар Скарен не видя ножа. Но разбра въпреки това. Сега щеше да умре. Студената твърда стомана проникна в корема му точно над срамната кост със силен тласък, разпаряйки червата, стомаха и прерязвайки аортата по пътя към затлъстялото сърце на великана.

Така и не го заболя. Първо усети студенина. После — топлина. Влага. Накрая — празнота.

ГЛАВА 25

Когато Фредрик и Кафа пристигнаха, пламъците вече бяха утихнали. Вероятно това се дължеше на ситния дъжд. А може би стените бяха изгнили. Във всеки случай, по-голямата част от плевнята беше оцеляла въпреки пламъците.

Два часа по-късно разчистиха тавана, който се беше срутил върху изгорелите коли. Киселинни изпарения от лак обвиха Фредрик, докато той седеше, облегат на каросерията на стария пасат. През счупеното предно стъкло забеляза трупа на предната седалка. Огромното тяло беше овъглено и миришеше като прасе, обляно в бензин и забравено на грила. Тялото беше разпорено от корема до гърдите. Червата все още бълбукаха.

— Изключвам злополука. И се съмнявам да е самоубийство — каза съдебният лекар, който седеше от другата страна на автомобила.

Беше същият шегаджия от Сулру.

— Той и таратайката са залети с бензин. Всички тези лайна трябва да се анализират и разгледат под лупа, преди да можем да стигнем до някакво заключение. Но аз съм сигурен, че някой е разпорил дебелака, залял е колата с гориво, запалил я е и е офейкал — каза той и облиза устни. — Трябва да го произстържем, преди да успеем да установим идентичността му.

Фредрик погледна през рамо. Седем-осем полицаи и Кафа претърсваха запазената част от плевнята. Все още беше горещо от пожара и тя си беше свалила пуловера. Сега си вършеше работата по бяла прилепнала тениска с петна от пот под мишниците.

— Според съседите тук живее някакъв самотен селянин. Огромен като мечка. Затова смятаме, че става дума за същия човек — каза Фредрик. — Скарен. Казвал се Скарен.

От вида и миризмата на разпорения мъж му призля. Отдалечи се. Кафа седеше до купчина плочки и оглеждаше стените на плевнята.

— Откри ли нещо?

Тя сви рамене.

— Горе има помещение с отвор, от който се вижда Сулру. Мисля, че оттам са наблюдавали.

Дупка с размери около метър на метър зееше в стената на близо два метра над тях. Отвън се мяркаха короните на дърветата надолу по хълма. Стръмна стълба водеше до помещението. Изпука под тежестта му.

Кафа беше права. Това място бе послужило за наблюдателен пост. Веднага го разбра. Старият кабел, който се спускаше от покрива, беше прерязан. Нов бял кабел беше свързан към оголения меден проводник, а щепселът беше включен в голям разклонител на отвора. До разклонителя имаше ясни следи в прахта. Следи от стойка. От тези, които се ползват, за да се закрепят далекоглед или камера.

През дупката в стената видя дървената къща, поляната и плевнята на имението Сулру. Разстоянието бе около километър. Оттук имаше прекрасна видимост. Щеше да извика, но триумфационният глас на Кафа го изпревари.

— Фредрик. Фредрик! Ела да видиш!

Точно под него тя беше коленичила върху купчината от плочки и чакъл.

— Ето защо убиецът се е върнал. Търсел е това тук!

От слабата светлина не можеше да види какво държеше във въздуха.

— Беше тук. Сред чакъла — извика тя. — Някаква чантичка. Вътре има телефон. И карта.

ГЛАВА 26

Като песен на щурец скърцаха водоустойчивите панталони на униформите. Чуваше се хрущенето на чакъла под военните ботуши. Полицайте тичаха, като се криеха зад контейнера пред големите врати на склада.

Фредрик водеше акцията през затъмнените прозорци на микробуса. На разнебитен стол до него седеше Себастиан Кос. Инспекторът прошепна в микрофона:

— Настъпвайте.

Полицайте надигнаха оръжията и се раздвижиха. През станцията се чуваше тихото им забързано дишане. Прекъсвано от кратки съобщения.

— Чисто.

— Чисто.

Фредрик разглеждаше картата в ръцете си. Тънкият червен кръг между Кампен и Вале Ховин в източната част на столицата беше едва забележим. Нямаше съмнение, че картата, която бяха намерили в плевнята, показваше стария промишлен хангар в Еншьо. Не можеше да има съмнение.

— Чисто!

Въздухът в микробуса беше спарен, липсваше кислород. Вратите и прозорците бяха затворени. Никой не трябваше да знае, че са в него.

— Чисто!

Челото му беше влажно. Облиза устни и вкуси капчиците пот по брадата си. Миришеше на обувки и потни тела. Фредрик се облегна назад и срещна погледа на Кафа. Тя поклати несигурно глава. Измина още около половин минута.

— Чисто!

Самоуверен глас прозвуча по радиовръзката.

— Инспектор Кос. Складът е претърсен. Тук няма никого.

Кос се изправи бавно от стола. Зарови ръце в русата си влажна коса и, побеснял, изрита задната врата.

— Мамка му — избухна той и я отвори.

Микробусът се изпълни с лошо настроение и свеж въздух.

На малки групи въоръжените полицаи заизлизаха от дългия шейсет метра тухлен хангар. От всеки ъгъл на покрива се издигаше тясна кръгла кула, а върху бетона над портата бе изписана годината на построяване — 1923-та. Стоманените врати бяха конструирани така, че през тях да може да мине влак. На асфалта имаше следи от някогашни релси.

— Този хангар отдавна не е бил в употреба. Тук няма никой — каза на Кос един от добре сложените полицаи.

Мъжът бе свалил каската си и бършеше чело от потта, докато говореше.

Фредрик махна на Кафа да дойде с него. В полумрака въздухът беше влажен и студен, а звуците отвън бързо бяха заглушени. Релсите преминаваха през помещението, а на пода имаше тънък слой стърготини. Вериги, дебели колкото човешки глезени, висяха неподвижно от тавана. От стоманените греди под тавана се чуваше слабо цвърчене на птици.

Ходеха мълчаливо из промишления хангар. Погледите им минаваха през голите стени и тавана. Краят на помещението се състоеше от бетонна стена. В нея имаше три врати, които бяха разбити от тарана на щурмуващите групи. Двете странични стаи бяха малки. Бюрата и празните шкафове за папки показваха, че някога са били ползвани като офиси. Стаята в средата беше по-широка и стоманената врата беше силно огъната. Явно полицаите бяха срещнали сериозни затруднения да я разбият с тарана.

Тази стая беше с размери приблизително десет на десет метра и стигаше чак до кулата на покрива. Тук беше по-тъмно от останалата част на хангара. Всички малки прозорчета, без този на кулата, бяха покрити, както и големият кръгъл прозорец на външната стена. Край страничните стени имаше дървени етажерки. Бяха празни, с изключение на няколко сгънати одеяла. Двамата ги погледаха известно време. След това Фредрик поклати глава.

— Чисто! — промълви той и въздъхна потиснато. — Ще накараме и техниците да хвърлят един поглед. Но тука като че ли няма нищо.

Кафа не отвърна. Вместо това наведе глава назад, дишайки дълбоко.

— Почакай — каза тя и клекна, а след това зарови ръце в стърготините на пода.

— Не усещаш ли?

Фредрик също си пое дълбоко въздух. Нищо не усещаше.

— Тук е по-влажно, отколкото в главното помещение. И пипни това — каза тя и протегна ръка.

Стърготините в ръката ѝ не бяха сухи, както в останалата част от хангара, а лепкави и мокри. Одеята също бяха влажни. Явно допреди малко бяха лежали на пода. С това бяха попречили на влагата да се изпари. Кафа застана с гръб към него с ръце на кръста и погледна нагоре. Към кулата високо над тях.

— Затвори вратата — каза тя.

Огънатата стоманена врата изскърца, докато я затваряше. Стана тъмно. Само тънка ивица светлина се прокрадваше през спарения въздух, а прашинките, които се носеха като снежинки, сякаш сами блещукаха. В края на този лъч седеше Кафа. Лицето ѝ бе осветено като портрет на Рембранд. Профилът ѝ, кръстът, дупето и гърдите бяха като бели линии върху черен лист хартия.

— Кибла — промълви тя.

— Моля?

— Мисля, че това е кибла — каза тя и извади телефона си.

Той я загледа неразбиращо.

— Така ли?

Тя заговори, докато пишеше по дисплея.

— Кибла е посоката, в която се обръщат мюсюлманите, когато се молят. Към Мека. Мисля, че единственият непокрит прозорец сочи към Мека.

Миг по-късно тя го погледна и се усмихна.

— Права съм. Това е кибла.

— Откъде знаеш?

— Защото това приложение... — отвърна тя и му показва телефона — ... по всяко време на денонощието може да ти покаже в каква посока е Мека.

Намигна му.

— Одеятото допреди малко е било на пода. Някой се е криел тук. И се обърнал към Мека, за да се моли.

— Емира и Камбрани — заключи Фредрик.

Кафа кимна замислено.

— Въпросът е дали са избягали, когато дойдохме. Ако не знаят, че сме били тук, може да се върнат — каза той, докато закопчаваше якето си. Въздухът беше влажен и студен. Кафа поклати глава.

— О, не — отговори тя. — Знаят, че сме били тук. Няма как да са толкова непредпазливи. Но въпреки това ще се върнат.

— Така ли?

— Одеятото със сигурност е покрито с улики. Кожа, коса... Причината, поради която все още е тук, е, че са побягнали в паника. Тези, които са се криели тука, се надяват, че няма да разберем, че тази стая е използвана. Ще се върнат, за да прикрият следите.

— Някакъв час да кажеш? — попита лаконично Фредрик. Тя го погледна сериозно.

— Щом се мръкне може би.

Кафа седна в ъгъла до вратата. Почти изцяло потъна в мрак.

— Предполагам, че си права — въздъхна той.

— Ще помоля Кос да направи да изглежда така, сякаш си тръгваме.

ГЛАВА 27

Не беше сигурен. Краката го боляха, коленете пулсираха, а грапавата стена сякаш се срастваше с гърба му. Светлината от прозореца на кулата почти беше угаснала, останали бяха бледи проблясъци от залязващото слънце. Опитите да почете от книжката, която си носеше в страничния джоб на якето, роман на Чарлс Уилфорд, само засилваха главоболието му. Толкова му се пикаеше, че беше изкушен да свърши работата в гащите. Ами тя? Нямаше ли човешки нужди? Кафа си седеше на същото място, както преди четири часа, когато се отпусна на стената.

Обаче и тя имаше главоболие.

Ето го. Съвсем тихо драскане по дъските, блокирали прозореца на едната стена. Нямаше съмнение. Изглежда, нещо голямо и тежко бе отместено от рамката на прозореца. Тишина. Фредрик започна да брои. Петнайсет секунди. Трийсет. Беше сигурен, че вижда движеща се фигура през процепите между гредите. Миниатюрни камъчета започнаха да падат от стената. Силен натиск. Най-долната греда се раздвижи. След това с премерено движение беше разхлабена и извадена. Със сила бяха изтръгнати и останалите греди. Отворът беше с дължина най-малко половин метър. Видяха мъжа.

На фона на вечерната светлина отвън Фредрик различи широките рамене и дебелия му врат. Със здрава хватка нахлуващият мъж се набра на рамката на прозореца. Първо горната част на тялото, след това краката. За миг застана на рамката, а след това безпроблемно се спусна върху стърготините. Фредрик беше крайно напрегнат. Докато седяха мирно, се сливаха с обстановката. Ако обаче натрапникът светнеше с фенерче, дори със запалка, щеше да ги види.

Нямаше светлина. Вместо това огромната фигура тръгна към етажерката, беше на по-малко от два метра от Фредрик. Явно добре познаваше помещението. Следователят усещаше миризмата му. Мъжка пот. Готвено месо. Без никакви усилия вдигна голямото одеяло от етажерката. Фредрик взе решение. Щом мъжът му обърнеше гръб с вдигнати ръце над главата, за да носи одеялото, Фредрик щеше да се

раздвижи. Трябваше само да подкоси краката му, за да използва тежестта на тялото му. Нямаше никакво значение колко грамаден беше този кучи син. Щеше да притисне ръцете му на гърба, да му извие пръстите и да ги дърпа, докато раменете му не изпукат.

Фигурата обаче не се отправи към прозореца. Вместо това спря, остави одеялото и клекна. Разпъна го с бързи движения. В него имаше по-малко килимче. Разпъна и него, изтръска го, събу си обувките и коленичи.

С гръб към Фредрик и лице, обърнато към прозореца на кулата. Изричайки тихо няколко думи, се наведе напред. Челото му докосна пода. Вдигна горната част на тялото си. Повтори движението.

Да го нападне ли, докато се моли? Някак не беше правилно. След това в съзнанието му изплува картината на пастор Алфсен. Застрелян, докато седеше на колене със скръстени ръце. Толкова по въпроса. Фредрик стисна юмруци, хвана се за бетонната стена и възможно най-безшумно започна да се надига. Стегна мускулите на краката си. Сменяше захвата си с всяко малко движение. Беше болезнено. Усети силно боцкане в краката, коляното му сякаш изпращаше болезнени тръпки, които виждаше като бели снежинки пред очите си. Накрая обаче успя да се изправи. Леко отгласване от стената и вече беше на крака. Нямаше какво да чака. Трябваше да обезвреди коленичилият мъж.

Самотата е състояние. Очите ти може да казват, че си сам. Въпреки това знаеш, че не си. Особено в тъмнината.

Още преди Фредрик да направи и крачка, фигурата се обърна рязко. Гледаше го директно в очите като котка. Нещо проблесна в ръката му. Извит кинжал с големината на нож за рязане на хляб. Разцепи въздуха към него. Фредрик успя само безпомощно да отскочи назад. Още опитваше да запази равновесие, а мъжът вече бе на крака. С ножа в ръка той се ухили през дебелия си оформен брада, оголи зъби и се загледа в него с очи, изпълнени с омраза.

Ножът отново изсвистя. Фредрик направи още една голяма крачка назад. Дългите светли панталони и тясната дреха, подобна на туника, леко намаляваха подвижността му. Нямаше значение. Още една крачка назад и Фредрик щеше да опре гръб в стената. Липсваше място за други маневри.

— Спри! Полиция! Предай се!

Гласът на Кафа проехтя между стените. Фигурата обърна глава към нея. Мъжът бе объркан. Поколеба се за миг. След това извъртя тялото си така, че да може да ги вижда и двамата. Кафа стоеше в центъра на стаята зад него. На светлината, идваща от прозореца на кулата.

— Последно предупреждение. Предай се.

Несигурна усмивка разтвори устните му. За миг изглеждаше, сякаш щеше да каже нещо, но така и не получи тази възможност. Защото Фредрик не се поколеба. Изрита кучия син с всички сили в слабините. Чу звука на разпарящите се панталони, когато върхът на обувката му стигна до тестисите му. Мерна бялото на очите му, докато тялото инстинктивно се присви напред. Със скръстени пръсти Фредрик замахна към огромния врат на великана.

Мохамад Камбрани падна на пода с глух и тъп звук. Фредрик се изпика в гащите. Мамка му, колко хубаво беше.

ГЛАВА 28

Чак в полунощ Фредрик паркира в полицейския гараж до черния „Мерцедес SLS AMG“ на Себастиан Кос. Не можеше да не се възхити за кратко на това бронирано хищно животно. На грамадните добре ухаещи гуми. На вратите, приличащи на криле на чайка. На кабината, разположена толкова близо до задния мост, че животното сякаш се беше привело, готово да нападне плячката. Това беше произведение на инженерното изкуство. Със задоволство забеляза пръските кал по алуминиевата каросерия.

Фредрик предаде ключовете на служебния форд и забърза в ситния дъжд към метростанция „Грьонланд“. Погледна си телефона. Няколко пропуснати повиквания. От един и същ номер. Върна обаждането.

— Здравей, Фредрик — отговори му дружелюбен мъжки глас.

— Търсил си ме?

— Да, така е. Разбираш защо. Имаш ли време да поговорим?

— Ами, да. Сега ли? — попита Фредрик.

— Да... Трябва да е сега. Искях да си лягам, но... Двайсет минути? На обичайното място?

— Ще се видим там. Поздрави на Тюринд.

Обичайното място. Най-малката кръчма в западната част на улица „Бугстадвайен“, където човек все още можеше да изпие две половинлитрови бири за сто крони. За последно бе боядисана доста преди въвеждането на закона против тютюнопушенето. Сморливите лилаво-червени стени, намръщеният тип зад бара и останалите клиенти на заведението се грижеха броят на случайните посетители да е изненадващо нисък.

Барът беше само на един хвърлей от къщи и от апартамента на Йорген Мустю и жена му Тюринд. Затова можеха да се срещат по средата. Нещо, което Фредрик често смяташе за полезно, щом ставаше дума за срещи с журналисти.

Отдавна не се бяха виждали. Бяха приятели от следването. Най-добри приятели, другари, познати, а след това отново приятели.

Фредрик го помнеше такъв, какъвто беше при първата им среща. Силен и пъргав от селскостопанската работа по родното му място. Сега беше прекарал вече осемнайсет години зад пулта си в TV2. Коремът му беше по-широк от раменете, а кожата беше станала бледа и нежна. Червеникавите къдрици и усмивката му обаче оставаха непроменени. Следователят тъкмо изпиваше последната глътка от първата си бира, когато приятелят му влезе. Йорген свали очилата от носа си и ги избърса от дъждовните капки във фланелената си риза.

— Радвам се да те видя — каза Йорген.

Прегърнаха се мъжки. Сервирах му бира и той свали шушляковото си яке.

— Дявол да го вземе, отвратително лято!

Фредрик се отпусна на стола си и попита:

— Е, как е животът на шеф на политическия отдел?

— Ами... Във всеки случай, по-различен от този на репортера. По-сериозно е, има повече срещи. Но пък и заплащането, и работното време са по-добри. Тюринд смята, че това е най-умното решение, което съм вземал, откакто се оженихме... А оттогава вече минаха няколко години. — Засмяха се, а след това Йорген отново стана сериозен. — След като Тюринд се разболя, нямаше как да... Хубаво си е с точно определено работно време. Но днес ще говорим за твоята работа, Фредрик.

Йорген Мустю се наведе над масата.

— Много откачена история. — Разтърси глава и от нея се разхвърчаха капки вода, а след това продължи. — Избити членове на някаква общност, изчезнала секта, ислямски терористи, секси дъщери на политици... Мамка му, видя ли снимките й в „Дагблад“^[1]? Тая Анете Ветре е доста яка.

Йорген смекчи тона, когато разбра, че Фредрик не се трогва от подобни пикантни за медиите детайли.

— Въпросът е какво можеш да ми разкажеш?

Фредрик гледаше замислено стария си приятел. Знаеше, че може да разчита на него. Като за въведение той свали очилата си и ги сложи на масата пред тях.

— Какво ще кажеш да ти разкажа първо за случая, а след това да задаваш въпроси?

— Звучи добре — каза Йорген и забарабани с пръсти по масата.

Фредрик започна. Обясни на пръв поглед маловажния случай с изчезването на Анете Ветре и как всичко се беше взривило с обаждането на Сюне Йоргенсен. Разказа за хаоса на местопрестъплението, следите от изчезналата общност, спалнята на Алфсен и разстреляните жертви.

След това понижи глас.

— Не си го чул от мен, ок?

Йорген му намигна в знак на съгласие. Спря да барабани по масата.

— Има нещо ужасно странно в репортажите по медиите по този случай и това са детайлите. Всичко, което ти казах до момента, вече е известно. Явно имате източник на информация, добре запознат със случая. Но... — Фредрик се почеса по врата и усети кичурите коса между пръстите си — ... освен това вашият източник си подбира информацията.

Йорген направи типичната си „разкажи ми“ физиономия. Фредрик предполагаше, че в университета по журналистика ги карат да я упражняват пред огледалото, защото и преди я беше виждал.

— Под Сулру има мазе. Тайно мазе с лаборатория и наблюдателна централа. Оттам „Светлината Божия“ са контролирали многобройни камери, разположени в имението. Отвън и отвътре.

— Лаборатория ли? Ама какво...?

Фредрик го прекъсна.

— Не знаем. Но нещо се е случвало там. Нещо, което явно не бива да излиза наяве. Мазето беше излъскано и дезинфекцирано, когато пристигнахме. — Той погледна откровено приятеля си. — Защо източникът ви не ви е разказал за лабораторията? — Йорген Мустю го гледаше скептично.

— Странно защо. Той е много достоверен източник — отвърна той. Изражението му показваше, че не знае какво да мисли.

Фредрик се облегна толкова силно назад, че имаше опасност да се преобърне.

— Мисля, че ви използват — каза той.

Бръчката на челото на журналиста сякаш стана по-дълбока.

— Добре. Защо?

— Защото някой е решил, че тази трагедия трябва да бъде представена като един вид религиозно отмъщение. Някой иска да си

мислим, че зад убийствата стоят ислямски фундаменталисти. Възможно е да е така. Но този случай е много по-дълбок. Сигурен съм.

Фредрик се поколеба за миг, а след това продължи.

— Нещо се е случвало в това мазе.

Йорген повдигна поглед.

— Пресата е позволила да бъде използвана? Като отзивчиви идиоти? По добрия стар начин.

— Ти го каза. Извършителите имат много професионално и дълбоко разбиране за обществото. Знаят много добре по коя струна да играят — каза той дипломатично.

Погледна към почти празната чаша на Йорген.

— Още една?

— Да, да го вземат мътните — избоботи недоволно журналистът. Когато Фредрик се върна, Йорген изглеждаше дълбоко замислен.

— Ами Емира? Мохамед Халед Омар, когото издирвате? И неговия бодигард? Камбрани? Единствените заподозрени в този случай все пак са си ислямски фундаменталисти.

Фредрик не се опита до го излъже.

— Не трябваше никой да знае за тях.

— Добри източници, нали знаеш — отвърна важно Йорген.

— Нищо не искам да казвам за Емира. Издирваме го, защото искаме да го разпитаме. А Камбрани лежи в болница „Юлевол“. С подути тестиси, доколкото ми е известно. — Наклони глава. — Ако сте знаели за Емира и Камбрани, защо не сте го съобщили?

— Не мога да ти кажа.

— Аха — отговори Фредрик. — Обзалагам се на две бири, че точно в този момент има снимачен екип пред участъка в Грьонланд. Обещаха сте да не изнасяте информация за Емира, докато не е арестуван. Така ли е?

Йорген се ухили и завъртя очи.

— Ще видим.

Излезе навън да пуши. Фредрик го гледаше през мръсния прозорец как се е скрил от ситния дъжд под червения навес. Взе си коженото яке и отиде при него. Седяха отвън един до друг. Изглеждаха като Лаурел и Харди.

— Трябва да знам кой е източникът ви — каза Фредрик.

Йорген си дръпна силно от цигарата. Отговори, докато издишаше.

— Мамка му, не, Фредрик. — Гласът му стана мрачен. — Тази тайна е свята. Знаеш го.

— Разбираш, че този източник ви използва?

Йорген премлясна тихо, а след това го погледна накриво.

— Мамка му, не — повтори той. — Не можеш да ме жегнеш с това. Открехна ми няколко врати и ще имаме предвид какво ми каза. Но, по дяволите, няма да ти изпея кой е източникът ни. За момента всичко, което имаме, са твоите думи.

— Не те притеснява, че си бил използван? — опита отново Фредрик.

Йорген изсумтя.

— Всеки източник си има някаква цел. Информацията дойде от неочаквано място. Толкова мога да кажа. Няма да получиш повече.

Хвърли си фаса на улицата.

— Но сигналът е дошъл от някой политик. От високите етажи?

Приятелят му се засмя бързо.

— Трябва да се откажеш вече, няма да ти кажа нищо повече. Защо мислиш така?

— Не го мисля. Знам го — отвърна Фредрик напълно уверено и се обърна към него. — Твърде добре познаваш случая, за да си мисля, че просто си присъствал на някаква ориентировъчна среща. Работиш по него. Това означава, че ти или някой от твоя отдел имате директен контакт с източника. А ако не се лъжа, работиш в политическия отдел. Не в криминалния.

Тръгнаха да влизат обратно вътре, когато Фредрик рязко спря. Загледа се замислено в редицата паркирали коли на тъмната улица. Някакво движение бе привлякло вниманието му. Или си въобразяваше? Фарове на кола? Последва приятеля си вътре на топло.

[1] Един от най-големите норвежки вестници. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

Луната се отразяваше в металния нож. За миг той застина в удивление. След това го завъртя, докато не видя собственото си отражение. Погледът му беше сив. Празен.

Много бавно бръсначът се плъзна по снежнобелия му череп. След това мъжът напълни шепа с вода от малката паница и остави ръката си да води ножа. Покрай слепоочията, към неравния сбърчен шев на белега. Тънък като лист хартия слой кожа покриваше хрущяла, където трябваше да има ухо. Обратно към врата. Завъртя глава, докато мускулите на врата му не се опънаха на границата с болезненото. Ножът, после ръката. Водата закапа в отвора на ухото. Не оставяше бръснарския нож, не спираше да пълни шепа с вода, докато голото му тяло не беше напълно обезкосмено. След това клекна. Отвори гърненцето. С два пръста намаза кожата си с млечнобялата субстанция. Бавно тя щеше да попие в горните слоеве на кожата и да го заличи от лицето на земята.

Когато приключи, се изправи. Големият му мускулист гръб се изпъна като на орел, който разтваря криле и се понася във въздуха. Вдигна юмруци над главата си.

Ако някой се натъкнеше на мъжа наред чакъла в гората, щеше да види гола разкрасена мускулиста грамада. Кожата му, блестяща като разтопен стеарин. Поклащаният му се полов орган, тила му с липсващи уши и с перфектна яйцевидна форма, наподобяваща перла. А ако той се обърнеше, този някой щеше да отстъпи рязко. Ужасено и невярващо. Убеден, че животът му е свършил.

ГЛАВА 30

— Отдавна ли познаваш Фредрик?

Кафа беше снижила глас. Андреас Фигуерас я погледна студено.

— Да — отвърна лаконично той.

Не я интересуваше тонът му.

— Какво се е случило с крака му? Защо куца?

Андреас се поколеба. Хвърли поглед към човека, за когото говореха. Като виждаше черните очила, тениската на „ЗиЗи Топ“ и мръсното кадифено яке, собственикът на малкия магазин „Норвежка техника за сигурност“ трудно би могъл да си представи, че пред него стои полицейски служител. Оттук бяха купени камерите за наблюдение в Сулру.

— Добре — каза премерено Андреас. — Ако ще работиш с него, добре е да знаеш истината. За да не оакаш някъде.

Тя докосна горната си устна. Не си беше давала сметка досега, че зад това куцане има някаква история, по-дълбока от падане по стълбите или от колелото. Измери го изпитателно с поглед — от кафявите лъскави кожени обувки до сребристосивите му къдрици. Андреас разбра какво се пита Кафа: искрен ли е или просто си търси повод да я унижи? Отговорът дойде веднага.

— Фредрик си нарани крака, докато опитваше да спаси сина си от горящия им апартамент.

Видя, че тя се стресна.

— На Фредрик и жена му, Алис, тъкмо им се беше родило третото дете. Алис отново бе започнала да работи. Той седеше вкъщи при бебето. Фрик. Но докато Фрик спял, Фредрик излязъл да напазува. Само няколко дребни неща от магазина на тъгла. Няколко го едва десет минути. Най-много десет. И въпреки това. Като се върнал, апартаментът горял. Скочил от третия етаж с Фрик на ръце. Фрик почина. Фредрик си повреди коляното.

— Колко тъжно — каза унило Кафа.

Андреас стисна устни.

— Да.

Фредрик помахна на колегите си да се приближат. Посочи към договора на масата и към собственика, плешив тип в средата на четиридесетте. Договорът датираше отпреди две години. От „Светлината Божия“ бяха платили около сто хиляди крони за оборудването за наблюдение. След като дълго разглежда значката на Фредрик, продавачът сподели, че си спомня добре поръчката.

— Повторете това, което ми казахте за плащането.

Продавачът изпръхтя като кит, заседнал на брега.

Явно приемаше сериозно гаранцията поверителност на магазина.

— Е, добре. Платиха в кеш. С банкноти.

— В кеш? — повтори Фредрик. — Това обичайно ли е?

— Не.

— Попитахте ли ги защо плащат с банкноти?

На лицето на собственика се изписа недружелюбна усмивка.

— Работя в сферата на сигурността. Хората идват тук, защото имат тайни. Нали не е незаконно да се плаща с банкноти в тази страна?

— Засега все още не — отвърна сърдито Фредрик. — Ще ни опишете ли хората, които дойдоха в магазина?

— Не бяха много. Един беше. Обаче всъщност не си спомням как изглеждаше. Съвсем нормален човек. Само леко напрегнат. С напрегнат поглед, ако ме разбирате.

— Но е бил този мъж? — намеси се Кафа.

До този момент беше разглеждала договора и сега сочеше към подписа.

Собственикът обясни, че не е разглеждал подробно личната му карта, все пак платил в кеш, но да, това бил подписът му.

Пер Улсен.

Магазинът се намирал в промишления район на Алфасет, на около седем-осем километра от центъра на Осло. Купиха си нещо, което наподобяваше кафе, и се отправиха към Грьонланд. Кафа караше, а Андреас разстилаше лист след лист на задната седалка. Резултатите от вчерашното ровене из обществените архиви.

— Няма никакъв Пер Улсен нито сред жертвите, нито сред изчезналите — каза Кафа.

— Може да е псевдоним — измърмори Андреас.

— Хм. Чий псевдоним? Собственикът не разпозна пастора от снимката, която му показахме. Нито пък някого от останалите членове на общността. Не. Не мисля, че е псевдоним — каза Кафа.

Отново бе придобила поучителния си тон и физиономията на Андреас почервения като варен рак.

— Звучи ми като псевдоним — повтори сърдито той.

Известно време всички мълчаха.

— Така, като изключим това... — Фредрик реши да направи опит. — Кажи какво откри, Андреас.

Колегата му си сложи очилата. Пастор Бьорн Алфсен-син бил този, който дърпал конците. Нямамо съмнение по въпроса. Андреас беше проучил имуществото на общността. Разкритията му бяха забележителни. Никой от членовете на общността не притежаваше каквото и да е имущество. Нямаха нито парцел земя. Проучването показваше, че някога са били собственици на къщи и апартаменти като повечето норвежци, но вече не са.

Фредрик се завъртя на седалката.

— Разказаното ни от Кари Лисе Ветре за дъщеря ѝ го потвърждава. Анете продала апартамента си в Санктхансхауген — каза той, впечатлен от количеството документи, с които колегата му боравеше на задната седалка.

Андреас се подсмихна.

— Грешеш. Милата Анете хубаво е заблудила майка си. Всъщност не е продавала каквото и да било. Апартаментът е бил прехвърлен безвъзмездно на пастор Бьорн Алфсен.

— Мамка му.

Андреас зачете от един от документите.

— Освен Сулру на негово име са регистрирани още тринайсет имота. Два от тях, къща на Бюгдъой и хижа в Тьоме, е наследил от родителите си. Когато е бил убит обаче, е притежавал пет апартамента в Осло, земи в Люсакер, къща в Ларвик, две в Лилехамер, гори в Северен Трьонелаг и хижа в Рюкан. Всички тези имоти са принадлежали на членове на сектата, но са били прехвърлени на Алфсен. А да, проверихме — каза, гледайки мрачно към Кафа. — Никой не живее в тях.

— Имаш ли теория защо?

— Да — отговори Андреас. — Имам. Но си е само *теория* — каза той, като все още гледаше буреносно новата си колежа. — Мисля, че е било някакъв вид финансова сигурност.

Странно беше, че Алфсен не е продал нито един имот. Значи общността не е имала нужда от пари. Как тогава са платили за построяването на мазето и тайната лаборатория? Как са се издържали повече от двайсет души? Андреас разпери ръце, показвайки, че това е дяволски добър въпрос. Вероятно самият Алфсен е имал някоя друга скътана пара. Но за сумите, за които говореха тук? Десетки милиони? Поклати глава. А и пасторът не е имал банкова сметка от повече от десет години. Ако имаше пари, то те бяха скрити в някой матрак, който все още не бяха открили.

— А Сулру? — попита Кафа.

— Както казах, цялото имение е собственост на Алфсен. Както показва това... — Андреас разтвори карта на Маридален — ... парцелът земя на Сулру е доста голям. С площ над 20 000 квадратни метра и възможност да се разраства както на север, така и на изток.

— А тайното мазе?

Андреас извади копие на писмо с печата на общината на Осло.

— Формалностите са изпълнени. Това означава, че са подали молба за построяването на мазе към плевнята. Алфсен не споменава нищо в молбата за лаборатория — каза той и размахна документа. — Общината е разрешила разширяването срещу обещание, че ще им бъдат изпратени скици. Така и никога не са получени. Или поне ги няма в общинските архиви.

Кафа поклати глава.

— Ами ако имотите не са били замислени като финансова сигурност? Ами ако са били скривалища. Места, на които да могат да се скрият, ако нещо се обърка?

— Забравяш нещо — каза Андреас. Тонът му беше твърд. — Нещо се е объркало. Част от тях са били избити.

ГЛАВА 31

Спомените нахлуваха, щом отпускате глава на облегалката на стола, затваряше очи и си поемаше дъх. Не ги пъдеше, не го плашеха. Спомняше си изнасилвача от миналата зима. Деветнайсетгодишният, който беше наръгал баща си с нож. Един превързан собственик на магазин и мокрият треперещ тринайсетгодишен, по чиито бузи още лепнеше кръвта на брат му. Извършители. Свидетели. И жертви. Всички те, които се озоваваха на този стол при него, бяха жертви по свой собствен начин.

Андреас не си спомняше датите. Не помнеше и колко време са седели. Често не можеше да си спомни гласовете им, понякога забравяше дали са плакали, дали са се усмихвали, или са говорили. Помнеше картините. Останалата работа вършеше магнетофонът. Защото дори този, който не казва нищо, всъщност говори. С нервния поглед към адвоката. Щракането с химикалка и барабаненето с ръце по краката на стола. Дишането.

Извън залите за разпити Андреас Фигуерас знаеше, че не е харесван. Заради нетактичните коментари, които правеше, конфликтите, които никога не избягваше, безкрайния гняв. Нищо не можеше да направи. Над него властваше непрестанното му безпокойство и можеше да остави на мира само онези като Фредрик, които го приемаха.

Тук вътре обаче беше един от най-добрите. Защото тук не важаха всички онези сложни правила. В залата за разпит пулсът се понижаваше. Вечният шум намаляваше. Тук бе само той, една маса, врата и едно огледало. И някой, който щеше да разкаже своята история.

И проклетите адвокати.

— Посъветвал съм господин Камбрани да отговаря на всички ваши въпроси. Както ми каза, той много съжалява, че поведението му спрямо вашите колеги, може да бъде тълкувано като агресивно. Той обясни, че в момента, в който двамата *цивилно* облечени полицейски служители са разкрили своята идентичност, той незабавно е прекратил

самоотбранителните си действия. След това е бил обезвреден. И ако бих могъл да добавя, по много жесток начин.

Андреас остави адвоката да говори. Следователят не го познаваше, а Андреас вече беше забравил името му. Седеше в ъгъла, не до ламинираната маса като другите двама, а така, че да може да гледа клиента в очите. Андреас погледна Камбрани. Тъмната му кожа изглеждаше мека, почти като кадифе, зад гъстата добре оформена брада. Яката караше врата му да изглежда подпухнал.

— Искам да помоля полица за извинение — започна тихо Камбрани. — Бях уплашен за живота си. Мислех, че са дошли да ме отвлекат. Получихме толкова заплахи. А и след като Емира изчезна...

Думите му увиснаха във въздуха. Загледа се в скута си и се заигра с разшит конец от туниката, сиво-зелена *салвар камиз* с копчета от врата до средата на гърдите. Андреас завъртя очи, гледайки в голямото огледало. Зад тъмното стъкло седяха Сюне, Себастиан Кос и Фредрик.

— Къде е Мохамед Халид Омар? Емира?

Камбрани го гледаше намусено. Прокара пръсти през брадата си. Поклати глава. Накрая трябваше някак да наруши мълчанието.

— Не съм го виждал от няколко седмици. Нямам представа къде е.

— Кога за последно се видяхте?

Камбрани въздъхна.

— Ами... Не си спомням точно. Мисля, че е било преди около три-четири седмици. Бяхме организирали вечерна среща, на която Омар говори. Не съм сигурен дали съм го виждал след това.

Андреас замълча. Дебела вена пулсираше бясно и неравномерно на челото на човека от другата страна на масата.

— Кога за първи път забелязахте, че го няма?

Арестантът притисна дланите си една в друга.

— По време на петъчната молитва. Преди четири седмици. Тогава се събрахме всички. Но той не дойде.

— Защо?

Камбрани разпери ръце.

— Не знам.

— За какво си говорихте? В евентуалния ден, в който се видяхте за последно?

— Не си спомням. Нормални неща. Нищо, което да ми е направило впечатление.

— Не е казвал, че ще заминава? Никакви планове за пътувания в чужбина?

Въпросите бяха последвани от повторно клатене на глава.

— Разговаряли ли сте за Сулру?

— Не.

— Разговаряли ли сте за „Светлината Божия“?

Камбрани не отговори. Андреас повиши глас.

— Говорили ли сте си за вашите стари врагове от християнската общност „Светлината Божия“? Общността, чиито членове бяха избити преди четири дни? Говорили ли сте си за тях?

— Не!

Едрият мъж удари толкова силно с длани по масата, че кафето се разля. След това се хвана за ръкавите, за да се успокои.

— Казвам не. Не. Нямам нищо общо с тези ужасни престъпления. Нищо не знам за тях. Не разбирам въпросите ви.

Погледна безпомощно към адвоката си.

— Клиентът ми по никакъв начин не е участвал в дискусии, кроене на планове или извършването на убийствата в Сулру. Противоречията между тях са останали в далечното минало. Така че, ако не разполагате със съществени доказателства, че клиентът ми е свързан с престъплението в Сулру, то тогава...

Адвокатът не си направи труда да завърши изречението си. Вместо това поклати тлъстата си брадичка нагоре-надолу.

Андреас мълчеше. Наведе се напред и извади няколко салфетки от кутията в средата на масата. Сложи ги върху разлятото кафе и ги остави, за да попият течността, а след това пусна хартията в собствената си чаша. След това извади няколко нови салфетки и подсуши масата с тях, сетне и те се озоваха в хартиената чаша. Накрая смачка върха на чашата и я хвърли в кошчето.

— Тогава защо сте се криели в промишлен хангар в Еншьо?

— Ние...

С периферното си зрение Андреас видя как адвокатът кимна. Камбрани повиши глас.

— „Джамаат-е-Ислами“ е организация с много врагове. Занимаваме се със законна религиозна дейност, но много хора ни

мразят въпреки това. Местата ни за сбирки често биват разбивани. Опустошавани. Хазяите ни изхвърлят заради вярата ни. Затова Емира ме помоли да намеря сигурно място. Място, на което да можем да се скрием. Ако ситуацията се обостри.

— Да се обостри?

Камбрани повдигна рамене.

— Огледайте се. Религиозни и културни конфликти възникват навсякъде. Тук също. Затова си намерихме хангара в Еншьо. Признавам, че не всички формалности бяха изпълнени, като договор за наем и такива неща, но работехме по въпроса.

Андреас завъртя очи и подсвирна леко.

— Само дете не отговорихте на въпроса ми. Защо се скрихте?

Ислямистът отново замълча, играейки си с разшития конец. Дали ако дръпнеше достатъчно силно, цялата туника щеше да се разплете? Къде да търсеше разшитите конци на Камбрани.

— Не мисля, че Емира ни е напуснал доброволно.

— Така ли?

Мохамад Камбрани замачка плата на широките си памучни панталони. След това пусна крака напред и се видяха сините чорапи за тенис и пластмасовите сандали „Адидас“. Всички затворници предпочитаха тази комбинация.

— Емира не би ни оставил така. Без да каже и дума. — Камбрани отпусна грубите си ръце. — Боя се, че е бил отвлечен и убит. От онези, които мразят исляма. Изплаших се и се покрих. Затова и... така реагирах, когато ме намериха полицаите.

— Значи Емира не е оставал в хангара?

— Не.

— А защо не сте го обявили за изчезнал?

Андреас Фигуерас не играеше шах, но беше участвал в семинар, на който някой си самоуверен фукльо беше направил сравнение между разпита и прастарата игра. Трябва да разположиш фигурите си умно, преди да нападнеш, бе казал той. Не бива *никога* да позволяваш на противника да те удари силно. В залата за разпити полицаите никога не играят с белите. А белите винаги имат първия ход и с това печелят предимство. Само слабите полицаи си позволяват да имат предимство. Думите звучаха в главата му, докато гледаше надменното изражение на Камбрани.

— Как да не съм?

— Не сте... — каза колебливо Андреас. Хвърли поглед към огледалото.

— Напротив — констатира адвокатът.

Нарочно дразнеше с носовия си глас, при това много успешно.

— Преди точно деветнайсет дни. Вярно е, че обаждането е било анонимно, но е дошло от личния телефон на Камбрани. Същият този телефон, който сега сте конфискували. Проверете го и проверете собствените си записи.

Шах.

Андреас изсумтя.

— Този случай е с най-висок приоритет за полицията на Осло. Ако съществуваше такъв сигнал в базата данни, отнасящ се до един от главните заподозрени за убийствата в Сулру, мисля, че щяхме да знаем за него — каза той.

— И все пак... — започна адвокатът, но Андреас му махна да замълчи. Неговата игра бе покер. Там можеш да спечелиш с лоши карти. Трябваше само да блъфираш достатъчно добре.

— Не ви ли е озарявала мисълта, че Емира ви е водил за носа? Че е *искал* да изглежда, сякаш е изчезнал? Че омразата му към „Светлината Божия“ и всички останали християни е по-силна, отколкото вие сте си мислили.

Камбрани го гледаше безизразно.

— Не — отвърна ислямистът. — Не ме е озарявала такава мисъл.

— Тогава как ще обясните това?

Андреас извади от кожен подвързан тефтер картата, която бе издала хангара като тяхно скривалище.

— Открихме това в имение, съседно на Сулру. Собственикът бил разпорен преди два дни.

Камбрани поклати глава.

— Нека Бог да се смили над душата му. Никога не съм виждал това преди. Какво ще прави Емира с такава карта? Та той знае къде е хангарът.

Камбрани усети блъфа. Да го вземат мътните.

Андреас извади снимка. Сложи я на масата. Беше на пастора. Коленичил, със сключени ръце. Би могло да бъде и мирна молитва.

Ако не беше зловещото осветление. И огнестрелната рана над ухото на пастора.

Камбрани се наведе напред. Разгледа снимката.

— Той... мъртъв ли е?

— Мъртъв е.

— Да почива в мир — каза той и остави снимката. — Кой е това?

— Казвал се е Бьорн Алфсен. Бил е пастор на общността „Светлината Божия“.

Камбрани премлясна уморено.

— Виждате ли кърпата, с която са вързани ръцете му? Изписани са цитати от Корана. Странно, нали? — каза Андреас и почука с пръст по снимката.

Камбрани се поколеба.

— Не знам. Не съм следовател. Но... — Погледна право към полицаия. — Това не е мюсюлманският начин. Тези, които стоят зад това, не са мюсюлмани. Не са приятели на исляма.

Шах или покер, нямаше никакво значение. Тази партия бе приключила.

ГЛАВА 32

Мамка му.

Фредрик се наведе напред. Издърпа черната торбичка и я огъна. Гадната субстанция вътре изглеждаше горе-долу като Андреас след вчерашния разпит.

Замисли се за разговора с техниците в плевнята. В багажника на изгорелия пасат се намираше нещо като туристическа чанта. Според техниците в нея имало няколко пластмасови кани, туби, епруветки и петриев панички. От онези, дето се използват в лабораториите. Всичко сега бе станало на пихтия. Явно така са били затрити химикалите от Сулру. В пожар в Маридален. След това се замисли за Мохамад Камбрани. Истината беше, че не разполагаха с нищо срещу него. Можеха да заблудят съдията за някоя друга седмица, но след това щяха да го пуснат. Трябваше да намерят Емира. Трябваше да намерят общността. Убиеца. Времето работеше срещу тях.

Беше мрачно и тънкото кафяво кадифено яке не пазеше от вятъра. Най-сетне цивилният форд се зададе по улица „Безгрижна“. Кафа откряна прозореца.

— Какво е това? — Гледаше към кокер шпаньола. Имаше дебела дълга козина, клепнали уши и мокри очи.

— Това? Тя се казва Крьосюс.

— Ще си водиш кучето на работа?

Фредрик изсумтя.

— Кучето на Бетина. На една... приятелка. В момента е на семинар и аз го гледам. Крьосюс не обича да е сама. Получава диария.

Кафа продължаваше да гледа без особен ентусиазъм.

— Не харесваш ли кучета?

— Аз съм мюсюлманка.

— Да, да, знам. Радвай се, че не е прасе.

Кафа затвори прозореца и отвори багажника. Фредрик почука по прозореца.

— Съжалявам. Тя трябва да седи отпред. Става й лошо в колата, нали разбираш.

Звукът от късане на вестници беше рязък, а парченца хартия падаха по масата. Бюрото на кмета Хенинг Скауг беше лепкаво и мръсно от насъбрания се прах, остатъците от препарати за почистване и лепящите се листчета, които бяха седели твърде дълго върху него. В средата обаче имаше едно чисто място с форма на четириъгълник. Там се намираше купчина от документи.

— Струваше ми големи усилия да го намеря. Но пък беше повод да подреда малко — каза Скауг и наля кафе в хартиените чаши.

Бившият собственик на „Строителна фирма Осло“ седна зад бюрото и посочи картонената кутия със сметана.

— За съжаление, вече не ям захар.

Фирмата на Хенинг Скауг беше фалирала няколко години, след като беше построила мазето на Сулру. Сега работеше за една още по-голяма строителна фирма, която се подвизаваше в квартал Фюриусет. С костеливите си пръсти започна да прелиства документите. Сложи някаква рисунка върху купчината.

— Никога няма да забравя точно тази поръчка.

Това не беше странно. Ставаше дума за голяма задача и Скауг беше поискал предварително плащане. Три часа по-късно в кабинета му бяха нахълтали трима мъже. Носеха куфар, натъпкан с банкноти. Девет милиона двеста четиридесет и четири хиляди крони. В банкноти от хиляда и от петстотин крони. Беше се почувствал като гангстер. Кметът изруга, докато им показваше с пръсти как е броил парите.

— Та, като чух за разстрелите там горе в Маридален, си казах, че може би има общо със Сулру... — Зарови пръсти в тънките кичури над ушите си. Косата му беше като побелял и увехнал венец от маслинови клонки.

— Защо? Имам предвид защо сте направили тази връзка? — попита Кафа.

— Тези хора ми изглеждаха... — Притисна устни, търсейки правилните думи. — Странни.

Скауг кимна, сякаш за да убеди себе си, че има предвид точно това.

— Ако някой друг би се появил в кабинета ми с куфар, пълен с пари, директно бих отишъл в полицията. Но тези хора... Изглеждаха

толкова невинни. През цялото време говореха за Бог. Бяха толкова наивни и мили. Поне на пръв поглед. — Леко се усмихна. — Сервираха ни току-що изпечени хлебчета и сок за обяд. Момчетата много ги харесвах. Освен това бяха много сладки, момичетата имам предвид. Боси, с веещи се поли. Беше, все едно си влязъл в някоя приказка. — На лицето му се изписа замислено изражение. — Приказка на Бергман.

— Но... — започна Кафа. — Това не обяснява защо сте се сетили за общността, когато сте чули за убийствата.

— Не. Ще стигна и до това. Интересувате ли се от кино?

Погледна Кафа.

— Не. Малко може би? Защо?

— Историите на Бергман винаги са двойствени. Винаги се случва някаква трагедия. Насред идилията.

— Можете ли да бъдете по-конкретен?

Не беше толкова просто, помисли си Скауг. Бяха някакви малки неща, като например архаичният език на пастор Алфсен, склонността му да се кара на членовете на общността и внезапната тишина, която настъпваше, ако работниците се приближаваха твърде много до тях. Най-добре обаче си спомняше погледите им. Странните погледи, които им хвърляха обитателите на Сулру. Отначало си помисли, че е вид флирт. Че в името на Бога в имението се извършват непристойни неща. След време обаче започна да се чуди... Сякаш можеше да види тези млади хора пред очите си в този момент. Пазеха някаква тайна. Дълбока важна тайна, по-значима от тях, от общността, от... собствения им живот? Божествена тайна. После осъзна, че в очите им се чете надежда. Неизказана надежда, че Скауг ще падне на колене, ще помоли за Божията прошка и ще се присъедини към тях. Преди да е станало твърде късно. Погледът им показваше, че знаеха какъв ще е краят. А краят не беше щастлив.

Кметът премести поглед от следователите към документите на масата.

— Другото, което ме притесни, беше самата работа. Направих тази рисунка въз основа на скиците, които ми дадоха от общността.

Фредрик вече я бе разгледал. Изглеждаше точно така, както си спомняше помещенията в подземие.

Говорили за склад. Трябвал им склад. Спецификациите обаче били изготвени за нещо съвсем различно. Стените трябвало да бъдат дебели. На някои места близо метър и половина. Освен това много държали на вентилацията. И на въздушните филтри. Накрая построили две цели вентилационни системи, независими една от друга. От общността бяха поискали масивни двойни електрически вериги, тръби, които се ползват за тоалетни и бани, врати... Да, вратите били отделна глава. Били доставени от Швейцария. Сигурно стрували цяло състояние. Да. Нали полицаите ги бяха видели. Модерна работа.

Фредрик се наведе напред. Отпи голяма глътка от кафето.

— Така и не ги ли попитайте за тези неща? За стените? Или вратите?

— Напротив. Казаха, че щели да складират материали, които се нуждаели от точно регулиране на температурата.

Скауг повдигна вежди, за да покаже, че впоследствие не приел обяснението за особено достоверно.

— Освен това те все пак си платиха. С ДДС и прочее. Нищо в тази конструкция не беше незаконно. Така че просто свършихме работата, за която ни плащаха. Без да мрънкаме много. — Положи ръце една върху друга. — Но знаете ли какво си мисля?

Поклатиха глава.

— Мисля, че построихме някакво скривалище. Там долу те можеха да живеят в продължение на месеци. Напълно откъснати от околния свят.

Кафа го погледна с присвити очи.

— И защо да строят нещо подобно?

Скауг сведе поглед към масата. Появи се дълбока бръчка на челото му.

— Страшният съд. Тяхната тайна? Тя беше Страшният съд.

Фредрик и Кафа отказаха още кафе. Кметът сви рамене и си наля. По време на строителната работа в Сулру живеели двайсет и пет души. Най-вече млади хора. Няколко деца. И няколко по-възрастни.

— Като Бьорн Алфсен?

— Не. По-възрастни бяха от него. Но отговоряхме пред Бьорн Алфсен, пастор Алфсен. И пред още двама. Другите двама пастори.

Фредрик застина. Вдигна поглед от тефтера.

— *Другите* двама пастори ли? Кои бяха те?

Хенинг Скауг извади един договор за строителство от купчината документи.

— Да, точно така. Забравил съм им имената. Но и тримата подписаха договора. Това беше напълно ненужно, достатъчен беше един, но те настояваха и тримата да подпишат. Наричаха се *пасторат*. Тази дума използваха.

Плъзна договора по масата.

Подписът на Бьорн Алфсен-син беше дребен и завъртян, но се четеше лесно. Пер Улсен изписваше името си с голямо П и точно толкова голямо У, които се сливаха с останалите драскулки. Отне им известно време да разчетат третия подпис. Буквите бяха сбити и изписани с твърд писец. Сякаш авторът на подписа беше свикнал да има по-малко място, отколкото му се искаше. Пишеше „Сьорен Плантенстед“.

Сьорен Плантенстед. Кой пък беше този, дявол да го вземе?

ГЛАВА 33

Баба му почина един летен ден и тогава той реши. Тихомълком излезе от малката стая, където лежеше тялото, качи се по стъпалата, покрити с килим, и влезе в стаята си. След това извади куфара под леглото. Живееше тук от десет години. В продължение на десет години куфарът си беше седял на подложката.

Струпа всякакви книги и играчки върху чаршафа. Всички те носеха спомени. Но той не се поддаде. Вместо това извади три чифта бельо и чорапи, два панталона, два пуловера, три ризи, едно яке, един чифт маратонки и един чифт официални обувки. Нареди всичко в куфара заедно с Библията, паспорта и часовника от баща си. Отвори дебелия плик от шкафчето на бюрото и тикна няколко банкноти във вътрешния си джоб. Прибра плика в Библията. След това набута домашните си чехли под леглото, застана пред огледалото и среса тъмната си средно дълга коса.

На излизане видя дядо си. Широкият му гръб беше изправен над леглото в малката стая. Сигурно го беше чул. Но не се обърна.

Младият мъж паркира пред гарата. Сложи някакво листче на прозореца, а ключовете остави на младо момиче в магазин „Пресбюрон“ до гарата на Упсала. Ден по-късно колата беше върната на Имение Плантенстед.

Същата есен колегите на Съорен Плантенстед от специалност „Биохимия“ към университета в Юмео го издирваха.

— Няколко години по-късно за кратко е бил назначен в Шведските въоръжени сили. Работил е като капелан. После няма нищо за него. Сега е на четиридесет и пет. Ако все още е жив, де — каза Кафа по телефона.

— Така, и?

— Родителите му са загинали при автомобилна катастрофа, когато е бил на дванайсет. Живеел е при родителите на баща си до смъртта на баба си. След това не се е свързвал с дядо си.

— Благодаря — каза замислено Фредрик.

— Не благодари на мен — продължи Кафа. — Благодари на стария си приятел Хасе Хансон от полицията в Стокхолм. Доста се мобилизира, като го поздравих от твое име.

— А Пер Улсен?

— Нищо. Засега нищо.

ГЛАВА 34

Фредрик лежеше буден в двойното легло. Лятната нощ беше тъмна и не миришеше на нищо след проливния дъжд, който беше като акомпанимент на студените му тласъци в Бетина. Сега загорялото ѝ от солариума тяло лежеше отпуснато по корем до него. Чуваше се лекото ѝ дишане. Лятната завивка я покриваше така, че от татуирания орел на ръката ѝ се виждаше само главата. Помисли си какво беше казала. „Отнасяш се с мен като с мръсна кучка. Като с някоя курва, на която можеш да се обадиш, когато ти се прииска някой да ти духа. Не може да продължаваме така. Не може.“

Пасторатът. Тази дума използваша те. Бьорн Алфсен-син, Съорен Плантенстед и Пер Улсен. Пасторат.

Беше я търсил в тълковния речник. Нямаше такава дума на норвежки. Но я имаше на шведски, датски и немски. Разграничаване на организаторите от останалите в дадена общност.

Какво ли е било това, в което те са участвали, а останалите не? Какво са знаели, което за останалите е било скрито? Бьорн Алфсен-син е бил основателят. Създателят и спонсорът. И е бил убит. Съорен Плантенстед, шведски сирак от висшата класа от богато имение извън Упсала, който е прекъснал следването си и станал свещеник. Изчезнал. Пер Улсен. Мъж, който според продавача на камерите за наблюдение е изглеждал съвсем нормално. С живи очи. Изключителен почерк. Изчезнал.

Пер Улсен. Толкова обикновено име, че чак беше необикновено. Фредрик се сепна, когато Кафа му даде статистиката. Имаше само шейсет и един души в цяла Норвегия с името Пер Улсен. Освен ако нямаше и презиме. Тогава бяха шейсет и двама. Освен ако номер шейсет и две, *неговият* Пер Улсен, изобщо не се казваше така. Ако това беше псевдоним. Теорията на Андреас. Защо обаче някакъв свещеник от една полузабравена общност ще ползва псевдоним?

Бетина отвори очи, когато той се наведе над нея, за да вдигне вибриращия си телефон от земята.

— По работа е — прошепна той и я погали по челото. Тръгна гол по студения под на стаята. Предположи, че е оставил очилата си някъде около канапето. Във всеки случай, там лежеше Кръосюс. Не в кучешката клетка, където трябваше да е.

Пак беше Кафа.

— Какво има? Два без десет е?

Тя даде направо по същество.

— Отново прегледах базата данни за подаване на сигнали. Няма анонимни обаждания за Емира. Мохамад Камбрани лъже. — Фредрик хвана за врата единствената истинска кучка в апартамента и я замъкна навън на терасата. След това затвори вратата отвътре. Застана зад пердетата и се загледа към тъмните прозорци на съседите.

— Разбирам. За това ли се обаждаш?

— Не. Пристигнаха резултатите от мобилния телефон. Онзи, който намерихме в плевнята.

— И?

— Никакви пръстови отпечатъци. Никакво ДНК. Телефонът сякаш не е използван за никакви разговори. Няма съобщения. Само анонимна СИМ карта. — Направи пауза. — Обаче някой е сърфирал с него в интернет.

— Аха...? — Чу тихото бръмчене на мотор и някакъв глас от радиото. — Ти къде си?

— В такси. Както и да е. Анализът не показва кои сайтове са посещавани през телефона. Нито кога е използван за сърфиране...

— Тогава откъде знаеш, че изобщо е ползван за сърфиране?

Кафа се покашля доволно.

— Притежателят е изтрил всички данни и списъци с повиквания. Явно е използвал мощен софтуер, защото няма никакви следи. Затова накарах техниците да използват друг метод. — Отново направи пауза. — Вместо да се опитват да възстановят запазена информация, да потърсят активни бисквитки. Файлчета, които се ползват от телефона, за да работи оптимално. И ги намерихме. Телефонът е бил настроен да търси вече използвани безжични интернет мрежи.

— Така, и?

— Две в Стокхолм и една тук. В Осло. В центъра. Бил е настроен да търси заключената Wi-Fi мрежа на хостел „Осло“ на улица „Принсенс гате“.

Фредрик не успя да попита нищо, защото тя продължи.

— Нещо ми подсказва, че не му е доставен така от производителя.

— И ти в момента си в такси на път за...?

— Вече съм на „Принсенс гате“.

— Мамка му, не. Спри проклетото такси и стой мирно, докато не дойда. По дяволите!

ГЛАВА 35

Той направи широка крачка в опит да избегне локвата около трамвайните релси. Въпреки това обувките му се напълниха с вода. Усети как гневът от своеволието на Кафа отново се надига в него.

Силуетът до стъклената врата пристъпи към него. Кафа трепереше от студ, беше заровила ръце в джобовете на дънковото си яке. Като я видя, се опомни. Младото момиче въпреки всичко все пак се беше обадило. Реши да я пощади. Затвори вратата на таксито и стегна връзките на едната си обувка.

Входът на хостела беше на ъгъла на четириетажна тухлена сграда, където в най-мрачната част от центъра на Осло улица „Принсенс гате“ се срещаше с улица „Шипер“. Над входа имаше наблюдателна камера. Чуваха се крясъците на пияни млади хора от улица „Карл Юхан“. Иначе, както обикновено по това време, в центъра на Осло беше предимно тихо. Трамваите бяха спрени за през нощта.

Позвъниха на вратата и в антрето се светна. Миг по-късно се появи млад червенокос мъж с готварски панталон. Загледа ги въпросително през прозорчето.

— Вие гости ли сте? — попита той с престорена любезност, без да показва никакви признаци, че смята да отвори вратата. Фредрик притисна значката си към стъклото.

— По-ли-ци-я.

Дежурният им отвори и забърза уверено към рецепцията.

— Нищо интересно не се е случвало тук тази нощ. Има само туристи.

Следователите се спогледаха с повдигнати вежди.

— Какво имате предвид? — попита Фредрик.

— Искам да кажа, дами — каза невинно рецепционистът. — В стаите няма курви. Само туристи. — Обърна монитора към тях.

— Разбирам — каза Фредрик и погледна към екрана. Имаше към двайсетина имена. — Търсим друго — продължи той с отнесен глас. — Можете ли да ни разпечатате този списък?

Дежурният изчезна в задното помещение, а Фредрик се обърна към Кафа. Разглеждаше информационната дъска над маса, върху която бяха наредени туристически брошури.

— Другите две мрежи, търсени с телефона, казваш, са били в Швеция?

— Два хотела в Стокхолм.

— Има ли някой швед в списъка? — Фредрик надигна поглед над очилата. Съорен Плантенстед беше швед.

В хотела имаше двайсет и трима гости. Фредрик попита за всеки един от тях. Девет бяха сами, трима бяха шведи. Никой не се казваше Съорен Плантенстед.

— Нали няма проблем да хвърля един поглед? — попита Кафа.

Без да чака отговор, отвори тънката стъклена врата към стълбището. Фредрик остана сам с дежурния.

— Тази камера отвън. Само за заблуда и предупреждение ли служи?

Младото момче поклати глава.

— В пълна исправност е и си работи. Имахме няколко случки, които... Да. Знаете как е в този квартал. Вътре също има камера — каза той и посочи към белия полукръгъл предмет на тавана.

Усетиха хладен полъх от стълбището, който показваше, че Кафа се връща.

— Тръгваме ли?

Тя кимна отнесено.

Фредрик се запъти към вратата. Кафа го последва. Отново застана пред информационната дъска. Извади телефона си, потърси Wi-Fi мрежата и преписа паролата от дъската.

ГЛАВА 36

Тъмни облаци се стелеха по небето. Нощният въздух беше мек. Фронтовете се сменяха.

Кафа прекоси улицата, а Фредрик крачеше след нея. Спря се точно пред входа на тясното тунелче в сградата директно срещу хостела.

— Забелязах това, докато те чаках... — каза тя. Дървена врата препречваше пътя навътре. Кафа я натисна силно и тя се отвори.

— Двама души влязоха, докато седях отвън. Нито един от тях нямаше ключ — продължи тя. Докато влизаше вътре, разгледа ключалката. Нещо като дъвка беше натъпкано в нея. Тухленият тунел водеше към тесен заден двор. Кафа освети тунела, след това отиде до двора, завъртя се малко там и след това се върна.

— Защо сме тук? — попита Фредрик.

— Виж. — Кафа извади телефона от джоба си. Все още хващаше сигнала от безжичната мрежа на хостела. — Трябваше да се сетя — промълви тя и прехапа устни. — Емира никога не е отсядал тук. Само е ползвал интернета.

След това обясни целта на кратката си разходка из хостела. В края на коридора на всеки етаж беше видяла рутер за безжичен интернет. Затова и беше напълно възможно сигналят да се прихваща оттук. Както и от всички апартаменти от тази сграда с прозорци към улицата. Фредрик хвърли поглед към имената върху звънците. Две стълбища. Пет етажа.

— Кой ли би ни отворил по това време? — попита тя.

— Пробвай с този — каза Фредрик.

У. Валме. Единственият жител на сградата, който беше разпечатал името си на малка табелка.

— Подреден човек — добави той. — Освен това живее на първия етаж.

Звъннаха. Около минута по-късно им отговори пресипнал и сърдит глас. Следователите се представиха. Механизмът на вратата забръмча и се чу прищракване, което означаваше, че вратата е

отворена. Възрастен мъж ги наблюдаваше през отвора на откrehнатата врата.

— Търсим един човек, който смятаме, че се е криел тук — обясни Фредрик.

— При мен. Аз живея сам.

— На някой от горните етажи. Познавате ли съседите си?

Улрик Валме познаваше *всичките* си съседи. Тъй като беше най-възрастният жител на сградата, отговаряше за това да сменя крушки, да чисти покрива от сняг през зимата, да се грижи за двора през лятото.

— Защо решихте да се появите така посред нощ?

Фредрик не виждаше смисъл да му се обяснява.

— Всички апартаменти ли се използват? Някой да се е нанасял наскоро?

Валме бавно поклати глава.

— Не, отдавна никой не се е нанасял. Един от апартаментите от другата страна го дават под наем на студенти. Оттам постоянно влизат и излизат разни хора. Собственикът е някакъв мръсен адвокат.

— Но, казвате, там живеят студенти?

— Така им викат. Ама дали работят, или лапат пишки, за да си изкарват хляба, не мога да кажа. — Загледа се в Кафа, докато говореше.

— Ще разгледаме малко — каза ядосано Фредрик.

Получиха ключовете и продължиха нагоре по стълбището. Там имаше етажерки за обувки, играчки, пликове с боклук и няколко вестника. На повечето врати имаше табелки с имена. Никакви особени имена. Нищо ненормално. След четвъртия етаж едно тясно стълбище водеше към покрива. Входът на площадката към покрива беше запушен от маси, столове и етажерки. Същото беше и от другата страна. Нищо необичайно.

Отново минаха през тунелчето.

— Какво си мислиш?

— Ще пратим един патрул утре. За всеки случай. Но... — Фредрик я погледна искрено. — Всички добри полицаи се вслушват в интуицията си. Понякога наистина им помага. Понякога не. — Повдигна рамене. — Просто така се случва.

Кафа мълчеше. Сбърчи чело.

— Не — каза тя накрая. — Знам, че съм права.

ГЛАВА 37

В задния двор силуетът на Кафа се сливаше със сенките. Чак когато се приближи към нея, той забеляза, че е сложила ръце на кръста си. Погледът ѝ беше отправен нагоре към тясната вита стълба, прикачена към фасадата. Загледа се настояващо във Фредрик. Той въздъхна, почисти очилата си и поклати глава.

— Ама, разбира се, защо не — промърмори той.

Аварийната стълба издаваше по-малко шум, отколкото се беше опасявал. На върха имаше решетъчна стоманена площадка, увита в тел. Фредрик потрепери, поглеждайки надолу към засенчения заден двор. Едно падане от тук и край на забавата. Край на всичко. Проклетото коляно го заболя от изкачването. Трябваше да минат през ниска около метър врата, за да стигнат до таванското помещение. Нямаше катинар, но бяха забити два изкривени гвоздеа вместо райбери, които да пречат на вратата да се отваря от вътрешната страна. И двата гвоздеа обаче сочеха надолу. Следователите се спогледаха. Очите на Кафа бяха широко отворени и сериозни. Между черната ѝ коса и тъмното ѝ чело капчици пот проблясваха като перли.

— Готова ли си? — прошепна Фредрик.

Тя кимна потвърдително.

Вратата леко изскърца, докато я отваряха. Чуха лек металически шум. Малко по малко очите им привикнаха на слабата светлина, идваща от прозореца на тавана над тях. Вътре една върху друга бяха скупчени маси, а краката им седяха като копия. Столове, канапета и стари пейки бяха разпръснати навсякъде. Миришеше на дърво, стар байц и имаше слабо металическо сладникаво ухание. Лъх на мухъл. До прозорчето на тавана имаше стена, която разделяше стаята на две. През един отвор в стената се прокрадваше светлината, която идваше от прозореца от другата страна.

Таванското помещение се простираше по цялата дължина на сградата. Тук вътре свежият нощен въздух беше заменен от застояла жегга. Фредрик усети как потта му се стича по гърба. Прииска му се да си свали коженото яке, ала се притесняваше да не вдигне твърде много

шум. Защото нещо му подсказваше, че трябва да са тихи. И преди беше имал подобно чувство. И му се доверяваше. Кръвта пулсираше в слепоочията му. Приведен напред, се промъкна навътре. Дъските по пода изскърцаха. Някъде по средата на пътя към отвора в стената се спря.

Нямаше никакъв звук или движение, които да го предупредят. Въпреки това Фредрик спря. Беше комбинация от вътрешни усещания. Беше пропуснал нещо. Даде сигнал на Кафа. Затвори очи и се заслуша. Нищо. Отвори и обходи с поглед помещението. Тогава го видя. Нещо изрязано в стената, на пръв поглед приличаше на дупка от чеп. Но не беше това. Беше по-голямо, по-равно и по-кръгло. Просто не се вписваше. Освен това сега забеляза, че на пода има стърготини. Светли пресни стърготини. А през дупката беше прокаран тънък конец. Корда от въдица. Минаваше над главата му към вратата, през която бяха влезли. Хвърли поглед назад. Кафа също го беше видяла. Внимателно дръпна връвта. Отново този тих металически шум.

Другото таванско помещение беше по-малко. Но изпълнено с живот. На връвта между стените и наклонения покрив се полюляваха килими, плетени черджета и завивки. Образуваха коридори с подвижни стени в стаята. В десния край видяха врата. Кафа го потупа по ръката. Посочи му нещо. На стената точно над тях висяха два стоманени болта, овързани в корда. Те бяха издавали шума. Някаква аларма?

Спогледаха се бързо.

— Вратата — прошепна Фредрик и посочи към дъното на коридора от килими.

Тя кимна в знак на съгласие. Черджетата миришеха на тютюн и прах.

Вратата беше открехната. Фредрик я побутна с крак и пред тях се откри квадратна стая без прозорци. Едвам успяха да различат една мръсно бяла вана до стената. Пред нея бяха наредени няколко пластмасови кани и един чувал, пълен с боклук. Промъкнаха се вътре.

Фредрик Байер не беше подготвен за това, което щеше да види. Човек никога не е подготвен да види нещо подобно.

Трупът във ваната бе различен от всичко, което беше виждал някога.

Това несъмнено беше тяло. На човек. Но дали е било на мъж или жена, тъмнокожо или бяло, убито или извършило самоубийство... Във ваната имаше желе, изгорена от киселина органична маса с дължината на човешко тяло. Подът беше покрит с червена като кръв гъста течност, разпръснати дебели влакна, приличащи на месо, бели остатъци от кости и сиви буци.

— Мили боже — каза Кафа и се хвана за устата.

Изведнъж ги връхлетя сладникавата металическа воня. Когато се бяха вмъкнали на тавана, беше просто полъх. Сега изпълваше всичко наоколо. Като олио се плъзна по носа и гърлото на Фредрик. Усещането наподобяваше давене. Залитна и се свлече на колене. Усети болезнени и неконтролируеми позиви за повръщане. Мирисът на пода успя сякаш да изхвърли вонята от дробовете му. С всички усилия успя да задържи съдържанието на стомаха си. Сложи ръка на носа си и бавно отново успя да придобие контрол над дишането си. Обърна се и погледна надолу към ваната.

— Мамка му, отвратително — простена той. — Ти добре ли си?

Спогледаха се.

— Кой ли е това? — покашля се тя. Беше покрила носа си с якето. Наведе се над това, което някога, изглежда, е било глава. Очите ги нямаше, на тяхно място зееха две прогорени дупки. Долната челюст беше потънала навътре, а зъбите в горната част на устата проблясваха в жълто.

Фредрик разтърси глава и отправи поглед към чувала с боклук. В него имаше някаква сиво-бяла пудра. Облиза пръст и понечи да бръкне в него, ала размисли. Вместо това се изхрачи и изплю в него. Издигна се гъст дим като от нещо горящо.

— Вар — каза той. — Негасена вар.

— Вар?

— Изгаря органична материя. Този приятел се стича парче по парче във фиорда на Осло. При това бързо. Ако не го бяхме открили, до няколко дни щеше да е станал храна за рибите.

Фредрик тръгна да разглежда каните с химикали, но Кафа го хвана силно за ръката. Издърпа го обратно при ваната.

— Виж — каза тя.

Той го видя. Пръстът ѝ сочеше към някогашните силни ръце на трупа. Бяха отпуснати край разлагащата се маса. Десният юмрук си беше на мястото. Но левият... Ясно виждаха, че беше деформиран. Липсваха му четири пръста. Беше останал само изгорелият палец.

— Дявол да го вземе.

Фредрик се сещаше само за един човек, на когото липсваха четири пръста от лявата ръка. Емира. Погледна към Кафа. Искаше да каже нещо, но от гледката думите заседнаха в гърлото му. Като танцуващо огънче от деня на Свети Йоан една червена около сантиметър точка се понесе над тъмните ѝ къдрици, спускащи се по слепоочията ѝ.

— Залегни!

Издърпа я толкова силно, че и той падна назад. Така и не чу изстрел, но вместо това проехтя звън на метал. Куршумът беше профучал между тях и беше уцелил ваната. Чу се само свистенето на нискоскоростния снаряд.

Кафа гледаше към Фредрик, а той отвърна на погледа ѝ, като се мъчеше да се изправи.

— Бягай! — изкрещя той.

И тя побягна. Приведе се напред и се хвърли между килимите. Той я последва. Кафа блъскаше подвижните стени, шмугваше се под тях и ги заобикаляше. Трябваше само да стигнат до другата стая, до вратата. Навън. И щяха да бъдат спасени. Кафа изчезна от полезрението му, когато се шмугна под последния килим. Той беше по-голям от останалите, по-дебел и по-дълъг. Фредрик знаеше, че трябва да се докопа чак до стената, за да може да мине. Повреденото му коляно го забавяше. Със своите къси и бързи крака тя можеше да тича много по-добре. Затова и остана толкова изненадан, когато отмести килима и видя, че още стои там, на само няколко стъпки от него. Кафа направи крачка встрани. И още една. Колебливо. Подпря се на вратата с ръка, но не уцели бравата, сложи ръка на пода и започна бавно да се обръща. По една или друга причина той насочи поглед към глезена ѝ. Голият ѝ тънък глезен, който бавно се въртеше, докато обувката ѝ не помръдваше от пода.

Фредрик забеляза бликащата кръв чак когато обърна тялото на партньорката си по гръб. Надвеси се над нея. Хвана я за яката на якето. Изрита вратата. Кафа беше отпусната. Големите ѝ кафяви очи се

взираха в неговите в момент на панически страх. Кръвта шуртеше от огнестрелна рана в главата ѝ. Издърпа я през отвора на вратата. След това се обърна.

Зад тях една облечена в тъмни дрехи сянка се беше раздвижила. Изправеният мускулист мъж беше по-едър от Фредрик, много по-силен и имаше кръгла избръсната глава. А по пода между тях се плъзна точка на лазер. За момент Фредрик помисли, че мъжът носи плувна маска, но след това осъзна какво е това. Очила за нощно виждане. Още няколко крачки, далеч от килимите, той можеше да ги види ясно като посред бял ден. Фредрик изкрещя.

— Прекрати огъня незабавно. Полиция!

Бам. Бам, бам. Бам. Куршумите надупчиха гредите на тънката дървена стена. С Кафа на ръце, той побягна между мебелите, възглавниците на канапета и масите. По-скоро усещаше дишането ѝ на гърдите си, отколкото го чуваше. Учестено. Хриптящо. Нямаше много време. Погледът му падна на едно канапе, прекатурено върху маса. Щеше да сложи Кафа там долу. Не можеше да я носи. Това би означавало смърт и за двамата. Затова издърпа канапето настрана и внимателно я положи отдолу. Извади мобилния си телефон от вътрешния джоб и набра номера за спешни повиквания.

— Говори комисар Фредрик Байер. Под обстрел сме. Партньорката ми е простреляна — изсъска той. Два пъти повтори адреса и остави телефона в ръцете на Кафа. След това избута канапето над нея и пълзейки, се отмести. Скри се зад един скрин. Заслуша се. Облеченият в тъмни дрехи мъж сигурно го беше чул. Колко ли време щеше да седи тук преследвачът им? Щеше да отнеме време, преди колегите му да пристигнат. Трябваше да излезе оттук. Ако не искаше да бъде убит. И да измъкне Кафа. Ако още беше жива.

От другата страна на стаята се чу тежко дишане. Прокънтяха стъпки на гумени подметки, приближаващи се към отвора. Фредрик веднага отхвърли мисълта за вратата на покрива, през която бяха влезли. Щяха да го направят на решето, преди да е преполовил пътя. Оставаше само една възможност. Вратата към стълбището на сградата. Тази, която водеше навън и беше затрупана с мебели. Трябваше да е някъде там, от другата страна на стаята.

С тласък обърна скрина, който падна шумно. Втурна се напред. В тъмното нямаше как да изтича, без да вдига шум. Хвърли една маса и

няколко стола, а някакви рафтове се стовариха на пода.

Нямаше изстрели. Никакъв звук зад него. Скочи силно напред. Успя. До края на стената беше сложена голяма етажерка. Трябваше да се провери между нея и стената, за да си проправи път напред. Въпреки това щеше да успее. Не беше толкова тясно. Странично се придвижваше стъпка по стъпка. Накрая стигна. Усети пантите на вратата. Заопипва я, търсейки бравата...

Тогава разбра. Причината, поради която мъжът зад него не стреляше. Причината, поради която тъмната фигура не го следваше. Сега отново чу тежкото изчакващо дишане. Нямаше брава. Нямаха никакъв шанс още от момента, в който бяха влезли в помещението. Мъжът го знаеше от самото начало. Че няма път навън. Че е само въпрос на време да се окаже в задънена улица. Отново му се догади. Не можеше да си поеме въздух. Опита се да се хване за нещо, да намери някаква дупка във вратата, която да му помогне да избяга навън. Но нямаше нищо. Само студен метал и мъртво дърво. И... пластмаса. Пластмаса отстрани на вратата. Около пантите. Кабел. Електрически ключ. Ключ на лампа.

Подът от другата страна на шкафа изскърца. Фредрик разбра, че мъжът, който скоро щеше да го убие, просто чака. Присмива му се. Наслаждава се на надигащата се паника у Фредрик. Със сигурност беше така.

Фредрик удари електрическия ключ с лакът. Присветна. Пак присветна. По-бързо. Стаята беше озарена от жестока студена светлина от неонова тръбна лампа на тавана. Той се отблъсна от стената и се хвърли с всички сили към етажерката. Тя се обърна и се сгромоляса на пода. Ето го.

Мъжът беше около два метра висок. Слаб. Мускулите му изпъкваха над тесния черен пуловер. Наведен напред и разкراчен, той се въртеше хаотично в кръг. В дясната си ръка размахваше полуавтоматичен пистолет, докато с лявата се опитваше да свали очилата за нощно виждане от главата си. В момент на прозрение Фредрик осъзна, че светлината ще предизвика зелено-бели експлодиращи искри в очилата, докато електрониката търси грешката в системата. Нападателят беше заслепен за няколко секунди. Фредрик се втурна напред. Удари го в челюстта и огромното тяло отстъпи крачка назад. Фредрик го блъсна силно с рамо в гърдите и посегна към ръката

с пистолета. Все едно докосваше риба. Студена и хлъзгава. Вкопчиха се един в друг в помещението. Блъскаха се в столове и разни дървени материали. Фредрик се надяваше да се ударят в нещо голямо. Нещо, което да извади великана от равновесие и той да падне по гръб. Чу се тъп звук. Мъжът беше успял да изтръгне очилата си. Студеното равномерно тежко дишане на мъжа беше толкова странно, че Фредрик не се сдържа да не го погледне. Среещна погледа на врага си. За втори път тази нощ не можеше да повярва на очите си.

Главата му беше тясна, продълговата и без нито един косъм. Беше махнал дори веждите и миглите си. Бледата му кожа напомняше на Фредрик на втвърден восък. Две леденостудени сиви очи го гледаха от обезобразеното лице. Мъжът нямаше уши. Там, където трябваше да е носът му, имаше само една крива пръхтяща дупка и Фредрик гледаше право в носната му кухина. Надолу отворът преминаваше в уста без горна устна. Подобно на носа, и устната в някакъв момент е била изрязана, а червено-белият белег се сливаше с небцето. Някъде там надълбоко в отворената челюст, изпълнено с омраза към него, трепереше парче месо, като новороден плъх. Остатъците от език.

Врхлетяха върху тънката дървена стена. Сблъсъкът не беше силен, но достатъчно тежък, за да извади въздуха на великана. Фредрик се огледа наоколо. Ето там. Горе-долу на височината на раменете му един гвоздей стърчеше от стената. С всички сили удари ръката с пистолета в него и гвоздеят се заби в дланта на мъжа. Дълбок хриптящ звук се надигна от гърлото на нападателя. Пистолетът падна на земята. Фредрик го изрита с коляно в слабините. Уцели. Обезобразеният изстена. Направи го отново. С всички сили стовари коляното си в половия му орган. Искаше да свие коляно още веднъж, но то изведнъж отказа да му се подчини. Ръката, която се беше вкопчила в крака му, беше толкова огромна, че почти го обхващаше целия. Изблъска Фредрик силно назад. Нямаше никакъв шанс. Хвана грамадната фигура за талията, успя да се докопа до колана му и двамата паднаха един върху друг. Мъжът в черно го хвана за гърлото и изви главата на Фредрик към дървения под. Силата му беше неимоверна. Разтърсваше го така, както децата размятат кукли. Очилата му паднаха. Стегни се. Издърпай го за колана. Хвани се за джобовете му. Дръж се. Опити да запази хладнокръвие. Успя да разхлаби нещо от колана.

Светът сякаш стана по-малък. Изпълненото с омраза лице висеше над него. Студените ръце бяха обвити около врата му.

Причерняваше му все повече. Светлината все повече намаляваше.

ГЛАВА 38

Сякаш беше всмукан във водовъртеж. Потъваше по-надолу и по-надолу.

В един момент се разделиха. Потъващият плавателен съд, пътеводителят към другия бряг, и той самият. Носеше се безтегловен между живота и смъртта. Изрита. Нагоре. Изрита отново. И отново. Докато накрая с посиняло лице и смачкани дробове достигна повърхността и си пое дъх, изпълни гърдите, кръвта, сърцето и всички клетки на тялото си с живот.

Съвзе се. Ръцете му бяха завързани. Нещо топло, вероятно кръв, се стичаше от тила му към врата. Чу звука на чупещи се очила, стъпкани на парчета. Преглътна. Болките в гърлото бяха на път да го потопят отново в дълбините.

Мъжът в черно стоеше с гръб към него. Между краката му имаше чанта, а в ръката си държеше прозрачен спрей. Миришеше на спирт и амоняк. С внимателни движения мъжът почистваше гвоздеа на стената. След това извади от колана си фенерче с големината на химикалка и светна. От стената към пода. От пода към него. Ултравioletова светлина. Заличаваше следи.

Нещо друго привлече вниманието на Фредрик. Сирени. Виковете на началниците. Силни тряскания на врати. Мъжът се наведе над него. Със стиснати зъби. Очите му вече не бяха широко отворени, съзерцавайки го, а присвити. Дали чудовището пак щеше да стисне гърлото му с ръце? Да го довърши?

Огромната фигура хвана металната верижка, на която беше закрепена полицейската значка, и я дръпна.

ЧАСТ II

ГЛАВА 39

Март, по-рано същата година

— Пио. Мили мой Пио.

Карл Йосефсен се наведе напред и го целуна още веднъж по устата. Не забеляза, че неговият любим застина измъчено както всеки път. Тази вечер нямаше значение. Тази вечер щеше да се празнува. Дори не обърна внимание, че Пио пуши. Карл затвори очи, облегна се на стената и се наслади на свежия зимен въздух. След това ги отвори отново и видя най-красивата гледка. Големи снежинки танцуваха бавно под жълтеникавите светлини на уличните лампи, а след това се трупаха една върху друга, оцветявайки града в бяло. Падаха и върху него. Закачаха се за тъмните му къдрици, по раменете и яката на пухеното яке и се топяха бързо по лицето му на баск. Караха го да блести и го правеха дори още по-красиво.

— Това е твоята вечер, Пио. Нашата вечер. Обичам те.

— И аз те обичам.

Хванаха се за ръце, докато си проправяха път към вътрешността на локала. Където седяха членовете на партията. Изневериха на принципите си и не се прибраха, когато усетиха действието на алкохола. Не, останаха там щастливи чак до разсъмване, когато барманът ги подкани със строгия си, но дружелюбен глас.

— Така, момчета, вечерта приключи. Поне тук.

И сякаш късметът им тази вечер беше безкраен, отвън ги чакаше такси.

— Към центъра на Шиен — провикна се от задната седалка сияещият Карл. Шофьорът се обърна. Косата му беше светла и чорлава, очите — ясни и усмихнати.

— Това да не е Пио? Пио Отаменди от Десните?

Никой от тях не реагира. След шест години в местната политика всички лица около тях принадлежаха на противници, доброволци или на други членове на партията.

— Приятелят ми днес стана председател на Десните в Поршгрюн — обяви пияно Карл.

— Знам това — отвърна мъжът.

Пио отново изглеждаше измъчен. Зарови ръце в памучната постелка върху задната седалка.

— Пио... На никого не му пука — прошепна Карл и го обгърна с ръка.

Баскът беше заспал дълбоко, когато таксиметровият шофьор навлезе в града. Спряха на един червен светофар и шофьорът се обърна.

— На Бог му пука — промълви той.

— Какво?

Карл едва успя да забележи забиването на иглата в крака си. След това и той заспа.

ГЛАВА 40

— Съжалявам, Якоб. Поздрави все пак София.

Телефонът тежеше в ръката му. Гласът му кънтеше с тъжно ехо в празния апартамент. Алис не искаше да предаде новината. Сам трябваше да каже на децата.

— Толкова съжалявам. Но няма да може да дойдете. Ще трябва да отложим почивката. Тати трябва да работи.

Накрая разбра, че тишината от другата страна на линията няма да бъде прекъсната. Разтърка очи и затвори.

В апартамента във Фрогнер, в който Фредрик беше израснал, картините бяха свалени от стените. Беше натрупал книгите в кашони, а мебелите бяха разглобени. Само спомените бяха по местата си. И уханията. Щрудели, кръв от носа, пресен асфалт.

Майка му, Гюнхилд Фредесен, била на деветнайсет, когато преплавала Атлантическия океан. Две години по-късно вече стояла в булчинска рокля пред олтара на лутеранската църква „Свети Петри“ в Григла, Минесота. До нея бил мъжът, в когото се влюбила. Кенет Байер бил американец с норвежки корени и тя го срещнала, докато работела като секретарка към норвежката делегация на ООН. Малкият Фредрик се появил на бял свят едно лято, докато двойката била на почивка в родината си, а две години по-късно семейството се преместило в Норвегия. Оказало се, че е за постоянно. Така и не им се родили повече деца. Кенет Байер бил дипломат към американското посолство, а Гюнхилд си седяла вкъщи с момчето.

Оказа се, че адвокатката е *асистентка* на адвокат. Имаше дълги крака и толкова втален костюм, че нямаше как да е прибрала в джобовете си ключовете за червеното като червило ауди, паркирано отвън на тротоара.

В имейла си беше обяснил, че е главен комисар. Забеляза, че тя е очаквала друго, не очукан тип с превръзка около главата и дрезгав глас.

Единственото, което можеше да ѝ предложи за пиене, беше една от шестте бири „Карлсберг“. Тя отказа.

— Вие, разбира сте, сте прекият наследник. Към това ви е завещала цялото си движимо имущество в апартамента като картини, прибори и мебели, които сметнете за ценни от финансова или лична гледна точка. Останалото, сумата по банковата ѝ сметка и приходът от продажбата на апартамента, ще отиде за църковната организация по благотворителност в Осло.

— За колко пари става дума?

Тя извади някакъв документ и писалка от една папка с кожена подвързия.

— Хм. Не е кой знае колко. Три милиона крони в банковата сметка. Към това и сумата от продажбата на апартамента. Много работа има да се свърши тук — каза тя и с укор погледна към петната по стените.

Фредрик предположи, че по същия начин е преценила и него при появата му с непрана риза с петна от пот и скъсани сини дънки. Много работа имаше да се свърши.

— Може би към единайсет-дванайсет милиона — предположи тя разсеяно.

— Боже — промълви Фредрик.

— Моля?

Той се усмихна възможно най-широко.

— И към това ще поискате и вашия дял?

Асистентката не отвърна, но също му се усмихна.

— Това също е за вас — каза тя и му връчи кафяв пощенски плик. „За сина ми, Фредрик Байер“.

Явно го беше писала в последните си дни. Почеркът ѝ беше разкривен. Пликът беше тънък и върху него беше поставен печатът на адвокатската кантора. Отвори го. Вече беше виждал снимката вътре. През всичките тези години беше висяла над канапето в хола, преди майка му да си я вземе в старческия дом. Той беше може би на две-три години и се намираше някъде на улица „Драменсвайен“, на някой 17 май^[1] през шейсетте. Родителите му седяха от двете му страни. Баща му беше навлякъл върху високото си слабо тяло същия костюм, с който по-късно го погребяха. В ъгъла на устата си имаше лула и Фредрик все още си спомняше миризмата ѝ. Майка му беше облечена в тясна светла

рокля с големи кръгли копчета. Той самият държеше в едната си ръка норвежко знаме. В другата — американско. Родителите му се усмихваха, а той изглеждаше сериозен и обезпокоен. Фредрик не знаеше кой е бил фотографът. Това беше единствената негова снимка с родителите му от онова време.

— Колко хубаво — каза студено асистентката.

— Благодаря — отвърна той.

В плика беше и завещанието, експертиза от банката и извлечение от банковата сметка.

— Има някакъв влог — каза той и вдигна извлечението. — Десет хиляди крони на месец. От вашата адвокатска кантора? Откъде идват тези пари?

Тя хвърли поглед към златния часовник на ръката си, преди да отговори.

— Един дарител е помагал за издръжката на майка ви с месечна сума. Ние помагахме, като извършвахме прехвърлянето на парите.

— Дарител? Кой?

— Тази информация е поверителна. Майка ви ни помоли за това. Не е необичайно съставителят на завещанието да иска да скрие някои от доходите си от наследниците.

Фредрик й хвърли остър поглед. Дарител. Съставител на завещанието. Какви ги дрънкаше, дявол да го вземе?

— Значи няма проблем в подобна практика?

— Докато всичко е законно, решението си остава на майка ви.

Той изсумтя.

— Значи в прав текст това означава, че знаете кой е давал пари на майка ми, но не искате да ми кажете.

Тя зарови лакираните в червено нокти в русия си бретон.

— Е. Аз не знам кой е. Но в кантората знаят. И тук не става дума какво искаме. Въпросът опира до пълномощия. Има още нещо в плика.

Фредрик извади ненадписан ключ.

— Това е за банков сейф.

Тя се усмихна хладно.

— Знаете ли за кой?

— За съжаление, не. Майка ви смяташе, че ще се радвате сам да откриете отговора.

Такава си беше майка му. Не му липсваше.

[1] Националният празник на Норвегия. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 41

Главата ѝ беше обръсната от слепоочието до ухото. Само една черна резка, дълга около милиметър, показваше, че е минала седмица, откакто хирургът е прокарал скалпела по черепа на Кафа Икбал. Двата набъбнали от съсирена кръв разреза бяха защити с осем шева. Кафа избърса една сълза със задната част на дланта си и притисна с пръст зачервеното ъгълче на окото си.

— Това там ще се оправи ли?

Андреас посочи към зачервеното от кръвоизлив око. Кафа се усмихна предпазливо.

— Така казва лекарят. Просто спукан капиляр. — Въздъхна. — Извадила съм див късмет — каза тя и погледна към Андреас, а след това към Фредрик.

Късмет. Огромен чист късмет. Нищо друго. Куршумът не я беше уцелил. Беше минал само на около сантиметър или два покрай черепа. Силата на снаряда я беше поразила от слепоочието до лявото ухо. Шокът, бликащата кръв и болката се бяха оказали достатъчни да изпадне в безсъзнание.

— Но не е само късмет. Толкова съм ти благодарна... — Кафа хвана ръката на Фредрик. Сякаш го жегна с това и му се прииска да се дръпне. Защото не изпитваше никаква гордост. В никакъв случай не трябваше да се качват на този таван. Невъоръжени. Без да предупредят. „Непростимо“ — това беше думата, използвана от Себастиан Кос. И най-лошото не беше, че Сюне не му възрази. Най-лошото беше, че Фредрик беше съгласен с него. И двамата можеха да бъдат убити.

Надигна глава и се загледа в една вдлъбнатина на раирания тапет над чорлавата глава на Кафа. Намираха се в кухнята на апартамента ѝ в Сагене. Почувства се твърде близо до нея и му стана неудобно да срещне погледа ѝ, както беше облечена в широко долнище на пижама и бяла тениска. Много по-близо от онези мигове, в които беше коленичил над нея на онзи таван, кръвта му пулсираше, а тя го беше погледнала. Уплашена за живота си. Молеца се. Тогава знаеше какво трябва да направи. Сега нямаше представа какво да каже.

Андреас се покашля.

— Така. Приеми това като един вид кръщение. Добре дошла в екипа — каза той и подаде ръка.

Тя я пое.

— Благодаря. Оценявам го, Андреас.

Андреас се усмихна и повдигна брадичка.

— Големите благодарности са за Фредрик. Той спаси не само теб. Спаси цялото разследване.

Фредрик изтласка стола си силно назад и се закашля от неудобство. Почеса се по носа. Новите очила му убиваха, въпреки че бяха същите като старите.

— Тоя болен маниак направи всичко възможно да заличи следите си. Съседите казаха, че са чували шумове от горе и че това е продължавало вече месец. Мислели, че са плъхове. Въпреки това не откриваме нищо. Нищо! Няма дори косъм или следи от обувки. Една дреха няма — каза Андреас и поклати глава. — Нищо не може да се направи. Щяхме да сме в задънена улица, ако не беше Фредрик.

Разказа им за кожената кесийка, която Фредрик беше успял да изтръгне от колана на нападателя. И какво съдържаше тя. Флашка.

Андреас разтвори папката с документи, избута встрани една ваза с увяхващи цветя и сложи четири снимки на кухненската маса.

— Бяха на флашката.

Кафа се наведе над най-ясната от тях. Приличаше на паспортна снимка. Някакъв мъж. Изглеждаше като скандинавец. Светла коса, сресана надолу. Лицето му беше тясно и продълговато, имаше изразителни очи и малки устни. Около трийсетгодишен. Другите две снимки бяха от охранителни камери на някакво магазинче и бяха размазани. Едната показваше тила на мъж, който беше на път да влезе вътре. Човекът беше слаб, нито много висок, нито твърде нисък. Чак на втората снимка мъжът можеше да бъде разпознат. Косата му беше дълга и несресана. Беше поне три години по-възрастен, отколкото на паспортната снимка. Но си беше същият мъж. Четвъртата бе направена на ски излет. Мъжът стоеше на слънце пред побелелите планински върхове. Бе облегнат на щеките. Усмихваше се. Кожата му беше бледа. Имаше същите изразителни очи.

— Не знаем каква е историята на първата и последната снимка. Що се отнася до останалите обаче... — Андреас се заигра с най-

горното копче на ризата си. — Направени са от магазинче на улица „Юлеволсвайен“. Както виждаш, са от миналата есен. Собственикът е сигурен, че не са били предоставяни на никого.

— Тогава как са се озовали на флашката на нападателя? — попита Кафа.

Андреас разтвори ръце и погледна към Фредрик.

— Нямам никаква представа.

— Мъжът на тавана е държал тези снимки у себе си. Явно са били важни за него. Мисля, че този мъж... — Фредрик почука с пръст паспортната снимка — ... е бил мишена на нападението. — Отпусна пръста си. — Този човек не прилича на никой от познатите ни членове на общността в Сулру. На никоя от жертвите. Или на издирваните. Нали така?

За първи път този следобед Фредрик срещна погледа на Кафа.

— Но виж очите му. Знаем само едно нещо за третия пастор в общността. Хората са обръщали внимание на очите му.

— Пер Улсен — каза Кафа.

— Пастор Пер Улсен — допълни Фредрик.

Кафа погледна продължително Андреас.

— Снимките по никакъв начин ли не бяха защитени?

— За самата флашка имаше парола. Но файлът със снимките беше отворен. Има още някакъв файл, обаче той е блокиран. Работим по въпроса да го отворим.

— Ок. Каква беше паролата?

— „РъкатаБожия“.

— „РъкатаБожия“ — повтори Кафа подчертано. — Какво означава това?

Нямаха представа.

Фредрик извади от джоба си кутийка с болкоуспокояващи, изтръска две хапчета върху ръката си и ги глътна с кафето. След това се изправи и застана до прозореца. Сложи ръце на кръста.

— Емира, Мохамед Халед Омар, е бил убит според съдебните лекари с изстрел в главата. Твърдят, че е бил мъртъв от седмица, преди да го намерим във ваната. Около глезените и китките има следи от въжета, което показва, че е бил завързан. При това здраво. Това означава, че известно време е бил жив, след като са го отвлели.

Фредрик замълча за известно време, като гледаше замислено надолу към улицата.

— Защо? — попита той. — Защо ще отвличаш човек, обвинен в тероризъм. Защо нападателят е поел риска да похити мъж, който очевидно е издирван от полицията?

Нова посока на разследването. И тримата го осъзнаваха. Полицията, медиите и всички останали бяха подлъгани да си мислят, че кървавата баня в Сулру е в резултат на враждата между ислямистки и християнски фундаменталисти. И въпреки че имаше своите опасения, Фредрик също беше тръгнал по тази следа.

— Мисля, че планът е бил Емира да бъде държан в плен, докато Пер Улсен не бъде убит. Накрая е щял да се освободи, а убиецът отдавна вече да е изчезнал. Емира е бил убит, защото нападението над Сулру не е минало по план.

Фредрик се обърна.

Нова сълза се търкулна от кървясалото око на Кафа. Този път гравитацията си каза думата и тежката солена капка се стече по кожата на лицето ѝ, която Фредрик си представяше топла и мека като кадифе. Сълзата забави ход край брадичката, после отново се спусна бързо по гърлото ѝ. Кафа не ѝ обърна внимание. Съзнанието ѝ беше заето със следващата стъпка на мислите ѝ.

— Ако оставим настрана отвличането на Емира, останалата част от предполагаемите действия на ислямистите изглеждаха доста аматьорски. Коприненият шал с цитата от Корана и странныят сигнал, подаден към полицията. Тези, които стоят зад това, със сигурност са знаели, че е въпрос на време — каза тя.

Значи целта не е била да се очернят мюсюлманите. Това не беше борба от омраза срещу исляма. Този метод беше избран само защото нападателят е знаел, че всичко, което изглежда като ислямски тероризъм, ще привлече общественото внимание. Целта беше полицията да разследва достатъчно дълго ислямската следа, за да може извършителят да избяга.

Фредрик кимна бавно.

— Това означава, че мъжът от снимките е все още жив. Пер Улсен е жив и животът му е в опасност. — Разтри подутото си гърло, а след това продължи. — Ако не беше така, нападателят отдавна щеше да е изчезнал. Нямаше да се крие на някакъв таван в центъра на Осло.

Фредрик се покашля и вдигна поглед. Повиши глас.

— Извършителят не е приключил със задачата си. Ще нападне отново. Трябва да предупредя Сюне.

Заслушаха се в трафика от улицата. Андреас започна да рови в малкия сак, който носеше със себе си.

— „Светлината Божия“ със сигурност не са имали финансови проблеми. Банковата им сметка е регистрирана на името на Плантенстед. Затова и не намерихме нищо за Алфсен — каза той и сложи някакво банково извлечение на масата. — Седемдесет и два милиона крони — продължи той, наблягайки на всяка една сричка. — Няколко тегления на година. Всеки път по няколко стотици хиляди крони. Понякога и повече.

По-голямата част от парите се беше появила на сметката преди седем години. Точно шейсет милиона. Полицията беше успяла да проследи парите до една пощенска фирма на Барбадос. Там свършваха всички следи.

Андреас надигна глава.

— Някой е много щедър към сектата „Светлината Божия“.

— Сигурни ли сме, че това не е просто скрито наследство на Бьорн Алфсен? — попита Фредрик.

Андреас повдигна рамене.

— Съмнявам се. Алфсен се е занимавал с много странни неща навремето, но нищо не сочи към използване на офшорни фирми или укриване на парите в данъчен рай. — Разтърка чело. — Не. Мисля, че парите идват от другаде.

Кафа ги изпрати до вратата. Дръпна топло Фредрик настрана.

— ПСС ще ме оставят да продължа с разследването — каза бързо тя. — Въпреки че ислямската следа изглежда свършва тук. Искам да продължа. Заедно с вас.

Той се усмихна.

— Разбира се.

— Благодаря — каза тя и го придърпа към себе си. Бързо го целуна по бузата.

Фредрик усети мирис на портокалово дръвче и прясно окосена трева.

ГЛАВА 42

Зелените стени бяха голи, с изключение на табелката с надпис, който гласеше, че храната е само за пациенти. Фредрик взе две чаши кафе и седна. На един стол точно срещу него седеше млада жена. Изглеждаше така, сякаш умира от студ в тънката болнична престилка. Четеше старо списание и барабанеше по пода с босите си пръсти.

„Полицията потвърди, че тялото е на издирвания ислямистки лидер“, прочете Фредрик през рамото на Сюне Йоргенсен.

— Е, трябваше все *нещичко* да им дадем — отбеляза Сюне и изключи таблета си.

Шепнейки, Фредрик ѝ разказа до какви изводи бяха стигнали тримата. Че може да се очакват нови нападения. След това Сюне излезе от чакалнята. През стъклената врата можеше да види как ниската, но жилава жена крачи неспокойно с телефон в ръка напред-назад в коридора.

— Как е Кафа? — попита тя, когато се върна обратно.

— Добре е. Преживяла е шок.

— Ще се справи ли при вас, как мислиш?

Фредрик разбра защо го питаше.

— О, да. И двамата я очакваме с нетърпение да се върне. Не започнахме добре, но... — Потупа я приятелски по рамото. — ... Нищо не сплотява полицаите повече от куршум в главата.

Нямаше да задава повече въпроси. За Сюне това беше достатъчно. А и казаното от него беше вярно. Сега бяха трима. Пер и Пол и Кафа Аскелад^[1], както се бе изразил Андреас.

Целувката по бузата. Защо ли точно този момент изплува в съзнанието му, когато Сюне попита за Кафа? Какво беше събудило у него това докосване? Беше чел за това. Кризисна психиатрия. За този, който е преживял кризата, е важно да може да изрази своята благодарност. Тя го бе целунала. Това беше израз на колегиална благодарност. В нейните очи той ѝ бе спасил живота. Така че стига вече с това, дявол да го вземе, казваше си той. Кафа му беше колежка. Кафа беше значително по-млада негова подчинена. И това бе всичко.

Сюне се изкашля в опит да привлече вниманието му. Сериозното ѝ изражение отново събуди у него угризения на съвестта. Тя беше тази, която трябваше да отговаря за действията на Фредрик на тавана. Себастиан Кос се беше погрижил темата за психичното здраве на Фредрик отново да стане актуална. Сюне обаче се бе застъпила за него. Беше го защитила и накрая беше изисквала да го задържи в екипа си. Неговите грешни преценки сега щяха да петнят нейното име. А главният секретар Неме бе човек, който не забравяше никоя грешка.

— Още веднъж. Съжалявам — каза той.

За момент се зачуди дали това не беше причината, поради която разговорът ѝ по телефона в коридора беше отнел толкова време. Дали Кос и Сюне нямаха разногласия относно *неговата* преценка? Тя явно нямаше никакво намерение да каже и дума относно това с кого е говорила и за какво е ставало дума, а и Фредрик не усещаше нужда да попита.

— Забрави.

Сюне хвърли поглед към босата жена.

— Има едно нещо, което не разбирам — прошепна тя. — Защо не те е убил?

Фредрик бавно поклати глава.

— Не знам.

Тя отново включи таблета.

— Ето видео от хостела.

Записът бе отпреди четири седмици. Първите кадри показваха в поглед отгоре как една мъжка фигура влиза вътре. Носеше тъмни дрехи, а лицето се закриваше от шапка с козирка. Кадрите, заснети вътре, бяха по-ясни. Лицето му стана видимо, когато отиде до рецепцията. Сюне натисна паузата. Фредрик примигна над очилата си.

— Хм. Формата на главата му съвпада. Не мога да видя ясно очите му... Но носът и горната устна... — Фредрик се поколеба. — Явно носи маска. Изглежда много истинска.

— Но мислиш, че е той?

Беше той. Голямото мускулесто тяло. Плавни и контролирани движения. Побиха го тръпки, когато видя как мъжът в черно тръгва към информационното табло и си преписва потребителското име и паролата за безжичната мрежа на хостела. Поседя там няколко

секунди, а след това просто излезе. Точно както беше предположила Кафа.

— Може ли да го взема за малко? — Фредрик взе таблета. Сюне го погледна неразбиращо, но преди да успее да попита нещо, ги повикаха и двамата излязоха от чакалнята.

Миризмата на сапун, антисептични средства и преварени зеленчуци му напомняха за отдавна отминали времена. Мълчаливи санитарки крачеха по балатума с пълни подлоги. Вратите скърцаха, а хората разговаряха тихо. Санитарката, която ги повика, вървеше две крачки пред тях, докато стигна пред една светлосиня врата. Носеше косата си на опашка и имаше малък часовник, закачен за страничния ѝ джоб.

— Лекарят каза десет минути — съобщи им тя.

Квадратната стая миришеше на пикня. Леглото беше празно. Пред прозореца имаше инвалидна количка, а в инвалидната количка седеше мъж.

— Ивар? Ивар. Имате посещение.

Санитарката сложи ръката си върху неговата и завъртя количката. Главата му беше обвита в каска от дунапен и марля и бе отпусната върху възглавница между раменете и врата му. От устата му се стичаха лъщящи лиги върху хавлиена кърпа. Безцветна тръба вкарваше някаква течност в сънната му артерия.

— Ивар? Казвам се Сюне. Работя за полицията.

Беше клекнала.

Ивар Тюфте не се помръдваше. Само лекото разширяване на тъмните му зеници показваха, че ги чува. Фредрик си помисли за последния път, когато беше видял мъжа. Безжизнен в мазето на Сулру, а вратата се блъскаше в черепа му. Още оттогава се боеше от този момент.

— Ивар? Разбирате ли какво казвам?

Сюне положи ръка в скута на пациента. Точно до неговата. Едната му китка беше превързана с много бинт и беше неподвижна. Пръстите на другата бяха открити и се движеха изпод финия бинт. Погали го внимателно с палец. Дишането на мъжа в количката се ускори. С голямо усилие той вдигна ръка и я сложи върху нейната.

— Ъъъъъ — изпъшка той.

— Ивар. Разследваме случилото се в Сулру. Можете ли да стиснете ръката ми, ако ме разбирате?

Зачакаха.

— Можете ли да стиснете?

Сюне се обърна към Фредрик.

— Никакъв отговор.

Точно когато се изправи, вратата зад тях се отвори. Влезе нисък лекар с потни ръце. Извини се, че се е забавил. Останаха до края на леглото. Мъжът в бели дрехи говореше бързо и тихо.

— Пациентът има сериозни мозъчни увреждания. Трудно е да се правят прогнози.

— Какво му има на ръката? — попита Фредрик.

— Дъвче я. — Лекарят ги изгледа с очакване. — Е, сега го видяхте, както поискахте. Ако имате още въпроси, предлагам да се преместим в офиса ми.

Следователите се спогледаха.

— Добре — каза тя. Когато се обърнаха към вратата, Фредрик рязко спря.

— Може ли... само за няколко минути. Да остана с него насаме.

Лекарят го погледна с присвити очи.

— Няколко минути.

Фредрик отвори папката, която носеше със себе си. Извади най-горната снимка. Беше паспортната снимка от флашката на тавана. Първо я подържа пред очите на Тюфте. След това я остави в скута му. Пострадалият проследи движението с поглед. Сложи ранената си ръка върху нея. Погали я нежно с пръст.

Около час по-късно Фредрик седеше в колата на паркинга на болница „Юлевол“. Притискаше превръзката между показалеца и палеца си. Въпреки упойката раната бе топла и боцкаща, а главоболието назряваше между ушите му.

— Какво, по дяволите, направи там вътре? — изсъска Сюне.

— Върших си полицейската работа.

— Лекарят заплаши да ни съди. Мамка му, какво се случи?

Фредрик я погледна с извинителен поглед.

— Поговорихме си.

Сюне го гледаше с озлобени очи.

— И?

— Първо Ивар Тюфте потвърди, че това е скъп член на общността „Светлината Божия“. Вероятно един от изчезналите пастори.

Фредрик й подаде снимката.

— След това потвърди също, че това е мъжът, който се е опитал да го убие.

Върна й таблета.

— Мъжът, който ни нападна на тавана. Показах на Ивар записа от хостела. Тогава той изкрещя и започна проклетото хапане.

[1] Пер, Пол и Аскеладен (или Аскелад) — Трима братя, герои от норвежките народни приказки. Аскеладен винаги превъзхожда двамата си братя с острия си ум и бърза мисъл. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 43

Оцетната киселина притъпяваше болката от възпаленото небце. Миризмата проясняваше сетивата.

Той задъвка малкото парче плат, докато езикът му набъбна и стана безчувствен. След това отново натопи плата в бронзовата течност и засмука.

Норвегия беше такава, каквато си я беше представял. Беше лято и страната спеше. Намираше се в усамотена колибка в гората. Тук можеше да работи необезпокояван в продължение на седмици. Всъщност щеше да използва мястото просто като лагер. Ала ситуацията се беше променила. Ловецът се беше превърнал в плячка.

Беше покрил стените с черен найлон, а на пода имаше филцов килим. Нямаше легло, стол или маса. Там бяха само черният сак и куфарът с оръжието. Крадеше ток от трафопост край пътя. Малкият му лаптоп беше върху сака. Примигващата светлинка показваше, че е в спящ режим. Отново беше прегледал записите от Сулру. Нямаше съмнение. Обектът е бил в имението, когато е бил подаден сигналът за действие. Но не и двайсет и четири минути по-късно.

Пасторът в леглото се къленеше, че не знае. Но нямаше как да го остави жив. Пазачът в мазето бе издържал. Понякога го изумяваше способността на хората да търпят мъчения. Тази мисъл го връхлиташе в редките случаи, щом се погледнеше в огледалото.

Четиримата в градината го измъчваха. Това не бяха угризения на съвестта. Проблемът беше само и единствено в бройката. Многого трупове винаги създаваха неприятности. Замалко да припадне от електрошока. За щастие, жилетката му беше притъпила удара. По ирония на съдбата, именно спонтанните спазми на мускулите му го бяха накарали да изпразни целия пълнител върху мъжа, който го беше уцелил. Другите бяха застинали, виждайки как техният другар бива разкъсан на парчета. Тогава обаче беше твърде късно.

Ламариненият покрив дрънчеше от вечерния вятър. Той взе лаптопа в скута си и го включи. Изчака да се убеди, че връзката е сигурна, а след това въведе потребителското си име и парола и сложи

палец на четеца. Петнайсет секунди по-късно на монитора се появи безизразното лице на Кита.

— Да?

Пръстите му несръчно пробягаха по клавиатурата.

Въпреки че бяха минали толкова много години, откакто му беше отрязан езикът, това той презираше най-много у себе си. Че му бяха отнели способността да говори. И сега трябваше да седи тук, наведен над клавиатурата, като бавноразвиващ се.

— Очаквам нареждания.

— Защо не ги уби?

Той се поколеба, преди да започне да пише.

— Възникна непредвидена ситуация.

Кита го гледаше с присвити очи.

Той отново се наведе над клавиатурата. Писа дълго и му отне много време, преди отговорът да се появи на екрана:

— Ами, добре. Ще докладвам за това на Организацията.

Кита не откъсваше поглед от камерата.

— Цялата ситуация се разви неприятно. Какво ще намери полицията?

Той поклати глава.

— Нищо, освен ислямиста във ваната — написа той. Известно време търси правилните думи и продължи. — И снимки на обекта. Но няма да могат да им послужат. — Пауза. — Доказателствата от лабораторията са унищожени.

— Ти допусна грешка — каза сърдито Кита. — Флашката... Опасяваме се, че подценяваш съпротивата. В Норвегия в момента има доста плашещи хора. Наблюдават акцията отблизо и са бесни, че се създава толкова много шум. Това създава повече работа. Ами ако те бяха хванали?

Мъжът в колибата изсъска. Наведе се над клавиатурата. Започна да пише по-бързо.

— Няма да ме хванат! — Гледаше Кита право в очите. — Следата с ислямистите щеше да си свърши работата отлично. Но разследването се оказа твърде лошо. Обектът не беше там. Наложих да импровизирам.

Сведе поглед, докато не чу отново гласа на Кита.

— Има още нещо. Възникна проблем. Във връзка с Афганистан. За губернатора, който... умря на терасата.

Мъжът с отрязания език надигна глава и се заслуша внимателно.

— Забелязали са те, преди да напуснеш провинцията. Някой е уведомил властите, че има връзка между твоето присъствие там и смъртта на губернатора.

— Трябва ли да се притеснявам? — написа той.

Кита го изгледа сковано.

— Работи се по въпроса. Но всичко това създава главоболия. Твърде много неща се объркват, Стефан. — Кита дишаше дълбоко. — Както и да е. От организацията са убедени, че има още една лаборатория. Акцията трябва да се изпълни.

Мускулите около зеещата дупка в лицето му се опънаха.

— Радвам се.

Кита се озъби и изчезна.

ГЛАВА 44

— Господин комисар! Насам.

Себастиан Кос крещеше зад него в коридора. Фредрик се обърна и впи поглед в пламналото от яд лице на полицейския инспектор. Беше подгънал ръкавите на официалната си италианска риза, а косата му никога не беше изглеждала толкова неглиже. Офисът вече беше пренаселен. Андреас седеше на двойното канапе до стената. Сюне бе застанала до притворения прозорец и пушеше, а якето на Себастиан Кос висеше на високия въртящ се стол зад бюрото. Пред бюрото стоеше Трун Антон Неме. Главният секретар. Единственият с униформа в стаята. Няколко години по-възрастен от Фредрик и познат като най-бързия, хитър и силен полицаи от своя випуск. Ясните му сини очи бяха като прозорец към мозъка му, лишен от хумор и емпатия. Беше любимецът на Себастиан Кос.

Андреас му подаде лист хартия. Фредрик галеше мустака си, докато четеше.

„Толкова съм щастлив, че се отказах от сектата“,
беше заглавието. След това подзаглавието: „Дезертъорите
разказват за:

- * Страх за живота си
- * Изчезналите другари
- * Тайните ритуали в общността“

Фредрик се покашля, знаейки, че всички се опитват да разчетат изражението на лицето му.

Преди година брачната двойка Анабел Вие (34) и
Бернард Кнутсен (37) се отказва от сектата „Светлината
Божия“. Сега изплашените съпрузи следят безрезултатното
полицейско издирване на техните стари приятели. В

същото време те се страхуват за живота си, тъй като се опасяват, че извършителите на убийствата над членовете на общността преследват и тях. — Полицията с нищо не ни помага, казват те.

Фредрик надигна поглед от листа.

— Какво, по дяволите, е това?

— Да, наистина. Какво, по дяволите, е това, Байер? — повтори Кос тихо и злобно. — Ще ти кажа. Това е уводът към статия на TV2, публикувана на страницата им този следобед. — Повиши глас. — Интервюто с Вие и Кнутсен ще бъде показано във вечерната емисия. — Сега вече крещеше. — И някакъв репортер пътува насам, за да ни интервюира по случая!

Кос удари с ръка по бюрото и позлатената настолна лампа иззвънтя.

— Ето какво е това, мамка му! Защо, дявол да го вземе, трябва да гледам новините, за да разбирам какво става с този случай?

Фредрик срещна погледа му. Недоверието и презрението помежду им хвърляха искри. Да го вземат мътните, нямаше да поеме вината за това. Гледаха се злобно, докато шефът на полицията не наруши тишината.

— От TV2 се свързаха с мен преди час. — Гласът на Неме беше мрачен. — Кос, който е отговорният по случая юрист, ще се срещне с журналиста на рецепцията. Няма да бъде допускан вътре.

Неме хвърли на инспектора поглед, който показваше, че решението му не подлежи на обсъждане.

— С удоволствие бих пратил теб... — продължи той и кимна към Сюне, а след това погали брадичката си с пръст. Трапчинката бе толкова дълбока, все едно е бил ударен с брадва.

— ... или теб. — Посочи с пръст гърдите на Фредрик. — ... но докато не разбере кой се е провалил, ще следваме процедурите.

Очите на Кос пламтяха. Но си замълча.

— Няма какво да коментираме в подробности недоволството на дезертьорите. Но те имат конкретно отправено обвинение. И то представя мен, и с това всички нас, в много лоша светлина. — Неме се

загледа в грубите си длани. — Дезертъорите твърдят, че са се свързали с нас. Че са помолили за помощ.

Погледна първо към Фредрик, а после към Сюне, която си хвърли фаса и затвори прозореца.

— В случай като този нямаме право да допускаме подобни грешки. Знаете ли изобщо колко ни струва този случай? Колко много ресурси сме похабили? Колко много разбойници, крадци и насилници се разхождат на свобода, защото съм хвърлил всички сили в това, да открия проклетия убиец?

Неме тръгна с широки крачки към вратата. Там се обърна и докосна с пръст побелелите си коси.

— Така че спрете да ме излагате. Ясен ли съм? Йоргенсен? Байер?

Излезе навън, без да чака отговор. Вратата остана отворена и шефът им продължи тирадата си, докато вървеше надолу по коридора.

— Открийте шибаната общност! — изкрещя той.

Следователите помълчаха, а след това Сюне взе думата.

— Извадката от централата показва, че е бил прехвърлен разговор от телефона на един от дезертъорите към вашия общ служебен телефон два дни след убийствата. Какво ще ми кажете за това?

Фредрик погледна към Андреас. Той поклати глава.

— Няма и следа от подобно нещо — отвърна, отричайки Андреас.

Фредрик се обърна към Кос и сви рамене.

— Сори. Не е стигнал до нас.

— Мамка му! — изкрещя Кос и ритна във въздуха.

— Тогава предлагам да разберем с кого са разговаряли — каза Сюне.

— Да — отговори Фредрик. — Ще ги призовем на разпит.

— Няма нужда — продължи тя. — Те вече са тук.

ГЛАВА 45

Лондон, февруари 1943 година

В залата за разпити висеше лампа с ментовозелена крушка. Хвърляше болнично сияние върху лицата на четиримата души. Майорът следовател Хърбърт Гоуън отвори пакет „Дънхил“. Бръкна с палец и показалец вътре и забърка из насипния тютюн. След това дръпна две топчета тютюн с големината на грах, още веднъж ги оваля в пръстите си и ги пхна в дъното на абаносовата си лула.

— Така, господа. Да обобщим. Вие, господин Актън...

Джон го прекъсна, покашляйки се.

— Доктор Актън. Но вече съм с ранг на лейтенант и съм назначен в „Блечли Парк“^[1].

— Вярно — отбеляза бавно майорът, а след това продължи. — Вие, лейтенант Актън, сте свързан с британското разузнаване и сте работили в продължение на години за тайните служби на Негово Величество. Вие, доктор Монсен, сте норвежец, работите в колежа „Бъркбек“ към Лондонския университет като магистър в областта на морската биология и нямате връзка с норвежкото правителство в изгнание или с бунтовната дейност, която то организира.

Звучеше като обвинение. Колбайн човъркаше по масата.

Гоуън остави лулата до листа, на който си водеше бележки. Зад него, край вратата, която водеше към отдела за следствени анализи, седеше старши матрос с мустак. Нито мускул на лицето му не бе трепнал по време на двучасовия разпит.

— И двамата сте били членове на една и съща общност, занимаваща се с расова наука във Виена. Бихте ли били така добри да разясните състава на тази... — Майорът прелисти няколко страници назад — ... тази ваша виенска група?

Джон и Колбайн размениха погледи, сетне Колбайн взе думата.

— Ами... — каза той и взе един молив от вдлъбнатината в центъра на масата. — Ако може?

От столовата на най-горния етаж се виждаха бледите оранжеви лъчи, които преминаваха в лилави отблясъци малко преди мракът да се спусне над града като нощна шапка. Незабелязано голите корони на върбите в Хайде Парк се сливаха с тухлените сгради на квартал Кенсингтън. Гулашът беше ароматен, вкусен и, както никога, с много месо.

— Разкажете ми защо се отказате.

Очите на майор Гоуън бяха леко дръпнати. Матроса го нямаше. Вместо него до майора седеше един офицер с норвежко знаме, пришито към униформата на рамото му. Бледият мъж се бе представил като полковник Хашле от Главното командване. На масата пред него имаше пощенски плик. Беше скръстил ръце върху него и гледаше замислено към пръстите си, докато слушаше.

— Професор Елиас Бринк основа Виенското братство в средата на двайсетте — започна Колбайн. — Притвори очи и продължи. — Първият голям проект на братството беше да опише разликите в човешките раси.

Норвежкият полковник надигна поглед. Загледа го учудено.

— Ръбовете на челото, формата на носа и подобни неща? — предположи той.

Колбайн се покашля, за да покаже, че е от хората, които гледат на расовото изследване като на нещо по-комплексно, отколкото изглеждаше.

— Да, това също. Но ние се задълбочавахме повече в медицинските аспекти на расовата биология. Някои раси например понасят по-добре дадени болести. Да речем, испанския грип. В Скандинавия той е бил много по-смъртоносен за самите^[2], отколкото за шведите и норвежците. Расите реагират по различен начин на лечение. И на отровни и хранителни вещества.

Пое си дълбоко въздух.

— Всички, които бяхме част от Виенското братство, искахме да създадем един по-добър свят. Целта бе да систематизираме расовите въпроси в името на *доброто* за човечеството. Да допринесем за разработката на пригодени за различните раси ваксини, да даваме специфични за расите съвети, свързани с дадени болести, и подходящи за лечението медикаменти. Както и хранителни вещества и

витамини... Да. Подобни неща. Но притежаваш ли умението да правиш лекарства, си способен да произвеждаш и отрова.

Потърка длани една в друга. Усмихна се извинително.

Джон взе думата.

— Професор Бринк се занимаваше сериозно с въпроса за *човешката дегенерация*. Много расови учени смятат, че модерната медицина в днешно време поддържа живота на болнавите. Онези, които според Дарвин би трябвало да загубят борбата с по-добре приспособените индивиди. Но вместо да измрат, те се плодят. Размножават се. Според разбиранията на професора това увредено генетично наследство е унищожително за човешкия род.

Джон погледна норвежкия полковник право в очите.

— Това, разбира се, привлече вниманието на политическите и научни кръгове в Берлин. С времето осъзнахме... — Джон хвърли поглед към Колбайн — ... че задачата на Виенското братство е да наложи тези възгледи.

Колбайн сведе поглед и продължи с понижен глас.

— С огромен срам трябва да призная, че се оставих да бъда заслепен от славата. От свободата да мога да извършвам научна дейност. От манипулативните думи на професор Елиас Бринк. Но накрая се отказахме. Различията ни станаха твърде големи. Виенското братство се разцепи между тези, които подкрепяха Хитлер, и тези, които бяха против него и отказваха да приемат, че се занимаваме точно толкова с политика, колкото с наука.

Ужасен, че делото на живота му ще се разпадне на парчета, професор Бринк предложил споразумение, разказа Колбайн. Осемте членове се разделили с известно помирение и всеки бил свободен да пътува и работи, където си иска. Расово-биологичният проект на Виенското братство трябвало да бъде преустановен. Да бъде замразен, докато положението в света не се нормализира, така че да могат да възобновят своята работа.

Колбайн се покашля.

— Причината, поради която сме тук, е, че Елиас Бринк и асистентката му Елса Шрадер са нарушили това споразумение. Професорът отново провежда опити. Върху хора.

— И това ваше твърдение, ако правилно Ви разбирам, се основава на засекретената дума, която сте успели да прихванете.

Локуста? — попита норвежкият полковник. — Какво означава това?

— Придворната убийца на император Нерон — отвърна Джон.

Офицерите повдигнаха вежди.

— Локуста била жена от Галия, известна в цялата Римска империя със своите знания за растенията и билките. Тя обаче избрала да използва уменията си за убийства. През петдесет и трета година след Христа отровила император Клавдий по нареждане на жена му Агрипина. С това незаконният син на Агрипина, Нерон, станал император. Нерон държал Локуста под крилото си, докато самият той бил осъден на смърт. Тогава и Локуста била екзекутирана.

Джон се приведе над масата.

— Превърна се в жаргонно понятие за братството. Да вървим по стъпките на Локуста. Това означаваше, че проследявахме протичането на дадена болест, но не с цел излекуване, а с намерението да установим дали някои раси се поддават по-лесно на зарази и болести от други. Създадохме видове отрови. Търсехме вредни, а не лекуващи вещества. Елса Шрадер и Елиас Бринк използват понятието, когато общуват помежду си.

Норвежкият офицер отвори плика. Пръстите му бяха оставили мазни петна по хартията. По масата се плъзнаха две снимки. На първата се виждаха смърчове, покрити със сняг. Пред дърветата имаше ров, а до него лежеше гол мъж.

Колбайн разгледа втората снимка. Беше извадка от първата и показваше горната част от тялото на мъжа. Очите му бяха затворени и бе трудно да се предположи възрастта му. Беше обаче със светла кожа и не беше нито пълен, нито слаб. Късата му коса беше тъмна, имаше сивкава набола брада и почти никакво друго окосмение. Плоският нос на широкото му лице му придаваше вид на монголец. Липсваха външни рани по тялото.

— Снимките са правени преди около месец. Близко до работническия лагер на Листа, в най-южната част на Норвегия. Нашите хора ни докладват за извънредно висока цифра на смъртни случаи. Дори за лагер с руски военнопленници. Лагерът е построен по по-различен начин и се управлява различно от който и да е работнически лагер в Норвегия.

Хашле скръсти ръце.

— Лагерът не се управлява от немски началник на SS. Нито от някой представител на „Национално обединение“^[3]. Или пък от някой офицер на батальоните на Хирдата^[4]. А от един доктор.

— Немците го наричат доктор Елиас Бринк.

[1] Блечли Парк — секретна военна площадка от времето на Втората световна война, днес музей, в Блечли. — Б.пр. ↑

[2] Коренното население на северната част на Скандинавския полуостров. — Б.пр. ↑

[3] Името на фашистката партия в Норвегия, създадена през 1933 г. и единствена разрешена партия по времето на немската окупация (1940–1945). — Б.пр. ↑

[4] Паравоенни батальони, създадени от Национално обединение. Отговарят на немските „Щурмабтайлунг“. Тяхна цел била да защитават фашистката партия. По-късно голяма част от тях са били назначени в работническите лагери. Носи им се слава на неимоверна жестокост. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 46

Отцепници. Защо не се бе сетил за това? Беше толкова очевидно. Секти и отцепници. Рядко се случваше да попаднеш на едното без другото. Като чуването и сърбежите, помисли си Фредрик.

Анабел Вие и Бернард Кнутсен седяха в коридора пред залата за разпити. Кнутсен бе опянал кльощавите си крака и потупваше нетърпеливо с ръце закръгления си корем.

Когато се поздравиха, той направи малка крачка напред, докато тя едва забележимо отстъпи леко назад. Бретонът ѝ стигаше точно до веждите. На врата си носеше кръст, а широката ѝ памучна риза само загатваше пищните ѝ гърди.

— Така. Да започнем отначало?

Двойката седеше от едната страна на правоъгълната маса. С Андреас пък бяха седнали от другата.

— С удоволствие.

Изминали единайсет години, откакто Бернард Кнутсен срещнал за първи път Съорен Плантенстед и Бьорн Алфсен. Било лято, Кнутсен бил студент и работел като доброволец в едно от градските кафенета за наркомани. Пасторите го спрели на улица Карл Юхан и го попитали дали знае, че след аборт ембрионите могат да живеят в продължение на дни, след като ги извадят от утробата на майката. Бернард не го знаел, но по-късно разбрал, че е лъжа.

— Не крайните им твърдения ме привлякоха. А силното усещане да си част от колектив. Живеехме заедно. Хранехме се и спяхме заедно. Предоставихме на общността всичко, което притежавахме, а тя, от своя страна, се грижеше за нас — обясни той, като подръпваше замислено долната си устна. — За мен фундаментализмът през цялото време беше като тухлена стена, която трябваше да се мъча да прескачам.

Само след няколко седмици студентът по специалност „Защита на детето“ се преместил в Сулру. Там срещнал една от новите като него, шведката Анабел от Нуршъопинг, както и двайсет други членове на общността. Някои по-възрастни, повечето млади. Всички те били

подмамани от словоохотливия пастор, който се бил отказал от движението „Филадельфия“^[1] и основал „Светлината Божия“, защото смятал, че вече наложилите се общности не се осмеляват да се ръководят по Божията воля. По истинската Божия воля. Съорен Плантенстед дошъл няколко години по-късно. Двамата били водачите. Пасторите.

Бернард скръсти ръце над закръгления си корем и се загледа замислено в пространството.

— Имаше някаква сила в това харизматично християнско движение. Някой трябваше да се надигне. Да се изправи и да покаже какво не е наред в обществото ни.

„Светлината Божия“ поели тази задача, обясни той. Демонстрирали. Непрестанно. И когато не крещели пред някоя болница или джамия, пишели читателски писма. Изпращали цитати от библията на политици и участвали в дискусии по форумите в интернет. Работели ден и нощ.

Фредрик сипа хладка вода в пластмасовите чаши.

— Но в един момент се е случило нещо? Нещо, което ви е накарало да се махнете от улиците.

— Не нещо. Някой.

Бернард и Анабел се спогледаха.

— Пер Улсен. Или татко Пер, както го наричахме.

Андреас нареди на масата снимките от флашката на нападателя.

— Това ли е Пер Улсен?

И двамата кимнаха.

— Не е Съорен Плантенстед?

— Не — казаха едновременно и двамата. — Съорен е дребен. Тъмен и здрав. Това е Пер — допълни Анабел.

Фредрик погледна към облечения си в костюм колега и Андреас също се вторачи в него. Предположението им се беше оказало правилно. Човекът, преследван от убиеца от Сулру, беше тайнственият пастор Пер Улсен.

— Нека тогава чуем малко повече за този татко Пер — каза Андреас.

Било Бъдни вечер и цялата общност, с изключение на пасторите, била в хола. Изминали били две години и половина, откакто Бернард се бил преместил в Сулру. Когато седнали на масата, разговорите

затихнали. В края на масата, където винаги седали Алфсен и Плантенстед, било приготвено място за още един. Местата се заемали според йерархията. Тоест, колко дълго даден член бил прекарал в общността и какъв авторитет имал пред Бьорн и Съорен.

Двамата пастори влезли в стаята. Както обикновено поздравили останалите и подканили всички да наляят в чашите си вино. След това Бьорн взел думата.

— Скъпо семейство. Днес сърцата ни са изпълнени с щастие. Не само заради коледната блага вест за Рождество Христово, но и заради рождеството, което се случва при нас. В *нашето* семейство. От днес вместо двама в нашата Божия общност вече ще има трима пастори. Какъв по-подходящ ден от този да отпразнуваме Светата Троица.

След това Съорен Плантенстед отворил вратата към кухнята и един мъж на около трийсет със светла рошава коса и изразителни очи, разтворил широко ръце. Закрачил усмихнато към събралите се хора.

— Чеда Божи. Чеда мои! — казал той. — Заедно с вас ще се срещнем с Бога.

След това обиколил масата. Прегърнал и целунал всеки един от тях, преди да седне. Бил като пророк.

— Когато Пер те погледнеше, те обземаше чувството, че... — Бернард стисна устни замислено. — Че си в центъра на всичко. Беше силно чувство. Пер притежаваше много дарби, предразполагаше всички да се чувстват като част от едно цяло и имаше изключително присъствие.

Тази пролет не демонстрирали. Почти на никого в общността не липсвало висенето на студа, обидите, мръсотиите и погледите. Така изминало доста време, преди темата отново да бъде повдигната. Татко Пер се изправил и казал, че това време е отминало. През лятото в Сулру щели да идват работници. Очаквали ги големи начинания.

— Защо го наричате татко Пер?

Фредрик имаше чувството, че това понятие носи лек нюанс на кръвосмешение.

Анабел и Бернард повдигнаха рамене.

— Не знам. Съорен и Бьорн го наричаха така.

— Какво е правил, преди да дойде в Сулру?

Нямаха представа. В общността татко Пер бил този, който задавал въпросите. Не обратното.

Фредрик се извини, напусна залата за разпити и влезе в тъмната стаичка отстрани. Ядът от крясъците в офиса на Кос все още тлееше у него. Трябваше да си го изкара някак. През огледалното стъкло виждаше как Бернард Кнутсен седи приведен напред и артикулира. Тъмнокафявата му коса се завиваше около оплешивяващото му теме. Анабел Вие се облегна на стола. Раменете ѝ бяха отпуснати и постоянно пригладдаше широката си пастелна риза. Фредрик не чуваше какво казват, защото звукът от микрофоните беше изключен. Зелено триъгълниче на един монитор показваше, че въпреки това всичко казано вътре се записва.

Намери номера в телефона.

— Здравейте, Йорген Мустю, TV2...

— Здравей — каза мрачно Фредрик. Безшумно удряше стената с юмрук. — Аз съм.

— Здравсти, Фредрик — отвърна ведро Йорген. — Звучиш все едно ти е умрял домашният любимец? Ако не знаех, че единствените животни, които се чувстват добре у вас, са акари и прилепи, щях да се притесня. Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че си глупак, на когото не може да се разчита. Защо не ме предупреди? Разказах ти за лабораторията. Аз ти пуснах мухата, дявол да го вземе!

Йорген се поколеба за миг. След това тонът му стана по-твърд.

— За какво да те предупредя, Фредрик? Че просто си зарязвате свидетелите? Или че сме попаднали на следа? — Замълча за кратко. — Мислех, че си наясно с всичко.

Фредрик преглътна тежко и отговори.

— Не — каза той. — Не сме наясно. — Прочисти гърло. — Не можем да открием подадения от тях сигнал. Ще ми се да се беше обадил. Въпреки всичко. Щеше да е... — Разтегли думите — ... приятелски жест.

Йорген мълчеше. Фредрик очакваше високопарна реч как само си вършел работата, при това дяволски добре, но той не каза нищо подобно.

— Добре — отвърна Йорген. — Следващия път ще ти се обадя. Окей?

— Окей.

Фредрик закричи напред-назад из тъмната стаичка.

— Още нещо, Йорген. Това, за което говорихме предния път. Източникът. Все още издирваме жени и деца. Шестима души са убити. Лично видях с очите си Ивар Тюфте. Той е направо... съсипан.

Журналистът дишаше дълбоко.

— Фредрик. Няма да издам източника.

— Поемаш голяма отговорност — каза студено Фредрик. Точно толкова студено, колкото беше необходимо.

— Ти си имаш своята роля, Фредрик, аз си имам моята. Такъв е редът на нещата.

— Не виждаш ли, че ви е въртял на пръста си с тази ислямистка следа?

Йорген изсумтя.

— Нас са ни въртели на пръста си точно колкото и вас. Не се ли изисква твърде много от нашия източник да знае повече от полицията?

Фредрик притаи дъх.

— Внимавай. Това са опасни хора.

— Благодаря за загрижеността — отвърна сухо Йорген.

— Поздрави Тюринд.

— Поздрави и ти... — каза Йорген. — Която е там сега.

В залата за разпити разговорите продължаваха. Фредрик изключи записващото устройство и се върна вътре.

[1] Християнско движение в Норвегия, занимаващо се предимно с хуманитарна дейност. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 47

Когато мазето под плевнята било готово, пасторите разделили хората на групи, разказа Кнутсен. Една група в мазето. Една в плевнята. Една в къщата. И без да се споменава, за всички било ясно, че става дума за вид йерархия. Членовете на групата в мазето ги нямало от рано сутрин до късния следобед. Вечерно време сядали заедно на масата. Ако някой от другите групи се приближал до тях, веднага сменяли темата и започвали да обсъждат въпроси, свързани с общността. Просветените загубили интерес да общуват с непросветените.

Човек би помислил, че това ще разцепи общността, но всъщност се случило точно обратното. Някои, като братята Хени от групата в плевнята, стигнали доста далече в опитите си да убедят татко Пер в своята вяроност. Да, Фритьоф и Пол Еспен били добри момчета от Хьонефос. На Пол Еспен му се родил син от едно от момичетата. Детето се казвало Юханес и било родено в градината. Е, от Защита за детето не били възхитени, добави Бернард с крива усмивка.

Братята организирали събирания за молитви, поели допълнителни задачи и започнали да водят библиейското обучение на децата. Един ден татко Пер обявил, че от сега нататък двамата ще участват в работата в мазето. Значи било възможно. Бог щял да изрази своята благодарност към тези, които били верни на вярата и се трудили усърдно.

Анабел била в групата в къщата, а Бернард — в плевнята. Перели, готвели, косели тревата на поляната, садели зеленчуци и хранили животните. Пламъкът в тях се поддържал от огъня на колектива. На общността. Татко Пер обаче търсел у хората Божествения пламък. Търсел онези, които горели за словото Божие. За единственото истинно слово.

Фредрик се наведе над масата.

— Каква е била целта на тайното мазе?

— Ако щете вярвайте... — отвърна Бернард. — Нямаме никаква представа. Никой от нас не е стъпвал там. Никога. Беше забранено.

Фредрик се отпусна отново на стола си, плесна с ръце по краката си и погледна отчаяно към Андреас. Анабел притаи дъх. Толкова силно стискаше кръста си, че Фредрик се опасяваше, че ще си скъса верижката.

— Тогава кой е бил в тази група в мазето?

Пасторите, разбира се. И братята Хени. Ивар работел там, Ивар Тюфте, така трагично осакатен от убиеца. Посетили го в болницата, точно така, като бивши членове на общността и добри християни били длъжни да го направят, но Анабел не мислеше, че той е разбрал кои са. Само седял там и не спирал да си гризе бинта на ръката. Помолили се за него и си тръгнали. Останалите в тази група били Нилс, Виге Юхан и Брюняр. И Пер Олав. Но той починал. Още отдавна.

Анабел спря да си дърпа кръста и започна отново да си приглажда ризата. Беше като някакъв тик.

Фредрик набързо прехвърли имената.

— От тези, които са работели в мазето, са убити трима при нападението, един е починал от болест, един е тежко ранен и двама от тях, братята Хени, са изчезнали. Както и пасторите. Така ли е?

Анабел рязко вдигна поглед.

— Новата! Дъщерята на онази в политиката. Анете. Тя се присъедини доста късно. Татко Пер каза, че групата е оптимална. Че нямаме нужда от повече хора. Но тогава се появи Анете. Доколкото си спомням... Пер каза, че има нужда от нея. Анете беше в групата в мазето.

Анете Ветре била последната, която се преместила в Сулру. Скоро след това се сгодила и през един слънчев майски ден под уханието на черешовите дръвчета и печено агне, се венчала за Пер Олав в градината на Сулру. Преди да си легнат в новата си лична спалня, Анете била с пастор Алфсен.

— С пастор Алфсен?

Бернард поклати глава. Анабел затвори очи.

— Не знам. Не съм се омъжвала в Сулру — отговори тя с поглед, забоден в пластмасовата чаша пред нея.

— Несъмнено разбирате какво имаме предвид — продължи Бернард. — Бьорн Алфсен си имаше някои... подобни ритуали. Такъв си беше. Все пак беше основателят. Пастор Бьорн... не мисля, че беше

толкова близък до Бог. От днешна гледна точка е лесно да се заключи, че Бьорн притежаваше общността, а Пер — вярата.

— А Съорен?

— Съорен беше като мост между тях. Той ги свързваше.

Анабел кимна утвърдително.

— И тъй като татко Пер никога не показва, че за него има нещо нередно с... ритуала... Нещата просто си останаха така — каза Бернард.

— Но Съорен и татко Пер не са участвали в...?

Анабел поклати глава, а Бернард отговори.

— Не. Не проявяваха голям интерес към плътските страсти.

Фредрик се облегна назад с въздишка. Опъна крака напред, а след това продължи.

— Името Е. Бринк. Говори ли Ви нещо?

— Не...

— Пастор Алфсен е имал стара немска библия. Била е подарена на професор Е. Бринк от Виенското сдружение за расова хигиена?

Бернард изглеждаше така, сякаш не бе сигурен дали Фредрик не се шегува.

— Пастор Алфсен си беше особен тип. Но да се е занимавал с расова хигиена? Не вярвам.

Андреас смени темата.

— И така, значи сте напуснали общността?

Погледна към Анабел.

— Да. Преди година — отвърна тя.

— Защо?

— Защото... — започна Бернард, но беше прекъснат от Андреас, който рязко махна с ръка.

— Бяхме любовници през последната година в Сулру. *Искахме* да се оженим. Но не и там. Не исках да се омъжвам там — каза Анабел.

Бернард сложи ръката си в скута й.

— Оженихме се през май — каза той. — В новата ни енория.

— Честито.

— Още нещо само. Казали сте на TV2, че сте говорили с полицията, но ние не сме се отзовали?

— Така е — отговори Анабел.

— Помните ли с кого сте разговаряли?

— Да... с някаква чужденка. Говореше норвежки, но имаше чуждо име. Записах си го. — Анабел Вие отвори тефтера си и извади някакво листче, а след това го избута към тях. — Икбал. Кафа Икбал.

ГЛАВА 48

На излизане Анабел Вие отиде до тоалетната. Фредрик я изчака, а Андреас придружи съпруга ѝ до гаража. Щяха да ги ескортират до хотела. Донякъде от съображения за сигурност, по-скоро обаче заради пресата. Така никой нямаше да може да обвини главния секретар Неме, че не е действал, след като вече е бил уведомен за случая.

Когато понечи да натисне копчето на асансьора, тя го спря.

— Има още нещо — каза тя.

— Така ли?

Тя се огледа в коридора. Бяха сами.

— Бернард в никакъв случай *не бива* да разбира. — Гласът ѝ бе умолителен.

Беше го забелязал още като влизаха. Тя носеше в себе си някаква история. История, по-мрачна от тази на съпруга ѝ. История за предателство. Предателство, за което се обвиняваше, предателство, за което смяташе, че Бернард никога не би ѝ простил, колкото и да му се искаше.

Пастор Бьорн, разбира се, не приемал Бернард и Анабел да са любовници. Бьорн отишъл при нея веднага, щом разбрал. Казал ѝ, че не самата женитба е толкова важна в случая. А че са заедно. По *този* начин.

Тя избърса една сълза от ъгълчето на окото си. Хлипаше и Фредрик трябваше да се напруга, за да различи думите ѝ.

— Той ме принуди да... заведе ме в мазето. В... беше някаква лаборатория, нали така? Показа ми някакви такива стъкленици, дебели колкото един пръст...

— Епруветки.

— Да. Епруветки. Каза, че в тях... беше толкова странно. Каза, че съдържали нещо от Бога. Божието спасение. И каза, че трябва... за да можем с Бернард също да бъдем спасени от Бог, аз трябваше да... Правихме орален секс.

Тя изплю думата, сякаш така и не беше успяла докрай да измие устата си, след като пасторът се беше изпразнил в нея.

— Много пъти. Привикваше ме в стаята си, докато мъжете работеха през деня. И ме караше да гледам. Докато той спеше с другите.

Анабел Вие прочисти гласа си, а след това продължи.

— Лиса го приемаше. И Анете. Аз трябваше да седя на един стол край стената, докато те... Анете беше като в някакъв транс. Беше като животно. Те... правеха... Това, което правеха, не беше нормално. А тя не изчака дори да погребат Пер Олав.

Заплака на ризата му.

— Бьорн Алфсен беше един много, много лош човек — прошепна тя, докато плачеше на ръката му.

— Така си и мислех — отговори Фредрик и я прегърна.

ГЛАВА 49

Тина Холтен се отпусна на пейката в сянката на трепетликата. Масата беше влажна. Жената използваше почивката, за да намаже лицето си с крем против изгаряне. Зелената полянка около нея се разпростираше до скалите край водата. На плажа долу имаше всякакви хора, не *само* младежите, дошли на лагер за обучението преди предизборната кампания.

Но повечето млади хора бяха наобиколили шефката й. Вицепредседателката на Християнската народна партия Кари Лисе Ветре тъкмо беше приключила с речта си и приемаше поздравителни ръкостискания и прегръдки, когато телефонът звънна. Мелодията, стара песен на Селин Дион, й подсказа, че това е нейният собствен телефон. Обаждана се от скрит номер.

— Ало, Тина на телефона.

Мълчанието от другата страна продължи необикновено дълго, преди някой да заговори. Нисък шепнещ женски глас.

— Тина Холтен? Вие работите за Кари Лисе Ветре, нали?

— Точно така — отвърна колебливо Тина.

— Обажда се Анете. Анете Ветре. Мама там ли е?

Тина се закашля, опитвайки си да си поеме въздух.

Изправи се рязко. Сърцето й биеше бясно.

— Анете? — отговори най-сетне тя.

Тина затърси с поглед Кари Лисе. Тя беше обградена от младежи.

— Трябва само да я... В момента има хора около нея... само момент...

Тина бързо закрачи към шефката си. Опитваше да срещне погледа й.

— Не мога да говоря много дълго. Разбирате ли? Само кажете на мама, че се прибирам. Окей? Кажете й, че с Вилиам се прибираме при мама и татко. Окей?

Гласът й бе тънък. Треперещ. По средата на поляната Тина спря. Кари Лисе я видя. Тина й махна с разтреперана ръка. Изражението на лицето на шефката й показваше, че е разбрала, че е нещо важно.

— Кажете на мама, че не *бива* да казва на полицията. Или на *някой* друг — прошепна Анете.

Кари Лисе си проправяше път към нея. Тина не можеше да се помръдне.

— Ще се обадя отново на този номер. Нейният се подслушва. Както и на татко. Кажете им, че ги обичам, че Вилям също ги обича, и че ще се обадя утре. Окей? Ще пристигнем утре.

В момента, в който Лисе Ветре грабна телефона, връзката прекъсна.

ГЛАВА 50

Йорген Мустю обичаше, когато наоколо ври и кипи. Когато говорителят на новините нахълтва вътре, крещейки „путки“ и „мамка му“ на помощниците си. Когато журналистите търчат от бюрата си към стаята за редакции с телефони на ушите и тефтери в ръце. Радваше се, когато бесни съветници и PR-кучки джафкат, защото шефовете им изглеждали като идиоти по телевизията.

Точно затова следобедите бяха най-гадни. След сутрешните срещи, след които репортерите излизаха, за да приготвят репортажите си за следобедните предавания. Тогава клавиатурите замлъкваха. Плямпането от кръглите маси затихваше, а какофонията от звънящи телефони замираше. В една новинарска редакция пулсът отново се покачва чак когато редакторите вече са в асансьорите на път за вкъщи. Тогава се събуждат нощните птици. Тези, които *правят* новините.

Този случай плашеше Йорген повече, отколкото беше склонен да признае. Източникът беше негов. Той *пръв* научи. Негова беше заслугата, че TV2 се справяше по-добре от „ВГ“, „Дагбладе“, „Афтенпостен“ и Националното радио и телевизия с репортажите от убийствата в Сулру — имението, което сега вълнуваше цяла Норвегия.

Сега той закричи тежко през тихото помещение. Почука и после затвори след себе си вратата към стъкления офис, където редакторът на новините Карл Сули четеше вестника с икономическите новини и както винаги си ядеше сандвича със скариди от столовата. Сули вдигна поглед от вестника, но не каза нищо, преди Йорген да се свлече на стола пред бюрото.

— Така — започна Сули. — Имаме ли напредък по случая с конфликта между ръководителите на следствието? — Йорген го гледаше с отнесен поглед. — Това, за което говорихме по-рано на срещата на редакцията?

— А, да... Това. Ами, този въпрос вече е решен в голяма степен — отвърна той разсеяно.

След това обаче журналистът с червена къдрава коса скръсти ръце и се наведе напред.

— Обаче има нещо друго... за което искам да поговорим.

Сули свали вестника и срещна погледа му. Виждаше, че нещо го мъчи. А Йорген знаеше, че Карл Сули не обича измъчени служители. Това винаги можеше да попречи на отразяването на един хубав случай.

— Става дума за източника. За главния източник — каза Йорген.

— Аха?

— От полицията искат да знаят кой е.

Сули го погледна и сбърчи чело.

— Ами... къде е проблемът? Просто да кажем не?

Йорген отпусна ръце в скута си.

— От полицията смятат, че източникът може да знае къде са останалите членове на общността. И че може да има информация за извършителя. За него или за тези, които стоят зад всичко това.

Никога не беше трудно да се разбере кога Карл Сули е ядосан. Лицето му придобиваше пламенно червен оттенък, който се разпространяваше като пожар от гърлото към гладко избръснатите му бузи и след това към слепоочията. Очите на момчешкото му лице се изцъкляха и присвиваха толкова силно, сякаш беше в анафилактичен шок. Дишаше на пресекулки.

— Ще ни призоват ли? Ще ни изправят пред съда?

Йорген поклати глава.

— Не мисля, не.

Сули го гледаше неразбиращо.

— Къде е проблемът тогава? Анонимността на източника е свята! Забрави ли? Това се учи още първия ден във факултета по журналистика.

Стовари вестника върху сандвича със скариди.

— Ти не искаш да кажеш дори на мен кой е източникът ти. А сега искаш да го изпееш на полицията? Да не би шибана чавка да ти е изпила ума?

Йорген задиша толкова тежко, че ноздрите му засвириха. Опита да запази самообладание, но и той пламна. Първо караницата с Фредрик, а сега още глупости от тази крастава жаба. Всичко си има граници.

— Ако притежаваме информация, която застрашава човешки животи, то тогава поемаме дяволски голяма отговорност. Помисли какво ще стане, ако някой бъде убит, защото източникът ни е имал

информация, която е била необходима на полицията за разследването. Мамка му, сигурен съм, че никак няма да ми е приятно!

Сули замахна към вестника и го избута настрана. След това се изправи и стовари юмруци върху масата.

— Да го вземат мътните, ние сме четвъртата власт! Ние сме независими! Мислиш ли, че някой някога би се доверил отново на TV2, ако изпеем на полицията източника си в случай като този? Направо не мога да повярвам, че изобщо ти минава през ума — бучеше Сули. — Трябва да подадем сигнал срещу Фредрик Байер и цялата проклетата полиция на Осло, задето упражняват натиск върху нас.

Отново удари с юмруци по масата и чинийката от столовата издрънча.

— Отговорът е не, не и пак не. Забрави. Разбра ли?

Йорген се изправи. Преглътна тежко. Гласът му цвърчеше като врящо олио.

— Казах абсолютно същото на Фредрик. Но ще се свържа с източника и ще го посъветвам да отиде в полицията. Ако с това го загубим като източник, така да бъде.

Карл Сули остана с желязно изражение. Гледаха се като разярени бикове в търсене на слабост у другия. Сули разбра, че човекът пред него не е склонен да промени мнението си.

— Става — каза кратко той. Йорген се обърна и излезе. Веднага получи отговор на съобщението си.

— Свободен съм за среща. И аз исках да обсъдя нещо с теб.

ГЛАВА 51

След три часа, прекарани на колене, Фредрик се предаде. Легна на твърдото червено канапе, изрита обувките си и качи болния си крак на облегалката. Беше му неудобно и си спомни за кафявото кожено канапе от времето преди модерния интериор. Сгъна синята си карирана риза и я направи на възглавница.

Лежеше си така и наблюдаваше как Андреас събира стотици уголемени паспортни снимки. Бяха разпръснати на пода между бюрата в огромния общ офис. Беше късно и нямаше почти никого, освен тях.

— Разбра ли какво е станало с подадения сигнал от дезертьорите? Този, който е бил приет от Кафа? — попита уж между другото Андреас.

— Работя по въпроса — промълви Фредрик.

Андреас се изправи, вдигна черното си сако от облегалката на стола и го изтупа демонстративно, показвайки, че няма намерение да петни името си заради тайните на Фредрик.

— Кос напират да разбере какво са казали двамата. Твърди, че записът бил заглушен. Последната част липсва, нали? Онази, в която разказаха, че са разговаряли с Кафа... — продължи той.

Дори след няколко часа седене на пода кремовата риза на партньора му почти не беше измачкана. Фредрик се зачуди как, по дяволите, успява да си намери ризи с такова високо качество, без да изглежда като тоя пуяк Кос. Безкрайно бавно Андреас си облече сакото, без да сваля поглед от Фредрик.

— Звучи обезпокоително — въздъхна Фредрик. Осъзна, че Андреас няма да се откаже. — Искam първо да говоря с Кафа. Преди някой друг да разбере.

— Майната му на Кос — изпръхтя Андреас, а след това смекчи приятелски тона. — Само внимавай да не те манипулира със своя дар слово. И с големите си бадемовидни очи.

— Не се притеснявай — каза глухо Фредрик.

Най-дебелата купчина от паспортни снимки се озова в някакъв пощенски плик. „Неактуални“ — написа Андреас върху него с

флумастер и демонстративно го захвърли в едно чекмедже. Втората по големина купчина също попадна в плик. „Малко вероятно“ — написа той отгоре и я остави върху бюрото. Полицаят притисна внимателно до гърдите си последната купчинка, която трудно можеше да се нарече така, защото се състоеше само от пет снимки. След това седна на един въртящ се стол и се доближи до Фредрик.

— Не мисля, че е някой и от тези — каза мрачно той.

Фредрик отпусна глава назад и изгледа колегата си отдолу, докато изпъваше кръста си, за да притъпи болката в коляното.

Имаше шейсет и един души в Норвегия, които се казваха Пер Улсен. В допълнение към това вече знаеше, че има още четиристотин и петдесет души, чиято фамилия е Улсен, и се казват Пер-нещо си като първо име. През последните три часа се бе взирал в снимки на всички тях. Петима имаха общи черти с *неговия* Пер Улсен. Пастор Улсен. Татко Пер. Мъжът, който предполагаша, че е бил същинската цел на нападението над Сулру.

— Трябва да привикаме пак отцепниците — каза Фредрик. — Те го познават. За тях ще е по-лесно.

Андреас не отговори. Вместо това задържа във въздуха една снимка на мъж на около трийсет с руса коса и продълговато лице.

— Може да е бил ето този тук. Хем си приличат, хем не. Виж му очите. Липсва... липсва същият пламък в тях. Разбираш ли ме? Този е просто... някакъв тип.

Фредрик смъкна краката си на пода. Андреас го бе казал още в самото начало. Че Пер Улсен е псевдоним. Може би беше прав.

— Да не губим повече време с това — каза Фредрик и махна ядно с ръка. — Каза, че си прегледал форумите в интернет?

Андреас донесе папка и лаптоп и седна до него. Беше прегледал всички дискусии в мрежата, в които бяха участвали известни на полицията членове на „Светлината Божия“. Беше направил списък и на всички *останали*, взели участие в дискусиите. По някакъв начин явно сектата беше подразнила мъжа, който ги беше нападнал. Имаше купища листове хартия с имена от форуми. Повечето явно бяха псевдоними.

— Доста дълъг списък — каза примирено Фредрик и взе папката. — До какви заключения стигна от всичко това, Андреас?

Трудно бе да се установи схема. Някои от потребителите бяха изключително активни. Други пишеха по-рядко, но пък явно имаха много болни възгледи. Някои бяха силно активни в продължение на месеци, а други — в продължение на години. Андреас поклати глава.

— Без да сме наясно какво точно търсим, е трудно да започнем отнякъде.

Фредрик кимна.

— Ще трябва да го оставим за по-нататък. — Тъкмо щеше да затвори папката, когато едно име привлече вниманието му. Беше анонимно потребителско име. Въпросното лице не беше публикувало много коментари, но участваше в дискусии по доста теми, при това в продължение на години.

— Този тук — каза той и посочи. — Какво имаш за него?

Андреас се приведе. Написа псевдонима в компютъра.

— „Ръката Божия“ — промърмори той. — Ето го. „Ръката Божия“ е участвал в сто и четиридесет дискусии, в които членовете на „Светлината Божия“ също са писали. Изглежда, е силно религиозен с добри познания в сферата на теологията. Накратко казано, споделя вижданията на общността, отговорите му най-вече са ориентирани към унищожението на Земята, скорошното завръщане на Исус, Страшния съд, наказанията за всички безбожни хора по света и т.н. — прочете набързо Андреас. Вдигна поглед от екрана. — Звучи доста екстремистко. Но, повярвай. Ако си прочел всички тези дискусии, в общи линии това за тези хора са си нормални възгледи. Пълно е с такива. — Андреас го погледна въпросително. — Учудва ли те нещо?

Фредрик срещна погледа на колегата си.

— Не си ли спомняш паролата? Паролата за флашката от покрива? Ръката Божия?

Андреас го изгледа с ококорени очи.

— Мамка му.

Фредрик грабна телефона и понечи да се обади на Кафа, но след това се досети, че тя все още е в болнични. Интуитивно беше реагирала на тази парола и се беше оказала права. „Ръката Божия“ не беше случайно избрана парола. Това беше онлайн прякорът на мъжа от снимките на флашката. Той беше Ръката Божия. Мъжът, когото отцепниците бяха идентифицирали като пастор Пер Улсен. Пророк на Страшния съд.

ГЛАВА 52

Тина Холтен отново си погледна часовника. Още една група туристи се струпваше на площада пред нея. Правеха си снимки, като позираха пред бронзовия тигър, а след това изчезваха към улица „Карл Юхан“, където бяха уличните продавачи, музикантите и просяците. Чакаше вече четиридесет и пет минути пред входа на централната гара на Осло. Болеше я дупето.

Беше типично норвежки летен ден. Предиобедното слънце беше заменено от сиво-бяла облачна покривка. Бяха минали два часа от обаждането на Анете. Гласът ѝ беше припрян, но решителен. Сякаш беше взела някакво решение. Сякаш нямаше връщане назад.

Уговорката беше Тина да вземе Анете и сина ѝ от централната гара. След това щеше да ги закара при шефката си, Кари Лисе, и нейния мъж в Крингшьо. С това ролята на Тина щеше да приключи.

Съжаляваше, че се е съгласила. Не разбираше как може разумна жена като Кари Лисе Ветре да се остави да бъде убедена да не звъни на полицията. Все пак ставаше дума за убийства. Пет убийства. Шест, ако се смяташе онзи мюсюлманин във ваната. Огледа се. Няколко скейтъри. Шепа мръсни наркомани. Група момичета в сини пуловери, които бяха ходили на турнир по хандбал. Всички останали ходеха забързано. Никой не я следеше. Беше абсолютно убедена. Или почти. Главата ѝ бе станала мокра и лепкава под тъмните ѝ къдрици. Идеше ѝ да се задере с ноктите и на двете си ръце, както правеше понякога, когато осъзнаваше, че е извършила глупост.

Телефонът завибрира. Скрит номер.

— Да?

Гласът от другата страна шепнеше.

— Аз съм. Имате кола, нали?

— Да. Разбира се. Както сме се разбрали. Паркирала съм на...

Анете я прекъсна.

— Вземете ни от станция „Сулбротан“. Ще сме там след дваайсет и пет минути.

— Но...

Тишина. Дочуваше на заден план бавното потракване на влак върху релсите. „Сулбротан“? Дори не знаеше къде е това.

Тръгна забързано към паркинга. Искеше да звънне на Кари Лисе, но реши да не го прави.

Оказа се, че „Сулбротан“ е местна станция точно след Кулботн по линията Йостфол. В момента, в който зави от автомобилния път, ги видя. Виям седеше на ръката на майка си и ближеше ледена близалка. Анете носеше големи слънчеви очила, които закриваха лицето ѝ. Нямаха багаж.

— Здравейте. Аз съм Тина.

Беше спуснала прозореца и се беше навела напред. Но вместо да срещне погледа ѝ, Анете се загледа над колата. Тина изгаси двигателя, а слабата жена се приведе към нея и повдигна очилата си. Лицето на Анете бе сивкаво. Красивите меки черти, познати на Тина от снимките, бяха задебелили и измъчени. Светлата ѝ коса бе вързана на опашка.

— Здравей — усмихна се момченцето и махна с близалката.

Тина му се усмихна, а Анете спусна отново очилата на носа си и загледа през тъмните стъкла. Зениците ѝ бяха малки и се движеха неспокойно.

— Сама ли дойдохте? — прошепна тя.

Тина кимна.

— Няма полиция, нали?

Тина поклати глава отрицателно.

Само мляскането на Виям нарушаваше тишината, докато минаваха покрай красиви градини, полета и гори. Въпреки затъмненото стъкло Анете не свали очилата си. Тихи сълзи се стичаха по бузите ѝ.

— Имам носни кърпички — каза Тина и посочи чантата между краката на Анете.

— Благодаря — изхълца тя. — Съжалявам. Сигурно си мислите, че съм луда. — Анете се обърна. — Не се осмелих да слеза на централната гара. Имаше много хора. И камери. Затова взехме регионалния влак от другата страна на перона. — Анете се плъзна по седалката в опит да се скрие от колите наоколо. След това сложи ръце на гърдите си върху широката си памучна връхна дреха и задиша. Дълбоко и продължително. — Не знам какво да правя — прошепна тя и погледна към Тина. Захлипа тихичко.

Тина погледна към момчето в огледалото. То гледаше спокойно през прозореца и смучеше голата клечка от ледената близалка. Тя сложи ръка на коляното на Анете и топло я погали. Усети, че трепери.

— Майка ви ще се погрижи за вас — каза тя утешително. — Кари Лисе е разумна. Ще знае какво да направи.

Анете подсмръкна.

— Знам — каза тя. Изведнъж си вдигна блузата. От колана ѝ стърчеше пощенски плик. Извади го. Тина видя, че е издут.

— Може ли вие да се погрижите за мен? Само за няколко дни?

Не изчака отговор, а пхна плика в жабката. Тина я погледна въпросително.

— Ами... Сигурно ще мога?

Вилната зона Крингшьо се намира в най-високата част на града в самия край на столицата. Тук изобилства от ябълкови дръвчета, сливи и барбекюта през лятото. През зимата пък огромни джипове със ски на багажника и социални бюрократи зад волана създават опасности на пътя. Те, заедно с болните за медийни изяви академици и изморените от медиите известни личности, бяха изкупили целия квартал. Тук беше домът на Кари Лисе Ветре.

Завиха от околоръстното и се отправиха по малките улички към езерото Сонсван. Тина отвори прозореца. В градинките си играеха деца, носеше се ухание на розови храсти. Минаха покрай един мъж, излязъл на разходка с огромния си немски дог. Слънцето блестеше ярко над тях.

— Все пак се оказа чуден ден — усмихна се ведро Тина.

Дори не успя да натисне спирачките. Тъмният микробус изскочи изневиделица пред тях. Удариха се челно. Сблъсъкът не бе много тежък, но достатъчно силен, за да се отворят въздушните възглавници. Тина бе изтласкана назад от резкия натиск. За миг ѝ причерня. Топлината от слънцето изчезна, сякаш бе погълната от тъмни вълни, но в първия момент не усети болка. Нищо не усещаше. Само острия мирис на бензин. Кракът ѝ се бе заклепил между педалите. Сега вече болеше.

— Не. Моля ви. Не. Не, не, не...

Това бяха писъците на Анете. Тина надигна глава. Всичко около нея се въртеше и не ѝ оставаше друго, освен да се опита да фокусира с поглед улицата пред нея. Микробусът бе минал назад и паркирал напъряко. Тя видя, че шофьорското място е празно. Какво ли се беше случило. Може би на шофьора му бе станало лошо?

Внезапно вниманието ѝ бе привлечено от някакво движение в страничното огледало. Почувства се застрашена. Мъглата пред очите ѝ се разсея. Сякаш някой беше притиснал силно гръдния ѝ кош и сега я отпускаше. Обърна глава встрани и го видя. Гледаше я през прозореца. Сърцето ѝ спря, когато погледите им се срещнаха. Очите му бяха кръгли, сиви и почти лишени от живот. Бяха се вторачили в нея през черната маска.

Изведнъж колата силно се разклати и вратата се отвори. Една огромна ръка с ръкавица се обви около гърлото ѝ. Задърпа я. Тина осъзна, че може да ѝ изтръгне ключицата. Стискаше я и тя с всички сили успя да си разкопчае колана. Зарита със свободния крак. Изчукването в ходилото на другия крак не можеше да се сбърка. Глезенът ѝ се счупи, минавайки през педалите. След това мъжът я хвърли на асфалта до колата и тя падна по корем. Устата ѝ се напълни с кръв, а погледът ѝ падна върху лътящи войнишки ботуши. Гащите ѝ бяха мокри, беше се напишкала. Дали щеше да умре сега?

Най-много от всичко ѝ се искаше да затвори очи, да се свие на кълбо и да закрепси. Да крещи, да крещи, докато той я довършва. Да крещи толкова силно, че болката да не може да проникне през звучния океан, който щеше да изпълни съзнанието ѝ. Не можеше обаче да издаде и звук. Вместо това гледаше право напред като току-що уловена риба. С ъгъла на окото си видя как мъжът насочва пистолет през отворената врата. Към Анете. Чу как ѝ заповяда да се качи в микробуса и хълцащата жена се подчини. Великанът, който се извисяваше над Тина, се отдалечи. Чу се захлопването на врата и форсирането на двигател, а след това микробусът изчезна.

Крясъкът успя да се освободи от свитото ѝ гърло. Хленчейки, се претърколи. Надигна се на лакти. Погледна в колата. Млъкна. Защото там седеше Вилиам. Ключката от близалката се бе счупила.

— Мамо — промълви тихо момченцето. — Мамо.

ГЛАВА 53

Шотландия, лятото на 1943 година

Един куфар. Само толкова бе позволено на Колбайн Име Монсен, когато двама войници с пушки го отведоха към гара Кингс Крос. Там го чакаше полковник Хашле, с когото заедно се качиха във влака и потеглиха на север.

Пътят бе дълъг и полковникът се беше погрижил да си имат самостоятелно купе. Говориха си. Хашле искаше да научи всичко за професор Елиас Бринк, за расовото изследване и за Виенското братство. И Колбайн му разказа. Сякаш в него се срути бент, който отприщи огромен поток. Целият товар, който носеше, се понесе и изтече от съзнанието му. Чувството беше хубаво. Плака, докато разказваше за уродливата си дъщеря, която беше изпратена в някакъв санаториум. Заби болезнено нокти в дланта си, щом заговори за Елса, Бринк и за *тяхното* дете.

След това Хашле го попита:

— Какво изпитваш към професор Бринк?

Колбайн дълго мълча. Нарисува права черта с пръст на запотения прозорец. Съзря тъмносиньото Северно море зад хълмовете. Помисли как родината му е от другата страна.

— Мразя го. И ще го мразя до сетния си час.

Полковникът го погледна замислено.

Накрая пристигнаха в Абърдийн. Сбогуваха се до колата, която чакаше учения.

Крайната точка на пътуването на Колбайн беше Баки. Съвсем малко шотландско рибарско градче. В далечния североизток. Предоставиха му тухлена къща с изглед към морето. Тук всеки ден можеше да си се разхожда сред избягали от нацистите норвежки рибари и семействата им. Тук можеше да си лежи буден нощно време, вгледан в тавана, безчувствен и безполезен.

Дните се превърнаха в седмици, а пролетта премина в студено и сурово лято. Един юлски ден полковник Хашле се върна.

— Тук съм, за да те помоля за помощ. Родината ти се нуждае от теб.

Колбайн и Хашле седяха на дървени столове пред малката камина в хола. На тавана имаше парафинова лампа.

— Елиас Бринк се е завърнал в Норвегия през 1938 година. След това е станал член на Националното обединение. С помощта на връзките си в Германия си е проправил път към високи постове. Освен всичко останало известно време е ръководил и Факултета по точни науки към университета в Осло.

Докато говореше, полковникът разтриваше слепоочията си с върха на пръстите. Шотландското лято беше накарало кожата му да изглежда като на много болно прасе.

От май 1941 година насам професорът ръководел работническия лагер на Листа, полуострова на запад от Линдеснес. Бринк работел заедно с Елса, която пък била назначена в институт „Кайзер Вилхелм“ в Хайделберг. Според информацията на британското разузнаване тя прекарвала много време на някакъв слабо населен гръцки остров.

— Бившият ти колега от Виенското братство, доктор Актън, изигра основна роля в събирането на сведения за това какво се случва там.

— Знам какво се случва там — отвърна Колбайн. Гласът му беше празен. Глух. — Елса и Елиас провеждат експерименти. Той ги разработва в Норвегия, а тя след това ги тества на хора от чиста раса. За това си мечтаехме в братството. — Той извади гребена и среса тъмнорусата си коса. — И сега искате да ме изпратите в Норвегия?

— Какво мислиш за това?

— Тук няма живот за мен. В Норвегия ще съм просто един избелял спомен. Родителите ми са мъртви. Детето ми го няма, годеницата ми ме напусна. — Стисна юмруци.

— Това е много опасна операция — каза Хашле. — При нормални обстоятелства нашата организация в Южна Норвегия би имала достатъчно хора да наблюдава и при нужда да удари Бринк. За съжаление, обстоятелствата са такива, че голяма част от Трети боен отряд е разкрита. Нашата бунтовническа дейност във вътрешността на страната е сломена. — Хашле се наведе напред. — Искаме да наблюдаваш и да докладваш какво се случва в лагера. Ще бъдеш изпратен в сборен пункт.

Така Колбайн Име Монсен стана част от съпротивата.

ГЛАВА 54

Кари Лисе Ветре го посрещна на вратата с внука си на ръце. Очите ѝ бяха уморени. Не се извини. Само отбеляза, че ѝ се иска да се беше обадила на полицията.

Час по-късно Фредрик стоеше с палци, мушнати в джобовете на панталона, докато техниците внимателно бутаха тъмносиния ситроен на Тина Холтен към влекача. Предницата беше изкривена. Цветни пластмасови парчета от фаровете бяха нападали по асфалта. Полицаята бяха опънали жълта лента на улицата. Леко встрани имаше група от съседи и журналисти, които изказваха разни предположения за катастрофата. Никога не се беше случвало нещо подобно край градинките в Крингшьо. Андреас бе навил крачолите на официалния си панталон и бе клекнал на мястото на колата. Фредрик се опита да прикрие куцането си, докато вървеше към него. Най-наблюдателните журналисти щяха да забележат, че случилото се тук има нещо общо със Сулру, ако го разпознаеха от местопрестъплението.

— Точно в някакъв проклет жилищен квартал — изръмжа той. Андреас срещна погледа му през рамо.

— Виж — каза той.

С химикалката си той сочеше към кутийка с големината на метална лъжичка. Находката бе маркирана с кръг от тебешир. Фредрик разбра какво е това. Проследяващо устройство. Ето как мъжът, отвлякъл Анете, е бил наясно откъде минава колата.

— Нещо друго?

— Да — отвърна Андреас със загадъчно изражение и се изправи. Вдигна капака на пластмасовата кутия до тротоара. Използваха подобни кутии за доказателствата. — Има, и още как. — Извади найлонова торбичка. Вътре имаше пощенски плик. — Тина Холтен е разказала на нашите хора в болницата, че Анете ѝ го е дала. Намерихме го в жабката. Погледни — каза Андреас.

Фредрик обърна торбичката и пощенският плик се плъзна надолу. Премери тежестта му в ръка и после надникна вътре. Сбърчи чело и обърна рязко нос.

— Какво... какво е това?

Приличаше на изсъхнал охлюв. Кафяво-бял на цвят с остър мирис на разлагащо се месо. Разтърси внимателно плика, за да види долната част на предмета.

— Ох, дявол да го вземе — извика той. — Веднага да се изпрати за анализ. Мамка му, трябва да разбера чие е това кутре.

Три пропуснати повиквания. Всичките от един и същ номер. Страхуваше се да върне обаждането, но след това въздъхна дълбоко и реши да се стегне.

Гласът на Сюне Йоргенсен беше дрезгав и мрачен както в дните, когато сменяше нормалните цигари със свити.

— Как може Кари Лисе Ветре да е толкова ужасно глупава? — беснееше тя.

Фредрик не отговори.

— Помисли си само как това изглежда отстрани. Една от водещите политици в страната, която няма доверие на полицията. При това в толкова екстремен случай.

Той въздъхна.

— Не може така, да го вземат мътните — изплю тя.

Фредрик внимателно се покашля.

— Тя твърди, че Анете я е убедила. Според Ветре само тя, съпругът ѝ и Тина Холтен са знаели, че Анете ще пристигне. — След това ѝ разказа за проследяващото устройство.

— Анете била сигурна, че телефонът на майка ѝ се подслушва. Затова държала да се свърже с Тина — каза Фредрик и прокара свободната си ръка през косата. Усети, че се поти. — Ако приемем, че Анете Ветре е била права, то тогава нищо не е пречело на нападателя да подслуша и Тина Холтен — добави той.

Гласът на Сюне Йоргенсен беше студен.

— Вярваш ли го наистина? Че някой подслушва един от най-изявените ни народни представители? И нейната съветница? В такъв случай, кой?

Фредрик не отговори.

— Шефът на полицията беше тук — каза накрая Сюне. — Във всеки случай, не дойде да ни поздрави. Каза, че ставало дума за

доверие. И за последствия. Разбираш ли какво означава това, Байер? Неме е подложен на дяволски тежък натиск. Скоро трябва да докаже, че може да действа. Ще падат глави.

Тя затвори. Направи му впечатление, че беше употребила фамилното му име.

ГЛАВА 55

Таванското помещение му се стори по-малко, отколкото го помнеше. Спомените от прекатурените маси, големите канапета и холните мебели, скупчени край стените, бледнееха на фона на полицейските фенерчета. Изведнъж заприлича на обикновен таван, където мебелите не бяха нищо друго, освен стари паметници, показващи нечий лош вкус. Като на всеки друг таван, във всеки друг жилищен блок в Осло.

Следователката, която ги прие, беше Тересе Грьофтинг. Същата онази от техническия екип в спалнята на пастор Алфсен в Сулру. Този път Фредрик ѝ помнеше името. Вместо широкия защитен костюм този път тя носеше бяла тениска и тесни джинси, които подчертаваха стегнатото ѝ дупе с форма на сърце.

— Много впечатляващо — каза тя и посочи дървената стена с химикалка с фенерче. — Това е винтът, върху който си ударил ръката му. Блести от чистота. Използвал е смес от спирт, амоняк и киселина, предимно сярна киселина, за да заличи всякакви органични следи. Почти нищо не можем да открием.

— Почти нищо? — попита Кафа, докато се почесваше изпод шапката си, която закриваше ластика, придържащ превръзката над дясното ѝ око.

Беше първият ѝ ден обратно на работа. Изглежда, не я вълнуваше фактът, че отново е на мястото, където едва не е била убита. На мястото, където насилието бе сплотило връзката между Кафа и Фредрик.

— Това също е удивително — продължи жената и отмести настрана косата си на опашка. — Кръв. Кръв. Кръв и пак кръв. — Освети стената с фенерчето. — Виждаме кръв, но не можем да установим каква е. Нито кръвната група, нито ДНК-то. Структурата на клетките е разрушена. Превърнала се е в неразгадаем материал. Изтрил е цялата си идентичност от телесните си течности. Наистина е... впечатляващо. Необикновено и впечатляващо. Не съм виждала нещо подобно.

Фредрик усети, че не споделя въодушевлението на Грьофтинг. Прииска му се да се махне.

— Трудно ли е? Да се скриеш по този начин?

Тя поклати бавно глава.

— Не е трудно. Но отнема много време. Изисква се изключителна самодисциплина.

Разходиха се през Квадратурен и продължиха към улица „Карл Юхан“. Усети, че куца, и направи всичко възможно да престане. Седнаха на закрыта маса в едно кафене. Той изяде един сочен мъфин, а тя си взе плодова салата в пластмасова чашка. Кафа извади няколко листа от чантата си. Бяха извадки от разписанието на Норвежките държавни железници.

— Хвърлих един поглед върху това, докато се прибирах към вкъщи. Малко ми доскуча накрая — каза тя, явно усещайки, че е длъжна да се извини.

Таблицата показваше влаковете, които бяха спирали на гара Сулбротан в часа на изчезването на Анете. Бяха само три. Едно от разписанията беше подчертано.

— Влакът от Вестфол е пристигнал в 14:28 на пети перон..., а в 14:36 регионалният влак е потеглил към Шиен от шести перон. Пристигнал е в Сулбротан в 14:54. — Вдигна поглед към него. — Анете каза на Тина, че само са прекосили перона, нали така?

Фредрик кимна. Нито един от другите два влака, които спираха на Сулбротан, не беше потеглил от същия перон на централната гара. Наведе се напред и разгледа разписанието. Влакът от Вестфол. Тръгваше от Шиен, минаваше през Поршгрюн през вестфолските градове и продължаваше за Драмен и Аскер. Сложи пръст на хартията.

— Значи мислиш, че в един от тези градове тук... — Срещна погледа ѝ — ... се намира останалата част от общността?

Кафа се усмихна, зарадвана, че я разбира.

— Абсолютно естествено е да предположим, че са заедно — каза той.

— Ами ако ги държат в плен?

— Не ми се вярва. Ако са някъде там против волята си, не разбирам защо Анете ще е толкова обсебена от идеята да не се

уведомява полицията. Трябва да има друго обяснение.

Кафа избута шапката по-нависоко на челото си. Отправи му неразгадаем поглед със здравето си око.

— Попитах Андреас защо куцаш. Разказа ми за сина ти. Фрик. Съжалявам.

Фредрик първоначално я изгледа учудено. След това избута чинийката си настрана, пое си дълбоко въздух и сложи ръце една върху друга.

— Да. Предполага, че новите трябва да чуят тази история.

— Какво се случи?

— Наистина ли искаш да знаеш? Не е много забавно.

Фредрик не помнеше нищо от онзи ден. Нищичко.

Но беше в средата на юни, дърветата трябва да са били прекрасно зелени. Мекото ухание на лято е прониквало през балконската врата. Лястовичките навярно непрестанно са кацали и излитали от гнездото до прозореца на спалнята. Каква ли планове са правили за това лято? Нямаше представа. Но ето как се случи:

Алис беше отишла на работа. Тя беше учителка и все още бе в отпуск по майчинство, но днес беше последният учебен ден и класът ѝ щеше да продължи в основно училище. Заведе София на училище. Щяха да си правят барбекю. След това остави Якоб на детска градина, взе един пакет от пощата и се прибра вкъщи. С Фрик в бебешката количка. За Фредрик ден, прекаран със сина му, беше някакво разнообразие. Пролетта се беше оказала много напрегната за него. Бе обещал на Алис да посрещне всички от семейството в подредена и изчистена къща и да е сготвил вечеря. И така, докато Фрик спеше следобедния си сън, той отскочи до магазинчето на ъгъла. И преди го бе правил. Както и Алис. Това беше много хубаво с Фрик. За него следобедният сън беше толкова блажен. Спеше ли, спеше.

Пожарът вероятно бе възникнал внезапно. Следствието показва, че е започнал от електрическото захранване в кухнята. В старата постройка подът и таванът бяха от дърво. Тапицираните стени — от дъски от дървесина.

— Фрик беше издъхнал, когато го намерих. Задушил се от пушека. — Свали очилата си и избърса очи. Не бе лесно да пазиш спомени от дете, чийто живот тъкмо е започнал.

Просто защото в началото всички деца толкова си приличат. Не си спомняше какъв точно беше Фрик. Или как изглеждаше. Но пазеше един спомен и той го разстройваше до сълзи все път, щом го изкарваше наяве. Как малкият Фрик с усърдие се хващаше за него и напрягаше докрай мускулите си, за да се изправи в седнало положение. Малката беззъба усмивка, докато той му помагаше.

— Изпитваш ли вина? — попита Кафа.

В началото не изпитваше нищо друго. Но като коричка на рана в даден момент започна да се смалява. Ставаше по-дебела и лепкава. Накрая падаше. След това оставаше само белег.

— Чувството на вина е като луната. Не свети навсякъде. Но винаги си е там. Най-трудни са нощите.

— Трудно ли ти е да говориш за това?

— Хората вече не ме питат. Повечето, с които общувам, дори не знаят, че някога съм бил баща на три деца. А дори и тези, които знаят, вече са забравили. След време такива неща са важни само за пряко засегнатите.

— Затова ли се разведохте? Ти и майката?

Фредрик въздъхна.

— Разбира се. По моя вина тя загуби сина си.

Дишането му се ускори и той махна с ръка.

Не беше толкова просто. Бе виждал много различни видове връзки. Такива, които се получаваха, и такива, които не се получаваха. Основани на недоверие и основани на уважение. Щастливи и нещастни. А Фредрик знаеше, че неговата връзка с Алис е от щастливите. В хубавите времена те просто много се обичаха. Рядко търсеха решения на конфликтите въз основа на отрицателните качества на другия.

Смъртта на Фрик промени много неща, но не и това, какъв човек *беше* Алис. Така и никога не го упрекна. Беше се грижила за него, беше го успокоявала и беше търпяла неговите собствени обвинения и угризения на съвестта.

Как беше могъл да остави Фрик? Да, вярно, че не беше за пръв път, но какво си беше мислил? Не тя задаваше тези въпроси. Само той. Силата на неговата мъка. Тя го притискаше толкова силно, че той просто не можеше да се изправи. Твърде дълго Алис трябваше да бъде силната. Загуби уважението си към него, както и той към нея. И затова

връзката им се разпадна. Остана само нуждата да се чукат от време на време. За да си спомнят уханието и вкуса на другия, слабите и силните страни. Така всеки можеше да продължи напред.

— Сега имаш ли си някого?

— Имам си... приятелка. — Поклати глава. Прочисти гърлото си. Имаше нещо, за което трябваше да я попита. — Кафа? След като сме на вълна откровения... — Загледа се в нея. Дънковото яке над силните ѝ рамене. Разрошената ѝ коса на опашка, подаваща се изпод шапката и спускаща се като прерязано въже над раменете ѝ.

— Да...?

— Нали гледа репортажа за отцепниците?

— Разбира се.

— Жената, Анабел Вие, твърди, че се била свързала с нас.

Кафа сбърчи чело.

— Казва, че е говорила с теб — продължи бавно той.

— Да... Възможно е. Телефонът ми направо беше прегрял през първите дни. — Кафа се почеса под шапката. — Май имаше такова обаждање, да. Прехвърлено от централата. Някаква жена с шведски акцент, която твърдеше, че била член на общността. Въведох го като подаден сигнал в базата данни. Нещо нередно ли има?

Фредрик намачка мъфина, докато той не стана почти на каша върху меката хартия.

— Сигурна ли си, че си го въвела в базата данни?

— Да.

— Ами, няма го там.

ГЛАВА 56

Съобщението от Андреас бе кратко и ужасяващо.

— Фредрик. Сюне е освободена временно от длъжност. Кос спечели.

Себастиан Кос бил привикан при главния секретар. Ситуацията станала твърде сложна. Хората на Сюне Йоргенсен не успели да открият изчезналата общност. Тя защитила следователите си и техните безуспешни опити, казал главният секретар Неме. Изчезналият сигнал. Отвличането на Анете Ветре. Убиецът, изплъзнал им се на тавана. Всичко това било в резултат на грешни преценки. По вина на Сюне Йоргенсен. Това било скандално. Кос лакомо се възползвал от възможността. Четвърт час по-късно лично нахълтал с бодра крачка в офиса на Сюне.

— Ти си извън играта — бил отсякъл той. На другия ден щяло да бъде оповестено в медиите. Специалните служби щели да проверят дали е налице нарушаване на закона. Неме си беше намерил изкупителна жертва. Бе показал, че може да действа.

Високият куцащ мъж с кафявото кадифено яке и набитата жена с пуловера бяха единствените хора, които седяха на тревата в парка пред църква „Волеренга“. В сенките на смърчовите от западната страна на стогодишната гранитна сграда Фредрик чакаше тя първа да започне да говори. Сюне Йоргенсен обаче само пушеше и гледаше към осветените от слънцето дървени къщи по-надолу по пътя. От време на време изгасяше цигарите с пръсти, смачкваше фасовете и оставяше смрадливите топчета в тревата между краката си.

Седяха достатъчно близо един до друг, за да може той да я прегърне през рамо. Но това не беше в негов стил. Нито пък в неин. Тя натика кутията цигари в джоба си и започна да говори.

— Някой саботира това разследване, Фредрик. Изтеклата информация в медиите. Фалшиви следи. Подадени сигнали, които изчезват. — Гласът ѝ беше тънък и писклив. Погледна го. — Камбрани

е казал истината. Телефонът му показва, че се е обадил на полицията в момента, в който твърди, че е издирвал Емира. Както каза по време на разпита. Отказвам да повярвам, че два сигнала в случай като този, могат да изчезнат ей така, от само себе си.

Погледна я в очите. Изражението ѝ бе замислено.

— Въпросът е просто — каза той — колко дълбоко достига всичко това. Убиецът от Сулру няма как да е направил всичко това сам. Има съучастник. Някой на висок пост. Смяташ ли, че е от нашите хора? Полицай?

— Или полицайка — каза Сюне и го побутна леко. Гласът ѝ отново стана сериозен. — Вярваш ли на Кафа?

Фредрик притаи дъх.

— Да. Засега няма причина да не ѝ вярвам. Тя е приела сигнала от отцепниците. Изчезналият сигнал.

Сюне го погледна въпросително.

— Кос твърди, че някой е манипулирал записа от разпита?

— Манипулирал... — Фредрик подсмръкна. — Аз бях този, който спря записа. Кос изглежда... обсебен от стремежа да хване някого. Аз пък целя той да хване правилния.

— Хвана мен — промълви изморено Сюне.

Група деца от детската градина в жълти светлоотразителни жилетки минаха покрай тях. Двамата се изправиха и продължиха напред. Тя си запали нова цигара.

— Защо ѝ вярваш? На Кафа?

Той се замисли.

— Защото... Всичко сочи, че тя е къртицата. Аз обаче нямам *такова* чувство.

Сюне го изглежда скептично.

— А какво чувство имаш всъщност? Да не си влюбен?

Той поклати глава.

— Не, за Бога. Та аз мога да съм ѝ баща.

Кафа звънна, докато той паркираше в гаража на участъка. Остави телефона да звъни. Принс изпя цялата песен „Raspberry Beret“, преди Фредрик да върне обаждането.

— В участъка ли си? Не каза ли, че ще работиш тази вечер?

— Да — отвърна бавно той, докато си търкаше очите под очилата. — Имах малко работа навън. Има ли нещо?

Имаше. Бяха открили микробуса, с който бе отвлечена Анете Ветре. Кафа звучеше изключително развълнувана.

Махна му от бюрото си, където го чакаше горещо кафе. Бе свалила шапката си и само превръзката на окото ѝ по някакъв начин леко придържаше косата ѝ.

— Автомобилът е бил изпразнен и изгорен до основи. Сега идвам оттам. В момента е на чакълест паркинг в Нурмарк. Близо до езеро Рипехерн. Един колоездач видял пушека следобед.

— Добре — каза той сухо. Задуха кафето и парата образува съвсем мънички капчици по брадата му.

— Микробусът е собственост на фирмата за коли под наем Йокерн, която се появява в регистрите при преследването на средно успешни престъпници. Дават под наем както стари и изхабени автомобили, така и супер модерни спортни лъскави коли от най-скъпата категория. Потвърдиха, че този микробус не е върнат обратно според договорката.

— Окей. Чудесно. Кой е наел колата?

— Точно там е работата — продължи Кафа. — От фирмата казват, че не е бил само един човек. Двама били. Един дребен закръглен мъж и някакъв висок и здрав тип. Големият седял отвън и чакал. Другият платил. С карта.

— С карта ли? Значи знаем кой е?

Сега разбра защо Кафа бе толкова развълнувана. Тя кимна бързо.

— Не познавам името. И нямах време да проверя. Тъкмо получих разписката от кредитната му карта.

Завъртя екрана към него. Фредрик застина. Бавно отвори уста. Потните му жлези се отвориха. Не можеше да мисли. Дъхът му застина в гърлото. Прилоша му.

Кредитната карта беше на Йорген. На неговия стар приятел, журналиста от TV2, Йорген Мустю.

ГЛАВА 57

Бръмченето на косачката беше монотонно и успиващо.

Не бе спала кой знае колко през последните няколко нощи. Просто не можеше. Въпреки това умората взимаше връх през следобедните часове и тя се протегна. От тъмната двуетажна къща, дома на брачната двойка Ветре, Кари Лисе мяркаше от време на време мъжа си през клоните на овощните дръвчета. Предния ден той беше подрязал храстите и оплевил розовата леха. Ден по-рано пък беше измил и излъскал колата. Не го виждаше да се усмихва, освен когато си играеше с внучето. Тогава лицето му греиваше и те се споглеждаха за кратко, изпълнени с надежда. След това отново се избягваха. Двамата твърде много си напомняха един на друг за изчезналата си дъщеря. Всеки се справяше посвоему с болката. Тя си мислеше за политика.

Когато бяха разбрали, че дъщеря им и внукът им са изчезнали след убийствата в Сулру, тя бе направила ясно изявление към членовете на партията: няма да спирам да работя. А сега, когато внучето ѝ си играеше спокойно на втория етаж, а Анете им бе изтръгната от ръцете и отведена някъде? Трябваше да работи. Самообвиненията, след като бе послушала дъщеря си относно страховете ѝ от полицията, я изгаряха отвътре.

Метна и последните кюфтенца в тигана и изчака водата да заври, а след това изсипа макароните. Дръпна пердетата и погледна към небето. Бяха надвиснали тъмни облаци. Сипа една порция на Вилиам, излезе в коридора и го повика. Той отговори, че идва, и тя отново се зарадва да чуе гласа му. След това тръгна към терасата, но се спря в хола, където седеше полицаят, който ги охраняваше.

— Елате да хапнете с нас.

— Благодаря, но ще ям, когато не съм на смяна — каза той и ѝ се усмихна.

— Стига глупости. Вилиам ще се чуди защо не обядвате с нас.

Бьорн Олав Ветре погледна през масата въпросително към жена си. Вилиам не дойде и тримата започнаха. Ала изминаха десет минути, а внукът им не се появяваше.

— Да отида ли да го взема?

— Не, вие си яжте. Аз ще ида — каза Кари Лисе и се изправи. Чак когато стигна в края на стълбището, у нея се надигна чувство на безпокойство. Ниският коридор ѝ се стори по-тесен от обикновено. Обходи с поглед стените и детските снимки на Анете. Тогава разбра какво не е наред. Старата стая на Анете беше затворена. Спомни си, че бе сложила един вестник, за да не се затваря вратата, и да може да чуе, ако внукът ѝ я вика. Блъсна вратата и я отвори. Вилиам ѝ се усмихна.

— Здравей, бабо.

Нямаше сили да отговори. Само се взираше потресена пред себе си. На яркия цветен килим седеше висок здрав мъж и държеше в скута си четиригодишното дете. Около тях имаше разпръснати колички, лего и плюшени играчки. Обезопасеният за деца прозорец зад тях беше отворен. Мъжът бе облечен в черно. Носеше черна качулка, прилепнала плътно върху издължената му глава. Стигаше точно до пронизващите му очи. Бяха приковани в нейните. Сложи пръст на устните си. Чак тогава тя забеляза фините очертания на една маска. Започваше от носа и се спускаше до брадичката. Точна имитация на лице. Но от близко разстояние можеше добре да види, че липсваха малките детайли, трептенията на мускулите и онази спонтанност на лицата ни, която кара всеки от нас да изглежда единствен по рода си.

Бе сложил едната си жълта като восък ръка на гърба на Вилиам. Тя бе толкова голяма, че само с палец и показалец можеше да обхване гърлото на момчето. В другата държеше торбичка с лакомства. Кари Лисе Ветре видя как внукът ѝ вади един след друг желираните бонбони, оформени като крокодилчета. Когато Вилиам се опита да даде едно на баба си, мъжът здраво го дръпна назад. В очите на детето изведнъж се появи уплаха. Тогава мъжът кимна към пода точно пред нея. Там имаше прозрачно пликче. Тя безсилно се свлече на колене. От пликчето извади снимка на някакъв мъж. Беше ѝ познат. Това бе една от снимките, които Фредрик Байер ѝ бе показал. Пер Улсен, така се казваше. Един от пасторите от Сулру. Имаше нещо, изписано на снимката. „Бьоре Дранге“. Имаше и някакъв предмет вътре. Изплъзна се от ръката ѝ. Диктофон.

Тъмната фигура не свали поглед от нея, докато оставяше Вилиам на пода и се изправяше. След това безшумно се прехвърли през прозореца и изчезна.

ГЛАВА 58

И четиримата в трапезарията на улица „Майорстюен“ бяха затаили дъх. Гласът от записа беше несигурен, но ясен. Кратки, неестествени паузи между думите загатваха неспокойното дишане.

„Кари Лисе Ветре. Ако искаш да видиш дъщеря си жива, ще използваш връзките си, за да откриеш този човек. Представя се като Пер Улсен, но истинското му име е Бьоре Дранге. Имаш седемдесет и два часа. От този момент. Не се ли свържеш с нас, не ще видиш повече Анете. Потърсиш ли полицията, не ще видиш повече Анете. Използвай имейл адреса на задната страна на снимката, за да установиш контакт с нас.“

— Мили боже — каза Тюрид Мустю и затули уста с ръка. Фредрик спря записа и остави диктофона на масата.

— Няма съмнение — каза той и хвърли утешителен поглед към Тюрид.

Тя поклати глава.

Човекът, който говореше на записа, бе Йорген Мустю.

— Предполагаме, че Йорген е отвлечен заедно с Анете Ветре — каза равно Кафа.

Фредрик не можеше да преброи колко хиляди пъти бе седял в същата тази трапезария в големия петстаен апартамент на Майорстюен, който бе толкова близо до неговия собствен. Тук се бяха събирали на вечеря, бяха празнували детските рождени дни, бяха си споделяли радости и неволи. Колко пъти се беше облягал назад в същия този стол, опъвайки дългите си крака, бе пресушавал чашата си и бе обхождал с поглед високия таван и грапавата мазилка. Сега таванът изглеждаше студен и отблъскващ. Точно като Тюрид. Сякаш го обвиняваше, че е донесъл в дома ѝ някаква миризлива мърша. Новината за отвличането на съпруга ѝ. Погледът ѝ се рееше неспокойно из стаята. В търсене на нещо сигурно, нещо познато, нещо мило, помисли си Фредрик. След това се спря на него. Йорген бе изчезнал преди три дни. Оттогава никой не го бе виждал.

Фредрик погледна към другите двама, които седяха до него на масата от борово дърво, в края ѝ стоеше Карл Сули, редакторът на новините в TV2. Беше се облегнал тежко върху масата, а увисналите му бузи показваха, че не му е добре.

Тюрид седеше точно срещу него. Сега обаче избута въртящия се стол от масата към балконската врата, далеч от съчувстващите лица. Вратата на терасата беше отворена. Застана така, че капките от ситния дъждец да се разпръскват по голия ѝ врат.

— Анализът на записа показва, че е правен в затворено помещение. По тона на гласа му пък може да се заключи, че той чете предварително написано слово. И че мъжът ви... Йорген... Че той е под натиск — продължи Кафа. Заигра се с превръзката на окото си.

Предупреждението беше ясно. Убиецът от Сулру можеше да нападне Кари Лисе Ветре и нейните близки, когато си поиска.

— Но защо е отвялял Йорген? Не разбирам какво е направил Йорген?

Тюрид завъртя стола към тях. Гласът ѝ бе писклив. Не се и опитваше да скрие, че плаче.

— Фредрик... Фредрик, не разбирам? Защо Йорген го няма?

Прииска му се да се изправи и да я утеши, но Кафа сложи ръка на рамото му и едва забележимо поклати глава. Вероятно бе права. Трябваше да се опита да запази някаква дистанция. Иначе това можеше да повлияе на преценката му и да започне да приема нещата лично. Нищо нямаше да спечелят от това.

— Правим каквото можем, Тюрид — каза той. След това въпреки всичко се изправи и клекна пред нея. — Истината е, че все още не знаем. Но, разбира се, смятаме, че има връзка с това, че той работеше по този случай. Че може би е разкрил нещо. Или *някого*. Нищо ли не ти е казвал?

Тюрид поклати глава.

— Дори в деня на изчезването си?

— Не.

— Не е споменавал никакви имена?

Тя изсумтя и се усмихна, стискайки устни.

— Знаеш много добре, че никога не би го направил. В това отношение е голям професионалист — каза тя и погледна враждебно към редактора от TV2.

— Бьоре Дранге. Това е името, което прочита Йорген. Знаеш ли кой е това? Чувала ли си това име преди?

Тюрид продължаваше да клати глава. Хлипаше и стискаше все по-силно облегалките за ръце на стола.

— Казваш, че похитителят е същият човек, който те е нападнал? — попита рязко тя. Фредрик погледна отчаяно Кафа. — Защо кара Йорген да чете?

— Прави го, за да демонстрира надмощие. Исква да покаже, че владее живота и смъртта. Предупреждение за нас, които работим към полицията. Моли да стоим настрана — каза Кафа все така трезво. — А и освен това... някой се е погрижил този демон да е без език — допълни тя.

Фредрик се изправи и погледна към Карл Сули.

— Хубаво е да знаеш това, тъй като ти си неговият работодател. Разбираш ли ме? Ако и една думичка от казаното в тази стая се появи в медиите, тогава това няма да е единственият отрязан език в случая. Ясен ли съм?

Явно на Сули никак не му беше приятно. След като бе прегърнал сковано отчаяната съпруга на Йорген Мустю, той се стараеше масата винаги да е между тях. Езикът на тялото му лесно можеше да бъде разтълкуван и неговата боязливост ядосваше Фредрик. Въпреки това той беше наясно, че не биваше да избухва така. Дължеше се на собствения му страх да не изтече отново информация, да не се провали отново. След като я нямаше вече Сюне, следващата паднала глава щеше да бъде неговата.

Сули поклати мрачно глава и разкопча най-горното копче на ризата си.

— Беше достатъчно ясен още по телефона. Не си нарушавам уговорките — отвърна той с втрещен поглед.

— Какво знаеш за източника?

— Нищо. Никой друг, освен Йорген не знае кой е източникът. Според Йорген това е било изискването. Кое аз, за съжаление, приех.

Фредрик не можеше да не изпита някаква симпатия към това момче. Йорген никога не криеше, че ненавижда по-младия и оправен талантлив журналист, който го бе изпреварил по стълбицата на кариерата. На Сули му бе до болка ясно, че отрицателните му качества многократно са били обсъждани в тази трапезария. Сега седеше тук,

играейки ролята на загрижения работодател. И двамата с Тюринд знаеха, че това не е редно.

— Не е обичайно да действаме по този начин — добави той. — Но и целият случай е необичаен. — Погледна Фредрик право в очите. — Ако става дума за откуп...

С поглед към Тюринд, Фредрик го прекъсна.

— Едно по едно. Разкажи ни за деня на отвличането.

— Знам само, че планираше среща с източника. Но дали се е състояла, не мога да кажа. Йорген отиде да обядва. И повече не се върна.

ГЛАВА 59

Листа, октомври 1943 година

— *Нет. Нет. Нет. Нет!* Не! Не мен.

Ужасяващият глас кънтя дълго в тъмната гора. Пленниците в груби затворнически дрехи бяха наредени в десет редици по седем-осем човека във всяка. С погледи, заковани върху обръснатите вратове пред тях.

Ледените нощи бяха започнали месец по-рано от обикновено и върху локвите се бе образувал тънък слой лед. Както обикновено, Колбайн лежеше на ниския хълм край работническия лагер, скрит от боровите дървета на гъстата гора. Откакто бе пристигнал в Листа, където норвежката крайбрежна ивица се разширяваше на север, той всеки ден се спотайваше тук с бинокъл и тефтер в ръка.

Скривалището му беше на около двацет метра от дънерите, които маркираха началото на изсечената от дървета площ около работническия лагер „Йостхасел“. Лагерът се намираше в края на малка, но гъста гора, наречена Марка. Само един обръч от сто и петдесет метрова ивица, състояща се от хълмове и пасища, делеше гората от океана и дори дълбоко навътре сред дърветата, където мъх и папрат оцветяваха земята в зелено, се усещаше лекият полъх на море, гниеци водорасли и овчи изпражнения. На запад бе заливът Нордхасел, а на югоизток — Аустхаселстранда. Бетонните бункери и артилерийски постройки бяха поникнали като дебелокожи лишеи между дърветата, по полетата и хълмовете. Нямаше място в страната, където немците да строят по-нагъсто отбранителните си съоръжения. Работата се извършваше от руски военнопленници. Наричаха тази защитна стена на Хитлер — от крайбрежието на Хиркенес на север до Свети Жан де Луиз на юг — Атлантическата стена. Тук нацистите смятаха да спрат инвазията на Алианса. Знаеха, че тя ще настъпи рано или късно. Но не знаеха откъде. Затова гъмжеше от немци. Пристигаха с препълнени камиони и претоварени тресящи се каруци, напиваха се и стреляха по птици в гората, правеха военни обучения и чукаха селските девойки в плевните.

Все още бе тъмно, когато Колбайн осъзна, че нещо е различно. От постройката в центъра на лагера, която наричаха работна барака, се извисяваше голяма наблюдателна кула. Обикновено светлинните прожектори обхождаха нагоре-надолу като гладни хиени чакъла около четирите пленнически бараки. Но не и тази нощ. Вместо това бяха приковани във входа на лагера. Сякаш искаха да създадат измамно чувство на спокойствие. Забеляза блещукането на фенерчета. Чу шепнещи гласове и недоволното ръмжение на кучета с плътно поставени намордници. С изгряването на първите лъчи той го видя. Седеше с гръб към Колбайн на бетонната платформа пред работната барака. Бе се обърнал към търчащите войници. Носеше бяла лабораторна престилка. Светлата му коса се спускаше прилежно настрани, беше бос и държеше ръцете си отзад. Елиас Бринк не беше нито особено висок, нито нисък. Но беше слаб, с тесни рамене и изправена стойка. Колбайн го побиха тръпки, като видя как противните войници вървят в кръг около него. Как един прегърбен офицер се приближава, как професорът командва движенията им с едно махване на пръста. Като диригент пред оркестър. Колбайн бе виждал това и преди.

Войниците се захванаха за работа. От тиха пантомима сцената се превърна във вряща циркова арена. Прозвучаха свирки, махнаха намордниците от муцуните на овчарките и гюрултията от ожесточения кучешки лай се понесе чак до небесата. Войници и псета нахълтаха с викове и лай в бараката. Чуваха се удари и крясъци отвътре и първо един по един, а след това в малки групи, пленниците заизлизаха между две редици пазачи и ръмжащи кучета. На прозорците по другите бараки се бяха появили уплашени и бледи лица. Пленниците бързо си намериха мястото. Застинаха в колони, изпънати и неподвижни. Не трябваше по никакъв начин да привличат вниманието на садистите. Тогава един войник от Хирдата застана на вратата. Триумфирайки, вдигна някакъв увиснал платнен чувал. Трофеят. Какво ли имаше в чувала? Два сухи хляба? Лопата? Ръждясал нож?

Бринк вдигна юмрук с вдигнат пръст нагоре. Войникът метна силно чувала в бараката. Посочи един от пленниците. Двама войници го издърпаха от мълчаливата безпомощна група и го затеглиха към работната барака. Елиас Бринк се обърна и ги последва. Боровата гора бе озарена от крясъци, изпълнени с ужас.

— Този ли търсеше?

Колбайн остави бинокъла и си сложи вълнените ръкавици. След това се обърна и погледна мъжа до себе си, който му подаде една манерка. Бе наблюдавал цялата драма в работническия лагер със студените си сини и будни очи. На Колбайн отново му направи впечатление острият мирис на одеколон, идващ от яката на сивосинята норвежка униформа на Хирдата. На ръкава беше съшит малък знак с надпис „Нордланд“. Между тях лежеше бастунът, с който се подпираше, докато вървеше. Колбайн го побиваха тръпки, гледайки кръглата абаносова глава на бастуна, която му напомняше на някаква кост. Хел Клепшлан беше нацист и бе назначен в работническия лагер Йостхасел. Бяха изминали четири седмици и половина от запознанството им.

Колбайн бе пътувал в трюма на една миризлива рибарска лодка и така бе пристигнал в Абелснен, част от фиорда Флеке. Клатейки глава, бе изслушал рибаря, който му обясни, че контактът му в Листа беше верен член на Национално обединение.

— Дам, той си е нацист. Но мрази Елиас Бринк — разказваше рибарят.

— Достатъчно, че да мога да му вярвам? — бе попитал Колбайн. Не последва отговор от рибаря.

Два дни по-късно мъжът от Хирдата беше дошъл. Рибарят бе излязъл в морето. Едва когато чу за трети път клаксона на колата, Колбайн изпълзя от таванското помещение. Сигналът.

— Клепшлан. Хел — каза войникът и подаде ръка. Беше облечен в елегантно черно кожено яке.

Вместо да я стисне, Колбайн застина. Парабелумът на колана му не беше обикновен пистолет, който немците биха дали на някой объркан норвежки нацист. Кой беше всъщност този човек?

Замисли се за фалшивото име и фалшивите документи в джоба си. Но какво значение имаше. Той бе изпратен тук като шпионин. И двамата с нациста го знаеха. Ако щеше да умира, щеше поне да умре с истинската си идентичност.

— Колбайн. Името ми е Колбайн Име Монсен. Дали имаш глътка алкохол да се погрее малко?

Хел Клепшлан седеше замислен зад волана, докато преправеният остин се бореше с хълмовете на Феда. Пътуваха около два часа. През

това време нацистът издаваше шепнещи звуци. Беше нещо средно между тананикане и мърморене и Колбайн просто не можеше да откъсне поглед от него. Устните на тясната му уста трепереха силно. Имаше светла къдрава коса, която се спускаше над побелелите бакенбарди. Колбайн предположи, че е на около четиридесет и пет. Брадичката му бе изпъкнала, а носът — остър.

На последната отсечка Хел Клепшлан му обясни как да стигне до малката колибка в гората, където Колбайн щеше да остане. Клепшлан от своя страна живееше във Вансе, населеното място, през което тъкмо бяха минали. След като се увери, че никой не ги е видял, пусна Колбайн да слезе.

ГЛАВА 60

Фредрик не помръдваше, макар вече да усещаше бodeжи в краката си. Седеше пред дъската в стаята за срещи. Вече бе седял там толкова дълго, че ако затвореше очи, можеше да възпроизведе всеки малък детайл.

Пред тях бяха окачени неясни снимки от записа в хостел „Осло“. Показваха мъжа, който бе нападнал него и Кафа, мъжа, който според тях стоеше зад убийствата в Сулру, мъжа, който предполагаша, че е отвялякъл Анете Ветре и Йорген Мустю. До него имаше уголемена паспортна снимка на Мохамед Халед Омар. Емира. Заподозреният, който се оказа жертва. Малка синя стрелка, изписана с флумастер, сочеше към неговия бодигард Мохамад Камбрани и към други членове на „Джамаат-е-Ислами“. Вдясно от ислямистите пък червени магнитчета крепяха редица снимка от Сулру. Антрето с дрехите и обувките, които бяха разхвърляни на втория етаж, пастор Алфсен, коленичил до леглото, и лабораторията. Имаше снимки от птичи поглед и разни карти от общината. В полето на дъската Кафа беше написала: „Строителна фирма Осло АС“ е построила мазето. „Норвежка техника за сигурност“ — охранителните камери. Фирма „Йокерн“ за коли под наем — микробуса. От другата страна на дъската вляво пък бяха окачени снимки на убитите в Сулру. На осакатения Ивар Тюфте. На селянина Отар Скарен. Малки снимки на изчезналите членове на общността и най-отгоре — Анете и Йорген.

С черен флумастер беше маркирал връзките с Тюринд Мустю, Кари Лисе Ветре, съпруга ѝ и внука им Вилиам. Следите, които ги свързваха. Сега целта бе само да му намери място и на *него*. Бьоре Дранге. Татко Пер. Пер Улсен. Третият пастор. Човекът, който с пристигането си беше променил целия живот в общността. Инициалите му „Ръката Божия“ от мрежата. Какво място заемаше в цялата мистерия?

Фредрик отвори очи. Направи крачка напред. Махна от дъската снимките на убития Мохамед Халед Омар и на останалите ислямисти.

Остави празно пространство встрани от нападателя от таванското помещение.

Тук. Точно в центъра на цялата мистерия бе мястото на Бьоре Дранге.

— Двама души. Има двама души в страната с името Бьоре Дранге.

Фредрик бе застанал пред дъската, гледайки над очилата си към слушателите, и сочейки с показалка снимката на Бьоре Дранге. Следователските екипи и началниците на техниците от местопрестъплението седяха на въртящи се столове. Зад тях беше Себастиан Кос със студено изражение, а до него стърчеше самият главен секретар. Неме беше сложил показалец във вдлъбнатината на брадичката си и изглеждаше като ходещ еректирал пенис с крака вместо топки. В дъното на помещението до редицата с прозорци седяха Андреас със сребристата си коса и Кафа с чаша кафе в ръка. Бе дошла заедно с мъжа, който се беше облегнал на прозореца, като шепнеше нещо в телефона си, затиснал другото си ухо. Нисичкият началник на ПСС с ужасните вежди. Самир Бикфая.

— Единият от тях е на трийсет и осем години, с адресна регистрация във Фоло. Работи в частна клиника. Има три деца, женен е от шест години. Изровихме цялата налична информация за него. Възрастта би могла да отговаря, по-скоро е по-млад от нашия човек, но малко от останалите неща се връзват. — Направи кратка пауза. — Въпреки това Кафа ще го провери утре преди обед.

Фредрик кимна към колежката си. Неме ѝ хвърли един поглед назад и Фредрик можеше да се закълне, че тя се изчерви.

— Без подкрепление? — Гласът на главния секретар прозвуча като на актьор от реклама.

— По принцип без подкрепление, да...

Кос го прекъсна.

— Ще преразгледаме това решение, Байер.

Неме сбърчи доволно нос. Фредрик повдигна рамене. За него нямаше значение. Продължи.

— Така... докато Кафа проверява този Бьоре Дранге с подкрепление от полицията на Фоло, ние с Андреас ще посетим

другия. Без подкрепление. — Опита да разтегне устни в нещо като усмивка. — Номер две е доста по-загадъчен. Някакъв Бьоре Дранге живее в апартамент в квартал Рьоа тук в Осло и според бюро за адресна регистрация е на шейсет и осем години. Според информацията от данъчните служби обаче е на четиридесет и пет. Нито данъчните, нито от адресна регистрация имат обяснение за несъответствието. Няма никакви снимки, липсва информация в паспортните регистри, в архивите за смяна на местожителството, както и в регистъра за издадените присъди.

Нямало как да бъде проследен имейл адресът, който Ветре била помолена да използва. Човек можел да влезе в него от който и да е компютърен клуб или мобилен телефон и макар чисто технически да било възможно да бъде хакнат, те предпочели да не го правят. Причината била, че се бояли да не бъдат разкрити. Този акаунт бил единственият начин да комуникират с похитителя. Искали да държат връзката отворена. Неме затвори очи и кимна. Това означаваше: „Хитро от ваша страна“.

След доклада на Фредрик началниците на екипите и полицейското ръководство заеха своите места около кръглата маса.

— Похитителят е дал на Кари Лисе Ветре срок от три дни да открие Бьоре Дранге. Остават още четиридесет часа. Мисля, че Ветре трябва незабавно да се свърже с изнудвача. Да го помоли за повече време и повече информация за Дранге, преди да може да му даде окончателен отговор. — Фредрик избута очилата си нагоре, а след това продължи. — Ако похитителят е сериозен, ще прояви разбиране. Би следвало да е наясно, че отнема време да се набави исканата от него информация.

С тъглчето на окото си видя как главният секретар вдига ръка.

— Защо изобщо смята, че Ветре би могла да открие някакъв човек по този начин? Без помощта на полицията? Явно не разбира добре норвежкото общество — изръмжа Неме.

Фредрик кимна.

— И аз така мисля. Дали това не показва, че той надценява влиянието на политиците? Или че тази ситуация на похищение всъщност не е реална? — Повдигна рамене и продължи. — Не знаем.

Затова съм убеден, че трябва да направим всичко възможно да увеличим срока. В сегашната ситуация похитителят диктува играта.

Обясни, че според него било важно в този случай да се процедира като при нормален случай на отвлечение. Трябвало да изискат доказателство, че Анете и Йорген са живи, и да изяснят дали той има и други искания като помощ за бягството, храна, лекарства и т.н.

— Трябва да опитаме всичко по силите си, за да се доближим до този тип. Да установим местонахождението на Ветре и Мустю. — Фредрик потърси погледа на главния секретар. — Трябва да разберем защо преследва Бьоре Дранге.

Главният секретар отвърна замислено на погледа му, а след това се обърна към Себастиан Кос. Седеше до Самир Бикфая от другата страна на масата.

— Доколкото виждам, с ПСС сте на друго мнение?

Кос хвърли сърдит поглед на Фредрик, преди да заговори.

— Още от самото начало на тази трагедия главната задача на Байер и неговия екип беше да локализират Анете Ветре и нейния син. Тази задача... — сякаш затърси правилните думи — ... не се оказа особено плодотворна. А и по никакъв начин не сме по-близо до залавянето на убиеца, след като Байер и неопитната му колежка се промъкнаха в скривалището му. Като извършиха несанкционирана до момента акция, която можеше да струва живота и на двамата. Ако бяхме заловили нападателя там, сега можехме да си спестим много главоболия.

Кос направи още една дълга пауза, докато изучаваше полираните си нокти.

— Сега убиецът е хвърлил ръкавицата към нас. Ще отговорим ли на това предизвикателство, като продължаваме с бездействието? Или ще притиснем този престъпник и ще го изобличим? — каза реторично той и погледна въпросително към Фредрик.

Себастиан Кос очевидно искаше да му отреже главата. Фредрик не бе готов да приеме тази битка. Чувстваше се омаломощен от факта, че Сюне я няма, и не знаеше колко от началниците на другите екипи го подкрепят. Освен това Кос имаше един необорим аргумент. От седмици вече разследваха случая и все още не знаеха къде се намира сектата. Не знаеха за какво е използвана лабораторията в мазето.

Доникъде не бяха стигнали със залавянето на убиеца и бяха наясно с целта му единствено и само защото той самият я бе разкрил. Това беше факт. Също така беше факт, че Йорген бе изчезнал. И чувствата, свързани с издирването на неговия приятел, можеха да размътят разсъдъка му.

Кос търсеше пререкание. Искаше да го постави под обстрел наред голо поле. Нямаше да стане. И така, вместо да отговори на заяждането, Фредрик вдигна ръце и се усмихна смирено над масата.

— Добре, нека чуем твоя план.

За момент изглеждаше, сякаш Кос се разколеба. Бе се подготвил за удар. Но сега само изсумтя кратко и продължи с очи, заковани във Фредрик.

— Смятам, че предложението на Байер ще доведе точно до това, което се опитваме да избегнем, а именно — да застрашим живота на заложниците. Няма причина да нарушаваме ясните инструкции на похитителя. Вместо това ще играем по неговите правила. Ще насрочим среща. И тогава ще го ударим.

— И мислиш, че той няма да е подготвен за това?

Тересе Грьофтинг, началник на техническия екип, го прекъсна.

— Напротив. Ще бъде. Но не и за силата, с която ще го ударим. Ще го накараме да излезе наяве и да направи грешка. Една грешка. И ще го пипнем.

С кимване Кос даде думата на Самир Бикфая.

— Кари Лисе Ветре ще изпрати отговор утре вечер — каза той със странния си глас. — В момента изготвяме фалшиви снимки на Бьоре Дранге. Ще изпратим няколко от тях, като един вид *пробна стока*.

Бикфая изговори последните думи, сякаш поставяше кавички. Имаше нещо неосъзнато, но много смешно в този човек. Масата достигаше до зърната му, а побелелите кичури над очите му се издигаха и снижаваха в такт, докато подчертаваше тезата си.

След това щели да предложат среща между Ветре и похитителя. На площада пред операта в Бьорвик. Ветре щяла да убеди похитителя, че полицията не е замесена.

Тересе Грьофтинг се покашля демонстративно.

— Пред операта? Наред потока от хора? Това несъмнено е доста рисковано.

Бикфая поклати глава и къдриците му затанцуваха.

— Точно така — каза той. — Знаем, че си имаме работа с човек, който е добре запознат с методите на полицията. Той ще си помисли същото като вас... — Бикфая се загледа в значката ѝ, при което очите му съвсем се загубиха в дивата му коса. — ..., Грьофтинг. Похитителят ще се убеди, че този план няма как да е дело на полицията. Ще стигне до извода, че полицията никога не би поела подобен риск. И ето как ще добием предимство.

Изпъна чело. Можели винаги да променят плана, ако убиецът заподозре нещо, посочи той.

— Междувременно ще започнем подготовка за полицейска акция на площад Кирстен Флагстад.

— А Кари Лисе Ветре? — попита Фредрик. — Тя какво мисли за този план?

— Уведомена е. Кари Лисе Ветре ще приеме всеки план, който главният секретар сметне за най-подходящ — каза Кос и погледна самоуверено към Неме.

ГЛАВА 61

Кафа се зададе на колелото със сутрешното слънце зад себе си. Фредрик я чакаше на терасата над бариерите. Междувременно се загледа надолу към канапетата в офиса, които бавно се заемаха. Тя все още носеше черната превръзка на окото си. Явно не бе спала особено много. Поздрави го, размахвайки една сива папка.

— Изглеждаш ми замислен, Фредрик?

Той поклати глава.

— Тази полицейска акция...

Спря се. Липсата на лоялност беше недопустима по тези коридори. Той ѝ беше шеф и ако ѝ споделеше своите мрачни мисли, само щеше да я постави в сложна ситуация. Просто изсумтя и вдигна рамене, както правеше, когато тъкмо бе приключил работата си пред писоара.

— И аз мисля така — отвърна Кафа и го погледна с разбиране. Отвори папката, която носеше със себе си още преди асансьорът да потегли нагоре. — Приключихме тази нощ с анализа на телефонните обаждания на членовете на общността — започна тя. — Много малко от тях са имали телефони. Анете Ветре и още няколко човека. И телефоните рядко са влизали в употреба. Нито един от тях не е ползван в нощта на убийствата — продължи тя, докато разкопчаваше лятното си яке.

Кафа съвсем беше престанала да носи черния костюм и дългата до колене риза, с които бе облечена през първите си дни в Грьонланд. Тесните дънки ѝ седяха по-добре. Харесваше му да гледа извивките ѝ.

— А пасторите?

Тя извади един документ от папката. Всеки от пасторите си имал собствен телефон. Проследяването им било трудно, тъй като купили сума ти СИМ карти, регистрирани на името на общността, но отцепниците знаели кои номера са използвали пасторите.

— Така, и?

— Данните от мобилните оператори сочат, че пасторите са звънели често, при това предимно един на друг. Разбира се,

проверихме и всички останали хора, с които са говорили, и не открихме нищо необичайно. С едно изключение. — Кафа го стрелна с поглед. — В нощта на нападението два от телефоните са били изключени. Този на Бьорн Алфсен, когото намерихме в спалнята му, и този на Бьоре Дранге. Но Сьорен Плантенстед е използвал своя. Няколко пъти. — Кафа разлисти документите. — Виж това. Два разговора в шест часа сутринта. Тоест след нападението. Първият разговор е засечен в зоната на базовата станция в Аскер. Вторият е регистриран само няколко минути по-късно в Лиер. Телефонът е бил изключен някъде около границата с Холмestранд във Вестфол. — Направи кратка пауза. — Сьорен Плантенстед се е движил на юг по E18. Тъй като е един от двамата оцелели пастори, можем да предположим, че е пътувал заедно с останалите членове на изчезналата общност.

— И с кого е говорил?

— Стана ясно, че номерът, на който се е обадил, е една от останалите СИМ карти, купени от общността. Този номер обаче никога преди това не е бил ползван.

— Възможно ли е да са имали телефон за спешни случаи? Може би е говорил с други членове на общността, които са пътували с друга кола? — предположи Фредрик.

— Човек би могъл да си го помисли, да. Но има нещо още по-странно от това.

Кафа посочи някакъв код.

— Тази редица от цифри е индикацията на базовата станция, която покрива Сулру. Сьорен Плантенстед се е обадил на някого, който се е намирал в Сулру.

Фредрик поклати неразбиращо глава.

— Значи... членовете на общността са се свързали с някого в Сулру часове след нападението?

Кафа прехапа уверено устни. Той остана впечатлен. Теорията ѝ, че членовете на общността се намират някъде по пътя на влака към Вестфол, бе затвърдена. Защо обаче Сьорен Плантенстед беше напуснал Осло веднага след убийствата и защо беше говорил с някой, който все още се е намирал в Сулру. Дали е бил Бьоре Дранге? Или други членове на общността?

Фредрик я потупа приятелски по гърба. И двамата усетиха колко неестествено е това.

— Благодаря — покашля се Кафа.

Андреас седеше на мястото на Фредрик и чакаше. Като ги видя да пристигат заедно, на лицето му се изписа изражение, сякаш току-що е спечелил някакъв бас. Обаче нищо не каза. Вместо това си свали очилата за четене и внимателно ги почисти.

— Изникнаха нови интересни следи, свързани с мобилните телефони — каза Фредрик, подразнен от многозначителното изражение на колегата си. — Кафа тъкмо ме информира.

— Чудесно — отвърна кратко Андреас и зарови очилата си в косата. Фредрик го гледаше с очакване.

— Има ли нещо?

Той кимна.

— Пръстът. Кутрето в пощенския плик.

— Е, и?

— Според лабораторията е на мъртъв човек.

За втори път тази сутрин Фредрик не бе сигурен, че разбира какво му казват.

— Какво имаш предвид с мъртъв човек?

— Работата по ДНК профила отнема време и затова все още не можем да разкрием някаква самоличност. Но от лабораторията могат да потвърдят едно нещо. Когато пръстът му е бил отрязан, този е бил по-мъртъв от палестински мирен договор.

ГЛАВА 62

Боята падаше от жълтата жилищна сграда в Рьоа, градината беше неподдържана и навсякъде имаше боклуци. На първите два етажа живееха социално слаби, които получаваха помощи. Бьоре Дранге бе наел мазето. Бетонна стълба със само няколко стъпала водеше към вратата му. Фредрик и Андреас си размениха бързи погледи, а след това почукаха. Половин минута по-късно чуха как някой човърка в ключалката. Вратата се откряна с няколко сантиметра и един мъж на преклонна възраст ги загледа зад веригата.

— Да?

— Бьоре Дранге?

— Кой пита?

Следователите вдигнаха значките си.

— Може ли да влезем и да поговорим?

Бьоре Дранге внимателно разгледа значките, преди да отвори.

Мазето беше като капсула на времето. Бамбуковият тапет в антрето беше жълт и избелял. Възрастният мъж им махна да го последват в байцвания в тъмен цвят коридор. Светлината от лампата на тавана се отразяваше в голото му теме. Малки чинийки с изрисувани по тях платноходки бяха наредени край ламперията. Дебел кафяво-бял килим покриваше пода в хола. Старецът посочи към едно виненочервено канапе, а след това им предложи кафе. Не отказаха.

Единственият естествен източник на светлина бяха два продълговати прозореца високо на стената. Бутилки с различна големина и цвят бяха наредени на перваза и хвърляха дълги цветни сенки на пода. От тавана висеше месингов полилей, а на ниска маса край стената, където повечето хора биха си сложили телевизора, имаше голям модел на танкер. Беше почти метър дълъг, жълто-бял над ватерлинията и червен под нея. До вратата към кухнята имаше голям кафяв глобус от онези, чиито северни полукълба могат да се вадят. Вътрешността на Земята явно се състоеше от прашни бутилки с джин и яйчен ликьор.

Бьоре Дранге се върна в хола, носейки две порцеланови чашки.

— Моряк ли сте? — попита Андреас и посочи танкера. Очите им бяха привикнали към светлината и сега те можеха да разчетат името от едната страна на танкера. „M/S Pallas“.

Мъжът се покашля, потвърждавайки.

— Цели двајсет и две години — каза той, сипа им кафе и извади листчета за цигари от джоба си. След това изтупа старите листенца тютюн от сивия си, покрит с петна, анцуг и започна умело да си свива цигара. — После старата умря и аз акостирах на сушата.

Гласът му бе дрезгав. Фредрик не бе сигурен дали той не се шегува и затова се усмихна леко глуповато.

— Испанец, а?

— Моля?

Морякът бе фиксираше с поглед Андреас.

— Не изглеждате като норвежец. Имате испански корени, нали?

— Да — каза Андреас. — Фигуерас. Доста време е минало. Дядо ми е от Чили.

— Силни гени — отбеляза морякът.

— Тук сме, защото разследваме един случай — каза Фредрик.

Дранге премести поглед върху него.

— Според бюрото за адресна регистрация на този адрес живеят двама души с името Бьоре Дранге. Вие и още един човек на около четиридесет?

Дранге си запали цигарата, преди да отговори. На светлината на пламъка от запалката се видя колко бледа е кожата му. Пензионираният моряк явно не можеше да прекарва много време навън.

— Не — каза той.

Фредрик се облегна назад на канапето и вдигна чашата кафе от чинийката.

— Извинете. Това може би ще прозвучи глупаво, но сигурен ли сте? — Сръбна от чашката.

— Напълно — отвърна морякът.

Гледаха се мълчаливо известно време. Накрая Фредрик се обърна към Андреас.

— Ами... Явно сме допуснали грешка?

Андреас кимна бавно.

— Така изглежда. Извиняваме се за безпокойството — каза той, изправи се и подаде ръка.

Старецът ги погледна въпросително.

— Мога ли да попитам за какво става дума?

Фредрик се усмихна за кратко.

— Търсим човек с името Бьоре Дранге. Но той трябва да е доста по-млад от вас.

Пенсионираният моряк не обърна внимание на ръката на Андреас. Вместо това ги изгледа проникателно, а след това се надигна с много усилия.

— Почакайте — каза той. — Седнете.

През отвора към кухнята видяха как свали изрезка от вестник от вратата на хладилника. Върна се в стаята и подаде на Фредрик пожълтялата смачкана хартия. Некролог. На Бьоре Дранге. Според него той беше починал преди шест години на трийсет и девет. Пишеше: „Морето дава, морето отнема. Синко мой. Толкова ми липсваш.“ Отдолу имаше кръст.

— Имали сте син? Син, чието име е било Бьоре Дранге? И той е починал?

Старецът на стола изглеждаше още по-изморен.

— Бьоре загина в Северния ледовит океан. Беше учен. Казаха ми, че паднал зад борда. Обаче така и не намериха тялото му. Казаха ми, че паднал зад борда на изследователски кораб. През нощта. В Северния ледовит океан. — Сведе поглед. — Помислих, че затова сте дошли. Че сте го открили. — Гласът му беше глух.

— Имате ли... снимка на вашия син?

Да, имаше. Беше стара, вероятно правена скоро след студентските му години. Имаше и изрезка от вестник. „Млади таланти от Техническия университет, търсени от Въоръжените сили“, беше заглавието над смачканата снимка на усмихнатия Бьоре Дранге. Да, тя беше неясна. Стара и пожълтяла. Но Фредрик нямаше съмнения. Светлата начупена коса. Погледът. Стойката. Позна и очите. Лицето. Това беше техният Бьоре Дранге. Пер Улсен. Пасторът. Даде изрезката на Андреас, който изсумтя тихо. Фредрик помоли Дранге да разкаже за смъртта на сина си.

— Ами... няма много повече за разказване. Обадиha ми се. Някакъв полицаи ми каза, че Бьоре е мъртъв. Дори не можа да ми каже къде е станало. И защо. Защо е бил на палубата посред нощ по време на буря в Северния ледовит океан? Каза, че щели да ми съобщят, ако го

намерят. — Старецът поклати глава. — Мисля, че ме взимат за глупак — продължи той. — Мисля, че Бьоре се е самоубил. Че е скочил. Но не са искали да разстройват един старец.

— Защо мислите така?

Дранге замълча. Бе оставил цигарата си в една сребърна чинийка на масата. Сега я запали отново. Една тлееща снежинка от сух тютюн и хартия се разпиля в скута му, ала това не му направи впечатление.

— Имаше нещо в гласа на този, който се обади. Нещо, което ми прозвуча... нередно. Познавах добре сина си. Винаги беше или на върха, или на дъното. Като майка си.

Когато Бьоре Дранге станал баща на Бьоре Дранге, той бил на двайсет и три години и на път от Индия към Великобритания, пренасяйки чаени листа. Неговата шеста година на борда. Майката на детето искала да го кръсти на бащата, който ужасно много ѝ липсвал. Когато той се прибрал онази Коледа, му харесало в бебешката люлка до неговото легло да спи един малък Бьоре и така момчето получило това име. Бьоре Дранге-младши бил на шестнайсет, когато майка му се обесила в хола. Точно тук, в същия хол, на една от куките над полилея. Бьоре я намерил, свалил я и повикал линейка. Изпратил телеграма до баща си. Но когато старият Бьоре четири дни по-късно вече се намирал във Форнебю, облечен в официален костюм, се наложило сам да вземе такси. Синът му се бил изнесъл на квартира.

— Бьоре смяташе, че е трябвало да съм там, разбирате ли? Обвиняваше ме за това, че Будил... се разболя и умря. Макар и никога да не го каза направо. След погребението се прибрах вкъщи за постоянно. Бьоре завърши гимназия, а след това се записа в Норвежкия технически университет в Трондхайм. Стана биохимик. Виждахме се по няколко пъти в годината.

Дранге отвори плъзгащата се врата на шкафа и извади отвътре една дебела хартиена папка. Мърморейки, заразливства страниците, докато не откри това, което търсеше. Един-единствен лист. Смъртен акт. Бьоре Андреас Дранге бе цялото име на сина му. Причина за смъртта — удавяне. Дата — юни. Професия — неизвестна. Местоживеене — неизвестно. Място на смъртта — неизвестно. Тялото не е открито, но е обявен за мъртъв. Смъртният акт не беше подписан, но на него имаше печат от общината от юли същата година.

— Не казахте ли, че синът ви е бил учен? Изследовател?

Дранге кимна.

— Да. Беше много кадърен.

— Тогава защо не го пише тук?

Старецът вдигна рамене.

— Не сте ли попитали?

— Кого да питам? Това просто се появи в пощенската ми кутия.

— Често ли сте контактували с Бьоре през последните години?

Отново поклати глава. Бръкна в ухото си с кривия пръст.

След университета Бьоре бил назначен към Въроръжените сили. Заминал на север. Говорели си от време на време по телефона и той разказал, че си има приятелка. Американка. Щели да го местят. След това посетил баща си само веднъж. Четири-пет години по-късно починал.

— Тогава говорихме за последно.

Фредрик местеше поглед от Андреас към моряка.

— Твърде малко общувахме — промълви той. Старецът срещна погледа му. — Той така искаше. — Говореше ясно. — Никога не ми даде телефонен номер. Нито адрес.

— А вие... Вие казвате, че не знаете какво е правил в Северния ледовит океан?

Старецът поклати глава.

— Не. Нямам идея. Никога не ми е споменавал нищо.

— Тази приятелка... Коя е тя?

— Казваше се Лиса. Не знам фамилията. Бяха заедно няколко години. Тя ми пращаше коледни картички. Американците са си малко странни.

Преди да успеят да попитат, той вече бе извадил от папката две червени картички с танцуващи джуджета. Текстове бяха еднакви, кратки и неособено лични. „Весела Коледа. Много любов. От Лиса и Бьоре“. И двете картички имаха печати точно преди Коледа в Арвидсјаур^[1], Швеция. Бяха изпратени преди дванайсет и тринайсет години.

— Швеция?

Дранге повдигна рамене.

— Не знам — отвърна той. — Може би са били на почивка или нещо такова.

— Може би — каза колебливо Фредрик. — Доста необичайно място за почивка. Две години подред. — Изправи се. Пресуши чашата с кафе и прочисти гърло. — Имаме един последен въпрос. Казахте, че Бьоре е бил като майка си. Винаги на върха или на дъното. Какво имате предвид с това?

Дранге се загледа в него. Фредрик имаше чувството, че той се опитва да разбере какво се случва в главите на двамата полицаи.

— Защо толкова ви интересува Бьоре — контрира го той. — Да не би да сте го открили?

Фредрик се усмихна меко и поклати глава.

— За съжаление, господин Дранге, не сме. Дори не знаех, че синът ви е мъртъв. Името му се появи във връзка със случай, по който работим в момента.

— Той да не би... Да не би Бьоре да е направил нещо нередно, преди да умре?

Фредрик поклати убедено глава.

— Липсват подобни улики. Просто разследваме всички имена, които са свързани със случая.

На челото на Бьоре Дранге се появи дълбока бръчка. Сякаш не сметна обяснението за особено достоверно.

— Бьоре беше много интелигентен. Още от дете. Но беше... пъзльо, така вероятно биха се изразили хората. Не обичаше футбол, коли и други подобни неща, от които се вълнуват момчетата. Като порасна малко, изведнъж стана социалист. Съвсем беше погълнат от тази идея. Само за това говореше. След това обаче загуби интерес и реши да стане учен. Изследовател. Всичко при него се въртеше около училището. Последния път, когато го видях, отново се беше променил. Беше станал по-... набожен. Каза, че бил открил Бога. Станал християнин. — Дранге се замисли. — Винаги на върха или винаги на дъното може би е грешно описание. Но постоянно откриваше нови глупости. Хлътваше във всеки нов интерес. А не успееше ли, всеки път оставаше ужасно разочарован. И ядосан на себе си. И на всички нас около него. Това имах предвид.

Замълча за известно време, преди да продължи.

— Самообвиненията ги е наследил от майка си. Гнева — от мен.

[1] Град в Северна Швеция — Б.пр. ↑

ГЛАВА 63

Листа, ноември 1943 година

Единственото място, на което Колбайн Име Монсен се чувстваше поне малко сигурен, беше в колибата. Нацистът Клепшлан му бе разказал, че малката каменна къщичка била служела за склад на барут на морския разбойник Петер Весел Турденшолд някога през осемнайсети век.

Колибата изглеждаше като продължение на обраслия с трева хълм и тревата продължаваше да расте по покрива и стените на постройката, която се сливаше с пейзажа. Бе абсолютно възможно човек да се разходи по нея, без да подозира, че върви върху нечие спално помещение. Входът бе покрит с една дървена плоча, обрасла с мъх, чиито размери бяха метър на метър, а зад нея имаше дървена врата, която не беше много по-голяма. От вътрешната страна обаче таванът се издигаше под наклон и пред леглото край стената на около пет метра от отвора Колбайн можеше да стои изправен. За да има светлина, бе махнал по няколко тухли от стените на всяка страна. През същите тези дупки изкарваше пушека от огнището. Нямаше маси и столове, а три големи дървени каси, на които пишеше „Л. О. Смит — Абсолютно чиста ракия“. Колбайн седеше на едната, ядеше на другата, а третата ползваше, за да си държи там дрехите и да пази пистолета си сух. Отъпканата пръст на пода ставаше влажна, когато валеше.

По заповед на полковник Хашле си водеше записки. Наблюдения и изводи, след като бе лежал скрит под боровете край работническия лагер Йостхасел по време на все по-малкото светли часове в денонощието.

Прибираше бележките си в една водоустойчива кожена чанта под един камък до изворчето, откъдето си взимаше вода и се облекчаваше сутрин. Когато се връщаше на това място, бележките му ги нямаше, а на тяхно място намираше нови листове на дъното на чантата. Понякога към тях имаше и консерви, хляб и тютюн. Понякога се случваше да открие в чантата и чисто бельо или сапун. Нямаше представа кой взимаше бележките. Не смееше да мисли за това. Щеше да разбере

скоро, ако всичко минеше по план. Ако пък не, по-добре изобщо да не знаеше.

С течение на времето Колбайн осъзна, че изпитва надигащо се негодувание. Не бе трудно да брое пленниците, които вкарваха на крак в бараката на Елиас Бринк и трупове, които изнасяха след това с камионите на лагера. Но какво точно се случваше там вътре? Какво всъщност правеше Бринк?

Това го тормозеше. Уговорката бе да продължи своята работа с документирането в продължение на още месец и половина. Да се погрижи Елиас Бринк да не успее да се измъкне от своите злодеяния в деня на немското поражение. Имаше нещо нередно в това. Толкова много неща можеха да се случат през това време. Как можеше да си тръгне оттук, без да е сигурен, че Елиас Бринк ще си получи заслуженото?

От шест седмици живееше там. Още толкова му оставаха. Всяка вечер си пишеше бележките. Така бе и тази вечер. Изведнъж го обзе ужасяващо усещане. Отвън нямаше никакви звуци или движения, които да се отличаваха на лунната светлина от обичайните, на които бе свикнал. Въпреки това потрепери, пусна молива и изгаси парафиновата лампа. Грабна пистолета и с едно движение запълни дупките за пушека.

Пистолетът, който допреди няколко седмици му се струваше толкова тежък и трудно подвижен, сега сочеше уверено към ниската врата. Огънят тлееше и изпълваше стаята бавно с пушек. Изчезнаха и последните съмнения. Нещо или някой ходеше по замръзналия покрив на колибата. Стъпките бяха колебливи. Тежки и бавни.

— Колбайн!

Гласът прозвуча висок и носов наред гората. Отмести плочата пред вратата. След това отвори дървената врата. Хел Клепшлан надзърна вътре, стисна очи и закашля, докато махаше с ръка пред лицето си. Косата му бе по-рошава от обикновено.

— Една година — изстена южнякът през пушека. — Днес става една година, йосинг^[1]. От фабриката за трактори в Спартановка. Тогава болшевиките приключиха с Хел. Една година, откакто бях изпратен вкъщи от бойното поле край Сталинград. Дяволски съм благодарен за това.

След това изпсува, докато се изтласкваше с лакти през отвора на вратата. Хвърли пред себе си бастуна с масивната глава.

— Проклетият крак — промърмори той и постави плочата на мястото ѝ.

Колбайн запали отново парафиновата лампа и отпуси дупките за пушека. Южнякът се подпря на бастуна и се изправи. Колбайн за първи път го виждаше без униформа. Изглеждаше много по-малко страшен, както се клатушкаше, облечен в сиви джинси и дебел пуловер.

Колбайн бе раздразнен.

— Пил ли си, Клепшлан? Защо си дошъл тук? Станало ли е нещо?

Никога да не се срещат или разговарят на друго място, освен под бора край лагера. Това бяха собствените думи на нациста. Хел Клепшлан си проправи път до импровизираната маса. Облегна бастуна на стената и натика ръце в дълбоките си джобове. От единия извади пистолета. От другия измъкна една плитка и полупълна бутилка ликьор „Danziger Goldwasser“. След това внезапно изблъска листовите на Колбайн и сложи шишето и оръжието на касата между тях. После извади две малки ракиени чашки. Плю и в двете и ги избърса с външната част на джоба си. Седна тежко. Касата под него изпука.

— Това, което се случи... — започна той. — Е, че сестрата на Ранди е дошла на гости. А когато на Ранди... — хлъцна и повиши глас — ... сестрата е на гости... да, тогава Хел трябва да се маха. Защото Хел пие. Не като Видар. Защото, когато... — хлъцна пак — ... Хел отиде в Съветския съюз да се бие... Тогава Видар отиде в Кристиансан да стане банков служител. — Покашля се. — А Видар не пие... — погледът му стана отвеян — ... защото Видар няма нужда да пие.

Колбайн продължи да мълчи. Гледаше мъжа пред себе си. Клепшлан се наведе напред и стопли пръстите си над колбата на парафиновата лампа. След това отвори бутилката, наля в чашите, пресуши своята и пак наля. Другата я избута напред по масата.

— Какво е станало с него?

Клепшлан примигна няколко пъти неразбиращо. Поклати глава.

— С кого?

— С мъжа от площадката, на която строят пленниците. Руснакът, когото завлякоха в бараката на Бринк.

Нацистът се облегна на каменната стена. Загледа се в юмруците си.

— О — каза той незаинтересовано. — Този ли? Пленниците, които нарушават правилата, биват наказвани. Те го знаят и ние го знаем. Пленниците, които планират бягство, биват... Озовават се първи в чакалнята на доктора.

— Толкова ли е просто?

— Толкова е просто.

Колбайн поклати глава.

— Тези опити, които Елиас Бринк провежда тук... не можеш да обвиняваш хората, че искат да избягат.

Появи се пламък в очите на нациста.

— Докторът сам си е отговорен за нещата, които прави — отвърна яростно той.

Гледаха се подозрително в мълчание. Клепшлан сръбна от чашата, а след това я тресна в дървената каса и го закова с очи.

— Някога правил ли си нещо, за което да съжаляваш, йосинг?

Колбайн си пое дъх, но думите не излязоха от устата му. Опитва отново. Черната дупка в гърдите му нарастваше. Сведе поглед към касата между тях.

— Петнайсет години — отговори бавно той. — Съжалявам за петнайсет години от живота си. И всичко започна в деня, в който срещнах Елиас Бринк.

— Нещо да споделиш? — попита нацистът.

Колбайн поклати глава. Настрои фитила на лампата, а след това вдигна чашата си. Помириса съдържанието ѝ. Загледа се в сиянието на жълтите късчета лед. Потъващи като есенни листа в прозрачната течност. След това си пое дълбоко въздух, преглътна и надигна глава.

— Елиас Бринк трябва да бъде спрян. И ти трябва да ми помогнеш.

Чак към полунощ Колбайн се провря през отвора на вратата зад войника от Хирдата. Подаде му ръкавиците, бастуна, пистолета и празната бутилка. На фона на лунната светлина те си стиснаха ръцете. Щом гората утихна и войникът се изгуби от поглед, Колбайн отново пропъзля под земята.

Шест часа по-късно се събуди. Все още бе тъмно. Излезе навън, протегна се и остави свежият студен въздух да му вдъхне живот.

Откри извора на лунната светлина. Облекчи се и взе вода за сутринта.

Обратно в колибата я усети. Тишината. Не се чуваха никакви звуци около него. Нямаше го шумоленето на дребните гризачи из гората. Нямаше ги сънените врани сред клоните. Липсваше дори полъх на вятъра между дърветата. Само силен пукот, при който един клон се разцепи на две.

[1] Така са наричали противниците на нацисткия режим в Норвегия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 64

Беше полунощ и в офиса гъмжеше от хора. Хора от стратегическия екип на криминалната полиция се съвещаваха, седнали в малка групичка с компютрите си.

Самир Бикфая стоеше между раменете на няколко яки типове от ПСС. Край пултовете се виждаха тъмни лица пред светли монитори, а в центъра край кръглата маса седеше Себастиан Кос. Фредрик и Кафа бяха в дъното на помещението, където един притворен прозорец пропускаше топлия нощен въздух вътре. Много хора ненавиждат есента. Потискат се от зимния мрак и отчаяно чакат първите признаци на идващата късно скандинавска пролет. За Фредрик обаче най-ужасни бяха богатите на ухания летни нощи. От една подобна нощ бе първият му ясен спомен, след като бе погребал сина си. Сега гледката на тъмнозелените дървета на фона на вечерното небе, натежали от собствените си листа, миризмата на люляци и цвърченето на малки птиченца само му напомняха, че най-хубавите му години вече са отминали. Оттук нататък го очакваше гниенето. За него летните нощи бяха просто предварително предупреждение за това, което го очакваше.

Тъкмо бе информирал Кафа за срещата с Бьоре Дранге, когато Андреас седна при тях. Бе говорил с бюрото за адресна регистрация. Въпреки че Дранге се изнесъл от къщи на шестнайсет години, той никога не бил регистриран на друг адрес. Потвърдили, че те са издали смъртния акт. Явно било грешка в системата.

— Грешка в системата ли? — Фредрик го изгледа учудено.

Бюрото за адресна регистрация записва и издава смъртните актове. Лекарите потвърждават настъпването на смъртта. В случаи като този, в които тялото не е открито, трябва да има постановление или обяснение под някаква форма, че въпросният човек е мъртъв. Чак тогава бюрото за адресна регистрация издава смъртния акт.

— Но в този случай не е така?

Андреас поклати глава.

— Не. Няма нито един документ. Само смъртния акт, който самите те са издали. — Оправи реверите на сакото си. — Референтката, една много приятна дама, реагира на още две обстоятелства. Според смъртния акт Бьоре Дранге е починал на неизвестна дата през юни. Според нея било почти невъзможно който и да е норвежки бюрократ да подмине нещо подобно. Беше убедена, че трябвало да има дата.

— Всяко друго нещо би могло да се пропусне, но не и това — добави сухо Фредрик.

— Дамата от бюрото беше пределно ясна. Тук някой измамил системата. А това било възможно само с ясно нареждане отгоре.

Андреас вдигна очилата си за четене и ги постави в рошавата си коса, а след това продължи. Фредрик видя, че е уморен. Въпреки това знаеше, че партньорът му обича тази част от работата. Ровенето, анализите и оценките. Най-сетне отново разрешаваха загадки.

— Подобен смъртен акт няма как да бъде издаден само месец след смъртта. Нещо подобно изисква подробно разследване на случая. Трябва да бъде издадено постановление. Да е налична документация. Всичко това липсва в този случай.

Фредрик се облегна назад в канапето. Дишаше дълбоко и това отново му напомни за лятото отвън.

— Бащата на Дранге разказа, че Бьоре Дранге работил към Въоръжените сили. Ще се свържа с тях — каза Андреас. — Ще проверя какво имат в архивите си за него. Пръстови отпечатьци, кръвна група, болничен лист...

Кафа гледаше двамата следователи.

— Добре, какво е правил Дранге от дипломирането си в Техническия университет, докато го обявят за мъртъв четиринайсет години по-късно? И защо е обявен за мъртъв, след като имаме свидетели и снимки, които доказват, че мъжът е жив? Защо е сменил самоличността си?

— И не на последно място — добави Фредрик. — Защо е преследван от масов убиец. — Загледа се в тавана и затвори очи. — Бьоре Дранге е ключът към загадката — прошепна тихо той. — Всичко е тръгнало от него.

Много му се искаше да се прибере вкъщи. Ръцете и краката му бяха отмалели, очните му ябълки пулсираха. Последно

предупреждение преди главоболието.

Кафа се изправи и тръгна към мястото си. Фредрик понечи да направи същото, ала Андреас го спря.

— Има и още нещо — каза той. — Нещо, което трябва да видиш, Фредрик.

— Какво?

Андреас включи компютъра и отвори папка със снимки. Вътре имаше четири. Беше някаква серия от снимки, правени през няколко секунди.

Фредрик потрепери, когато разпозна себе си и Йорген Мустю. Йорген пушеше и двамата се намираха от външната страна на бара на улица Майорстюен. Снимките бяха правени вечерта, когато той бе разказал на Йорген за разследването. Последната снимка показваше само Фредрик. Гледащ право в обектива. Спомни си този момент. Чувството, че го наблюдават.

— Откъде си ги взел?

— Помниш ли последния файл на флашката? Файлът, който се мъчехме да отворим?

Фредрик кимна.

— Това съдържа. Тази вечер разбихме кода. — Андреас хвърли един бърз поглед през рамо и продължи. — Искях да го видиш, преди да информираме Кос. Тъй като те касае лично.

Фредрик гледаше снимките. Лицето на Йорген. Усмихнато и отпуснато. Чудеше се как ли е приятелят му в този момент.

— Благодаря — каза замислено той. — Каква беше паролата?

— Кита — отвърна Андреас. — И след това дълга редица от несвързани цифри, знаци и букви.

— Кита?

Андреас повдигна рамене.

Бяха прекъснати от внезапно пляскане с ръце. Себастиан Кос искаше да привлече вниманието на всички. Фредрик срещна погледа му, а Кос му махна да се приближи по начин, който Фредрик би описал като почти приятелски. Инспекторът беше превъзбуден. На масата пред него имаше четири снимки на операта в Бьорвик, правени от въздуха.

— Бяхме прави — каза той.

Под „бяхме“ имаше предвид себе си, Бикфая и главния секретар Неме.

— Похитителят се е съгласил да се срещне с Кари Лисе Ветре. От външната страна на операта утре сутринта в десет часа.

ГЛАВА 65

Издига се от тъмната океанска вода като боен самолет. Ослепително бялата сграда на операта на Осло. Пари от нефт, вложени в архитектура и карарски мрамор. Чак когато се приближи, човек вижда, че претенциозната постройка е всичко друго, но не и бяла. Мраморът е сив. По него има черни и кафяви петна. Има дървесен цвят, оттенък от цигарено бежово и жълто като дъвка. Но най-вече е сива. Съдържа всички възможни нюанси на най-често срещания цвят в живота.

През нощта обходиха кофите за боклук. Пуснаха кучетата да душат за експлозивни около роклята на статуята на оперната певица Кирстен Флагстад. Полицаи, преоблечени като строителни работници, проверяваха дали някоя от тежките каменни плочи, които седяха като груби люспи по кожата на операта, не беше разхлабена. Сега целият периметър около главния вход се наблюдаваше внимателно през оптическите мерници на снайперистите и техните SIG-Sauer SSG 3000.

Екип от стрелци се криеше в североизточната кула на Хавнелагер^[1], сто и четиридесет метра дългата, барокова бетонна сграда край Толбукай западно от операта. Разстоянието между кулата и мраморните плочи пред главния вход беше двеста и трийсет метра. Мястото на срещата. Елементарна задача за един трениран стрелец въпреки острото лятно сутрешно слънце, светещо в очите.

Друг снайперист и неговият наблюдател бяха разположени още по-близо. Наблюдаваха операта от север от покрива на хотел „Опера“ пред централната гара на Осло. На най-горния етаж на хотела в стая 1001 се намираше Лебедовият апартамент. Той разполагаше със собствена тераса на покрива на хотела, а на ръба имаше чакълеста пътечка. Само няколко сантиметра висок подиум от алуминий делеше най-красивата гледка към операта от пропадането към неизбежна смърт. Снайперистът седеше на колене на чакъла. Слънцето му грееше отстрани. Нямаше почти никакъв полъх от вятъра. Ако целта бе видима, беше невъзможно да пропусне.

Проблемът обаче беше, че похитителят и Кари Лисе Ветре нямаше да са сами.

Фредрик се намираше вътре във фоайето на операта, скрит от дебелия крив покрив, който се издига от пода към вратите за публиката.

За да не бъдат видени, мястото беше облепено в дебели сини платна с жълти табели, „Внимание — Преминаването забранено“. Беше тясно и го обземаше клаустрофобия. Фредрик се потеше силно. До него седеше Себастиан Кос. Зад тях имаше четирима тежковъоръжени маскирани и униформени полицаи от Силите за специални операции.

— Какво мислиш? — Фредрик притискаше ухо към телефона, наведе се напред на сгъваемия стол и зашепна. Андреас дълго мълча, преди да отговори.

— Дяволски трудно е да се каже. Оттук изглежда като някакъв проклет мравуняк. Видимостта на стрелците ще е ограничена.

Андреас беше заедно с Кафа в хотелска стая под екипа снайперисти. Превръзката на окоото ѝ висеше от края на дългия телескоп, който използваша, за да наблюдават целия район пред входа на операта.

Вероятността похитителят вече да се намира между хората, бе голяма. Фредрик предположи, че има между седемдесет и осемдесет цивилни на мраморния площад пред входа. Дори повече, ако се смятаха и тези, които се намираха на кривия покрив на сградата. Туристи от обиколка с автобус в редица зад бял чадър, семейства с бебешки колички и студенти със слушалки в ушите. Много хора бяха насядали на мраморните камъни, където след дванайсет минути щеше да застане Кари Лисе Ветре. Часът бе девет и трийсет и осем.

В този момент тя пътуваше с метрото и се намираше някъде между Националния театър и Стуртинга. След две минути и четиридесет и осем секунди щеше да слезе от влака и да тръгне уверено, но не и особено забързано през централната гара към улица „Кралица Евфемия“, и след това да пресече късия мост, който свързва операта с пристанището на Осло. Когато стигнеше до бронзовата статуя, щеше или да спре за кратко, или директно да се отправи към мраморните плочи. Спреше ли, това щеше да означава, че е разпознала преследвача си.

Щяха да заловят похитителя, след като двамата се разделят. Стрелбата бе разрешена само при опасност за живота на някого.

Фредрик погледна към мъжа до себе си. Точно като него, и Себастиан Кос имаше пластмасова слушалка в ухото си. Но докато Фредрик си бе оставил коженото яке на стола и носеше бронираната си жилетка видимо над ризата, Кос не си бе свалил шушляковото яке. Твърдата жилетка отдолу го караше да изглежда, сякаш гърбът му е скован и му е неудобно. Русата му коса, както обикновено, бе зализана назад и той дори не се опитваше да скрие самодоволството си. В минутите преди да им наредят да спрат да говорят по радиостанциите, поклащаше спокойно глава в такт с информационния поток, идващ от слушалката. Както одобрително кима някой композитор по време на генералната репетиция на новото си произведение.

Следяха операцията от два екрана. Картината идваше от камерите за наблюдение на операта. Четиримата от Силите за специални операции имаха за задача да защитят Ветре, ако тя притиснеше десния си лакът плътно до тялото си и с това активираше алармата, която бе прикрепена към вътрешната част на сutiенa й.

Фредрик леко потрепери, когато тишината по радиостанцията бе нарушена.

— Започваме — уведоми един притъпен глас.

Сигналът. Кари Лисе Ветре бе слезла от метрото. Фредрик отново си погледна часовника. Бяха изминали две минути и четиридесет и пет секунди.

Кари Лисе Ветре мислеше, че ще се уплаши. Вместо това обаче в дните, след като мъжът в черно бе нахълтал в дома й, тя беше бясна. На себе си. На мъжа си. На Бог и на полицията. Беше бясна на Анете.

Спря се на перона и обходи с поглед лицата около себе си. Един от тях всеки момент щеше да докладва на ръководителите на акцията. Боеше се, че някой може да се намеси. Като заместник-председател на Християнската народна партия не можеше и да очаква друго. Тя беше известно лице и ако достатъчно дълго те дават по телевизията, хората започват да си мислят, че те познават лично. Беше толкова свикнала да отказва приказки с непознати, да я прегръщат или да избягва спорове с вечно недоволни хора, че само един поглед й беше достатъчен да

разбере как ще протече разговорът. Уникално социално умение, което в момента я забавяше. Лицата. Дали я разпознаваха зад големите ѝ кръгли слънчеви очила? Не можеше да различи избиратели от полицаи и от него. Дали седеше някъде тук и я следеше? Дали е бил зад нея във влака?

Изпитваше сигурност, като виждаше всички хора, които се разхождаха безгрижно по площада пред операта. От полицията не искаха да ѝ кажат къде са разположени снайперистите, но на нея не ѝ бе необходимо военно обучение, за да се досети, че се намират в някоя от високите сгради в северната част на площада. Опитваше да не се заглежда, докато прекосяваше мраморната повърхност, и седна към средата на каменния блок. Сега ѝ оставаше само да чака.

Отначало той не я позна. Слънчевите очила закриваха горната част на лицето ѝ, а обемната ѝ коса се скриваше под дългото ѝ пъстро пончо. На рамото си носеше кожена чанта.

За момент си помисли, че спира при статуята, но тя само забави крачка и погледна над очилата си.

Оставаха девет минути и Ветре беше заела позиция. С чанта между краката и с гръб към операта. Цивилните отряди се раздвижиха. Един от тях, мъж и жена, бутаха бебешка количка в близост до водата към мраморния мост, а служебните им оръжия бяха скрити под завивката. Друг екип се забърза към южната част на входа, в дъното на наклонения покрив. Мъжът седна на коженото си яке. Оръжията бяха скрити в малката раница на жената.

Фредрик отново погледна часовника си. Още шест минути и половина.

Не беше имала никакви съмнения. Не и до този момент. Шефът на полицията, полицейският инспектор Кос и онзи дребничък тип с побеляла рошава коса. И тримата бяха сигурни. Да накарат похитителя да излезе на открито място. Не се бе замисляла за последиците за Анете, ако нападателят прозре плана им. Не смееше да мисли за това. Този път трябваше да се довери на полицията. Ала сега, седейки съвсем самичка, обкръжена от полицаи и нищо неподозиращи туристи, започна да се чуди. Кари Лисе Ветре се почувства ужасно самотна. Твърдата пластмаса в сутиена ѝ убиваше. Тогава чу в далечината

камбаните на часовника на кметството. „Вървя със греещо блаженство аз навън. Насред тишина неделна и камбанен звън.“ Това беше Бьорнсон. Часът бе десет.

Десет и шест. Почти и седем. Фредрик беше сложил часовника си между екраните. Виждаше как безпокойството у Ветре се надига. Когато бе седнала там шестнайсет минути по-рано, се бе облегнала назад. Имаше увереност в движенията ѝ. Сега седеше, приведена напред. Беше прегърбена, а вратът ѝ бе изкривен. Свали си слънчевите очила, избърса потта от челото и ги сложи отново. Дори средно доброто качество на картината от камерите не можеше да скрие бръчките от безсилие на челото ѝ. Това не можеше да продължава още дълго. Търсеха. Минаваха през всяко лице. Гледаха за ненормално поведение, големи чанти, бързи движения. Какво пропускаха? Себастиан Кос барабанеше с пръсти и наруши собствената си заповед да не се използват радиостанциите, като поиска да му докладват всички отряди, които не се намираха на площада край операта.

— Кари Лисе Ветре? Вие сте в политиката? — Ето, случи се. Бяха я разпознали. Жената стоеше точно зад нея и я гледаше приятелски и усмихнато. Ветре предположи, че е на около двајсет. Хубава и слаба и имаше нещо безгрижно и студентско в нея.

— Гледах за вас по новините. И за дъщеря ви. Надявам се всичко да се оправи — каза жената.

— Аз... — започна Ветре. След това се изправи. — Благодаря, радвам се да го чуя. Извинете. Не искам да съм недружелюбна, но чакам някого.

Младата жена поклати глава.

— Трябва да се извиня. Не исках да преча. Във всеки случай, вземете си телефона.

Ветре я погледна неразбиращо.

— Тук го намерих. Обърнат наопаки. Името ви е изписано на него. — Младата жена ѝ подаде един черен телефон. Ветре никога не го бе виждала преди. На задната страна бе залепен дебел жълт надпис, на който пишеше „КЛВЕТРЕ“.

— Благодаря — каза колебливо тя. В момента, щом го хвана, той изпиука. Имаше съобщение.

— Е, пожелавам ви хубав ден — каза жената.

Кари Лисе Ветре обаче не ѝ обърна внимание. Вместо това се взираше в телефона. Отвори съобщението. Отне ѝ около секунда да разбере какво вижда.

Беше снимка. На заден план се виждаше небето, студено и синьо, а там, където хоризонтът се сливаше с фиорда, синият цвят ставаше по-топъл. След това различи сградата на операта някъде в центъра на снимката и разбра, че фотографът се е намирал някъде зад нея. Обърна се и се загледа към хотела до централната гара на Осло.

Снимката бе направена от покрива. В десния ъгъл имаше малка чакълеста тераса. Там двама облечени в черно мъже седяха на колене. Единият гледаше към операта през мерника на снайпер. Другият се взираше в телескоп. И двамата бяха с гръб към фотографа. Лек проблясък в снимката показваше, че е правена през прозорец. Отдолу пишеше само една дума. „Бум“.

[1] Някогашен пристанищен склад в Осло. В днешни дни е административна сграда — Б.пр. ↑

ГЛАВА 66

Листа, ноември 1943 година

Ударът му изкара въздуха. Колбайн залитна напред в мрака и падна по корем на земята пред колибата. Опита да се завърти и да извади пистолета от колана си. Но преди да успее да се обърне, едно тежко тяло се стовари върху него. Една ръка хвана косата му, издърпа главата му назад и я удари в замръзналата пръст на гората. Някакви колене затискаха гърба му. Кожата на лицето му се сцепи и по гърлото му потече топла кръв. Имаше горчив вкус на мърх. След това извиха ръцете му назад зад гърба, а после усети как студената стомана се впи в китките му. Силни ръце го изправиха. Той се клатушкаше, опитвайки се да фиксира с поглед фигурата, която мяркаше пред себе си, но светлината от фенерче го заслепи. Виждаше само трептящи сенки.

— Гледай ти — каза тънък глас.

Махнаха ослепителната светлина. След няколко силни примигвания той успя да различи мъжа. Беше нисък тип с наднормено тегло, носеше шапка на полицейски началник и имаше уплашен поглед. Взе пистолета му. Духаше рунтавия си мустак, докато се мъчеше да извади пълнителя.

— Претърсете го.

Някакъв полицейски служител започна да го претършува със силни удари по краката, а после и по горната част на тялото.

— Има ли и други? За кого работиш?

Полицейският началник го хвана за яката на якето и го разтърси, а след това продължи с южняшкия си диалект.

— Как се казваш? Какво правиш тук?

— Сам съм — отвърна Колбайн.

— Лъжеш.

Началникът се обърна към един от полицаите.

— Асбърнсон. Сложи двама да пазят. Ще претърсим гората на дневна светлина. Свенсен и Хауг, вие претърсете колибата. Вземете всичко, което може да представлява интерес в ареста. Като свършите, ще взривим тая лайняна съборетина. — След това погледът му се

върна отново на Колбайн. — Не искаме такава сган тук на Листа. Ще я разбием. — Изплю се на земята между тях. — Асбъорнсон! Разкарай го.

Двамата полицаи го отведоха. Началникът крачеше задъхано зад тях. Чу как се запали един мощен двигател, а силни фарове осветиха чакълестия път. Когато се приближиха до камиона, Колбайн видя още двама мъже в полицейски униформи. До тях седеше младо момиче на около петнайсет-шестнайсет години. Имаше бяла шапка, лунички и красиво тясно лице. Началникът хвана силно Колбайн за врата, удари го по гърба и го задържа на светлината.

— Този ли си видяла, Карен?

Момичето трепереше, но Колбайн нямаше представа дали е, защото го е видяла, или заради начина, по който се отнасяха с него. Тя затърка раменете си с малките си ръчички, облечени в светлосини плетени ръкавици на снежинки. Извърна глава, преди да отговори.

— Да. Той беше.

— Сигурна ли си?

— Да. Сигурна съм.

— Напълно, ама напълно ли си сигурна, момичето ми?

Колбайн потрепери. Този глас бе на някой друг. Глас, който му бе познат от по-рано. На фона на лъча светлина той първо видя чифт униформени панталони, преди фигурата да направи крачка напред. Хел Клепшлан държеше бастуна хоризонтално пред гърдите си.

— Да, татко. Напълно съм сигурна. Абсолютно сигурна.

Карен Клепшлан вдигна поглед към баща си и се усмихна.

ГЛАВА 67

Фредрик разбра, че нещо не е наред, в момента, в който Кари Лисе Ветре се обърна и се загледа право към снайперистите на покрива на хотела. След това чу тънкото пиукане в ухото си. Алармата. Вече не беше безучастен зрител. Крайно време беше. Ръцете му бяха вдървени, кръвта пулсираше между слепоочията му. Запотените найлонови стени трептяха леко. Главата му имаше нужда от кислород. Изправи се рязко и преобърна стола си, а след това видя как четиримата от Силите за специални операции вече вървят през отвора в загражденията. Последва ги. С ръка провери дали пистолетът му, марка „Heckler & Koch“, е на мястото си в кобура на ханша му.

Само в рамките на няколко секунди спокойната лятна идилия се превърна в хаос и изкривени от ужас лица. Жената, която се бе обърнала към Ветре, сега лежеше по корем с лице към мрамора и пицеше. На гърба ѝ седеше цивилно облеченият полицай от покрива. Закопча ръцете ѝ, докато полицайката държеше пистолета си към главата ѝ. С агресивен глас крещеше на хората около тях.

— Полиция. Отдръпнете се. Това е полицейска акция.

— Полиция! — крещяха и мъжете от Силите за специални операции. Множеството от хора гледаше невярващо четириглавото маскирано животно, което изскочи от операта с вдигнати автомати С8 и картечни пистолети МР5. Двама от тях изблъскаха Ветре от мраморния камък. След това застанаха над нея като жив щит. Другите двама се движеха в различни посоки по площада на операта с насочени автомати.

След първоначалното вцепенение от ужас хората побягнаха. Надалеч от полицаите и техните оръжия. Към мраморния мост и към покрива на операта. Хленчещи деца бяха извадени от количките. По площада останаха бутилки от вода, книги и раници. Фредрик улови с поглед една ябълка, беше зелена, някой тъкмо бе успял да отхапе от нея, а сега се търкаляше в противоположната посока на всички тичащи крака. Хаосът беше като бюфет за всеки нападател. Бомба в чанта.

Нож, забит в гърба, прикрит стрелец или проклет убиец в амок с картечен пистолет. Не осъзнаваха опасността.

— Мамка му — промърмори Фредрик. — Мамка му, мамка му. Мамка му!

Щеше да отнеме твърде много време, преди да успеят да обезопасят площада. Бяха твърде изложени на опасност. Изтича до полицаите, които стояха над Ветре.

— Вдигнете я на крака. Трябва да я махнем от тук.

Когато полицаите се бяха хвърлили върху Кари Лисе Ветре, я бяха блъснали твърде силно. Горната ѝ устна се бе сцепила и кръвта се стичаше по брадичката ѝ. Слънчевите очила ги нямаше, очите ѝ бяха уплашени и объркани. Тъмната ѝ коса бе разрошена и прашна. Той се затича към входа. Отваряйки вратата на аварийния изход, се озова лице в лице със Себастиан Кос. Очите му се въртяха, а погледът му пробягваше по черепа на Фредрик.

— Има ли изстрели? Има ли изстрели? — крещеше му инспекторът.

— Не знам — извика Фредрик и го избута настрана. — Тук вътре — изрева той и посочи отцепеното място край гардеробите.

Полицаите ескортираха Ветре покрай тях. След това той се обърна отново към Кос.

— Навън е като проклета циркова арена.

Кос го погледна въпросително.

— Защо, по дяволите, беше пусната алармата? Защо я е активирала?

— Не знам. Нали сам видя. Говори с някого и после...

— Разбери какво е станало! — изкрещя Кос.

Преди да успее да отговори, полицейският инспектор вече беше излязъл от фоайето и се беше насочил с бясна скорост към прииждащите хора към мраморния мост.

Кари Лисе Ветре седеше заедно с полицаите под ниския таван на гардероба на операта. Вече не изглеждаше уплашена за живота си. Само бе мръсна и мокра от пот. Лицето ѝ бе сиво-бяло. Държеше една марля на горната си устна. Двамата полицаи си бяха свалили каските,

предпазните очила и маските. Тук вътре светлината бе притъпена, а врявата отвън бе само далечен шум.

Фредрик застана пред нея.

— Ранена ли сте?

— Не. Аз... само се ударих, като паднах на земята.

Той заговори тихо, но настоятелно.

— Какво стана? Какво искаше тази жена? Защо активирахте алармата?

— Аз... имаше някакъв...

— Ето това — каза един полицаи и му подаде мобилния телефон.
— Беше оставен до нея, обърнат наопаки.

— Аз... — Жената политик се покашля силно, за да придобие контрол над гласа си. — Тя ми даде телефона. Жената. Каза, че съм го загубила. Трябва да видите съобщението.

Той се загледа в снимката.

— Ох, мамка му — каза той и се обърна към най-близко стоящия полицаи. Някакъв тип с продълговато лице и капчици пот по челото.

— Имаш ли контакт със стрелците? На покрива на хотела?

Докато говореше, държеше вдигнат мобилния телефон, за да може полицаят да го види. Без да трепне дори, той се опита да се обади на колегите си. След два бързи опита поклати глава.

— Снимката е изпратена от открит номер.

— Моля?

Полицаят посочи телефона и Фредрик разбра какво има предвид. Похитителят им бе изпратил телефонния си номер.

Фредрик остави телефона на пода и ги помоли да го пазят, а после изтича отново навън. Колегите му вече бяха успели да установят някакъв контрол. От другата страна на моста се бяха събрали зяпачи и всички биваха проверявани. В центъра на празния площад пред операта спря една полицейска кола. Някаква жена началник седеше на мястото до шофьора и раздаваше заповеди по радиостанцията. Нямаше и следа от Кос.

Спря пред автомобила, така че той се падаше между него и хотела. Обади се. Най-накрая Андреас вдигна.

— Какъв е този хаос. Нямаат си шибана представа от нищо. Какво се случва?

— Не знам — отвърна кратко Фредрик. — Само знам, че сте в опасност.

ГЛАВА 68

От коридора на хотела се чуваше само монотонното бръмчене на вентилацията. Андреас и Кафа седяха на аварийната стълба на последния етаж на хотела. Той ѝ хвърляше бързи погледи. Кафа се потеше, облегната на стената, и с насочен към пода пистолет. Изглеждаше голям в ръцете ѝ. Очите ѝ бяха нервни, едното червено, другото бяло. Погледите им се срещнаха и Кафа кимна бързо. След това той направи крачка встрани към коридора с вдигнат пистолет. Тя го последва. Нямаше никого. Видяха плакат на операта, закачен на стената, на около петнайсет метра пред себе си. В края на коридора имаше завой наляво. Тук бяха Лебедовият апартамент и изходът към терасата на покрива. Той се затича напред. Покрай прозореца с изглед към операта. Тича, докато не стигна до стената. Огледа късия коридор зад завоя. Чисто. Кафа стоеше плътно зад него. Спря пред прозореца. Точно тук явно бе седял фотографът.

В края на чакълестия покрив коленичеха двама полицаи. Единият държеше снайпер, другият телескоп. С дръжката на пистолета си тя започна да чука по прозореца.

Фредрик остана до полицейската кола в очакване на обаждането на Андреас.

— Да?

— Всичко е наред. Явно е имало проблеми с радиопредавателите. Стрелците не са имали връзка с останалите екипи в продължение на четвърт час. Сега изглежда всичко си е на мястото.

— А фотографът?

— Няма и следа от него. Претърсихме целия етаж. Нищо. Изчезнал е.

— Добре — отговори замислено Фредрик.

Мръзнеше, все едно имаше треска. Какво се случваше? Какво не разбираше?

Кари Лисе Ветре все още седеше на гардероба. Някой ѝ бе донесъл маса, кафе и вода. Горната ѝ устна се бе подула и бе придобила пламтящ цвят. Себастиан Кос седеше до нея на метален стол с тънки крака. Якето му висеше на облегалката, а по синята му копринена риза се бяха образували тъмни петна при подмишниците. Все още носеше бронираната жилетка.

— Жената, която ѝ е дала телефона, няма нищо общо. Вцепенена е от ужас. Настоява, че е намерила телефона наопаки. Вярвам ѝ — каза Кос.

— Едва ли е бил там дълго време — отвърна Фредрик и се обърна към жената политик. — Казвали ли сте на някого, който...

Ветре срещна погледа му с подпухнали очи. Поклати леко глава.

— Не.

— Абсолютно на никого?

Продължаваше да клати глава.

Кос отведе Фредрик далеч от масата. Самир Бикфая крачеше към тях. Подаде една прозрачна торбичка на Кос. Телефона.

— Нямаме никаква информация за номера, от който е изпратена снимката — каза той. — Става дума за някаква СИМ карта от чужбина. Активирана е преди три дни. Ще ни отнеме повече време да съберем данните от базовата станция. Тоест къде се е намирал подателят, когато е изпратена снимката.

— А самият телефон?

— Обявен е за откраднат преди половин година. Оригиналната СИМ карта, разбира се, е премахната. Картата в него също е на анонимен притежател.

— Е, какво ще правим? — попита Кос и погледна първо към Бикфая, а после към Фредрик. — Имаме телефонен номер, който може да ни свърже директно с похитителя.

Бикфая плесна самоуверено с ръце. Гледаше ту единия, ту другия.

— Елате с мен.

Поведе ги към тоалетните. В стилната дамска тоалетна Фредрик видя, че са сложили една голяма маса в центъра на пода. Беше затрупана от компютри, екрани и сървъри. Трима оператори разговаряха възбудено. Нито един от тях не вдигна поглед, когато влязоха. По пода имаше каски и бронирани жилетки.

— Готови сме да проследим разговора — каза глухо Бикфая. — Ако отговори, бързо ще го локализираме. Вече сме свързани с базовата станция в района.

Фредрик поклати глава. Това беше необмислено. Прииска му се Сюне да беше там.

— Нямаме никакво време. Мисля да се обадим — каза Кос.

Бикфая изглеждаше доволен.

Фредрик хвана Кос за ръката.

— Само че не иска ли той точно това от нас? Да не мислиш, че е изпратил номера си по погрешка?

Себастиан Кос рязко се отскубна от него. Поклати ядосано глава и вдигна треперещия си пръст.

— Няма как да сме сигурни в това! Възможно е да се е стресирал при вида на снайперистите. Престъпниците не обичат много да си имат вземане-даване с Делта^[1]. — Натика пръста си в лицето на Фредрик. — Ти изобщо не си годен да взимаш решения в ситуация като тази, по дяволите. Затваряй си устата! — След това смекчи тона. — Слушай. Правим го, за да спасим живота на похитените. Изпуснем ли го сега, край! Мамка му, става дума за твой приятел, нали?

Гневът започна да се надига у Фредрик. Очите му се присвиха.

— Защо ни е изпратил номера си? Защо ни е изпратил снимката? Похитителят диктува тази игра!

Кос не му обърна внимание.

— Действаме. Не знае, че можем да го проследим. Или поне, че можем да го направим толкова бързо. Не го очаква. — След това се обърна към Бикфая. — Ще се обадим.

Сивите къдрици на началника от ПСС се поклатиха, сякаш бяха наелектризирани. Бикфая вдигна един телефон. Черен кабел го свързваше с един от компютрите.

Фредрик поклати силно глава.

— Ами ако телефонът е...

Кос вдигна ръка точно пред лицето му. Взе телефона, набра и го сложи на ухото си.

— ... капан.

— Звъни — каза Кос.

Тръсъкът прозвуча като пукането на найлонова торбичка. Подът се разтресе, а мониторите примигнаха.

Фредрик Байер тичаше, а около него беше тихо.

Видя и другите да тичат. Силите за специални операции. Полицаяте във фоайето. Прозорците около главния вход бяха пръснати на парчета, а пукането на стъклцата под обувките му бе първият звук, който достигна до него. След това сякаш някой завъртя докрай копчето за силата на звука. Някой ридаеше. Вой на сирени. Началниците крещяха заповеди. Разпозна странния мирис на бадеми и моторно масло. Това бе мирисът на експлозив и той ставаше по-силен. Отвън се сипеха малки тлеещи парченца от лак и мраморен прах. Създаваха завеса между тях и слънцето.

Полицейската кола беше взривена. По-голямата част от страничните стени и покрива ги нямаше, но предницата и двете седалки седяха все още в рамката. Тогава я видяха. Полицаяката от колата. Лежеше до камъка, където бе седяла Кари Лисе Ветре. Двама полицаи с униформи на Силите за специални операции седяха наведени над нея. Гъста червена кръв се стичаше от ухото ѝ и тя стискаше силно ръката на единия полицаи. Бледата ѝ кожа блестеше. Фредрик продължи напред. Точно пред себе си видя някаква ръка. Тънка бяла гола ръка. А още по-близо до колата — долната част на тяло. Откъснато от пъпа. Краката бяха дебели, панталонът беше разкъсан и от него се подаваше мъжки член. Спря пред багажника на полицейската кола. Вътрешната част беше опръскана с кръв, навсякъде висяха парчета кожа, коса и човешка мазнина. Тук бяха останалите части от телата. Или по-голямата част от тях. Анете Ветре лесно можеше да бъде разпозната. Липсваше ѝ едната ръка, вътрешностите ѝ се бяха разпилели под памучната ѝ блуза, но главата ѝ бе почти непокътната. С Йорген положението беше много по-зле.

Чак вечерта откриха взривения му череп с червените къдрици, когато гмуркачите претърсиха пристанището.

[1] Друго наименование на норвежките Сили за специални операции — Б.пр. ↑

ЧАСТ III

ГЛАВА 69

Тя се приведе напред и се погледна в огледалото. Очната ѝ линия беше по-тънка от обикновено. Веждите ѝ — една идея по-светли. Устната ѝ все още подута.

Сълзите ѝ бяха изсъхнали, но следите, издълбани от тях на лицето ѝ, никога нямаше да се заличат. Нищо не можеше да се направи. Нямаше от какво да се срамува.

От деколтето на черната ѝ тясна вълнена рокля се показваше ключицата ѝ. Кръстът ѝ се спускаше от врата. Роклята ѝ стигаше до коленете, а обувките с цвят на лакрица седяха край вратата. Кари Лисе Ветре сложи на раменете си белия копринен шал, затегна сребърния си часовник на китката и напусна спалнята.

Докато слизаше по стълбите, чу тихи разговори и щом сви зад ъгъла, забеляза, че съпругът ѝ е сипал безалкохолно в чашите за шампанско. Дори сега сякаш имаше нещо комично в това, да видиш председателя на Десните, мъжа, който най-вероятно щеше да стане следващият премиер на страната, да сърба плодова напитка. Симон Рибс седеше изправен с вдървени крака и с една ръка на кръста. Както винаги, подходящо облечен. Щом я видя, бързо оправи вратовръзката си, за да може след това да сведе глава с уважителен жест. Дори лидерката на собствената ѝ партия, Вибекс Фисквик, бе успяла да се облече по-сдържано за повода.

— Скъпа Кари Лисе. Моите съболезнования — каза тя, остави чашата и хвана ръцете ѝ, клатейки многозначително глава. Ветре се помъчи да ѝ отвърне със сдържана усмивка. — С теб сме. Цялата партия.

Завладяна от чувствата си, Вибекс се издуха в една салфетка, а после внимателно премахна сълзите от миглите си.

— Благодаря, Вибекс — отвърна Кари Лисе.

Рибс хвана ръката ѝ и я прегърна за кратко.

— Имаш цялата ни съпричастност.

Ветре гледаше ту към него, ту към нея.

— Е, ще трябва да минем през това.

Докато Рибе я подпираше с ръка на кръста, а Вибекке стоеше една крачка зад тях, тя отвори вратите на терасата.

Бясното щракане на фотоапаратите започна веднага щом дръпнаха пердетата. Имаше поне петдесет журналисти в градината.

Къщата се намираше до обикновено безлюдния път, но сега в отбивката бяха паркирани микробусите и автовлаковете на телевизиите, а коли с камерна техника се бяха наредили на рампата. Съседите пък бяха дошли, за да наблюдават случващото се.

Фредрик чакаше заедно с Андреас. На поляната пред тях гъмжеше от журналисти. Ограничителна лента беше поставена пред склона, който водеше към къщата на семейство Ветре.

Андреас се наведе към него и прошепна.

— Получих отговор от Въроржените сили. За Дранге. Нямат пръстови отпечатыци. Обаче успях да издира някаква стара кръвна проба. Още от казармата. Имаме ДНК профил.

— Добре. Много добре.

До него имаше екип на TV2. Вниманието на Фредрик бе привлечено от млада репортерка от телевизионния екран. Бенедикте Щолц. Тя бе получила неблагоприятната задача да запълва с приказки времето преди началото на пресконференцията. Беше в края на двайсетте, а обиколката на талията ѝ му напомняше на умряла от глад змиорка. Всички журналисти и техници на телевизията носеха черна лента на ръката си в знак на почит към паметта на Йорген. Преди прякото включване Бенедикте беше вдигнала своята по-високо, така че нямаше как зрителите да не я забележат.

— Значи, случило се е в къщата зад мен. Полицията съобщава, че непознат мъж нахлул в къщата на вицепредседателката на Християнската народна партия Кари Лисе Ветре точно тук, в тази спокойна вилна зона на квартал Крингшьо в Осло, и заплашил народната представителка и нейния внук. Според полицията това бил поводът за последвалата полицейска акция, завършила трагично пред операта на Осло преди четири дни. Преди два дни полицията потвърди, че в една от техните коли е била поставена бомба и дъщерята на Кари Лисе Ветре, Анете Ветре, е била убита при експлозията заедно с опитния политически репортер Йорген Мустю.

Освен това служителка на полицията лежи в болница „Юлевол“ със сериозни, но не застрашаващи живота наранявания. Дватама убити били похитени няколко дни преди експлозията. TV2 има информация, че според полицията похитителят е същият мъж, заплашил Кари Лисе Ветре...

Щолц замълча за миг и наклони фотогеничното си лице настрани, а една руса къдрица се спусна по челото ѝ. Явно получи съобщение в слушалката. След това хвърли бърз поглед назад.

— Да... Изглежда, Кари Лисе Ветре и лидерите на Десните и на Християнската народна партия, Симон Риббе и Вибекке Фисквик, излизат от къщата. Бяхме уведомени, че тя ще коментира трагичните събития... — Отново погледна бързо назад. — ... Да... съобщиха ни, че пресконференцията започва всеки момент... Ще чуем какво имат да кажат.

Точно зад ограничителната лента пред спретнатата розова леха се набиваше на очи един цял букет от микрофони. Политическата съветница на Ветре, Тина Холтен, чакаше там. Бе подпряла патериците си на едно ябълково дръвче. До нея Себастиан Кос пристъпваше от крак на крак. Погледът му се стрелкаше неспокойно, издавайки неудобството му. Холтен изчака, докато тримата политици застанаха до тях, и направи крачка към купчината микрофони. Приветства всички с добре дошли и даде думата на Ветре.

Гласът ѝ бе глух. Решителен.

— Скъпи мои. Първо, искам да използвам повода да благодаря за цялото съчувствие, отправено към внука ми, мен и съпруга ми в тази непонятна трагедия. Получихме съобщения и съболезнования от близо и далече, от познати и непознати, от съпартийци и опозиция. Изпълнени с любов и загриженост. Това ни топли. Дава ни сили и енергия в тези тежки времена.

Докато говореше, Ветре сплете пръсти. Лицето ѝ беше сериозно, но спокойно. Изглеждаше сигурна.

Фредрик бе този, който ѝ събщи, че дъщеря ѝ е мъртва. Думите му бяха накарали един от най-изявените политици да припадне на мрамора в операта. След това се беше свила като ембрион и беше ридала дълго, държейки се за корема. Фредрик знаеше как се чувства тя. Бе го преживял.

— Както знаете, нашият внук Вилиам сега живее с нас. И също, както ви е известно, той е минал през много травмиращи преживявания. Затова и реших да се оттегля от тази предизборна кампания и да помоля партията за разрешение да отдам цялото си внимание на семейството си. — Хвърли бърз поглед към Вибекке Фисквик. — В Хьонефос има една брачна двойка, която чака да чуе новини за синовете си, Фритьоф и Пол Еспен Хени. Очакват новини за своя внук, Юханес. И не са само те. В мислите си с мъжа ми сме с всички онези хора, свързани със случая в Сулру, които все още тръпнат в незнание, без да имат представа къде се намират близките им. И, разбира се, с онези, загубили своите при нападението. — Прочисти гласа си. — Получихме много запитвания за разрешение да бъде снимана къщата ни и да дадем интервюта. Надявам се това да е задоволило вашите нужди, за да може да бъдем оставени на спокойствие в близко време. Няма да давам интервюта, преди да са минали изборите. Благодаря.

Множество ръце се изстреляха във въздуха. В момента, в който тя понечи да отстъпи встрани, един репортер се провикна:

— Какво мислите за действията на полицията по време на акцията на операта?

Тина Холтен искаше да направи място на Себастиан Кос пред микрофоните, но Ветре се обърна. За момент се загледа замислено в журналиста, а след това вдигна поглед.

— Не обвинявам полицията. Това е дело на луд и непредсказуем човек. — Продължи с по-нисък тон. — Никой, освен този мъж не е виновен за това, че моят внук и двете деца на Йорген Мустю ще трябва да израснат без майката и бащата, които толкова ги обичаха.

След това Кос зае мястото ѝ. Избърса длани в самото си, преди да направи въведението си, в което подчерта, че полицията е много благодарна за вниманието, което медиите отделят на случая.

Фредрик завъртя очи.

— Има много неща, които в интерес на следствието не мога да коментирам. Въпреки това искам да разсея някои спекулации.

Кос обходи с поглед събралото се множество. Изражението на лицето му бе в тон с надвисналите от небето облаци.

— На този етап не знаем в кой момент Анете Ветре и Йорген Мустю са били преместени в полицейската кола. Не знаем и как е било

възможно да се случи това. Но първоначалните резултати от аутопсиите показват, че и двамата са били силно упоени, когато е настъпила смъртта.

Кос наблегна на думата „силно“. Вдигна поглед от листа си с бележки и продължи.

— Това означава, че *не са* били в съзнание в часовете преди или по време на експлозията.

Нова кратка пауза.

— Мога също да потвърдя, че има връзка между отвлеченията и убийствата от имението Сулру в Маридален. Както знаете, Анете Ветре е била част от общността, която е живяла там. Продължава да е от голямо значение за нас да се свържем с членовете на общността. Затова настоятелно молим тези, които са се намирали в Сулру, възможно най-скоро да установят контакт с полицията. Това важи и за всички, които разполагат със сведения за тях.

Кос вдигна ръце към журналистите.

— Това е всичко. Благодаря.

ГЛАВА 70

Кафа ги чакаше в колата. Вече бе свалила очната си превръзка за постоянно. Махна им нетърпеливо с ръка да влязат в колата.

— Запознати ли сте със случая Пио? В Телемарк?

Фредрик я погледна въпросително.

— Да...? — отвърна той колебливо. — Всички го знаем. Педалите? Онзи местен политик, изчезнал през зимата?

Кафа притисна длани една в друга.

— Точно — започна тя. — През март двойката Пио Отаменди и Карл Йосефсен изчезва безследно след една вечер, прекарана в града. Били са заедно с други съпартийци от Десните в Поршгрюн и са празнували назначаването на Пио за местен лидер на партията.

— Да. Точно така беше — каза Фредрик.

Свидетели разказали, че двамата изчезнали в такси. Колата по-късно била намерена в гориста местност извън Шиен. Откраднат Мерцедес с фалшиви таксиметрови табели.

— От лабораторията се обадиха преди десет минути. Познайте чий е пръстът, който Анете Ветре е дала на Тина Холтен в колата? — Погледът ѝ се плъзна между двамата. — На Карл Йосефсен. Любовникът на Пио Отаменди. Има връзка между двата случая.

Час по-късно Фредрик седеше в един от ресторантите на терасите над базара на площад „Юнгсторге“. Срещу него седеше Бетина. Беше си съблякла бялата официална блуза и я бе оставила на масата. Отдолу носеше черен потник с огромен надпис „Роулинг Стоунс“. Потникът беше с широко деколте и бръчките по загорилата ѝ кожа между гърдите ѝ изглеждаха като надраскани с молив. Татуираният орел на ръката ѝ го гледаше лошо, а тя тъкмо бе отблъснала ръката на Фредрик под масата.

— Радвам се, че имаше време поне да хапнеш — каза лаконично тя.

Вече два пъти през тази седмица ѝ беше отказал да се видят. Тя смяташе, че той има нужда да поговори за загубата на добрия си приятел Йорген. Той не беше съгласен. Може би трябваше и днес да си намери някакво извинение. Не беше в настроение. Бетина, приятелката му или любовницата му, или каквато там трябваше да я нарича, искаше да знае какво мисли той. Ако не за Йорген, то поне за тях. Не можеше да ѝ даде отговор.

Скоро щеше да стане една година, откакто се бяха срещнали. И двамата искаха да си живеят отделно. Но с времето нещата придобиха по-различен облик. Отнякъде се появи четка за зъби. На рафта в банята — парфюм и бижута. Едно шкафче, изпразнено за чорапи, се беше напълнило с дамско бельо. Ключът, който ѝ бе дал уж временно, вече почти си бе намерил мястото на връзката с останалите ѝ ключове.

Харесваше му да я чука. Това беше положението в случая. Но не това искаше да чуе тя.

Мислеше, че е заслужила повече. Да, беше ясно като бял ден, че следващата стъпка чука на вратата. Нали така се развиват връзките? Или поне онези, които се основават на взаимно уважение. Тя беше твърде стара за глупости. Той нали уж го разбираше?

Бетина се наведе напред и затърси слънчевите си очила в чантата. Бельото ѝ се разкри. Прашки. Когато се надигна отново, го погледна право в очите.

— Искам да заживеем заедно.

ГЛАВА 71

Листа, ноември 1943 година

Той дойде денонощие и половина след като отведоха Колбайн в килията под боядисания в бяло апартамент на полицейския началник.

Колбайн се бе опънал на тясната пейка. Лунната светлина от напукания прозорец над него хвърляше ивици светлина на бетонния под. Чу как някой издърпа металното резе към стълбището на мазето. Глухо скърцане на кожени ботуши по стъпалата. Светлината угасна. Бяха няколко души и той чу как се спряха пред килията му. Колбайн гледаше вцепенен към влажната каменна стена.

— Така...

Беше пискливият глас на началника.

— Тук е.

Настана тишина.

Какъв беше смисълът да се преструва на заспал? Колбайн се изправи в седнало положение. Надигна глава и ги погледна.

Той стоеше до началника. Професорът. Беше обул ботуши за езда и носеше дълъг до коленете кожен фрак, който бе предпочитан от офицерите на СС. Елиас Бринк се усмихна. Черните му очи горяха. Колбайн усети как сърцето бясно бие в гърдите му и ухапа бузата си. Устата му се напълни със задушаваща и лепкава слюнка.

Професорът навлажни палеца си с език и прибра настрани един рус кичур от челото си. Голата крушка на тавана караше тънкия му прав нос да хвърля сянка върху тесните му устни.

— Носеше това в джоба си — каза нервно началникът. Южнякът също усещаше мрачното напрежение. В ръката си държеше сгъваемия гребен на Колбайн. Бринк разгледа инициалите за момент, разтвори го, сгъна го отново, а след това го прибра в страничния си джоб.

— Колбайн... — прошепна той със сух глас. Пое си дълбоко въздух няколко пъти, после извади кутия цигари от джоба на фрака си и я удари в дланта си. Когато си изпуши цигарата, я стъпка на пода, облиза левия си палец и отново пригладя кичура от челото си настрани.

— Ще дойде с мен.

Елиас Бринк паркира пред главния вход на работническия лагер. На фона на бледата лунна светлина Колбайн вдигна поглед към гората, където бе лежал, наблюдавал, документирал и мръзнал. Сега щеше със собствените си очи да види какво се случваше от вътрешната страна на бодливата тел. Може би последното, което щеше да види.

Над жълтата като горчица сграда в центъра на лагера се издигаше наблюдателният пост. Прожекторите встрани от картеницата леко осветяваха бялата дървена къща на Бринк и чакълестия път, който водеше към нея. Къщата се намираше на един малък хълм зад работническия лагер. Пред нея имаше градина с потъмняла трева. От прозореца на спалнята на втория етаж професорът вероятно имаше гледка към цялото си миниатюрно кралство. Щом излязоха от колата, двама войници им отвориха портата. Бяха млади. На около дваисет години.

— Това е мой гост, доктор Монсен. Ще отседне в работната барака. В стаята до лабораторията. Погрижете се да я подгответе — каза Бринк на немски.

— Да, доктор комендант — отвърна единият и поздрави бързо с ръка на каската.

Бринк погледна часовника на ръката си. Обикновен немски войнишки модел.

— Два без десет. Последвайте ме, доктор Монсен.

Учителят на Колбайн се движеше леко по чакъла. С увиснали рамене. При всяка крачка едвам повдигаше краката си от земята. Като дебнеща котка. От двете им страни се издигаше ограда от телена мрежа със завита бодлива тел на върха. Зад оградата бяха бараките на пленниците. Притихнали в мрака.

Елиас го отведе в малка стаичка без прозорци. Осветяваше се само от една-единствена слаба крушка. Стените бяха голи, с изключение на едно огледало над бяла мивка. Седнаха край една потрошена маса в центъра на стаята.

— Не ми изглеждаш много добре, Колбайн.

Колбайн зяпаше ръцете си. Кожата му бе посивяла през тази есен. Беше покрита с драскотини и малки възпаления. Не се бе сещал

досега, но всъщност от Шотландия насам не се бе поглеждал в огледало. От цяла вечност. Докосна с ръка бузата си. В началото се бръснеше в колибата. След това станаха няколко пъти в седмицата. А сега... не се сещаше да е ползвал бръсначка през последните няколко седмици.

— Какво правиш тук?

Елиас поглади с ръка добре поддържаната си коса. Ъгълчетата на устните му се опънаха и показаха най-долната част на предните му зъби. Опит за вежливост.

— Ти наруши уговорката — отвърна тихо Колбайн. Сведе поглед. — Не помниш ли? Проектът на Виенското братство трябваше да бъде замразен, докато ние всички не се срещнем отново. Ти наруши договорката. Ти и Елса. — Колбайн не вдигаше поглед, докато говореше. Масата трепереше леко. Елиас барабанеше с пръсти.

След това, все още с някаква топлина в гласа, той внезапно попита:

— Откъде знаеш?

Колбайн се поколеба. Щеше му се да каже истината. За тайните съобщения и за Джон. Така че Елиас да разбере, че е разобличен. Да разбере, че когато в близко време войната бъде загубена, той самият ще бъде погубен. Но не можеше да го стори. Това щеше да изложи на опасност полковник Хашле и операцията в Гърция, от която той бе част.

— Толкова много хора умират в този лагер. Това не е останало незабелязано. Щом се появило твоето име, се свързаха с мен. Британците поискаха моята преценка. А моята преценка е, че си нарушил договорката.

Продължаваше да седи така, че погледът на Елиас бе забит в темето му. Поседяха мълчаливо известно време и накрая Елиас заключи:

— И ето те тук.

Най-сетне Колбайн вдигна глава. Изразът на лицето на Елиас бе по-тежък, отколкото, когато седнаха. Погледите им се срещнаха.

— Броих телата. Видях на какво подлагаш тези хора. Документирал съм злините ти, Елиас.

Дишането му се ускори. Бе подготвен за някаква реакция. Но каква? Дали Елиас щеше да му се нахвърли и да го убие още сега?

Вратата се отвори. Влезе дребна жена, вероятно в края на трийсетте. Беше облечена в затворнически дрехи. Елиас започна бързо и ритмично да удря с пръст по масата. Контролирано и нетърпеливо. Тя наведе глава, безмълвно се приближи към масата и остави две малки чашки. След това забързано отстъпи назад и се върна с една кръгла кана за чай. Личеше си, че някога е била красива. Сега по лицето ѝ имаше фини бръчки, косата ѝ вече бе побеляла край слепоочията, а изражението ѝ бе сковано като на кукла. Сложи каната между чашите, наведе силно глава и затвори вратата. Елиас отпусна пръста си. След това наля в чашите. Първо в своята, после в тази на Колбайн. Вдигна чашата и я помириса.

— Проклетата война — прошепна Елиас. — Във Виена дори изпаренията от чая имаха вкус. Помниш ли? — Загледа се право в него. — Уханието на праскова. Ароматите, които можеха да изпълнят цяла една стая, цяла една аудитория със спокойствие. С размишления. Знаеше ли, че Адолф Хитлер всеки ден се разхожда до чайната „Мусланеркопф“ в баварските Алпи, когато ходи в Бергхоф? Само за да се наслади на чаша чай? — Поклати глава. — Едно мога да ти кажа със сигурност. На Фюрера не му сервират тази зеленикава течност тук.

Елиас прецеди чая между зъбите си и го изплю. След това свали ботушите си за езда.

— Говориш ми за злини — изсумтя той. — Това е толкова лишено от всякаква визия средновековно мислене, Колбайн. Остави свещениците и политиците да говорят така. — Изправи се на крака. — Сам видя. В лабораторията? Славянската раса. Силна и работлива, но, ох, толкова тъпа. Като нерешителна мравка. Или евреина? Паразитът, който иска да се доближи до нашите творения. Залива с киселина нашата култура. Негроидите? Толкова нецивилизовани, че са оставили европейците в продължение на векове да се възползват от земята и народа им, без да могат да се противопоставят? — Изправи се. Застана пред огледалото и погали бузите си с тънките си пръсти.

— А в центъра на цялата тази разклатена наследственост е северната раса. Германите. Арийците. Ние. Цивилизованите. Умните. Интелигентните и мислещите. За да оцелее човечеството, трябва да оцелее арийската раса! — Обърна се и изкрещя. — Плъхове и въшки! Размножават се с безсрамна скорост. По-бързо от антилопите. От тигрите и совите. Накрая ще останат само те. Това е проста

математика. — Направи пауза и заглади кичура настрани, а после обобщи студено и формално. — Нещата не опират до никаква идеология. А до хигиена.

Елиас седна тежко обратно на стола. Облегна се назад и скръсти ръце. Колбайн забеляза ненавистта в погледа му.

— Така че не ми идвай тук да ми говориш за злини. В лабораторията не се извършват злини. Тук има само факти. Факти, наблюдения, хипотези и прозрения. — След това направо изплю следващите си думи: — Уговорка? Това не беше моята уговорка. Но беше моето изследване. Моите резултати и успехи. А *ти* си никой.

Елиас Бринк направи дълга пауза. На лицето му се изписа гримаса и той задиша тежко. Сетне отново се изправи, охкайки. Обърна гръб на Колбайн и отиде до стената. Погали с пръст гредите. Изведнъж гласът му придоби откровен тон.

— Националсоциалистите искат да дадат ново начало, Колбайн. На един нов свят. Нова цивилизация. Британците какво искат? Нищо! Искат да запазят света, какъвто е. Висшата класа евреи да си останат с наследените привилегии, докато светът гние. Отвори си очите. И ще видиш всичко това, Колбайн.

Елиас се обърна. Облегна се на стената и продължи.

— Какво е била Германия преди 1928-а? И каква беше страната десет години по-късно, когато напуснахме Виена? Промяна, Колбайн. Вяра и воля. Сила и твърдост за осъществяване на идеите.

Професорът го погледна и сбърчи чело. След това направи помирителна крачка напред. Вдигна ръце като освободител.

— Отговори ми честно. Има ли значение дали тези мъже ще умрат тук или на бойното поле? Това не са цивилни. Не са жени и деца. Това са войници. Мъже, нарамили оръжията, за да пожертват живота си. Но вместо да го дадат за вредния за човечеството болшеvizъм, имат възможност да умрат в името на човечеството. Тяхната жертва е основата по пътя към новото начало. Към един по-добър свят, където да властват онези, на които им е отредено да властват, и да служат онези, на които им е отредено да служат. — Усмихна се меко. — Ще възстановим реда на природата. Има ли нещо по-красиво, за което да си заслужава да умреш? — Бринк поклати глава. — И това ти наричаш злина?

Отведоха Колбайн в малка стаичка без прозорци. На тясното стоманено легло имаше работно облекло и раиран костюм. Тогава го видя, застанал на рамката на вратата. Хел Клепшлан. Той му остави една табла с храна на пода. Някаква водниста супа и малко хляб. Колбайн се опита да срещне погледа му, но войникът от Хирдата направи уверено две крачки назад, затвори вратата и превъртя ключа.

ГЛАВА 72

Главният редактор на новините по TV2 Карл Сули гледаше глупаво през прозореца на вратата.

Тюрид Мустю първо премести въртящия се стол така, че да блокира коридора, и чак след това отвори вратата. Децата бяха на училище, но просто нямаше да понесе да го пусне вътре в апартамента.

— Беше достойно погребение — каза намусено той. След това й подаде кашона. — Това са нещата му.

Тя не отвърна. Вместо това зарови из кашона. Напипа с пръсти студената стомана на дъното. Куфарчето, което Йорген я бе помолил да вземе, ако *нещо* се случи. Погледна го.

— Благодаря, Карл. Благодаря за всичко. И за красивата ти реч на погребението. Знам, че ти и Йорген невинаги сте били... — Поколеба се.

— Първи приятели — довърши Сули вместо нея. Отново се бе появил овчият му поглед. — Но много го уважавах като журналист — излъга той.

— Ще се чуем — каза Тюрид.

Седна на стола, сложи куфарчето в скута си и се придвижи до малкия кабинет на Йорген. Не бе успяла да подреди и затова тук си беше разхвърляно, както винаги. Чаши от кафе, чинийки, списания и изрезки от вестници със статии за случая в Сулру бяха разпилени по малкото бюро. Йорген си бе подчертавал и ограждал с кръгчета нещата, които бе сметнал за важни. Тя отвори чекмеджето на бюрото и откри ключа, където очакваше. Отвори куфарчето.

Беше голямо, колкото да побере папката, която се намиреше най-отгоре. Разлисти я. Случаят в Хиркерьод. Манипулираните избори. Болните петролни работници. Измамите с раковоболни. Целият му труд. Случаите, с които проби в кариерата си. Тук бе събрал имената на своите тайни източници. Тук бе лекарят, който му беше предоставил фалшифицираната информация за болните. Адвокатите, които му бяха дали юридически документи. Политическият съветник, който бе

изобличил лидера на местната партия в данъчна измама. Тук бяха всички те. Всички, които рискуваха от добри или лоши подбуди работата и позициите си, връзките си с приятели и семейства. Папката не беше дебела и не пишеше нищо за Сулру. Разочарована, тя я затвори. Довечера щеше да я хвърли в камината.

На дъното на куфарчето имаше някакъв телефон. Включи го. Нямаше парола. Йорген никога не би положил успешно тест за таен агент, помисли си тя. Телефонът бе използван само през лятото. И то само за един номер. За последно в деня, в който Йорген бе изчезнал. Имаше есемес. Прочете го: „Свободен съм за среща. И аз исках да обсъдя нещо с теб.“

Тя затвори очи. Държеше телефона с две ръце и го стискаше. Силно. Сетне отвори очи, провери дали се обажда от скрит номер и натисна зелената слушалка.

Свободен сигнал. Веднъж. Два пъти. На третия някой вдигна.

— Симон Рибс. Слушам Ви.

ГЛАВА 73

Хотелът все още хвърляше дълга сянка, когато Фредрик дръпна пердетата. Сутрешното слънце грееше ниско над гористата местност, простираща се от Телемарк до Вестфол. Главата му пулсираше от болка. Почти не бе спал.

Погледна през прозореца към отблъскващия център на Поршгрюн, състоящ се от тухли и бетон. Точно в този град за последно бяха видели двойката хомосексуални. Освен това според проучванията на Кафа за маршрута на влаковете имаха основателни причини да вярват, че Анете Ветре бе пътувала с влака от Вестфол до Осло, преди да бъде отвлечена. Поршгрюн се намираше по маршрута на същия този влак.

На паркинга пред местния магазин, шест етажа по-надолу, седеше колата на Себастиан Кос, приличаща на черна пантера. А вдигнеше ли поглед, виждаше последната част от реката на Телемарк, преди да се влее във фиорда Фриер. Хората от Поршгрюн я наричаха река Поршгрюн, а тези от Шиен — река Шиен.

Фредрик така и не можеше да разбере защо двата слели се града не се бяха обединили в един. И двата имаха по един безличен футболен отбор, по няколко хиляди жители и дълбоко се ненавиждаха. В Шиен бе роден Видкюн Квислинг^[1], а пък Поршгрюн бе най-известен с производството на тоалетни чинии. Това се бе опитал да обясни Фредрик на Кафа по време на двучасовия път с кола на юг от Осло. Но си помисли, че нея това слабо я вълнува. Тъкмо бяха хванали отбивката и Тюринд се обади. Залязващото слънце хвърляше червени и оранжеви лъчи над полетата.

Симон Риббе беше тайният източник на Йорген. Лидерът на Десните, Симон Риббе, беше информаторът на TV2. Толкова много пъти си го беше повтарял през последните дванайсет часа, че вече се замайваше. Дали Йорген бе убит, защото е можел да разкрие Риббе? Защо Симон Риббе имаше подробна информация за настоящото разследване? Кой го информираше? Дали Риббе бе просто информиран

или бе замесен? Мамка му, този мъж бе на път да стане следващият премиер на страната.

Фредрик обърна гръб на Поршгрюн и затвори очи.

Косата на Видар Сага беше оредяла, а коремът му се бе закръглил. Това забеляза Фредрик, когато час по-късно стисна силно ръката на бившия си колега от университета. Седяха пред хотела.

— Мътните го взели, Байер. Много време мина — каза главният комисар на полицейския участък на Телемарк.

На носа му с формата на картоф имаше чифт големи кръгли очила. Фредрик поклати глава и се усмихна.

— О, да. Поне двайсет години. Половин живот.

— Амин — отвърна другият и нагласи полицейската си шапка. Униформата открай време бе любимото облекло на Сага. Фредрик представи Кафа. Видар Сага се загледа първо в тесните ѝ джинси, после в широкото ѝ деколте и чак тогава срещна погледа ѝ.

— Значи така изглеждат в момента агентите от централата. Добре е да знае човек — каза той с тон, който не стана много ясен на Фредрик. Дали имаше предвид пола, начина ѝ на обличане или цвета на кожата?

— А, както виждам, така изглеждат застаряващите полицаи в провинцията — светкавично отговори Кафа.

Погледът ѝ пробяга по бледия му врат, който изглеждаше като коледна наденица между тялото и главата му, и надолу по корема му, изскачащ над униформените му панталони.

Сага я погледна подозрително за момент, а после подаде ръката си с големината на ръкавица за хокей на лед.

— Хе-хе — усмихна се сухо той.

Само на няколко метра от хотела бе мястото, където пет месеца по-рано за последно бяха видени двойката Карл Йосефсен и Пио Отаменди.

— Изчезнали са точно след като заведението е затворило. Таксито ги е чакало там... — каза Сага и махна с ръка към мястото точно пред вратата. — Това се вижда от записа на охранителната камера до банката точно от другата страна на улицата. — Посочи им с пръст. — Разстоянието, за съжаление, е твърде голямо, за да могат да

се различат никакви детайли. Освен че шофьорът най-вероятно е бил сам.

В полицейската кола Фредрик седеше до шофьора, а Кафа отзад. След като прекосиха реката и се отправиха на запад покрай старите порцеланови сгради на Поршгрюн, Сага им обясни как следствието е в застой.

— И от криминалната полиция бяха тук — каза той с тон, оправдаващ местните полицаи. Поклати глава и бузите му се разтресоха. — Търсихме врагове. Бивши гаджета. Оказа се, че на доста семейства не им е приятно... около тях да има хомосексуални. Но сякаш не това е проблемът.

— Какво знаете за изчезналите? — попита Кафа.

— Хм. Карл Йосефсен е от Мошьо, от самите, на трийсет и пет. По образование е пекар и работел в пекарна в Шиен. Няма родители, но има една сестра и един брат, които живеят на север. Пио Отаменди... той е на четиридесет и три, баск от Билбао, Испания... и доста изявен политик, поне на местно ниво. Харесван е. Освен с политика, се занимавал с внос на вино. И двамата нямат досиета. Нямат дори глоба за неправилно паркиране.

— И отдавна ли са заедно?

— Поне от десет години. В началото са били малко на приливи и отливи. Дошли са от Осло преди седем-осем години.

— Това, че са били хомосексуални... — започна Фредрик. — Възможно ли е да е провокирало някого? Някого извън семейството?

Полицаят възрази ядосано.

— Не мисля. Изобщо не ми се вярва. Нищо не сочи към подобно нещо. Светът върви напред. Същото важи за нашия град.

Продължиха пътя в мълчание. Криволичещи тесни улички ги отведоха навътре в полето на запад от Поршгрюн. След три-четири километра се отклониха от главния път и поеха по неравен чакълест път през иглолистната гора. Започнаха да се изкачват по един склон. Накрая Сага спря на едно поле пред някакъв полусрутен ламаринен гараж.

— Тук — каза Сага. — Тук открихме колата. Някакво старо возило. Не е като тия луксозни чудесии, с които шефът ви фучи наоколо.

Мерцедесът бил претърсен от криминалната полиция. Същото важало и за мястото, където бил намерен. Колата била открадната и предположили, че шофьорът е използвал ръкавици. Защото били намерени отпечатъци само на двамата издирвани. На пода на колата имало счупена ампула. Видар Сага извади снимка от една пластмасова папка. На нея имаше една синя стъклена капсула с дебелина на детски пръст.

— Ампулата съдържала остатъци от някакво упоително вещество. Сребърното фолио отгоре най-вероятно е било пробито с игла от спринцовка. От лабораторията казаха, че субстанцията не се продава. Някой я е произвеждал за лично ползване.

По чакъла и в ъглите на сребристия на цвят гараж растяха плевели. Сага отиде до вратата и се наведе, колкото да стигне големия висящ катинар на земята. Фредрик се зачуди дали той ще успее сам да се надигне. Гаражът беше абсолютно празен.

— Чие е това място? — попита Кафа и влезе вътре.

— Общинско е. В миналото тук са складирали инструменти, чакъл и други подобни неща. Колата съвсем случайно е била намерена. Искали са да съборят гаража.

Подът бе от бетон, а слънчевите лъчи, които минаваха през пукнатините на ламарината, очертаваха малки ивици. Миришеше на старо масло и мокра пръст.

— Няма следи, така ли? Никакви?

Кафа погледна скептично към Сага. Той бавно поклати глава.

— Почти никакви. Намерихме следи от ботуши в кишата отвън и взехме някакви отпечатъци. Не можем да разберем какви ботуши са били. Във всеки случай са мъжки и според криминалните полицаи лицето е било между седемдесет и пет и деветдесет и пет килограма. Но... не забравяйте, че това се е случило в края на зимата. Имаше сняг, киша и като цяло кофти условия. Съвсем възможно е тези следи да са на някой от изчезналите.

Видар Сага сложи ръце на кръста и погледна Кафа. Тя отвърна на погледа му. Фредрик излезе на слънце.

— Нищо повече?

— Не.

— Как са изглеждали двамата изчезнали?

Сага си издуха носа.

— Как са били сложени? Така ли? Бих предположил, че са били със съвсем нормално телосложение. Обикновени зрели мъже. Нито дебели, нито слаби.

— Кое то означава, че следва да предположим, че при всички положения Пио Отаменди и Карл Йосефсен не са били тук — заключи Кафа.

— Как така?

— Да. Защото, ако човекът, който ги е отвлякъл, ги е носил, е щял да тежи много повече от деветдесет килограма. Не е ли така?

— А защо изобщо да ги е носил?

— Защото в колата има счупена ампула с упойващо вещество.

Дълго време Видар Сага не каза нищо повече.

[1] Основател на крайнодясната партия „Национално единение“ и лидер на нацисткото правителство на Норвегия по време на окупацията от Германия през Втората световна война. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 74

Той вървеше по меката горска пръст. Около него широколистни дървета, смърчове и борове водеха ожесточена борба за надмощие по ниските хълмове. Това беше често предпочитан маршрут за разходки. Рискуваше да се натъкне на някого. Затова се движеше предпазливо, докато не стигна сянката на зъбера. В нея мъжът се сливаше с околността. До мястото, където наклонът се изравняваше, стигаше труднопроходим каменен сипей. Там долу бе входът на бункера.

Той се замисли за Афганистан. За всички денонощия, които беше прекарал по ровове, пещери и стръмни склонове. Той, Кита и автоматът. Със задачата да спре колата в колоната. Мъжът с побеляла брада. Агентът на НАТО, който се укриваше сред селяните, отглеждащи кози. Момичето с колана-бомба.

Тук беше сам, а Кита беше просто лице на екрана. Не мислеше, че ще работят отново заедно. Акцията срещу губернатора в Кандахар беше краят.

Нямаше представа как е бил свързан с убийството на губернатора. Имаше нещо обаче, за което се проклинаше. Бяха оставили жив стария имам в минарето. Това беше грешно решение. Грешно решение на Кита. Сега в Организацията вреше и кипеше. Това беше опасно за дребни риби, изпълнители като него. Знаеше, че е добър, но не беше незаменим.

След като опъна камуфлажната мрежа, отвори черната раница. Постели една непромокаема кърпа на земята и постави автомата М4А1 и пълнителите пред себе си. Коженият кобур със специално проектирания чешки пистолет CZ 75 до експлозивите. След това провери дали черният войнишки панталон е достатъчно опънат над ботушите. Надяна бойната жилетка и закачи на колана си кобура и торбичката за вода. Накрая разхлаби маската. Тя се запоти между отвора към небцето и силикона, докато той се мъчеше да я свали. Боеше се да не остави следи.

Огромният мъж седна по турски и взе компютъра в скута си. Акцията щеше да започне със сигнал от Кита.

Наскоро той се бе оказал преследваният. Цялата операция беше в опасност. Той беше в опасност. Бяха го принудили да действа. Така у него се бе зародила идеята. Не само трябваше да отклони вниманието на полицията от себе си. С хитрост можеше да използва помощта им да открие целта си. И така, когато Анете Ветре си включи телефона от влака към Осло и стана откриваема за всеки, който знаеше как да търси, планът му вече бе скроен. Затова и нямаше значение, че тихичко, молейки се, и с поглед, отправен към Господ, тя се противопоставяше на болката и унижението, които той ѝ нанасяше. Нямаше значение, че си ухапа устната толкова силно, че кръвта ѝ потече и устата ѝ се поду, само и само да не издаде скривалището на сектата.

Изтри една блестяща на слънцето капка от врата си.

Какво бе почувствал, когато бе побягнал от централната гара на Осло и телефонът в джоба му бе завибрирал? При глухия тътен от експлозията зад него? Триумф.

Не някой друг, а полицията го бе довела до Поршгрюн. След всичките им несполуки новият им шеф, Кос, нямаше как да изпусне следствието от поглед. И така, когато той се качи в луксозния си мерцедес и отпраши на юг, просто трябваше да го последва.

От паркинга пред хотела видя как дебелакът, куцийт и пакистанката потеглиха нанякъде. Последва ги в гората. И щом видя ръждясалата табела край гористия път, всичко си дойде на мястото. „Планински бункер Кверндамен“. Остави невежите полицаи да си продължат по пътя и отби. Разбира се, че беше бункер. Доста такива са били продадени през последните години в тази страна. Ненужни остатъци от Студената война. Тихи каменни зали. Винаги с еднаква светлина и еднаква температура. Забравени и далеч от погледите. Зад стени, дебели десетки метри. Идеалното скривалище за всички, които имаха какво да крият.

Като пасторите от общността „Светлината Божия“.

От величествената сграда на кметството на Поршгрюн има красива гледка към реката. От приемната на общината обаче, забита в една тухлена постройка на един хвърлей по-надолу по улица „Стургатан“, гледката стига едва до фасадата от другата страна на

улицата. За Фредрик и Кафа това нямаше никакво значение. Той разглеждаше картите от отдела за сгради и имоти. Тя пък говореше по телефона с Андреас.

Къде можеше да се укриват членовете на сектата?

Двамата полицаи бяха приети от кльощава общинска инженерка. Поклати глава, когато ѝ обясниха случая. Сега седеше зад един компютър и гледеше сърдито Фредрик. Така, както бе заровил ръце в кафяво-сивата си коса, както бе сложил кадифеното си яке на облегалката на стола и бе качил дългите си крака на бюрото, изобщо не изглеждаше да има намерение да си ходи. Според табелата на вратата приемната беше затворила преди няколко часа.

— Тези карти ги има и онлайн — бе опитала тя, ала Фредрик не бе склонил. Искаше да добие представа за цялата местност. А това той постигаше най-добре с хартия в ръце.

Кафа приключи разговора си с Андреас, наведе се към него и прошепна:

— Мисля, че го открихме!

Той я погледна неразбиращо.

Андреас проверил всички трансакции, които пастор Плантенстед направил от банковата сметка на общността от банкови филиали извън Осло. През лятото преди седем години пасторът изтеглил триста хиляди крони от банка в Тьонсберг. Няколко часа по-късно изтеглил същата сума в Поршгрюн.

— Аха?

— Потърсихме закупуване на имоти на стойност шестстотин хиляди крони в този район — продължи тя. — Нищо не открихме.

Невинната усмивка на Кафа показваше, че има още.

— След това обаче Андреас разшири търсенето. И разбрахме, че Плантенстед е изтеглил още двеста хиляди. Седмица и половина порано от Осло. — Остави очилата си за четене на масата между тях. — Виж това.

Показа му списък отпреди седем години с прехвърлените имоти в Поршгрюн. Кафа посочи един удебелен текст. „Продавачът в лицето на Кралство Норвегия прехвърля притежанието на планински бункер «Кверндамен» на купувача «Сулуривест» за сумата от седемстотин хиляди крони.“

— Сулуривест — каза развълнувано Кафа. — Сулур. Сулру?

— По дяволите.

Фредрик стана и се приближи към общинската инженерка. Тя го погледна и се усмихна фалшиво, сякаш изобщо не бе забелязала вълнението на Кафа.

— Трябват ми скици — каза Фредрик. — На планинския бункер „Кверндамен“. Освен това ще искам да ми издадете копие от договора за покупко-продажба.

Взе четеца за електронни книги от ръцете му. Загледа се. Ъгълчетата на носа ѝ се заизвиваха като бекон в горещ тиган.

— Ще намеря скиците. Колкото до договора... може да отнеме време... Общината не е част от сделката, както виждате — каза тя и посочи екрана с пръст.

Фредрик ѝ се усмихна снизходително.

Половин час по-късно тя се върна от архива. Хвърли един договор за продажба на масата пред тях. Документът бе подписан от Пер Улсен.

Слънцето се беше скрило зад хълма. В късния следобед металната брава на масивната стоманена врата издаде силен скърцащ звук. Завъртя се на една трета надолу до перпендикулярно положение. Щом спря, се чу мрачен металически тътен. Вратата бе отключена.

Беше чакал. Двойните светложълти врати бяха ръждясали и боята по тях се ронеше, но бяха построени така, че да издържат и на атомна война. Не беше възможно да се отворят безшумно. Нямаше и нужда. Защото бе изминал цял месец, откакто сектата се укриваше. А цял месец в изолация несъмнено влияеше на способността им да преценят ситуацията. Той го знаеше. В края на гората пред входа откри изпочупени клони, стъпкани фасове и пресни следи в мократа земя. Там вътре имаше някой, който явно често се измъкваше навън, за да си поеме глътка чист въздух и да се порадва на слънцето. Беше само въпрос на време.

Входът на бункера напомняше отвор на тунел, където скалите на планината лежаха върху бетонно помещение със сводест таван. То предпазваше от срутени камъни и с годините се бе превърнало във влажна стая с обрасъл мъх. Първата му мисъл бе, че входът е под видеонаблюдение, но после осъзна, че не е така. Или поне не от

външната страна. Защото една модерна охранителна камера би привлякла внимание. А това, с което се занимаваше сектата там вътре, беше дълбока тайна. Така той се промъкна до стоманената врата в планинската стена. Тук той седеше с едното коляно на земята и с отпуснат лакът на другото, държейки пистолета без капка усилие в ръцете.

Мъжът, който излезе, бе много по-невнимателен, отколкото бе очаквал обезобразеният. Не се огледа нито наляво, нито надясно, и остави вратата зад себе си отворена, докато крачеше жадно към светлината. С цигара в уста започна да рови в джобовете на якето си. Звукът от изстрелите беше притъпен. Той знаеше, че няма да се чуе. Простреля мъжа веднъж в тила и още веднъж в плешката.

Когато го уцели и вторият куршум, мъжът се свлече рязко на колене, сетне падна напред и се чу лек плясък, щом се удари в обраслата с мъх каменна земя.

Убиецът се обърна, направи три крачки встрани и видя коридора, който водеше навътре в планината. Беше празен. Вътре имаше единствено слаб хладен полъх от застоял въздух.

Коридорът беше достатъчно широк, че да може спокойно да мине кола, а бетонните стени се издигаха на четири метра, преди да се слеят с взривения планински таван. От него висяха алуминиеви лампи на пет метра разстояние една от друга. Той изброи пет. В края на коридора видя още една двойна стоманена врата, същата като тази на входа. Мъжът в черно върна пистолета обратно в кобура. Хвана здраво мъртвеца за яката, направи една стъпка и прехвърли трупа на раменете си. След това вдигна автомата и се промъкна вътре.

Хвърли тялото в засенчения ъгъл до вратата. То издаде тъп звук, когато се удари в бетонния под. С ръката, на която носеше ръкавица, хвана челюстта на мъртвия и обърна лицето му към себе си. Млад мъж. По-млад от него. Може би в началото на трийсетте, с брада и големи сини очи. Загледани в него и същевременно празни като на някой спящ кон. Начупената му коса беше пропита от кръв от дупката в челото му с големината на орех, а по гъстите му вежди се стичаше светла пихтия от мозък. Между устните му все още имаше остатъци от разкъсаната цигара. Позна лицето му от инструктажа преди мисията. Фритьоф Хени. Част от ядрото на сектата. Кита не беше ли казал, че се наричаха „Групата в мазето“? Избърса кръвта, полепнала по пръстите

му, в пуловера си и затвори стоманените врати зад себе си. След това пусна предпазителя на автомата и забърза надолу по коридора.

Клекна пред втората стоманена врата и се заслуша. Беше притворена. Нищо. Избути тежката конструкция и я отвори. Коридорът пред него бе още по-дълъг от последния. По пода на този обаче имаше тъкани килими, а стените бяха украсени с пощенски картички от Гренландия. Температурата беше с няколко градуса по-висока.

Шмугна се вътре и затвори вратата зад себе си. Това бе вътрешната част на убежището. Тук живееха хората.

Имаше по една врата на всяка стена и една по-широка в края на коридора. Започна с тази отдясно. Спалните на бункера. И трите бяха празни. Вратата в края на коридора беше заключена.

Оставаше само една възможност. Една въртяща се врата без брава на лявата стена.

Отново клекна и се заслуша. Стори му се, че чува лекото бучене на гласове. Бавно свали раницата с експлозивите. Внимателно избути вратата навътре. Тя лесно се плъзна по пантите. Стаята, в която надникна, беше голяма, продълговата и слабо осветена. На пода имаше избелял балатум, а край пластмасовата маса бяха поставени тъмни пластмасови столове с лъщящи алуминиеви крака. Някой извика:

— Фритьоф?

Гласът на мъжа беше слаб и въпросителен. Инстинктите на мъжа в черно се задействаха. Двуметровата фигура се изправи, вдигна автомата и изрита вратата. През мерника видя, че стаята беше около седем-осем метра широка и около трийсет метра дълга. Маса и столове покриваха две трети от столовата. В другия край завесите към кухнята бяха дръпнати. Точно пред масата за хранене седяха двама мъже, а една лампа, висяща от тавана, беше единственият източник на светлина в стаята. Вдясно от тях имаше врата. Доколкото виждаше, това бе единственият път за бягство на мъжете. Откри огън.

Въпреки заглушителя изстрелите прокънтяха от бетонните стени. Първият дъжд от куршуми уцели мъжа, който седеше с гръб към него. Видя как половината му глава се пръсва и се разхвърча кръв. Тялото се катурна напред и събори масата. Мъжът от другата страна се хвърли назад и изчезна зад съборената маса.

Спря. Погледна през мерника. Огледа се и целенасочено тръгна към центъра на стаята. Лазерната точка пробягваше пред него.

Видимостта му бе намалена от масите и столовете, ала това нямаше никакво значение. Сега всичко бе само въпрос на време. Защото имаше само два изхода. Вратата на стената и вратата зад него. Забави ход. Стегна мускулите на гърба, ръцете и врата си.

Знаеше достатъчно за човешкото същество. Плячката щеше да побегне. Само трябваше да има свободна видимост към пътя за бягство. Накрая ужасът щеше да надделее и криещият се мъж да приключи жалката си молитва, която вероятно отправяше в момента. Преследваният щеше да се хвърли напред, хленчейки, с подмокренени гащи. Нямаше обаче да стигне и до половината на пътя до вратата и изстрелите щяха да разкъсат сърцето и дробовете му на парчета. И щеше да умре с ужасени очи, блестящи от лампата на тавана.

Мъжът в черно издърпа един стол от някаква маса и започна да се наслаждава на спектакъла, който бе спретнал. Сега видя и тялото, което бе надупчил. На не повече от шест-седем метра от него.

Не боли да те прострелят. Поне не веднага. Отначало усещането е като зашеметяващ ритник с ботуши за слалом. Като удар с бухалка. Като нещо толкова силно, че тялото бива изстреляно напред, а болката не се усеща, само се вижда. Подобно на бяла заря наред червена мъгла. Сигналите от разкъсаната част на тялото са толкова ужасяващо неразбираеми, толкова неприемливи за мозъка, че той изключва. Инстинктите се пробуждат. Тогава идва болката.

Гласъкът от изстрела бе толкова силен, че тялото му се блъсна в стената. Автоматът М4 се изплъзна от ръцете му, а той се свлече на колене и стисна юмруци, за да се задържи изправен. В този момент, когато усети вкуса на кръв в устата си, осъзна, че е прострелян в дясното рамо.

Ръката му поддаде, той падна напред и главата му се удари в пода, покрит с балатум. Ударът не бе достатъчно силен и вместо да изпадне в несвяст, съзнанието му се проясни. Беше прострелян. Той беше прострелян. Отзад. Не разбираше. Беше проверил дали зад него е чисто. Претърколи се и видя мъжа, когото само преди миг бе на път да убие.

Сьорен Плантенстед се бе изправил иззад прекатурената маса. Погледът му бе скован и Плантенстед го гледаше с очи, изпълнени със страх.

— Сьорен? Пол!

Откъсна очи от Плантенстед и завъртя глава. Ето там. До вратата, която самият той бе използвал, сега седеше мъжът, който го бе прострелял. В ръцете си държеше полуавтоматичен „Глок“. Беше *той*. Нямаше как да го сбърка, въпреки че гладко избръснатото лице от снимките на Кита сега беше обрасло с брада. Русата му разрошена коса беше немита. Беше блед и не сваляше очи от него. Бьоре Дранге извика.

— Съорен! Пол!

Съорен Плантенстед се подпря на съборената маса, докато гърдите му издаваха дълбоки клокочещи звуци. След това се сви и повърна. Оранжево-бяла пенлива течност.

Дранге беше направил няколко крачки навътре в стаята. Сега спря. Изчака, докато Плантенстед успя да се изправи, да избърше очите и устата си. Убиецът видя как двамата пастори се гледат един друг. Плантенстед беше изплашен. Другият беше леденостуден. Леденостуден и решителен.

— Излизай — изсъска Дранге на Плантенстед и махна с пистолета към вратата. След това затаи дъх. С ръкава на моряшкия си син пуловер избърса потта от челото си. Присви очи. Направи крачка към убиеца.

— Сега ще умреш. Проклет дявол.

Дълбоките металически тътени изненадаха и двамата. Пасторът извърна глава по посока на звука и мъжът в черно разбра, че това ще е единственият му шанс. Хвърли се напред и с помощта на главата и здравото си рамо си проправи път под масите. Столовете се разхвърчаха около него и той чу острите изстрели. Не го уцелиха. Продължи да пълзи. Спря, послуша се и продължи. След това спря. Обзе го някакво чувство. Чувство, което бе изпитвал винаги, когато се бе изправял очи в очи със смъртта и всеки път ѝ се бе изплъзвал. Разбра, че е сам. Разбра, че мъжът, който го е прострелял, е избягал. Изправи се.

От коридора идваше стържещ звук. Миришеше на изгорена боя и разтопен метал. Някой се опитваше да разреже стоманената врата с мощен флекс.

Обърна се и се затича. Закачи автомата за жилетката си и избяга по същия път като мъжете, които беше дошъл да убие.

ГЛАВА 75

— Още двама — простена Фредрик. — Що за дявол вилнее тук? — Погледна към Кафа, която се беше навела над убития мъж в столовата. Пред него до една от пластмасовите маси седеше Себастиан Кос. Лицето му беше изкривено и бледо. Прокара ръце през косата си и се загледа уморено във Фредрик.

Кос мълчаливо поклати глава. Кафа бе тази, която първа наруши тишината.

— Това са братята — промълви тя. — Мъжът на изхода е Фритьоф Хени. Този тук... — каза тя и посочи тялото до кухненския плот — ... като имаме предвид факта, че е обезобразен, е малко по-трудно да се каже. Но мисля, че е Пол Еспен Хени. — Прочисти гърлото си. — Родителите им живеят в Хьонефос.

— Трябва да изпратим някого — каза безжизнено Кос. Погледна към Фредрик и вдигна рамене. — Нали?

— Той има син — каза Фредрик. — Пол Еспен Хени има малък син. Дезертъорите разказваха за него. Казва се Юханес.

Изведнъж чуха скърцането на въртящата се врата зад тях. Трима тежковъоръжени полицаи влязоха в столовата. Черните им каски с големите извити шлемове висяха от коланите им. Началникът им явно не беше сигурен към кого да се обърне. Фредрик им махна.

— Нищо не открихме — докладва кратко полицаят. — Разположили сме патрули отвън. Но засега нищо.

Силите за специални операции бяха дошли с хеликоптер от Осло по същото време, в което полицията от Телемарк беше разрязвала външната врата. Фредрик ги беше следвал плътно, докато претърсваха стая след стая, след като бяха обезвредили експлозивите в коридора. С4. Същият вид беше използван и на операта.

Планинският бункер се състоеше от три спални с баня и тоалетна, столова и един голям склад зад най-вътрешната широка врата.

— Има нещо, което бих искал да видите — каза началникът на отряда.

Кафа и Фредрик го последваха. Край стоманената врата, която разделяше коридора, стаите и външната част, полицаят спря.

— Вижте това — каза той и клекна.

На няколко сантиметра от бетонния под се подаваше една изхабена метална лайстна. В нея имаше бял силиконов кабел, съвсем малко по-дебел от косъм.

— Това е алармена система. Кабелът е закрепен към тази стоманена врата. — Той посочи миниатюрна макара на вратата на няколко сантиметра над пода. Другият край изчезваше някъде зад стената. — Кабелът се къса, ако стоманената врата се отвори на повече от около петнайсет сантиметра. — Униформеният се обърна към Фредрик и се почеса по дългата си един милиметър коса. — Това, което обаче не разбирам, е къде се е активирала алармата. Претърсихме целия бункер два пъти. Не откриваме нито звукови, нито светлинни сигнали. Не разбирам къде, по дяволите.

— Тогава ще направим още една обиколка — каза Фредрик.

Започнаха от спалните. Три стаи в редица с по две легла във всяка. Фредрик погледна Кафа. Това бяха твърде малко легла, за да поберат всички издирвани членове на общността. Полицаят им помаха да влязат в средната стая. Там между леглата им посочи една ниска врата като на гардероб. Било аварийен изход. Водел към коридор, който ги отвеждал някъде навън в планината точно от другата страна на главния вход, обясни им той. Стените и таванът на тесния коридор си бяха оставени така след взривяването на скалите. Беше мокро и температурата не бе по-висока от седем-осем градуса. От тавана висяха слаби крушки. Стъпките им издаваха мокро ехо. След около десет метра стигнаха до стоманена врата в страничната стена.

— Води към главния склад. Самият коридор продължава още близо петдесет метра. Там свършва с една масивна врата, през която се излиза навън. Беше отворена — каза той.

— Пътят за бягство — бавно каза Кафа.

Влязоха в празния склад. Таванът беше на поне петнайсет метра нагоре. Както и в останалата част на бункера, температурата тук беше много по-приятна. Въздухът беше сух. Вратата на аварийния изход се затръшна зад тях.

— Това направи ли ви впечатление? — попита Кафа.

Двамата я гледаха неразбиращо.

— Тук има високо налягане. Затова и вратата се затръшва толкова силно. Не ви ли изпукаха ушите? — И двамата кимнаха колебливо. — Високото налягане пречи на замърсения въздух отвън да нахлуе в съоръжението. Доста е подходящо например при радиоактивно замърсяване след взрив на атомна бомба. Много убежища са построени така. Но поддръжката на подобно високо налягане е скъпа. Обикновено технологията се задейства при действителна опасност от замърсяване... — Поколеба се. — Имаше подобна технология в Сулру — добави тя.

Себастиан Кос все още седеше край същата маса, когато се върнаха. С мрачен жест ги повика да се приближат.

— Седнете — каза той.

Прозвуча като нещо средно между заповед и молба. Фредрик демонстративно му обърна гръб и наля две чаши кафе от големия термос. След това избута едната чаша на масата. Кафа благодари кратко. Кос го гледаше с опънати мускули на челюстта. Разказаха му за аварийния изход.

— Значи предполагаме, че тук са живели най-много шест души — обобщи Кос. — Двама са убити. Това означава, че между двама и четирима души са избягали.

— Има достатъчно причини да вярваме, че Анете Ветре е била тук заедно с Вилиам. Братята са били в групата в мазето. Вътрешният кръг. Точно като Анете — отбеляза Кафа.

Кос я погледна. Не непременно враждебно, но с празни и уморени очи.

— Изглежда вероятно.

— Съорен Плантенстед е използвал телефона си край E18 след убийствата. Заедно с братята и Анете Ветре със сина ѝ Вилиам изяснихме петима души. Дали последният е бил Бьоре Дранге? Дали избягалите оттук са именно двамата пастори? — каза Кафа.

Кос не отговори. Вместо това продължи с тих глас:

— Това ме навежда на следващия ми въпрос. Какво, по дяволите, се е случило тук? — Толкова силно удряше с пръст по масата, че Фредрик се притесни да не го счупи.

— Има две възможни обяснения — каза Фредрик. — Или е имало някаква кавга между членовете. Или някой външен е извършил убийствата.

— Не — каза убедено Кафа. — Има само едно възможно обяснение.

Кос я погледна изненадано. Фредрик знаеше, че той не бе свикнал да вижда полицаи, които противоречат на своите висшестоящи. На Кос това никак не му се нравеше. Фредрик обаче имаше подозрението, че ако става дума за него, Кос е склонен да направи изключение, при това голямо.

— Фритьоф Хени първи е бил убит. Застрелян извън бункера в гърба и в тила. Има следи от кръв отвън. Нали така?

— Да... — промърмори Кос.

— Най-вероятно е бил изненадан. Нападателят е скрил тялото вътре, но не е имал време да заличи следите от кръв. — Кафа отмести поглед от Кос и се обърна към Фредрик. — Това означава, че някой го е причаквал отвън. Някой, който не е можел да влезе. Някой, който не е бил добре дошъл. Външен нападател.

Тъй като никой от тях не продума, тя продължи.

— Когато нападателят е отворил втората врата, е задействал алармата. Без самият той да го знае. Продължил е до тук, до столовата, където е застрелял Пол Еспен Хени в тила и в гърба. Всички огнестрелни рани са по горната част на тялото. Затова предполагам, че Хени е бил седнал, когато са го застреляли. Значи и той е бил изненадан.

Фредрик видя как Кос повдига вежди. Очевидно беше впечатлен.

— Добре, и?

— Към това трябва да добавим и тези следи от кръв тук. — Посочи стената. — Трети човек е бил застрелян тук. Мисля, че е бил нападателят. — Фредрик не можа да се сдържи да не се усмихне.

— Пол Еспен Хени е бил застрелян с автомат — каза тя. — Вижте раните му. И пръските от кръв.

Тя се завъртя около екипа от полицаи, които изследваха местопрестъплението, застанали на колене около убийтия. Двамата висшестоящи се изправиха. Имаше кръв по цялата маса за хранене и по един голям вентилатор по-навътре в кухнята. След това тя се приближи към стената.

— Тук пък има няколко по-малки локви кръв по пода и дребни пръски по стената. — Тя посочи една дупка в стената на около половин

метър вдясно от кървавата следа. — А това е куршумът. Девет милиметров. Ръчно оръжие.

Кафа се върна обратно при тях.

— Фритьоф Хени е бил застрелян отвън с пистолет. Логично е, защото извършителят се е криел. Можел е да нападне, когато сметне, че е точното време и точното разстояние. Не мисля, че ще сбъркам, ако кажа, че е използвал заглушител. Тъй като, ако е бил разкрит, е нямало да си прави труда след това да крие тялото. — Кафа изпи набързо една глътка от кафето и продължи. — Тук вътре обаче нападателят не е знаел какво да очаква. Затова е използвал автомат. Изневиделица се е появил и е застрелял Пол Еспен Хени, а след това самият той е бил изненадан и прострелян тук край стената. Това е дало възможност на пасторите да избягат. Убиецът ги е последвал по единствения път към бягството, без да се натъкнат на нас.

Кос и Фредрик се спогледаха и Кос се покашля колебливо.

— Ще видим какво ще покажат анализите. — След това тежко стана и ги остави.

Фредрик ѝ се ухили.

— Ако си права, сме застанали пред пробив — каза тихо той. — Ако си права и кръвта по стената е на убиеца, имаме реален шанс да го идентифицираме.

ГЛАВА 76

Фредрик трепна и се събуди. Почти не бе спал. Само беше дремал, докато мислите му обработваха какво беше видял в бункера. Или по-точно какво не беше видял.

Не можеше да спре да мисли за причината, поради която изобщо бяха дошли тук. Заради двамата хомосексуални мъже. Къде бяха те? Или поне телата им? Дали нямаше още някакво скривалище?

Нещо обаче човъркаше подсъзнанието му. Измъчваше го през цялото време и сега той осъзна какво беше. Експлозивите. С4 бяха военни взривни вещества и човек лесно можеше да си ги набави. Тъй като същите С4 експлозиви бяха използвани и край операта, Фредрик предположи, че нападателят ги е носил със себе си през цялото време. Но за какво му бяха сега? Целта няма как да е била да взриви вратите на бомбеното убежище. Щяло е да се вдигне твърде много шум. Пасторите са щели да избягат или да организират някаква съпротива. Не беше възможно и да е смятал да взриви целия бункер на парчета. Количеството експлозиви беше твърде малко. Значи имаше нещо друго. Нещо друго там наскривано, което е трябвало да бъде взривено и премахнато от картата. Да стане неоткриваемо.

Момент. Да бъде премахнато от картата? Седна в леглото си. Все още беше нощ. Часовникът показваше четири без десет. Бяха пропуснали нещо. Сега разбра. Осъзнаването съвсем го разбуди. Стана и се загледа към спящия град. Беше толкова сигурен, че е прав, че дори си остави време да включи електрическата кана.

Отиде до банята, за да се освежи. После уви кърпа около кръста си и седна на бюрото. Чак тогава разгъна отново скиците на бункера. Мамка му, беше толкова очевидно. Нужно му беше само да хвърли един поглед, за да е сигурен. През целия проклет ден беше стояло точно пред очите му, без той да го види.

Кафа звучеше сънена и объркана, когато му вдигна.

— Главният склад, Кафа. Твърде малък е — каза той.

Не я остави да схване, а направо продължи.

— В момента гледам скиците. Според картата трябва да е много по-голям. Там някъде има скрита стая. В бункера. Трябва да има вход през главния склад. Има още една лаборатория.

Кафа затаи дъх.

— Да... ами, да. Добре — промърмори тя и се прокашля. — Защо си мислиш, че е лаборатория?

— Заради високото налягане. В бункера има високо налягане, не за да се предотврати замърсяване на въздуха отвън. А за да се предотврати замърсяване отвътре. От лабораторията. За да могат да са сигурни, че въздушният поток ще излиза навън.

— Добре, и? — повтори тя. — Какво означава това?

— Не знам. Но нека се видим след десет минути в лобито, за да разберем. Обади се на момчетата от Силите за специални операции, аз ще предупредя Кос.

Отне им един час да открият тайната врата. Добре беше скрита.

Фредрик бе сгрешил за едно нещо. Вратата не се намираше в главния склад. Стената, построена там, беше стабилна и масивна. Тъкмо бяха започнали да обсъждат дали да не разбият бетона, когато Кафа извика от кухнята.

Фредрик, Себастиан Кос и четирима от отряда Делта внимателно минаха покрай техническите екипи, които все още работеха в столовата. Тялото на Пол Еспен Хени лежеше на една носилка и беше покрито с чаршаф. Мозъкът му все още беше разпилян по пода.

Кухнята беше продължение на столовата и се състоеше от рафтове, пейки, миялни, два големи котлона, фризери и хладилници. Всичко беше от блестящ индустриален алуминий. По рафтовете имаше стотици чаши за кафе, стъклени чаши и малки чинийки, покрити с дебел слой прах.

Кафа им посочи нещо, което приличаше на отвор към вентилационна шахта и се намираше на стената на около два метра и половина над един от хладилниците. След това им показва още нещо с крак. Тънки извити ивици по балатума издаваха, че хладилникът е бил местен.

Фредрик донесе един стол. Хвана с ръка решетката на шахтата.

— Течението е навън от кухнята — каза той.

Кафа погледна към другите и започна да им обяснява какво да направят.

Не беше правен опит да се прикрие модерната, лакирана в бяло, врата на стената зад хладилника. Беше заключена, но след четири минути работа с горелката чуха тихото издрънчаване на стоманения цилиндър, който падна на земята.

Отрядът Делта си сложиха противогази и се приготвиха. По един от всяка страна на вратата и двама, готови да нахълтат вътре.

Фредрик и Кафа затегнаха кобурите, а Кос си нахлузи бронираната жилетка. Късокосият началник на отряда ги погледна. Чакаше знак от Кос. Когато го получи, изрита вратата и се втурна навътре в мрака.

— Полиция — крещеше той.

Полицайте по двата фланга успяха да направят едва две крачки през прага и бяха изхвърлени назад от силната експлозия. Стовариха се по гръб като упоени октоподи.

Ослепителната светлина, придружена от оглушителния гръм, накара всички да се хвърлят на земята. Фредрик веднага усети как му избива пот. Тъпанчетата му горяха от болка, а кръвта бушуваше бясно между слепоочията му. Започна да се бори да си поеме дъх. Мъчеше се с всички сили да задържи въздуха в дробовите си. Усещаше, че надигащото се гадене може да означава заплаха за живота му, ако допусне да премине през диафрагмата му. Ръцете и краката му трепереха, беше обзет от студ. Това беше страхът. Виждаше размазано. Тъмните стени от двете му страни се приближаваха. Виждаше все по-слабо. Нямаше да му мине. Осъзна го. Кос го гледаше през облака от прах. Фредрик се наведе напред и заби ръце в земята. Така застана. На колене. Стори му се, че чува крясък. Не идваше от него. Съсредоточи се в дишане. На пресекулки. И дишаше. И дишаше.

Фредрик Байер получи първия си грамофон на тринайсет години. Понякога поставяше пръст в центъра на хартиения кръг на грамофонната плоча, така че тя спираше да се върти и музиката замлъкваше. След това я пускаше отново. Винаги се изумяваше от този момент. От тези части от секундата, преди скоростта на въртене да стане отново нормална. Сякаш времето беше спряло и му трябваше този момент, за да тръгне отново.

Така се почувства и сега, щом отвори очи. Дробовете му се изпълниха с прах и кислород, а сетне той надигна глава.

Цялата стена пред него беше изкривена и напукана. Рамката на вратата явно бе взривена, защото металната врата беше полуотворена и издаваше скърцащи звуци всеки път, щом вакуумната помпа се опитваше да я затвори. Двамата полицаи, които бяха изхвърлени назад от експлозията, отново бяха на крака, наведени над своя колега, който лежеше на пода пред него. Това беше полицаят, който се беше втурнал вътре с лидера на отряда.

Кафа и Кос ги нямаше. Един от техниците изтича покрай него. Белият му защитен костюм бе опръскан с кръв на гърдите и той си беше свалил качулката, която сега приличаше на зелено-бяла гърбица. В ръцете си техникът държеше дефибрилатор. Избута металната врата настрани и изчезна в мрака.

Фредрик изведнъж се осъзна.

Пистолетът още си беше в кобура на бедрото му. Дрехите му бяха мокри и студени от пот. Но сърцебиенето му бе изчезнало. Изпита екстремно усещане за присъствие. Сетивата му улавяха всичко около него, а мозъкът му го записваше. Фредрик отново избута очилата си на носа и се раздвижи.

Докато вървеше напред, срещна погледа на лежащия полицай. Изглеждаше толкова объркан и гневен. Колегите му превързваха глезена му и той държеше марля на бузата си.

— Дръж това!

Викът на Кафа бе решителен. Фредрик бе застанал на вратата. На пода в тъмния тесен коридор, който минаваше успоредно на кухненската стена, Себастиан Кос и техникът бяха застанали на колене.

Между тях лежеше лидерът на Силите за специални операции. Кафа връчи едно силно фенерче на Фредрик. Притича покрай него и той трябваше да се подпре на рамката на вратата.

— Ще взема лампа. Линейката трябва да е на път.

Кос и техникът бяха разкъсали дрехите по тялото на ранения полицай и докато Кос му правеше учестен и груб сърдечен масаж, другият се опитваше да намести електродите на косматите му гърди. Кожата му беше бледа и лъщяща. Очите му се затвориха. Когато Кафа се върна с една мощна халогенна лампа, електродите вече си бяха на

мястото. На светлината Фредрик видя, че левият крак на полицая беше взривен от коляното надолу. Една кърпа бе увита около отрязания му крак. Десният си беше на мястото, но горната част на подбедрицата му беше изкривена под някакъв неестествен ъгъл.

— Имало кабел. Като този в коридора — каза Кафа. Бяха застанали от двете страни на десния му крак и разкъсваха панталона му.

— Ниско на стената е бил поставен взривен заряд. Според мен е било мина.

Кафа го погледна. По лицето ѝ се стичаха малки капчици кръв. Големите ѝ тъмни очи бяха ясни и будни. Работеше бързо и целеустремено с ръце. Подбедрицата на полицая беше счупена и бялата кост се подаваше от отворената рана.

— Добре ли си? — попита тя с понижен глас.

Фредрик кимна.

— За момент останах без дъх — отвърна той. — Явно съм се нагълтал с прах.

Докато изнасяха ранения през тесния коридор, пристигнаха санитарите от линейката.

— Ще отида с тях в болницата. Вие оставате тук. Полицията от Шиен е на път, екипът на сапъорите е предупреден. Никой да не продължава навътре, без да го е обсъдил с мен. Повече никакви солови акции от вас двамата. Това не е лично отмъщение! Ясно ли е?

Прашната коса на Себастиан Кос стърчеше над главата му. С ръкави, навити до лактите, и бели изпръскани с кръв ръкавици приличаше на някой борсов агент, попаднал в окоп. Изглежда ги строго, после им обърна гръб и изчезна.

Тесният коридор зад кухненската стена беше седем-осем метра дълъг и по-малко от метър широк. В противоположния край на коридора имаше метална врата като тази, която се бе взривила на парчета.

Кафа седеше с ръце на кръста и гледаше към тавана високо над тях. Още носеше бронираната жилетка над спортното си яке, а пистолетът си седеше на хълбока над джинсите ѝ. На врата си имаше същата бяла маска с въздушен филтър като Фредрик.

На светлината от фенерчето лесно можеха да видят къде е бил поставен зарядът. Около метър навътре в коридора бетонът беше напукан и опушен от сажди. Зарядът бе оставил вдлъбнатина на мястото на взрива.

Откъде, дявол да го вземе, се беше снабдила общността „Светлината Божия“ с нещо такова? Фредрик прокара ръце през косата си. Беше сплъстена от пот и прах.

Кафа използва пинсета, за да извади остатъците от мината. Събра ги в прозрачно пликче. Взривеният крак на полицая беше отнесен в линейката, но тук още имаше остатъци от дрехи и парчета кожа около локвата кръв.

— Няма ли да оставиш тази работа на техническия екип?

— Трябва ми нещо, с което да се занимавам — промърмори тя.

Искаше да ѝ отговори, но в този момент тя вдигна рязко глава като сърна, която е усетила смяната в посоката на вятъра. С ръка му даде знак да мълчи. Нямаше нужда. И той го бе чул. Едно слабо звънтящо прищракване. Той се промъкна до затворената врата в края на коридора. Ето го отново. По-силно.

— Идва отвътре — каза Фредрик. — Има нещо... което удря по вратата?

Кафа не отговори. Щракането беше в неравномерен такт и с различна сила.

— Влизаме — каза Фредрик.

— Но... Кос беше ясен, че...

— Ти наскоро се върна на работа, след като беше на косъм да ти пръснат мозъка. Мой приятел е убит. Един от колегите ни беше взривен на парчета. Пет пари не давам какво казва Себастиан Кос. Случаят се превърна в личен и това е положението. И двамата много добре знаем, че някой човек издава този шум. Влизаме.

Кафа го гледаше, изпълнена със съмнение, но той мина покрай нея, за да хвърли поглед в кухнята. Местните полицаи щяха скоро да пристигнат. Тогава щяха да поемат командването и Фредрик знаеше какво ще направят. Нищо. Нищо без подкрепление. Обърна се, извади пистолета от кобура и спусна маската над устата и носа си.

Кафа вече беше готова.

ГЛАВА 77

Листа, ноември 1943 година

В стаята без прозорци Колбайн бе загубил представа за времето. Един час му изглеждаше като минути. Минутите пък бяха безкрайни.

От седем нощи беше заключен в стаята. Всяка сутрин Хел Клепшлан го будеше, мрачен и сериозен, с поднос със закуска в ръце. Сух хляб и херинга. Никога не разменяха и дума.

След закуска идваше Елиас. Колбайн трябваше да оправя стаята, в която бяха пили чай. Останалата част от времето прекарваха в лабораторията.

Затворниците изглеждаха просто като сиви сенки през немитите прозорци. Правоъгълната стая беше с размери осем на двайсет метра. Колбайн я бе измерил с крачки. До вратата бяха струпани документи и справочници. В центъра на масата за аутопсии имаше вдлъбнатина, за да изтичат в нея телесните течности. В края ѝ беше работното място на професора. Под масата беше поставен сейф, а по рафтовете край стената бяха изложени човешки кокали. Пръсти, подбедрици, черепи и ключици. Някои от тях бяха маркирани с цифри и текст. „00100434 Централна Европа, април 1942 г.“, „0020043 Съветски съюз, Източен Урал, май 1942 г.“. На един обезцветен кокал пишеше „Hg“. Химическият символ за живак.

Всеки предиобед Клепшлан идваше с поднос с обяд и вестници, които Елиас отнасяше със себе си в къщата. Професорът запълваше времето си с четене, писане на бележки и прегледи на работата си. Седеше на мястото си часове наред, хапваше по малко от сандвичите и зяпаше навън със замислен поглед.

През един от първите дни махна на Колбайн да се приближи. Навлажни палец и заглади кичура си.

— Поддържаш ли връзка с някого от другите?

— Не — излъга Колбайн.

— А аз да — каза Елиас, без да го питат. — С Елса.

Колбайн усети как го гледа професорът. Търсейки някакъв израз на гняв, омраза или отчаяние. И с право търсеше. Дали Елса беше

имала връзка с него, докато още беше негова? Дали Елса му беше изневерявала? Тези въпроси толкова дълго се бяха въртели в главата му. Но си беше обещал нещо. Нямаше да достави удоволствието на Елиас Бринк да разбере каква болка му е причинил. Затова срещна погледа му с празни очи.

— Останалите... се разпръснаха. Джон е отишъл в Шотландия. Улф се е върнал в Швеция. Томас е бил призван на фронта. Евреинът се крие заедно с плъховете. А конската физиономия... Тя просто изчезна — каза Елиас.

След този разговор Колбайн и Елиас почти не разговаряха. Не защото Колбайн не искаше. Имаше нужда да разбере. Да разбере защо професорът е убедил Елса да отнеме дъщеря му. Да разбере защо погледът му се е спрял на Елса, когато можеше да има която си поиска. Искаше да разбере дали злото вече се е било вселило в Елиас, когато той го беше взел под крилото си във Виена. Дали Елиас бе избрал пътя си или той него? Толкова много въпроси. Просто не знаеше откъде да започне. Не му хрумваха правилните думи. А професорът си мълчеше.

В лабораторията беше свободен. Елиас само равнодушно махаше с ръка, когато той с въпросителен поглед взимаше тефтерите, разглеждаше шишетата с химикалите и отваряше шкафчетата с архиви. Всичко беше тук. Целият архив на Виенското братство, цялата им кореспонденция и записките по работата им. Професорът не му казваше защо го държи. Затова Колбайн четеше. Изследването на професора тук всъщност бяха елементарни експерименти. Елиас беше разделил затворниците на групи в зависимост от тяхната расова принадлежност. В една от бараките държеше съветски войници от Източна Азия. В друга живееха гарнизон латвийци, в трета — военни заложенници от украинските равнини. В продължение на месец даваха на затворниците екстремни дози витамин А. В първата група резултатът бе съществено увреждане на далака и черния дроб. В група две, по-малки вътрешни щети, но значителни физически белези като косопад и оцветяване на кожата. Най-много смъртни случаи имаше в група три. Два месеца по-късно започваха да добавят живак във водата им. Депресии, халюцинации, кървави храчки и схващания на мускулите вероятно бяха превърнали живота в лагера в ад. Продължаваха в същия дух. Витамин D. Желязо. Цинк. Различни

видове дрожди. Лекарството за лечение на сифилис, салварзан, и инсулин.

Нямаше никаква методика, никакво последователно изпробване. Все едно тестваха химикали, лекарства и хранителни соли върху плъхове. Ако някой отпаднеше, го заместваха. Тук нямаше лечебница. Само обсерватория. Логично. Ако искаш да видиш ефекта от свръхдозирането, не целиш след това да лекуваш симптомите. Колбайн беше изненадан. Това беше толкова различно от онази систематичност, която беше проповядвал Елиас в лабораторията във Виена. Дори в края. Методите, които ги бяха отвели толкова далеч. Въпреки това прочетеното го погълна. Никога не беше виждал по-широко документирано изследване за расово биологичните разлики.

След следобедната закуска на деветия ден професорът се изправи и застана пред него.

— Тази вечер ще празнуваме деня за покаяние и молитви заедно с нашите немски приятели. Очакваме те в къщата — каза той.

ГЛАВА 78

Чу се леко свистене при натиска на Фредрик върху вратата и на бетона се изписа ярка ивица светлина. Внимателно провери за кабели през отвора.

— Нищо — прошепна накрая.

Заслушаха се. Ударите се чуваха по-ясно. Избута вратата още няколко сантиметра. Отново провериха рамката. Още пет сантиметра. Достатъчно, за да може Кафа да се провере вътре. Държеше пистолета от едната си страна и го гледаше с широко отворени очи, докато се промъкваше през вратата. Маската ѝ за дишане докосна гърдите му.

— Мили боже.

Чу я как се закашля. Лицето ѝ се появи на отвора.

— Можеш да влезеш.

Стаята беше голяма колкото физкултурен салон. Тръбни лампи висяха от тавана. Светлината от тях се отразяваше в алуминиева маса в центъра на стаята. Край тухлената стена имаше същите рафтове, инструменти и хладилници като в Сулру. Лаборатория. Пред едната дълга стена беше конструирана временна стена, висока около два метра. На нея имаше три врати, които водеха към затворени помещения в стаята. Силна миризма на стерилни препарати за почистване ги удряше в носовете. Примесена с още една миризма. Сладникавата, отвратителна воня на разлагащи се трупове.

На пода пред алуминиевата маса имаше бяла мушама. А върху нея бяха разчленените остатъци от тялото на някакъв мъж. Глава с тъмна права коса. Лицето беше обърнато надолу към мушамата и пред тях се разкриваше тъмночервеният разрез, през който се виждаше гърлото му и части от гръбнака на врата. Долната част на корема беше срязана точно под пъпа и пет сантиметра надолу по бедрата. Отрязани глезени и ходила. Отворен гръден кош. Две китки. Кутрето липсваше на лявата. На алуминиевата маса имаше моторна резачка за месо.

Погледите им се срещнаха. Фредрик стисна още по-силно пистолета и преглътна тежко. Застанаха от двете страни на масата. Кафа в горната част на масата край рафтовете и шкафовете до стената,

той в долната част. Докато минаваше покрай малтретирания труп, не успя да се сдържи да не погледне. В отворения гръден кош все още си седяха сърцето и дробовете. Зелено-червеният стомах се беше изхлузил надолу, цапайки мушамата, и приличаше на смачкана гайда. Трупът бе започнал да се разлага. Преглътна и отмести поглед. Металическото удряне беше все по-ясно. Идваше от първата врата.

Обходиха лабораторията от край до край и се убедиха, че няма повече капани.

Отвориха един от хладилниците с двойна врата край стената. Беше пълен до горе. В едната част имаше стотици дебели колкото пръст епруветки в тънки пластмасови държачи. Бяха затворени със сини капачки и съдържаха течност, наподобяваща вода. От другата страна бяха сложени метални поставки с петриеви панички. Десет реда по десет. Някои изглеждаха празни, други бяха пълни с различни субстанции. В една част от тях съдържанието изглеждаше като малки медузи, в други пък веществата напомняха на сиво-бели буци от мухъл и замразена сперма. Кафа затвори хладилника и го погледна. Нямахше нужда да си казват каквото и да било. Сега най-сетне щяха да разберат. Щрак. Щрак, щрак, продължаваха да чуват те. Фредрик посочи най-далечната врата.

— Ще започнем оттам. Ще оставим вратата, откъдето идва шумът за накрая.

Приготи се. С две ръце държеше пистолета. Седеше стабилно. Без страх. Не се потеше, нямаше сърцебиене. Махна с пистолета си на Кафа и тя отвори вратата. Стаята беше малка и тъмна. Край тухлената стена имаше някаква пещ. Беше точно толкова голяма, че да побере и най-големите парчета от трупа зад тях.

Следващата стая беше склад. Стените бяха покрити с рафтове, а по тях имаше лабораторно оборудване.

Хлопането беше престанало. Фредрик застана и се прицели, готов да стреля. Кафа го погледна. Беше напрегната. Челото ѝ блестеше и бе издала челюстта си напред. Изчака сигнала му и отвори последната врата.

Стените и таванът бяха покрити с бели гипсови плочи като в другите две стаи, но тук върху тях бяха поставени дебели стоманени решетки. Край страничните стени бяха наредени походни легла. На стената имаше електрическа отоплителна система, която поддържаше

температура над двайсет градуса. Вратата, която от външната страна изглеждаше тънка, беше подсигурана с дебела стоманена плоча от вътрешната страна, а бравата беше махната.

Нямаше опасност голият мъж в болничното легло в центъра на стаята да избяга. Върху матрака беше опъната найлонова покривка, а чаршафът, по който имаше жълти петна, висеше от решетката на леглото. Мъжът бе средно висок и кожата му, някога с тъмен маслинов цвят, сега изглеждаше болестно бяла. Немитите къдрици се спускаха по изпитото му лице. Лице, покрито от гноясали циреи. Там, където се бяха пръснали, кожата лъщеше от лепкавата жълтеникава течност. Най-зле изглеждаше лицето, но ръцете и краката също бяха обсипани с гнойни пъпки с големината на кафеени зърна. Дишането му беше клокочещо и слабо, а от една почти празна торбичка, закачена за един метален статив, се вливаше прозрачна течност във вената на ръката му. Фредрик повърна от вонята на изпражнения, урина и сладникавата миризма на гной. Мъжът отвори очи, погледна ги и внимателно раздвижи ръце нагоре-надолу. Белезниците на тънките му китки изскърцаха по стоманата на леглото.

— Това е Пио — прошепна тихо Кафа. — Открихме Пио Отаменди и Карл Йосефсен.

За Фредрик всичко след това бе като насън. Местните полицаи дойдоха. Облечени в жълти предпазителни костюми. Помнеше раздражняващ глас на Себастиан Кос по телефона. Ядосаното му и отчаяно дишане. Новината, че полицаят от Силите за специални операции е мъртъв.

— Видя ли това?

Гласът на Кафа сякаш разсея мъглата и той се обърна към нея. Очите го боляха от ярката светлина в лабораторията. Присви очи в опит да види какво държи тя в ръка. Снимка.

— Беше на стената над този микроскоп — каза тя и посочи мястото.

Снимката беше черно-бяла. Осем души. Петима от тях бяха прави, трима седяха. Беше направена пред величествена сграда, която Фредрик не беше виждал. Четирима носеха тъмни костюми, а най-

ниският, мъж с къдрава коса и кръгли очила, беше облечен в нещо, напомнящо лекарска престилка. Усмихваха се. Един пушеше лула.

Пред тях седеше мъж, който явно бе в центъра на снимката. Беше по-възрастен от останалите, може би в началото на четирийсетте. Седеше леко приведен напред и гледаше напрегнато в обектива. От двете му страни имаше по една жена. Бяха коренно различни, като ден и нощ. Едната — грозна, с ръбеста глава. Другата — фина и флиртуваща. „Виена, 1931 година“, пишеше в десния ъгъл, а по-надолу: „Виенското братство ще пребъде. Твой приятел, Елиас.“

Фредрик поклати неразбиращо глава. Кафа обърна снимката. На светлокафяво картонче с тънък четлив почерк бяха изписани осем имена.

Тя зачете на глас.

— От ляво надясно: Улф Плантенстед, *жив*. Томас Бергман Хагелин, *мъртъв*. Колбайн И. Монсен, *мъртъв*. Джон Монкланд Актън, *мъртъв*. Зигмунд Блат, *мъртъв*. Любов Пасечника, *жива*? Елиас Бринк, *жив*. Елса Шрадер, *мъртва*.

Фредрик сбърчи чело.

— Улф Плантенстед ли? — повтори той колебливо.

— И на мен ми се наби на очи — каза Кафа.

Той взе снимката от ръцете ѝ и отново я обърна. Загледа се в пълния млад мъж, облечен в тъмен раиран костюм.

— Не може да е случайно — продължи той.

Защото просто не можеше да е случайно. Бяха по следите на един Плантенстед. Съорен Плантенстед. Това не беше често срещано име. Дали не му е бил син? Или внук?

Кафа разбра какво си мисли той.

— Родителите на Съорен Плантенстед са мъртви — каза тя. — Не помниш ли, че си говорихме за това? Преди да ни нападнат на тавана?

Фредрик поклати глава леко.

— Родителите на Съорен Плантенстед са починали, когато той е бил на дванайсет. След това се преместил при баба си и дядо си. Избягал от дядо си след смъртта на баба си — каза тя.

Фредрик понечи да ѝ върне снимката, но внезапно получи прозрение. Отново прегледа имената на задната част на снимката. След

това загледа мъжа, който седеше в средата отзад. Беше средно висок, имаше тъмноруса коса и интелигентна усмивка.

— Колбайн И. Монсен — изведнъж каза той. — Срещал съм го. Не е мъртъв. — Направи крачка назад и се втренчи в Кафа. — Беше на сбирката на ветераните на Ословската военна общност. Беше много възрастен. Герой от войната или нещо такова. С Андреас разпитвахме Кари Лисе Ветре там. Той седеше край масата до нея.

ГЛАВА 79

Облаците се носеха ниско над водата. Фредрик стоеше край брега на реката с юмруци, пълни с малки камъчета. Беше прекарал целия предиобед в неспокойна дрямка, изпълнена със сънища.

Хвърли няколко камъчета в един бързей близо до брега. Завъртяха се безпомощно в течащата вода и потънаха. Изоставени на произвола на съдбата. Часът беше почти четири.

Все още не можеше да възприеме всичко видяно. В леглото, в стаята със затворника, в лабораторията. Един разчленен мъж. Друг, разяден от някаква болест. Това променяше всичко.

Досега беше издирвал само сенки. Убиец с неясен мотив, който бе избил членовете на някаква общност в скрито имение. Тайно мазе, сектантски ритуали и подготовки за деня на Страшния съд. Разбира се, бе разбрал, че има нещо нередно. Но това тук? Общността „Светлината Божия“ явно отвличаше, измъчваше и убиваше невинни хора...

Усещането на заобления гранитен камък в ръката му беше приятно. Направи крачка назад и се прицели в една стара гредя, забита в тинестата част на реката.

Каза си на глас:

— Общността е отвличала, измъчвала и убивала невинни хора.

Камъкът мина на няколко метра встрани от целта.

А мъжът, когото преследваха? Убиецът от Сулру, безликото чудовище, което за малко не пръсна черепа на Кафа, което отвлеche и уби Анете Ветре. Кое то отвлеche и уби неговия приятел Йорген. Кой, по дяволите, беше той? Зъл ли беше? Или добър?

Сега поне със сигурност разбра защо имението Сулру е било нападнато. Някой е знаел с какво се занимава общността. И някой е бил готов да жертва живота на много хора, за да може случващото се в Сулру и в бункера никога да не излезе наяве. Злото привлича зло.

По някое време, през сутрешните часове, бе осъзнал, че разпознава още едно от имената на снимката. Елиас Бринк. От умората не бе успял веднага да направи връзката. Старата библия, която бяха

намерили в спалнята на пастор Алфсен. „На професор Е. Бринк. С най-дълбока благодарност. От Виенското дружество за расова хигиена. Виена, 1936 година“ Какво общо имаше изследовател на расовата хигиена от 30-те с жестокостите, разиграли се в бункера?

Запази си блестящ бял камък, голям около сантиметър. Изхвърли останалите.

Кафа и Кос го осведомиха за новостите по време на краткия път с кола между Поршгрюн и Шиен.

— Кръвта в столовата е на двама различни души — каза Кос. — Единият е Пол Еспен Хени. Нямаме никакви резултати от кръвта на другия човек, който е бил прострелян до стената. Изпратихме запитване до Интерпол — продължи той.

— Значи си била права, Кафа? Че кръвта е на извършителя.

Фредрик успя само да мерне белите зъби на Кафа и усмивката на устните ѝ, а след това свали очила и избърса най-едриите мазни петна с ризата си.

— Възможно е, да — каза Кос и обясни, че в момента изследват доказателствата от лабораторията.

Спряха пред централната гара на Шиен. Кафа трябваше да се върне в Осло против волята си, за да помогне на Андреас с анализаторската работа.

— Мината идва от Въроржените сили. Било е фугасна мина^[1] — каза тя, като се обърна и погледна Фредрик на задната седалка.

Той повдигна вежди.

— Не знаех, че Въроржените сили разполагат с фугасни мини. Това не е ли забранено от международното право?

Кафа сви рамене.

— Въроржените сили вече не разполагат с такива. Според серийния номер тази мина е била унищожена преди десет години — каза тя.

Мълчаливо двамата проследиха с поглед Кафа, която се приведе и изтича навън, под ситния дъжд. Кос седеше с ръка на ключа. Явно и той не беше спал особено добре. Кожата му беше бледа. Погледът — натежал.

— Само не разбирам как убиецът е стигнал там преди нас — каза той през зъби. Запали колата и потеглиха към болницата в града.

Кабинетът на главната лекарка Маргрете Хансон имаше само един прозорец с изглед към асфалтовата площадка отвън.

Пред бюрото ѝ бяха сложени два стола и Кос седна на единия. Фредрик остана прав, за да разгледа старите стоманени спринцовки, поставени в рамка и закачени на стената. Вратата зад него се отвори и вътре влезе ниска набита жена в края на петдесетте. Косата ѝ беше побеляла и подстригана късо. Побърза да затвори вратата. Със сигурност това се дължеше на професионално изкривяване от отделението за заразни болести.

Маргрете Хансон не ги поздрави. Понамести големия си задник на стола зад бюрото, който приличаше на онези високи столчета по баровете. След това постави тънките си очила над носа.

— Съжалявам, че се наложи да чакате — каза тя с дълбок глас. — Цял ден сме били по събрания. Това е една доста специална ситуация за нас — продължи тя.

— Аз съм полицейски инспектор Себастиан Кос — започна Кос. — А това е моят колега Фредрик Байер. — Хвърли студен поглед към него.

— Можете ли да ни кажете нещо ново?

— Пациентът има едра шарка — каза кратко тя.

Кос се опита да кимне оживено, но нещо в изражението на лекарката явно го накара да застине.

— Разбирате ли какво означава това?

Най-различни епидемии нападали човешкия род. Може би най-ужасяващата от тях била едрата шарка. Само през изминалия век вирусът убил поне триста милиона души. Пет пъти повече от жертвите на Втората световна война.

Не било вярно, че испанците са изтребили величествения род на инките през шестнайсети век. Болестта, която донесли със себе си, изключително заразният вирус на едра шарка, свършила тази работа вместо тях. Смъртността сред едно население, незасегнато никога преди това от епидемии, била неописуемо висока. Между шейсет и деветдесет и пет процента. Деветнайсет от двайсет заразени не оцелявали. А било известно, че дори в едно просветено общество един от трима, поразени от тази дяволия, умираше.

Болестта започвала с температура, главоболие и треска.

След това тялото се покривало с червен обрив, който преминавал в пълни с течност циреи. Дори по дланите и ходилата. По езика и в устата. Някои получавали силни вътрешни кръвоизливи, други умирали от кръвоизливи на черния дроб, на пикочния мехур или на яйчниците. Често заразените ослепявали от инфекции на роговицата. Други оставали обезобразени.

През 1796 година британският лекар Едуард Дженър открил първата ефективна ваксина срещу вируса. Казвали, че нямало друг човек, спасил повече човешки животи от него. Дженър решил да изследва защо английските доячки са толкова красиви. Почти никога не се заразявали с болестта, много малко от тях имали едра шарка. Дженър открил, че вместо това доячките боледували най-често от шарка по говедата. А шарката по говедата била много по-лека и носела чудесни последици, а именно че ако веднъж си боледувал от нея, добиваш имунитет и срещу едра шарка.

През 1796 година Едуард Дженър инжектирал гной от говедо, болно от шарка по говедата, в една рана по кожата на осемгодишното момче от бедно семейство Джеймс Фипс. Момчето се разболяло леко, но бързо се излекувало. Месец и половина по-късно лекарят заразил момчето с едра шарка. Ако Дженър грешал, то имало голям риск да убие детето. Но бил прав. През останалата част от своя живот на бедняк, Фипс работил като градинар на Едуард Дженър и бил заразяван отново и отново. Никога не се разболял.

— През 1970 година един норвежки студент се заразил в Афганистан. Двайсет и пет дни по-късно починал в болница в Копенхаген. Той е последната норвежка жертва на болестта. През 1977 година в Сомалия била последната естествена епидемия на болестта. А през 1978 година починала британска фотографка, заразена в лаборатория. Тя заразила и майка си, която обаче оцеляла. През 1980 година Световната здравна организация обявила, че едрата шарка вече не се среща никъде по света — обясни Маргрете Хансон.

Двамата следователи я гледаха.

— Значи този мъж там вътре... — каза Себастиан Кос и посочи с палец. — Пио Отаменди е заразен с болест, която вече не съществува?

— Не би било правилно да се каже, че не съществува.

— Но нали току-що казахте, че...

Хансон го прекъсна.

— Според официалната информация в света съществуват два щама на вируса. Единият е в лаборатория в САЩ. Другият — в лаборатория в Русия.

— Това пък защо? — попита Кос.

Фредрик му отговори.

— Едрата шарка е биологично оръжие. Идеята е била и двете страни да унищожат вируса. Само че никой от тях не го е направила. През деветдесетте руснаците решили да развият вируса. Да го направят още по-опасен. Предполага се, че американците са направили същото.

Главната лекарка вдигна глава и ги погледна.

— Тук, в научните среди, се страхуваме, че терористи или държави, по-нестабилни от САЩ и Русия, биха могли да притежават вируса. Защото ситуацията в днешно време е много по-опасна от когато и да е било. По-опасна, отколкото си представяме — каза тя, дишайки тежко. — В Норвегия властите са спрели имунизациите срещу едра шарка през 1976-а. И никой от онези, които са били ваксинирани в онези времена, вече няма имунитет. Голяма част от населението на земята никога не е била изложена на зараза. Една епидемия би покосила хората, както се е случило с индианците преди петстотин години. Ще бъде, сякаш чумата се е възродила.

Доктор Хансон се изтласка назад от столчето за бар и скръсти ръце на гърди.

— Както разбирате, имяхме напрегнат ден.

[1] Мина, която цели да порази определена малка площ. Обикновено се задейства чрез натиск. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 80

Фредрик прокара ръка по белега на ръката си от инжекцията. След седмица щеше да има имунитет.

Бяха му дали чифт бели гащи и тениска. Погледна към оборудването в гардероба. Жълт предпазителен костюм. Шапка за коса. Дихателна маска, малък шлем, който все още седеше пакетиран в стерилен найлон, ръкавици и обувки. Една санитарка му помогна да ги облече.

— Пио Отаменди е много болен. Според мен едва ли ще оцелее. Но е в съзнание. Един от вас може да влезе за пет минути. Пет минути — бе казала Хансон.

С мрачно кимване Кос му даде знак. Фредрик си мислеше, че той иска сам да разпита Отаменди, но, обзет от необикновена смиреност, Кос му преотстъпи задачата.

— Мисля, че си по-добър от мен в тези неща — каза той.

Пио Отаменди отвори широко очи при вида на следователя, който пристъпи от въздушния шлюз в стаята. Тялото му все още бе покрито от гнойни циреи, но Фредрик остана с впечатлението, че изглежда малко по-добре, отколкото преди дванайсет часа. Отаменди беше облечен в чиста болнична синьо-бяла пижама. Бяха го изкъпали и бяха почистили раните му. Към ръката на болния беше прикачена система. Апаратът за измерване на пулса пиукаше равномерно. Двамата санитарии край леглото бързо поздравиха Байер и излязоха от стаята.

— Казвам се Фредрик Байер — каза той. — Полицай съм. Бях от хората, които ви намериха.

Откриваше му се възможност да докосне гноясалото тяло на пациента. Преглътна тежко, ала все пак се реши и хвана ръката на Пио с гумената си ръкавица. Докосването сякаш вдъхна живот у болния. Баскът бавно обърна лице към него.

— Мечтаех си да видя някого на онази врата. Някой, различен от... него. От онзи дявол. — Гласът му бе сух и писклив и макар

граматически да говореше перфектно правилно, в произношението му се усещаше лек акцент. Надигна се и хвана ръката на Фредрик.

— Карл? Къде е Карл? Никой не ми казва как е Карл.

Фредрик срещна погледа му. Черните му очи бяха воднисти. Бяха му казали да отговори, че Карл е добре.

— Карл... Не знам. Не са ми докладвали. Транспортираха го в Осло.

Това донякъде си беше вярно. Бяха транспортирали Карл в Осло. За да му бъде направена аутопсия от Съдебна медицина.

— Там имат най-добрите лекари — прошепна Пио.

Фредрик кимна.

— Там имаме най-добрите — повтори той.

— Казват, че съм болен от... едра шарка? *Small pox*, нали? *La viruela*?

Болният го гледаше невярващо.

— Да.

Пио Отаменди не си спомняше отвличането. Но помнеше как се бе събудил. Завързан за леглото, в което го бяха намерили. Карл лежал на походно легло до него. Чак по-късно, седмици след това, ги разделили. Той си спомняше мъжа, който се изправил над тях. Косата му била светла и несресана. Седял в края на леглото до краката му, усмихнал се и се навел напред. Очите му блестели. Но не срещнал погледите им. Сякаш гледал през тях. Тогава за пръв и последен път говорил с тях.

— Вие сте грешници — казал той. — Както вие сте обърнали гръб на Бога, така и той сега обръща гръб на вас. Но Бог е благочестив. Има планове дори за онези, които е отхвърлил от себе си. Всички ние сме част от плановите Божии — казал той и с това оправдал злините си.

Пио Отаменди предполагаше, че са изминали месеци, откакто се разболели за пръв път. Оздравявали, след това отново се разболявали. Русият мъж им давал храна, бръснел ги, миел ги, почиствал изпражненията им и им вкарвал катетри в пикочния канал. Понякога си тананикал нещо, ала никога не говорел. Ако крещели, ги оставял да крещят. Когато паниката, самотата и страхът вземали надмощие и те започвали да се мятат в леглата, дърпали белезниците и хапели до кръв езиците си, ги оставял да беснеят. Чак когато почти вече нямало живот

в тях, когато страхът се превръщал в трептящ спомен и пламнала от треската кожа, той избърсвал телесните им течности и поставял студена кърпа на челата им.

— Така и не ви е казал името си?

— Не.

— Това ли беше той? — Фредрик му показва снимка на Бьоре Дранге.

— Да.

— Виждали ли сте и други хора, освен него?

— Не.

Чул обаче някакъв женски глас. Или поне така мислеше. Можело да е и сън.

— Ето защо е избягала Анете Ветре — каза Фредрик след това в колата. — Видяла е цялата тази лудост и е искала да избяга от нея.

Бьоре Дранге явно беше преценил грешно Анете. Като мислел, че фанатизмът в нея е достатъчно силен, явно ѝ беше показал своите сатанински творения, своите умиращи трофеи. Затова тя беше отрязала пръста от тялото на Карл Йосефсен — за да има доказателства.

Фредрик разтри бузи. Кожата му беше суха и небръсната.

Звукът накара Кос да завърти глава към него.

— Откъде, дявол да го вземе, Бьоре Дранге се е снабдил с вируса на едрата шарка? И защо? Какво е искал да прави с него? Да измъчва още хомосексуални?

Фредрик не отвърна. Вместо това само въздъхна дълбоко и бавно. За него беше ясно. Бьоре Дранге имаше много по-важни планове от това, от време на време да умъртвява по някой и друг педал. Той провеждаше експерименти. В лабораторията при контролирани условия той бе изучавал болестта. Така че да е подготвен. Така че да знае какво ще се случи, когато Бог му нареди да пусне вируса.

Все още валеше. Смрачаваше се, докато минаваха по улиците. Телефонът завибрира. Фредрик позна, че номерът е на някой от TV2. Понечи да затвори, да остави телефона и да освободи съзнанието си, но нещо го накара въпреки това да вдигне. Пусна разговора на високоговорител, така че и Кос да може да чува.

— Да?

— Фредрик Байер?

— Да.

— Обажда се Карл Сули. Редакторът на новините на TV2. Срегнахме се в дома на Тюринд и Йорген Мустю. След...

— Да, да. Помня — отговори Фредрик.

— Цял ден се опитваме да се свържем с някого, отговорен за разследването на убийствата в Сулру. Но никой не ни вдига.

— Окей?

— Обаждам се, за да кажа, че знаем, че стрелбата в бомбеното убежище в Поршгрюн има връзка с клането в Сулру. Разбрахме, че двама членове на общността са убити. Братята Хени, Пол и Фритьоф. Говори се също, че един полицай е загинал при някаква експлозия?

— Да, добре — отвърна Фредрик. Кос стисна още по-здраво волана. — Откъде имате тази информация?

— Не мога да кажа.

Нямаше и нужда. След като опечалените родители на братята бяха посетени от един свещеник и двама полицаи, беше само въпрос на време медиите да научат. Такива слухове се разпространяваха със скоростта на чума. Сравнението беше уместно в случая.

— И защо ми звъните на мен?

Карл Сули направи кратка пауза.

— Правя ви услуга. Знам, че бяхте ядосан на Йорген заради случката с дезертъорите. Реших, че е правилно... да ви информираме, преди да съобщаваме съществени новини по случая. Освен това, разбира се, искаме и коментар от полицията.

— Да, добре — повтори Фредрик. — Няма да потвърждавам или да коментирам каквото и да било. Така че, ако ми звъните за това, просто забравете. Себастиан Кос е вашият човек. Той ще ви отговори, ако иска да разговаря с вас.

Кос поклати глава. Настъпи мълчание от другата страна.

— Хубаво — каза Фредрик и смяташе да затвори. Сетне обаче промени решението си. — Ей, Карл? Знаете ли какво?

— Не.

— Не беше бомбено убежище, а бункер.

— Окей?

— Трябва точно да се предава информацията, нали така?

— Да, така е.

— И в него имаше още двама. Пио Отаменди и Карл Йосефсен. Хомосексуалният политик и приятелят му. Йосефсен е мъртъв, Отаменди е жив. Били са измъчвани.

Карл Сули зяпна толкова силно, че можеха да го чуят по телефона. Кос за малко да излезе от пътя.

— Не ми се обаждайте повече — каза Фредрик и затвори.

Смесицата от недоверие, гняв и объркване, изписана на изкривеното лице на Кос, развесели Фредрик.

— Е, и това мина — каза той. — Така или иначе щеше да се наложи да бъде съобщено на пресконференцията утре. Сега поне няма да седиш буден цяла нощ и да мислиш какво да кажеш.

Ето защо го мразеше Кос.

ГЛАВА 81

Беше като кацане със самолет. Небето изчезва зад облаците, а самолетът бива обхванат от сива мъгла, преди внезапно да бъде разтресен от земята. Мрачно пропадане, потискащо приземяване. Такова беше чувството да се събудиш.

Хлопането по вратата беше продължило дълго, а часът беше почти осем. Фредрик не беше отпочинал.

— Мамка му — изръмжа той, като видя своя колега пред вратата.

Видар Сага носеше полицейската си черна шапка и бе облякъл кожено яке над униформата. Малките му очи го гледаха, а веждите му блестяха от пот, въпреки че беше немислимо да е избрал да се качи по стълбите. Сага го изблъска, за да мине. Обходи стаята с поглед. Търси купата с шоколадчета от хотела, помисли си Фредрик.

— Обадиха ми се по телефона тази нощ.

Фредрик го погледна въпросително.

— Някакъв човек там иска да се види с нас. Някой, който ужасно много се страхува за живота си.

Видар Сага застана зад волана и двамата потеглиха към Шиен.

— Помниш ли пожара тук?

Фредрик вдигна рамене.

— Тука няма ли постоянно пожари? Навсякъде?

— Пожара в църквата... — каза Сага, леко подразнен. — Църквата „Йерпен“. Преди няколко години.

Развиделяваше се.

— Мисля, че се сещам. Нарочно ли беше подпалена?

Сага кимна потвърдително. Бузите му се размърдаха.

— Бях отговорен по разследването на случая. Срегнах се със свещеника. Или свещеничката, или и аз не знам как трябва да я наричам, дявол да го вземе. Дамата свещеник. — Изпръхтя с нос. — Сигрид — продължи той. — Казваше се Сигрид Хансен. Тя ми се обади.

Сага не каза нищо повече и отбиха по пътя към средновековната църква на няколко километра от центъра на Шиен.

— Тук е погребан Квислинг — обясни той и отправи поглед към каменната стена до паркинга. — И жена му.

Пасторката ги чакаше на стълбите на църквата. Погледна часовника си, докато те слизаха от колата.

— Чудесно е, че дойдохте толкова бързо — каза сериозно тя. Понижи глас. — Той дойде завчера. Страхува се за живота си. Мисли, че властите искат да го убият.

Загледа ги, като търкаше слабите си ръце една в друга, сякаш искаше потвърждение, че не е така. Фредрик опита да придобие подобаващо изражение. Сага избута очилата до най-горната част на топчестия си нос.

Чу се ехо при затварянето на вратата зад тях. Белите варовити стени бяха в контраст с черните пейки. За момент Фредрик помисли, че в църквата няма никого. След това забеляза някакво движение край олтара. Като стигнаха средата на залата, фигурата се изправи. Тръгна приведено и несигурно към червения килим в центъра на пътеката.

Мъжът беше нисък и силен. Малките му очи се заоглеждаха трескаво. Носеше тъмно сако, черни тесни панталони и кожени обувки.

Жената му кимна успокоително и отстъпи встрани.

— Това са полицаите, за които ви бях споменала — каза тя и погледна към Сага. — Вярвам им.

Фредрик подаде ръка. Мъжът пред него я стисна колебливо.

— Фредрик Байер. Аз съм комисар.

Ъгълчетата на устните на мъжа се разтвориха в крива усмивка.

— Съорен Плантенстед — каза той. — Предполагам, че ме издирвате.

Трудно човек можеше да си представи, че мъжът, който седеше пред него, е пастор, водач и лидер на някаква общност. Изглеждаше като бездомник. Кожата му беше изсъхнала, по нея имаше оранжево-бели отенъци, а долната му устна беше подута. Брадата му растеше само на определени места по бузите и брадичката, а ръкостискането му бе като да хванеш и да изстискаш мазнина от някоя кухненска гъба. Щом се пуснаха, Плантенстед примигна бързо и силно, а след това отвори широко очи и изпъна устни в неволна гримаса. Сетне прокара ръце през тъмната си средно дълга коса.

Сигрид Хансен ги отведе в сакристията. Там имаше квадратна маса и четири стола. Една свещ гореше в сребърен свещник.

Седнаха. Фредрик точно срещу Плантенстед. Пасторката и Сага от другите две страни. Тя положи ръка върху бледата длан на пастора. Дълго време той чоплеше бродерията на покривката. Накрая Плантенстед вдигна глава и се загледа право във Фредрик.

— Кой е безликият мъж? — Гласът му бе слаб, но ясен. Усещаше се шведската мелодична интонация в думите му. — Кой е този, който ни мрази и избива?

Фредрик го гледаше изпитателно. Студена пот изби по влажното му чело. Не знаеше ли? Наистина ли не знаеше? Или се правеше на глупав? Театър ли играеше?

Фредрик реши да игнорира въпроса.

— Къде е Бьоре Дранге?

Пасторът поклати глава.

— Аз... не знам. Ние... се загубихме, докато бягахме. Гонеше ни. Преследваше ни. Чудовището...

След като успя да задържи погледа си за няколко секунди, Плантенстед започна да мига неконтролируемо. По лицето му се появиха гърчещи тикове. Главата отново се отпусна надолу. После той се срина и изпадна в хълцащ сопোলив рев.

— Добре — каза накрая Фредрик. — Разкажете ни какво се случи онази нощ в Сулру?

Дори плющиящият дъжд не можел да заглуши пърлените пышкания, въздишките и хлопането на рамката на леглото по дървената стена.

Измъчвало го, че Бьорн Алфсен си позволява тези волности. Ала татко Пер го помолил да не им обръща внимание и той така и сторил. Полежал няколко минути и си поиграл със себе си, докато си представял двойката в съседната стая. Сетне затворил очи и се унесъл. Изпаднал в лек неспокоен сън. В това състояние се намирал, когато някой похлопал на вратата. В просънницата объркал хлопането на вратата с чукането в другата стая, обърнал се на другата страна и се събудил чак когато русият здрав мъж сложил ръка на рамото му и го разтресъл.

— Трябва да замина — казал припряно татко Пер. Очите му били широко отворени, дишането му било учестено. Носел тънко яке над вълнения си пуловер.

За Съорен Плантенстед не било необичайно татко Пер да идва и да си тръгва, когато си иска. Било си негово право. Пер служел на Бога. Бог им бил изпратил татко Пер и Той им предавал своите задачи чрез него. По-късно въпреки това се връщал към този момент. Имало нещо в очите му. Пер, който винаги бил изпълнен със спокойствие, с Божията любов, сега бил измъчван от нещо. Гласът му бил слаб. Думите — бързи.

— Ще бъда в Поршгрюн. Ако нещо се случи.

Ако нещо се случи? Татко Пер изброил няколко имена.

— Никой друг да не идва.

— Групата в мазето? — заключил въпросително Съорен и потъркал очи. Пасторът кимнал. След това внезапно го целунал по челото.

— Бог да е с теб.

— Какво имаш предвид? — попитал Съорен.

— Не знам. Бог ми проговори — отвърнал Пер.

След това изчезнал. Съорен Плантенстед се заслушал. Скърцане по стълбите и далечен звук от затварящата се врата. От другата страна на стената се чувало монотонно хъркане. Обърнал се на една страна и заспал. Този път дълбоко.

Събудили го писъците отвън. Били пронизителни и изпълнени с ужас. Не можел да прецени дали са на мъж или жена. Седнал в леглото и видял червената лампичка, червената алармена лампичка над леглото, да мига. Но не скочил от леглото. Не се затичал ужасен към прозореца, не се и свил за бърза молитва. Сключил ръце над завивката и зачакал. Не бил герой. Нямаło какво да прави отвън. Да бъде Божията воля.

Писъкът бил на жена. Сега го чул. Успявал да се извиси над плющияция дъжд с кратки пискливи крясъци. Стаите до неговата се оживили. Притъпените гласове на възрастните. Изплашените тънки детски хленчения. Тогава вратата се отворила. Анете. Държала Вилиам на ръце. Русата ѝ влажна несресана коса се спускала по мокрото ѝ лице. Очите ѝ били широко отворени, устните ѝ — побелели. Била

само по фланелка и бикини и през мократа материя той можел да види очертанията на големите ѝ зърна.

— Нуждаем се от теб — казала тихо тя. — Пер го няма. А Бьорн... Пастор Алфсен е мъртъв.

Първият от последните дни.

Всичко всички били добре подготвени. Били говорили и планирали всичко и сега вече били готови. Малката група от деца и възрастни се събрала в кухнята. Жените били напълнили чантите с дрехи, тоалетни принадлежности, лекарства и продукти от първа необходимост. Мъжете седели край прозорците с погледи, отправени към своите мъртви братя от общността в градината и към колите с вече запалени двигатели.

Единственият, който не бил готов, бил той самият. Никога не му било минавало през ума, че именно той ще трябва да застане пред тях. Да им каже кой може да дойде с него и кой — не. Ръцете му били студени и влажни. Децата го гледали, докато отчаяно се опитвал да установи контрол над мускулите на устата си, които агресивно трептели в ъгълчетата на устните му. Накрая сложил ръка на брадичката си и трептенията престанали. Трябвало татко Пер да стои там. Или Бьорн. Бедният Бьорн.

Фредрик се покашля и отвезаното изражение на мъжа пред него изчезна. Той примигна силно и отново се върна при тях в сакристията.

— Казахте... — започна Фредрик и хвърли поглед към тефтера, по който драскаше Сага. — ... Първият от последните дни?

Не можа да разгълкува погледа, който му изпрати пасторът. Едновременно изглеждаше горд и триумфиращ, безпомощен и нервен. Съорен Плантенстед си пое дъх, за да каже нещо, но си замълча. Примигна и направи нов отпит.

— Денят на Страшния съд — каза той. — Страшният съд.

Надигна глава и го погледна право в очите.

— Християнин ли сте? Вярващ?

Фредрик бавно поклати глава.

— Не особено — отвърна той.

В очите на Плантенстед се появи лек пламък.

— Ние... вярващите — каза той и хвърли поглед към жената пасторка. — Ние, вярващите, очакваме с нетърпение деня на Страшния съд. Защото тогава ще се отворят вратите на Рая. Тогава всичко чисто ще се отдели от всичко нечисто. Доброто ще бъде възнаградено. Злото ще бъде наказано. — След нов пристъп на мигане продължи. — В нашето безбожно време повечето хора са забравили какво всъщност означава Страшният съд. Разглеждат го като нещо опасно. Нещо негативно. Медиите пишат за комети, които ще доведат до Страшния съд. Или бактерии. Хората си мислят, че Страшният съд ще сложи край на всичко.

Плантенстед изведнъж придоби самоувереност.

— Но денят на Страшния съд е точно това. Ден на съд. Ден, в който виновните ще бъдат осъдени на вечни мъки и болка. Ден, в който невинните ще се преродят. За нас, спасените, това не е краят. А началото. — Срещна погледа на Фредрик. — В Сулру не се бояхме от деня на Страшния съд. Очаквахме го.

Фредрик присви очи.

— Но...? — каза той въпросително. — Първият от последните дни? Какво имате предвид с това?

Очите на Съорен Плантенстед бяха престанали да играят. Дишането му се беше успокоило, тиковете около очите спряха.

— С това имам предвид края на дните. Страшният съд идва.

ГЛАВА 82

— Това е благословия. Не мислиш ли?

Бьорн Алфсен-син погледнал към него и се усмихнал. Седели на пейките в Лъовебанкен, малкия парк до Стуртинга. Хладният полъх на вятъра изчезнал в момента, в който пролетното слънце пробило облаците и обляло столицата в жълта светлина. Съорен понечил да отговори, но вниманието на двамата било привлечено от вървящия към тях мъж. Вървящ? Може би не било най-правилната дума. Слабият мъж ходел толкова бързо, че почти тичал. Едвам успели да се изправят и той вече седял пред тях. Носел кожена папка под мишницата си.

— Бьоре Дранге — казал той и подал ръка. Бьорн не обърнал внимание на жеста. Направил крачка напред и го прегърнал.

— Ръката Божия — казал той, обзет от щастие. — Очаквахме с нетърпение да се срещнем.

Дребничкият пастор дълго го държал в прегръдките си, докато накрая го пуснал.

Бьоре Дранге се обърнал към Плантенстед. Съорен никога не бил виждал толкова сияещи очи. В този миг те оставили следа в душата му.

— А вие сте...

— Съорен — отвърнал той. — Съорен Плантенстед.

По лъчезарното лице на Бьоре Дранге се появила широка усмивка. Русата му несресана коса напомняла на огрени от слънцето разбиващи се вълни.

— Значи вие сте Неговият пратеник — казал приветливо Съорен.

Плантенстед хвърлил несигурен поглед към пастор Бьорн. Негова била идеята да се срещнат с изпълнения с жар глас от интернета.

— Улф Плантенстед. Добре запознат съм с делото на вашия дядо — казал той и стиснал силно ръката му. — Бог ми показва, че той е бил баща на вашия баща. Тогава разбрах Божието желание. Че трябва ви се представя. Че общността „Светлината Божия“ е и моята общност. Че в нас тримата живее едно ново триединство. — Тогава хванал ръката на

Плантенстед с двете си ръце. — Аз съм биохимик. Като вас — казал той и му намигнал приятелски. — Неведоми са пътищата Божии.

— Той ми даде един пръстен. Явно е бил на дядо ми. Не знам откъде го е взел. Не съм и питал. Аз и дядо ми... Никога не сме били в особено добри отношения. Този пръстен вече не е у мен. — Поколеба се.

— А пастор Алфсен е получил библия — каза Фредрик. — Една стара немска библия, нали така?

Плантенстед поклати объркано глава.

— Да... откъде знаете?

— Кой е Елиас Бринк? И какво е Виенското братство? — Фредрик го зяпаше проникателно.

Плантенстед продължаваше да клати глава.

— Аз... Нямам представа. Никога нищо не съм чувал за такова братство. Или... за мъжа, когото споменахте.

— Бьоре Дранге е имал една снимка. Стара снимка на Виенското братство. Дядо ви е на нея.

Сьорен Плантенстед надигна глава и се загледа в белия варосан таван на сакристията.

— Нищо не знам за това — каза той. — Не съм виждал подобна снимка.

Фредрик поклати отчаяно глава и помоли Плантенстед да продължи разказа си.

Бьоре Дранге се преместил в Сулру чак половин година след срещата в Льовебанкен. На Коледа. Бил си сменил името. Пер Улсен. Избрал името, защото било толкова обикновено.

— Тук не става въпрос за мен — казвал Пер. — Става въпрос за Бог. Аз съм само инструмент. Божият глас и инструмент.

Плантенстед сбърчи чело.

— Искаше децата да му казват татко Пер. И така постепенно всички започнахме да го наричаме така. Защото той за нас беше точно това. Нашият общ отец. Татко Пер.

Дните в Сулру никога вече нямало да бъдат същите. В началото само пасторите знаели, че краят е започнал. Земята се пречиствала чрез болести. ХИВ-вирусът. Птичият грип. Ебола. Това бил планът Божий. Ала това не било нищо в сравнение с всичко, което ги очаквало. Чума, каквато човешкият род никога не бил виждал. Чума,

която щяла да различава спасените от загубените. Мюсюлманина от християнина. Злото от доброто.

— Бог подготвяше своето стадо за края на дните. И ни говореше чрез Пер. Така че да можем да се подготвим.

Гласът му стана блажен.

— Както, когато е помогнал на Ной да построи своя ковчег, за да се спаси от потопа, така сега Бог иска правоверните да преживеят деня на Страшния съд.

— И това сте вие?

— Това сме ние.

Плантенстед не отговори нито шеговито, нито иронично. Фредрик избута стола си назад. Изправи се и си свали кадифеното яке. Закачи го на закачалката до вратата. След това закрачи бавно около масата. Пасторката и Сага го гледаха, докато Съорен Плантенстед отново бе забил поглед в масата.

Фредрик се спря зад него.

— Тези приготовления — каза бавно той, докато галеше брадата си. — В какво се изразяваха?

Съорен Плантенстед не направи опит да се обърне назад.

— Татко Пер предсказа, че Сулру ще бъде нападнато. Бог му казал, че когато се случи, това ще бъде първият от последните дни. Затова се подготвихме. Сложихме аларми. Камери. Набавихме си средства, с които да се защитаваме. Защото така става, дойдат ли последните дни... — каза отнесено той. — ... Божиите хора биват застрашени. Човекът е слаб. Изпитва завист. Към спасените.

— А лабораторията в Сулру. За какво я използвахте?

Пасторът се засмя за кратко.

— За ваксини. Правехме ваксини. Хиляди дози. За деня, в който щеше да дойде чумата. — Погледна към жената пастор, за да намери в нея разбиране. — Самият аз съм биохимик. Но въпреки това Бьоре ни показваше пътя — каза той.

Фредрик поклати неразбиращо глава.

— Но за какво ви трябваха ваксини? Ако чумата би могла да различи доброто от злото? Християнина от мюсюлманина?

Гласът му стана благочестив.

— В дъждовно време използваме както гумени ботуши, така и чадъри. Нали?

Само се прави на благочестив, мислеше си Фредрик. Преструва се. Обиколи отново масата. След това се надвеси над облегалката на стола. Главата му беше на една височина с тази на Плантенстед.

— Имало е още една лаборатория — каза той, мрачно натъртвайки всяка една сричка.

Опита се да разчете трептящото лице на мъжа пред себе си. Уклончивото държание на този всезнайко го провокираше. Фредрик рязко се изправи и удари толкова силно с юмруци по масата, че свещникът се обърна.

— Гледай ме в очите, като ти говоря, мама му стара!

Сьорен Плантенстед го зяпаше с уплашени и широко отворени очи.

— Имало е още една лаборатория. В убежището! Където ти, Бьоре Дранге, и останалата част от проклетата ти секта сте измъчвали и изтезавали двама мъже в продължение на месеци. Единият е мъртъв, другият умира. И ти се чудиш защо някакъв откачен дявол ви преследва?

Фредрик остана прав и приведен напред, докато се наслаждаваше на мелодията в главата си, причинена от пулсирането между слепоочията му. Пасторът го гледаше невярващо. Поклати безпомощно глава. Едното ъгълче на устата му беше влажно от лиги.

— Не — промълви той, докато главата му правеше кратки малки тикове. — Не — повтори той. — Нищо не мога да кажа. Нищо не мога да кажа. Не е вярно. Не е така. — Затули лице с двете си ръце. — Не — проплака той.

Фредрик изчака мъжът пред него да спре да трепери.

— Няколко часа след убийствата си се обадил на някого, който се е намирал в Сулру. На кого? Къде са останалите членове на сектата?

Бавно Плантенстед положи ръце на масата. Погледът му беше студен. Отсъстващ.

— Искам да разговарям с адвокат.

Фредрик седеше до пастора на задната седалка в колата. Сьорен Плантенстед отпусна глава до прозореца. Гледаше с празен поглед към сивите облаци над полетата, докосвайки прозореца с пръст.

— Те бяха... хомосексуални...

Гласът му беше равен. Фредрик не можеше да прецени дали това е въпрос или констатация.

— Как е... оцелелият?

— Казва се Пио. Пио Отаменди — отговори тихо Фредрик. — Зле е. Лекарите казват, че ще умре.

— Значи такава е Божията воля — отвърна Плантенстед.

На Фредрик му се прииска да му строши главата в прозореца.

ГЛАВА 83

— Искали сте информация за Виенското братство?

— Точно така — каза Кафа. Подаде снимката на Стайн Брьонер и той си сложи тънките очила за четене.

Докато той разглеждаше снимката, тя проследи с очи тънката ивица слънчева светлина, която се прокрадваше през процепа между пердетата. Минаваше върху лакираното в черно бюро, осветяваше петната по ориенталския килим на пода и продължаваше към стената с грозния портрет на Ото Рюге. Генералът, водил битката срещу немците през 1940-та. До него висеше плосък британски стенен часовник, който тиктакаше толкова силно, сякаш всяка секунда, изминала тук вътре, се отчиташе. Времето тече. Историците обичаха нещо да потвърждава този факт.

Кафа седеше пред претрупаното бюро, а якият мъж бе избутал стола си на колелца в центъра на стаята, така че тя го виждаше в цял ръст, а не само червенокосото му теме.

Фредрик я бе помолил да се свърже с Брьонер. Военният историк, с който се бе запознал по време на разговора си с Кари Лисе Ветре и с ветерана Колбайн Име Монсен на сбирката на Военната общност. Името на Колбайн И. Монсен беше изписано на задната част на снимката, която бяха намерили в лабораторията на бункера.

— Нали знаете, че... — каза Брьонер с намръщена физиономия — ... очевидците измират. — Остави снимката. — Снимката е правена пред Виенския университет — заключи той. След това се облегна назад, скръсти ръце и започна да разказва.

Няколко години преди края на 19-ти век в квартала на Осло, който днес се нарича Вика, се родил един мъж. Кварталът тогава се казвал Пипервика, а градът — Кристиания. Цялата местност била бедняшка. Мъжът бил кръстен Елиас Бринк, като първоначално името му се изписвало Brink, но после заменил k-то със ch през първата есен на следването си. Израснал в голяма мизерия, но имал брилянтен ум. Бил толкова умен, че Университетът на крал Фредерик — тоест Университетът на Осло, добави Брьонер — го наградил със стипендия.

Заминал за Австрия, за да защити докторантура в сферата на биологията. Сред буйния живот във Виена той открил две неща, които обикнал повече от специалността си. Жените и политиката. На 18 май 1925 година било основано Виенското дружество за расова хигиена. Имало тържествена церемония в актовата зала на Виенския университет. Един от гостите бил Елиас Бринк. Бринк бил нацист, занимавал се с расова хигиена и бил един от най-видните учени на своето време.

Стайн Брьонер я погледна многозначително през очилата си.

Младият Бринк си поставил за цел да представи на света най-обширната *Encyclopedia Homo Sapiens*, съставяна някога. Да опише всички човешки раси по света. Физиологически, психологически и в културно отношение. Отначало той и хората му събирали елементарни факти. Като данни за височина и тегло, цвят на кожата, форма на главата, форма на тялото, ъгъл на челото и ъгъл на носа. Постепенно започнали да описват окосмяване на тялото, форма на половите органи, мускулна маса и мазнини, плодовитост и майчин език. Занимавали се с описания на интелигентност, тестове на сетивните органи, поносимост на болка, културни различия и писменост.

— Накратко казано: това било безпрецедентно расово изследване. За да изпълни целите си, Бринк събрал група от млади изследователи. Нарекли се Виенското братство.

Военният историк толкова нежно се погали по щръкналия мустак, че на Кафа ѝ стана неудобно. Устни на ларва — така ли го беше нарекъл Фредрик? Може би това му беше някаква ерогенна зона.

— Бринк обаче не се задоволил само с документиране на различните черти на расите. Той искал да се научи да използва тези разлики. Като мерки за расова хигиена и премахване на етноси, ненавиждани от нацистите. Евреи. Цигани. Славянски народи и други *Untermenschen*^[1].

Брьонер поклати мрачно глава.

Използваният от тях метод бил жесток. Експериментирали върху затворници, пациенти с психически заболявания и умствено изостанали. Изпробвали отровни вещества и заразявали хората с различни болести. Документирали, че медикаментите имат различно действие върху различните раси. И не само медикаментите. Някои

раси по-лесно приемали хранителни вещества от други. Витамини. Соли. Ваксини. Отровни вещества.

— И това преди избухването на войната! — Той удари с ръка по масата.

Кафа го гледаше със сбърчено чело. Имаше нещо, което не разбираше. Ако Колбайн Име Монсен бе извършвал подобни жестокости, какво тогава беше търсил на среща на норвежките ветерани от войната?

Брьонер вдигна отново снимката и забодде късия си пръст в челото на Бринк.

— По време на войната професорът командвал работнически лагер за руски пленници в Листа. Броят на мъртвите бил екстремно висок. Толкова висок, че норвежките власти в Лондон се намесили^[2]. Свързали се с Колбайн Име Монсен.

Стайн Брьонер посочи усмихнатия, привлекателен мъж със сресан на една страна перчем.

— В продължение на много години Колбайн е бил във Виенското братство. Впоследствие обаче осъзнал колко грешно е всичко това. Още преди да избухне войната, заминал за Лондон. След това бил изпратен като агент в Листа. Разбрал, че това, с което се били занимавали преди войната, е нищо в сравнение с нечовешките престъпления, извършвани от Бринк. Накрая Колбайн получил сигнал за действие от Лондон и изпълнил някаква акция. Спасил много животи.

— А какво се е случило с Елиас Бринк?

— Изчезнал е. Разразил се ужасяващ пожар и той изчезнал в пламъците. Колбайн все още има белези от тогава. Бил награден за своята жертвоготовност. Може да се каже, че навреме е избрал правилната страна.

На вратата тя му благодари за помощта.

— Ей, сетих се нещо. — Брьонер задържа ръката ѝ. — Освен самия Колбайн Име Монсен има и други хора, които добре познават тази история. Трябва да разговаряте със сина му.

— Синът му ли?

— Герхард Монсен.

— Политикът?

— Точно така. Той е син на Колбайн.

— Сериозно ли? Благодаря — отвърна объркано Кафа.

Излезе на чакълестия паркинг пред старата военна база в крепостта Акешхюс, където бе офисът на историка. Герхард Монсен. Син на Колбайн Име Монсен. Тя извади телефона си. Фредрик най-сетне вдигна.

— Ти не каза ли, че Герхард Монсен е бил на погребението на майка ти?

— Да?

— И той ти беше казал, че е баща на Себастиан Кос?

— Да?

— Колбайн Име Монсен е дядото на Себастиан Кос! Дядото на Себастиан Кос е бил расов изследовател.

След това и двамата замълчаха. Тя — в Осло, той — в Поршгрюн. Пред очите им сякаш Виенското братство и сектата в Сулру се сляха в едно.

Общността беше избрана от Бог. Елиас Бринк пък принадлежеше към избраната арийска раса. Докато сектата се чувстваше застрашена от религиозното и морално падение, множащият се подчовек беше заплаха за свръхчовека, *der Übermensch*. Нацисти и фундаменталисти бяха стигнали до едно и също окончателно решение, *Endlösung*^[3]. Да експериментират върху група от хора преди началото на едно масово и преднамерено изстребване. Ето го спасението. Чрез чума или газови камери. Основано на идеология или религия? Къде всъщност беше разликата?

[1] Подчовеци (нем.). — Б.пр. ↑

[2] При окупацията на Норвегия от нацистка Германия през 1940 г. правителството бяга в Лондон и оттам подпомага съпротивата. — Б.пр. ↑

[3] Понятието *Endlösung* на немски обозначава плана за системното унищожение на евреите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 84

Листа, ноември 1943 година

На яката на самото му беше пришито парче плат, на което беше изписано името на предния притежател. Мазилото обаче беше избеляло и надписът бе нечетлив. Панталоните му бяха твърде къси, по ръкавите пък имаше кръпки.

— Готов ли си?

Хел Клепшлан го чакаше. Навън времето беше меко, валеше ситен дъжд. Проекторите се отразяваха в блестящия лед. В уютното антре на къщата ги посрещна възбуждаща апетита миризма на пържен лук, месо и току-що запалени цигари. Чуваше се прашенето на камината в хола. В трапезарията седяха мъже в униформи.

— Господа, ето го и него. Моят студент, моят колега, моето дете. Брут.

Елиас. Устните му се бяха разтворили в изпълнена с очакване усмивка. Носеше тъмносив костюм с тясна кройка.

Немците се засмяха глухо. Елиас отведе Колбайн до празното място в края на махагоновата маса. На нея бяха наредени бял порцелан, тънки сребърни прибори и кристални чаши. Най-близко стоящият офицер се изправи, изтрака с токовете си и подаде ръка. Беше висок колкото Колбайн. Тесните му очи гледаха през кръгли очила. Вероятно бе в началото на трийсетте.

— Това е главен комисар на криминалната полиция и хауптштурмфюрер^[1] Рандолф Фернер. Отговорен е за операциите на Държавната сигурност в Кристиансан и в Южна Норвегия — каза Елиас на немски.

Ръкостискането на Фернер беше леко и безучастно. До офицера седеше неговият асистент. На яките и на двамата беше съшита емблемата на SS. Останалите бяха офицери от Вермахта^[2].

— Капитан Хайнрих Вилюбер ръководи работата по изграждането на военноморските съоръжения в областта и често прибягва до работната ръка от нашия лагер — каза Елиас.

Една дебела и плешива фигура му подаде студената си ръка.

— Според слуховете ти смяташ, че злоупотребявам с работната ръка във вашия лагер — каза високо мъжът и се изсмя. Останалите се усмихнаха снизходително. Колбайн се обърна към последния гостенин на професор Бринк.

— Роберт Ницке, старши лейтенант. Той се занимава с администрацията на работническите лагери в Листа.

Тъмнокосият Ницке не се изправи. Вместо това само се приведе над масата. Колбайн го побиха тръпки в мига, щом стисна ръката му. Мъжът срещна погледа му и се ухили. Липсваха първите две стави на безименния му пръст. Кожата на дланта му беше твърда и грапава. Имаше белези от шевове. Германецът огледа замислено Колбайн. Подпря брадичката си на ръката.

— И какви са вашите наблюдения върху извършваната тук научна дейност, доктор Монсен?

— Ами — отвърна бавно Колбайн. — Професор Бринк е един от водещите учени в тази област още откакто аз започнах да работя за него. Това беше преди повече от петнайсет години. Расовата биология е... многопластова. И сложна. — Той вдигна глава и погледна Елиас в очите. Професорът седеше от другата страна на масата. Внимателно слушаше думите му. — Няма да лъжа. Обезпокоен съм от някои от методите, използвани тук. Но съм склонен да вярвам, че те ще доведат до научни резултати по-бързо, отколкото човек би си представил дори в мирни времена.

— Хм — каза Ницке и погледна към Елиас. — Голям дипломат е това ваше момче.

Елиас Бринк направи знак с ръка на Колбайн да седне. Той самият обаче остана прав. Благодарни на всички за присъствието в къщата, която той наричаше „Йостхасел“, и ги приветства с добре дошли на деня за покаяние и молитви.

— Така го празнувахме на улица „Малерщрасе“ — приключи той, задържайки поглед върху Колбайн.

Шумът на масата постепенно значително се увеличи. Ядоха прясна риба, стекове от сърна и крем с диви къпини. Имаше френски вина и коняк. Откакто беше напуснал Виена, Колбайн не се бе наслаждавал на подобно угощение.

По едно време осъзна, че вече не са сами. Някой се смееше. Смях на млади момичета. Идваше от хола с камината. Като след подаден

сигнал офицерите изведнъж станаха и нахлуха в хола.

Норвежките момичета и офицерите се познаваха. Събраха се около масата, всеки със своята чаша за шампанско в ръка. Германците и пет млади норвежки. Елиас остана на вратата зад Колбайн.

В центъра на стаята седеше Вилюбер, който тъкмо отваряше бутилка шампанско. Тапата излезе с лек пукот и остана в ръката на офицера.

— О... Хайнрих. Трябваше да гръмне хубаво. Нали сме на празненство! — извика едно от норвежките момичета на изненадващо добър немски.

Тя имаше къдрава тъмнокафява коса и бели заоблени зъби. Жълто-бялата ѝ лятна рокля подчертаваше извивките над хълбоците ѝ, а издигнатите ѝ гърди, самоуверената ѝ усмивка и животинските ѝ очи му напомняха на хулдра^[3]. Беше се хванала здраво за дебелата ръка на Вилюбер.

— Нали знаеш какво казват, Мариане — отвърна той и завъртя дебелия си врат. Лицата им бяха близко едно до друго. — Трябва да прозвучи като въздишка на задоволена жена. — Момичетата се разписаха от неприличния коментар, а онази, чието име беше Мариане, размахна строго пръст пред тлъстите устни на Вилюбер. След това остави Вилюбер да я целуне влажно по ръката, а после направи няколко несигурни стъпки към пращящата камина.

Чак тогава той забеляза нея. В голямото кожено кресло пред камината седеше фина млада жена. Гледаше останалите с интерес, но дистанцирано. Като котка, която наблюдава играта на малки кученца. Кафявата ѝ коса имаше червен оттенък и стигаше до раменете. За разлика от останалите, беше облечена в по-тъмна, по-дълга и значително по-скъпа вечерна рокля. На тънкия си врат носеше малка златна верижка с голяма колкото грахово зърна перла. Лицето ѝ беше тясно и красиво. На Колбайн му напомняше на някого. Приличаше на Елса, осъзна внезапно той.

Докато офицерите от по-нисък ранг си взимаха столове от трапезарията, Вилюбер застана пред камината.

— Време е за представлението тази вечер! — извика той.

Срамежливият Фернер гледаше усмихнат към момичетата, а Вилюбер изчезна в антрето. Момичетата запляскаха в захлас, оправиха летните си рокли и седнаха. Тогава той се върна. На плешивата си

глава Вилюбер си беше сложил светла официална лисича кожа. Беше свалил офицерското яке и вместо него си метна един копринен шал на раменете. Държеше половинметрово червено перо, а в ъгълчето на устата си имаше запалена цигара. Мигаше силно с очи и говореше с дрезгав и ведър глас.

— Каква прекрасна вечер, господа. И дами...

— Ти не трябваше ли да си в Лондон и да чукаш евреи? — провикна се Ницке.

Вилюбер не му обърна внимание и направи женствено полукръг на пръсти, после се наведе напред, размаха шала и изви широкия му край. Сетне погледна към тях и сложи, флиртувайки, пръст на долната си устна. Мъжкият му задник висеше тежко от офицерските му панталони. Запя с дрезгав глас:

*Аз съм хубавата Лола, любимка на сезона,
Имам пианола у дома в салона,
Аз съм хубавата Лола, всеки ме харесва,
Но никого не пускам до пианолата чудесна!*^[4]

Не беше приятна гледка. Колбайн примигна и отпрати мислите си към първия път, когато бе чул запленияващата мелодия. Беше гледал филма заедно с Елиас и Елса в едно кино до Пратера във Виена.

Аз съм хубавата Лола, любимка на сезона...

Сега и другите офицери започнаха да припяват, а Вилюбер с танцова стъпка се наведе над Ницке, който се олюля на дървения си стол до масата. Вилюбер седна в скута му и му лепна една сочна целувка на челото. Момичетата запляскаха, а Ницке хвана здраво задника на своя колега и силно го разтrese. След това германецът отново излезе в антрето.

Единствената, която не участваше в целия този шумен сеанс, беше червенокосата жена. Тя само пляскаше леко. Кожата на кльощавите ѝ ръце беше бяла като сняг, а гърдите ѝ съвсем леко се

очертаваха под дрехата ѝ. Усмивката ѝ принадлежеше на една помлада жена от тази, за която бе шита вечерната рокля. Елиас положи самоуверено ръка на рамото на Колбайн и кимна към нея.

— Красива е, нали? — прошепна той и си проправи път през стаята. Седна на страничната облегалка до нея. Сложи ръка в началото на шията ѝ. Тя затвори тъмните си очи и заклати като в транс глава от една страна на друга.

Постепенно настроението се промени. Всички бяха пияни и играта задебеля. Бяха пуснали един грамофон в ъгъла. Стаята се беше замъглила от цигарен дим. Едрата Мариане седеше в скута на капитан Вилюбер, който най-безсрамно беше заровил ръка дълбоко под полата ѝ. Ницке и асистентът на Фернер седяха на канапето между момичетата. Там те се забавляваха с игра, в която целта беше от намокрани със слюнка парченца от салфетки да изобразиш полови органи.

Колбайн не напускаше мястото си на вратата. Елиас отново насочи вниманието си към него, изправи се и даде знак на жената във вечерната рокля да направи същото. Заведе я при него. Изглеждаше почти срамежлива.

— Да седнем в трапезарията — каза Елиас.

Докато излизаха, той му прошепна в ухото:

— Така обичат да правят немците. Имат нужда от това. Отговорността им е голяма, а и много им липсват семействата.

Елиас издърпа един стол и младата жена мина пред него. От нея се носеше уханието на лято. Беше толкова дискретно, че най-вероятно само бе навлажнила пръстите си с розова вода.

— Колбайн, това е Карен.

Карен? Карен. Разбира се. Сега я позна. Отблизо ясно се виждаха малките детски лунички. Жената беше Карен Клепшлан. Дъщерята на Хел Клепшлан. Момичето, което го беше издало. Тя се усмихна скромно и подаде ръка. Колбайн я пое. Беше все едно да държиш новоизлюпено врабче.

— Докторе — каза тя и кимна леко с глава.

— Госпожице — отвърна той.

— Госпожица е още, да, но няма да е задълго — намеси се Елиас.
— Ще се оженим, щом Карен порасне достатъчно. След това ще взема

сина си от Елса в Германия и тримата ще се преместим тук, в Йостхасел. Толкова ще е хубаво да има някое дете тук. Нали, Карен?

Елиас я погали по изпъкналите бузи. Тя се изчерви и сведе поглед към масата.

Колбайн се опита да си поеме дъх. Гърлото му се сви, а сърцето му блъскаше като чук на ковач. Не бе трудно да се досети какво цели професорът. Човъркаше го, беше като търпелив лешояд до ранен човек. Професорът искаше да го пречупи. И какъв бе най-добрият метод? Елса? Или момичето, което го бе предало? Напомнянето, че Елиас и Елса имаха дете? Явно разговорът водеше натам. Професорът щеше да използва неговото собствено сакамото момиченце, за да му нанесе смъртоносна рана. Да го накара да падне на колене. Да му се подчини.

Елиас Бринк имаше цялото време на света и не криеше, че се наслаждава на прикрития двубой. Колбайн се насили да срещне погледа на професора. Преглътна тежко.

— Ами Елса?

— Елса — повтори Елиас. Усмихна се почти измъчено. — Така ще е най-добре. Елиас в момента живее с баба си и дядо си в Бортфелд, докато Елса е в Гърция. Но свърши ли войната... Искam сина си тук. Расте бързо. Пет години. Никое дете не бива да израства без баща. А и Карен го иска. Очаква с голямо нетърпение да стане майка на момчето. Ще го обича като свой собствен син.

Никое дете не бива да израства без баща. Как смееше. Колбайн отново преглътна своята ненавист. Не трябваше да се поддава.

— Елиас ли? Кръстил си сина си Елиас?

— Това беше желанието на Елса. Елиас Герхард Шрадер. Кръстен на нейния брат и на мен. — Поклати засмяно глава. — Нали знаеш... Елса си е малко емоционална. Като повечето жени. Искаше да почете дори името Колбайн. Разбира се, докато беше бременна с твоето дете. Преди да разбере, че е момиче. И че е изчадие. — Усмивката му бе преминала в животинска изкривена гримаса. — Можеш ли да си представиш? Немско дете, кръстено Колбайн? — Изсмя се гръмогласно. — Бива ли такова нещо... Добре, че нищо не излезе от това.

Миришеше на канализация и едно куче излая, когато Хел Клепшлан го блъсна обратно в килията.

[1] Офицерски ранг в SS. — Б.пр. ↑

[2] Въоръжените сили на нацистка Германия. — Б.пр. ↑

[3] Героиня от скандинавския фолклор, красива дългокоса девойка с кравешка опашка. Заради изключителната ѝ красота човек лесно може да се влюби и да заживее с нея в гората, но никога не може да се върне обратно. Хулдрата е добра само към тези, които са добри към нея. В противен случай може да се превърне в уродлива и страшна жена. — Б.пр. ↑

[4] Песен от филма „Синият ангел“ (1930 г.). Превод от немски — на редактора. ↑

ГЛАВА 85

Отбиха се от E18 и Себастиан Кос намали скоростта. Но не достатъчно, че дъждът да не блъска бясно в предното стъкло на мерцедеса на инспектора. Фредрик седеше свит до него и му беше лошо от пътуването. Бяха поддържали самоубийствената скорост, откакто Фредрик му беше казал за снимката на Виенското братство, и че Колбайн Име Монсен е един от мъжете на снимката. Кос трябваше да наруши мълчанието. Направи го чак след като минаха покрай табелата, оповестяваща, че се намират в Хортен.

— Колко надежден всъщност е този твой историк?

Фредрик се усмихна на себе си. За Кос това бе твърде горчив хап. Първо, да научи истината. След това — да живее с мисълта, че и Фредрик я знае. Не пасваше добре към семейната хроника да имаш изследовател на расовата хигиена точно над себе си в родословното дърво. Кос обаче го изненада.

— Това... всъщност не ме учудва — каза трезво той. — Знаех, че е бил изследовател и че е бил част от съпротивата. Но нищо не съм чувал за някакво братство. Баща ми и дядо ми никога не са били близки.

Пътят свършваше край промишлената местност до парка „Брумсюрде“, точно до старата корабостроителница на Хортен. Инспекторът паркира пред тухлена постройка. До главния ход, една стъклена врата с алуминиева рамка, имаше табела с емблемата на Норвежката биологическа лаборатория.

— А военният историк знаеше ли, че съм внук на Колбайн Име Монсен? — внезапно попита Кос.

— Не. Но знаеше, че Герхард Монсен му е син. А баща ти беше на погребението на майка ми по-рано това лято. Той ми каза, че си му син.

На Кос му отне един момент да проследи мисълта на Фредрик.

— Разбирам. Ти познаваш ли баща ми?

— Не. Но родителите ми явно са го познавали. И двамата са мъртви.

Кос отвори вратата на колата и го погледна.
— Защото татко питаше за теб.

На рецепцията имаше пазач, който ги пусна вътре. Помещението беше неприятно, стените бяха боядисани в светлозелено, имаше пластмасови палми и автомат за кафе, който пускаше само мръсна вода. Докато пазачът съобщаваше за тяхното пристигане, Фредрик се обърна към Кос.

— Явно има нишка, която започва от Виенското братство и стига до общността в Сулру. Трябва да говоря с дядо ти. Това за теб няма да е проблем, нали?

Кос го гледа дълго. Изражението му не можеше да бъде разчетено. Накрая сви рамене и поклати глава.

— Не. Но той е много стар. Само те предупреждавам.

Шефката на отдела за анализи Петра Юхансен беше фина жена на около четиридесет. Със сериозно изражение на плоското си лице провери значките им. След това хвърли поглед към пазача и им махна да я последват надолу по коридора. Спря, чак като се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуе никой.

— Резултатите от анализите са много обезпокояващи. Говорим за явна заплаха за здравето на хората.

Себастиан Кос се покашля нетърпеливо.

— Наясно сме с това. Оцелелият е диагностициран с едра шарка. Шефката на отдел анализи се втрени безизразно в него.

— По-лошо е от това — каза тя и го погледна право в очите. — Много по-лошо.

Петра Юхансен ги заведе в една полупразна стая със стена прозорец. Пред него имаше редица столове. Беше лаборатория. Имаше поне петнайсет работни места тук, но само двама души бяха вътре. И двамата бяха облечени в предпазни костюми. Фредрик не можеше да види дори дали са мъже или жени. Погледнаха за кратко към тях иззад един голям микроскоп. Юхансен скръсти ръце над лабораторния си костюм и застана пред прозореца.

— В нашия бранш избягваме да си правим прибързани заключения — започна тя, докато гледаше ту единия, ту другия.

Кос забарабани с пръсти по стола.

— Но като имам предвид информацията, която получих, не виждам друго обяснение. — Натисна едно копче. Прозорецът се затъмни и стана непроницаем.

Това, което бяха открили в Поршгрюн, било терористично оръжие. Съдържало всички необходими средства, за да поразии дадено общество. Да разпространи страх, смърт и несигурност. Да причини анархия.

Обърна глава към Кос.

— Вярно е, но не е точно да се каже, че е открит вирус на едра шарка. Открихме *три* вида от вируса на едра шарка. Тоест, три различни щама на един и същ вирус. И това не е някаква случайна мутация. Тези различни видове са били разработени.

— Защо... — започна Кос. — Защо някой би направил нещо подобно?

Анализаторката вдигна ръце.

— За да се повиши смъртността — каза мрачно тя. — Ще Ви обясня.

Петра Юхансен го сравни с разработка на антибиотици. Изследователите и производителите на лекарства непрестанно откривали нови формули за тях. Защото бактериите от своя страна непрестанно развивали имунитет спрямо вече съществуващите антибиотици. Било като състезание. Една борба между човек и бактерии в духа на дарвинизма.

С разработката на три различни вида едра шарка значително се понижавали шансовете за оцеляване сред населението. Човек можел да има силите да се пребори срещу един тип, но не и срещу другите. В този случай човекът се превръщал в бактерия. Вирусът нападал човека, както антибиотикът напада бактериите. Ако не бъдеш убит от първия вариант на вируса, вероятно ще умреш от следващия.

Тя се изправи.

— Това откритие показва според мен, че някой е подготвял масова биологична терористична атака.

— Мили боже... — простена Кос.

Анализаторката замълча. Остави ги да осмислят цялата информация и сетне продължи. Имаше и още. Точно преди да дойдат, тя била разговаряла с Института по съдебна медицина. Карл Йосефсен не бил умрял от едра шарка.

— Какво? — извика Кос.

— Умрял е от антракс. Антракс на белия дроб.

— Антракс ли? Онова нещо, дето терористите го слагат в писма, за да убият някого?

Тя се покашля.

— Точно така. И към това успяхме да идентифицираме още една болест. — Тя вдигна извинително рамене. — Шап.

Кос я погледна въпросително.

— Шап ли? Това пък какво е, дявол да го вземе?

— Шапът е болест по животните — прекъсна го Фредрик. — Доколкото знам, доста смъртоносна. Остави я сега да разкаже докрай. Каква е ситуацията с тази болест?

Кос го погледна ядосано, но не каза нищо.

— Едрата шарка, както знаете, е вирус. Много заразен вирус с потенциално висока смъртност. Антраксът и шалът пък са бактериални болести.

Погледна единия, после другия. Обясни им очевидното. Това не били болести, които в природата се срещат заедно. Обаче имали едно общо нещо. И трите били биологични оръжия.

Сключи пръсти пред корема си и загледа Фредрик.

— Имате ли деца?

Той кимна.

— Как бихте реагирали, ако избухне епидемия с едра шарка? Която е всеизвестно биологично оръжие. В рамките на седмица хората започват да умират. В началото само няколко десетки души в болниците и отделенията за контрол на инфекциите. След това обаче стават стотици. Няма вече места в специализираните отделения, няма достатъчно предпазно оборудване за здравните работници. Губим контрола. Болестта може да е навсякъде. Навсякъде, където се събират хора. Малкото останали ваксини стават ценни като злато. — Затаи дъх. — И точно тогава се извършва целенасочена атака с антракс. Чрез вентилационната система на метрото. В болниците. Министерствата. И какво правим, ако в същото време селското стопанство е покосено от шап? Добитъкът трябва да бъде изклан, а после навсякъде ще има купища мъртви горящи животни. Край пътищата? — Разпери ръце. — Няма да тръгнете на работа. Няма да пуснете децата на училище. Вероятно ще напуснете града. Ще отидете в някоя хижа? Хората ще

грабнат всичко, до което се докопат. В магазините стоките ще изчезнат. Водоснабдяването ще откаже. Токът ще спре. Канализацията ще се срина.

Фредрик погледна към Кос. Кожата му отново бе придобила онзи нездрав оттенък. Тя продължи.

— Паниката ще се разпространи. У Вас. У онези, които обичате. У всички, които познавате. В цяла Норвегия.

Мълчание.

— Абсолютен хаос. Говорим за терористична атака с апокалиптични размери — каза бавно тя.

— Страшният съд — промълви Фредрик. — Първият от последните дни.

Шефката на отдел анализи ги придружи до паркинга.

— Мислите ли, че... един-единствен човек би могъл да стои зад всичко това? Или една малка група? Като например общността в Сулру?

Петра Юхансен поклати глава.

— Не. Невъзможно е. Тук говорим за нещо много по-голямо. Необходим е голям брой висококвалифицирани учени. С достъп до сложна технология, големи ресурси и най-вече време. Много време. Десетилетия. Трудно е да си представи човек... — Тя поклати глава. — ... че нещо подобно би могло да се случи без намесата на властите на нечия държава.

ГЛАВА 86

Сьорен Плантенстед бе настанен в Номер шест. Психиатрична клиника. Сграда номер шест на Болница „Телемарк“. Не ядеше, не спеше и не говореше. В продължение на два дни се беше взирал в тавана, мърморейки си нещо. Несвързано и неразбираемо.

На третата сутрин, когато санитарят влезе в стаята, леглото беше празно. Чу обаче някакво тананикане, идващо от банята. Сьорен Плантенстед стоеше пред огледалото. Беше се облякъл, сресал и сега си миеше зъбите. Пасторът се обърна.

— Готов съм. Можете да съобщите на полицията, че съм готов.

Фредрик гледаше през прозореца в очакване на колата с арестанта. Докосваше разсеяно плата на дръпнатите пердета.

Полицейският участък в Грьонланд беше модерно, но грозно тухлено съоръжение от западната страна на река Фалкумелва. Реката беше естествена граница на града и изглеждаше като тясно черво, протичащо на северозапад от Шиен. На запад от участъка имаше квартал, отчасти застроен с вили, отчасти състоящ се от покрити с дървета хълмове. Фредрик отправи поглед към планината, към полуголите борови дръвчета и храстите, които стърчаха като свинска четина.

Кафа и Андреас бяха пристигнали по-рано от Осло. След десет минути Сьорен Плантенстед щеше да седне на стола, на който в момента седеше Кафа. Тя и Кос щяха да застанат от другата страна на стъклената стена в страничната стаичка по време на разпита, който щяха да проведат с Андреас.

— Трябва да говорите за Дранге — каза Кафа от масата зад него. — Не трябва да го оставяте да изпадне в дълги тиради за себе си и Бог. Фундаменталистите обичат самохвалните празни приказки. Трябва да разберем къде се крие останалата част от сектата. Трябва да разберем дали има още складове с вируса. Трябва да разберем какъв е планът им. Искаме конкретна информация.

С ъгълчето на окото си Фредрик забеляза, че Андреас се е заиграл с копчетата на кремавата си риза. Това бе знак, че размишлява.

Не каза обаче нищо.

Фредрик забеляза присвитата фигура на Плантенстед в полицейската кола, която премина навън на път към гаража. Закрачи из стаята. Спря се, за да разгледа единственото украшение на стената — картина с водни бои от Скаген. На нея бяха изобразени плажове със златни пясъци, тъмносиньо море, неясни чайки и оранжево-червен залез. Картината беше отблъскваща. Обърна ѝ гръб.

Андреас избута стола назад. Загледа Кафа над рамката на очилата си.

— Можем ли да го примамим с нещо? Иначе надали ще сметне за необходимо да разговаря с нас.

След като бяха работили заедно по бункера в Поршгрюн, Андреас и Кафа се бяха помирили. Въпреки това все още се конкурираха кой ще има най-добрата и достоверна теория. Сега обаче на Фредрик му правеше впечатление, че го правят с известна доза уважение към преценката на другия. И не без достойнство. Погледна Кафа. Тя се наведе над масата. По някаква причина това движение му напомни на онзи път, когато го беше целунала.

— Може да възникне проблем — каза тя. — Ако гледа на себе си като на част от терористичните планове на Дранге, ако наистина вярва, че идва денят на Страшния съд, ситуацията може да се усложни. Тогава той ще е приел съдбата си. Колкото повече го натискаме, толкова повече ще се затваря. Религиозните екстремисти гледат на всякакъв вид наказания като на потвърждение, че изпълняват Божиата воля. Бог ги тества, защото те са неговите избраници. Точно като в „Параграф 22“.

Фредрик само слушаше. Те двамата бяха на грешен път. Съорен Плантенстед идваше, за да им разкаже истината за Бьоре Дранге. За биологичните оръжия и за планирания ден на Страшния съд. Възможно беше Плантенстед все още да не знае това, но точно така щеше да направи. Фредрик беше сигурен. Пасторът се разстрои от съдбата на Пио Отаменди и Карл Йосефсен. Без значение колко промит бе мозъкът му. В този човек имаше нещо, което му подсказваше, че случилото се не е било правилно. Беше го видял в него. Неконтролируемите тикове на лицето му. Като глас, който говореше само на пастора, който му крещеше истината в ухото. Накрая той щеше да се заслуша в този глас. Само така щеше да намери покой.

— Трябва да се заиграем с угризенията му на съвестта.

Колегите му прекратиха дискусията си и се втрениха в него.

— Спомнете си, че Плантенстед е повече от някакъв си фундаментален пастор. Освен това е и висококвалифициран биохимик. Неговата религиозност се основава на интелект, не на емоции. Той самият знае къде е сбъркал. Моралът и вярата са в битка в него. Там трябва да ровим.

Почука се леко на вратата и един полицаи подаде глава.

— Арестантът и неговият адвокат са тук.

Сьорен Плантенстед вървеше през стаята като гризач, привикнал на тъмнината. Бе сменил евтиното сако със спортно яке и напрегнато дъвчеше дъвка. Обърна внимание на Фредрик чак като си стиснаха ръцете. Тогава се усмихна кратко и мрачно.

— Това е Андреас Фигуерас. Мой колега. Надяваме се да...

Не можа да продължи.

Защото в този момент главата на Сьорен Плантенстед се пръсна.

Няма как да се опише по друг начин. В момента, в който Фредрик взе думата, пасторът го погледна. И щом погледите им се срещнаха... главата му изчезна. Експлодира.

Куршумът го уцели в слепоочието. Целият му череп чак до челюстта му се пръсна и долната челюст се разкри. Червено-бяла мека тъкан избълбука като запушена тоалетна, а после светла кръв от сънната артерия започна да се изстрелва на половин метър във въздуха. Боядиса в червено бюрото, тефтерите, столовете, адвоката, Фредрик Байер и Андреас Фигуерас.

В червено като залез над Скаген.

ГЛАВА 87

Душът в мазето на полицейския участък. Тъмночервената кръв и светлата пихтия от мозък, отмивани от водата. Светлочервени вадички по белите плочки.

От хълма имаше пряка видимост към полицейския участък. Прозорецът беше продупчен от един-единствен перфектно изстрелян куршум. От вътрешната страна на стъклото сега бяха окачили дебел бял найлон. Така че да не доставят удоволствие на фотографите от пресата с техните 300-милиметрови лещи.

С калцуни на краката и сини гумени ръкавици Фредрик се наведе до полуголия бор, колкото му позволяваше коляното. Огледа земята под най-долните клони. Имаше пречупени клонки. И следи от подметките на ботуши във влажната земя. Вдлъбнатини, където се бяха подпирали лактите на убиеца. Точно тук бе лежал той.

Оттук му е бил достатъчен само един изстрел. Разстоянието беше по-малко от сто и петдесет метра. Щорите, които обикновено спускаха по време на разпит, не работеха. Фредрик си помисли как неговата собствена глава също е била на прицел. Куршумът беше минал на по-малко от половин метър от него. Беше жив само защото убиецът бе решил така. За втори път.

— Трябва да си представим по-общата картина — извика той зад рамо. Кафа се намираше малко зад него. Той не изчака отговор. — Този тип преминава всякакви граници. Не можем да предвидим ходовете му. И докъде може да стигне. Да нападне полицейски участък... — Изправи се. — В мислите си той изобщо не се намира в Норвегия. А на бойното поле. Прави го, защото е свикнал да действа на бойното поле. Търсим човек с военен опит. Специален войник, наемен войник... знам ли. Нещо такова.

Прекъсна ги викът на Андреас. Той седеше зад ограничителната лента и им махаше да се приближат. На Фредрик все още му се струваше, че вижда кървав отънък по къдриците на своя колега.

— Избягал е от този паркинг тук горе — каза Андреас. — Един свидетел казва, че е видял как облечен в черно мъж се качва в малка червена кола. Носел раница и дълга кърпа.

— Добре — отвърна замислено Фредрик. — Минали са два часа. Този дявол може да е къде ли не. Тръгваме. — Към вкъщи — каза той и въздъхна.

ГЛАВА 88

Вътрешните пътища от Гренланд към столицата криволичеха през светлозелени широколистни гори, тъмnozелени борове и изсечени поляни. Пътят беше заобиколен и рамото го болеше, но това нямаше значение. Щеше да отдели толкова време, колкото е необходимо. Замисли се за своите победи и поражения.

Съмненията го бяха мъчили чак до момента, в който видя пастора през перфектно насочения мерник. Чак тогава прие, че информацията е вярна. Че ще отведат Плантенстед в стаята на втория етаж на участъка. Че автоматичното спускане на пердетата може да бъде изключено чрез базата данни на полицейския участък.

Беше се чудил по време на чакането. Какви бяха шансовете следователите там долу да не дръпнат пердетата ръчно? Вероятно петдесет на петдесет? Само дето това не бяха Силите за специални операции. Това дори не бяха полицейски патрули. Работата на тези хора не бе да предотвратяват убийства и насилие. Те пристигаха чак след това. Не се замисляха толкова за сигурността. Драстично промени процентите и се оказа, че е прав. Този рунд беше в негова полза. Както предният в бункера беше в тяхна.

Акцията в Поршгрюн беше огромен неуспех. Не само защото го бяха унизили. И го бяха простреляли. Или защото беше оставил кървави следи. Или понеже не беше успял да извърши убийствата. Но най-вече защото не бе съумял да унищожи лабораторията.

Пасторът, този зъл дявол, беше скрил входа. А полицията го бе намерила. Бяха открили вирусните култури. Бактериите. Както и един мъртъв и един смъртно болен гей? Трябваше да му се признае на пастора. Дори *той* беше впечатлен от него. Беше приятно да почувства респект към някого. Не му се случваше често. Хората, които постигаха нещо в този живот, бяха тези, които бяха готови да направят необходимото. Да са твърди и търпеливи, докато работата не бъде свършена. Хора като самия него.

Елиминирането на Съорен Плантенстед беше необходимо, за да намали натиска, упражняван му от Кита. Ограничаване на щетите.

Цареше огромно недоволство от начина, по който се бе развила акцията. От него. Но не той беше решил това да бъде операция, извършвана от само един човек. Кита беше взел решението. И тези, които даваха заповеди на Кита. Организацията.

Полицията вече знаеше за биологичните оръжия и това променяше всичко. За него обаче беше облекчение. Вече не беше негова задачата да опази тайната. Можеше да се концентрира върху собствената си задача.

Раненото рамо го бе заболяло при изстрела със снайпера AWSM. Но тъй като уцели от първия опит, се наложи само да затвори очи, да изтърпи болката и да преглътне вкуса на кръв. Сбогом, пастор Плантенстед.

Оставаше още един.

ГЛАВА 89

Името на махагоновата врата беше изписано с позлатени букви, големи колкото кибритени клечки. Почукаха и чуха леко прищракване на ключалката.

Стените в чакалнята бяха облепени с тънки дървени плоскости от палисандрова дървесина. Стаята беше елипсовидна като бадем и миришеше сладникаво на дърво. Подът беше покрит с дебел червен килим. Успешно поглъщаше всякакъв шум и придаваше на стаята сериозно настроение, отговарящо на изразенията на шестимата мъже, които висяха в златни рамки на стената. В центъра на помещението зад миниатюрно бюро седеше секретарка. Беше слабо създание с очила точно на върха на носа и изглеждаше като неотменна част от датския дизайн. Вдигна поглед към тях от малката клавиатура пред тънкия си като картон монитор. В средата на бюрото имаше черна кожена покривка, а върху нея лист хартия. „Симон Рибе. Адвокат от Висшия съдебен съвет. Народен представител. Адвокатска кантора «Riebe & Co.»“

— Кафа Икбал и Фредрик Байер?

— Точно така.

— Направо влизайте. Той ви очаква — каза тя и им посочи вратата на офиса зад гърба си.

Портретът на Симон Рибе висеше точно до вратата. За разлика от картините на петимата му предшественици, сегашният лидер на Десните бе нарисуван в модерен стил, с подчертани тъмни и светли сенки по ъгловатото му лице. Портретът беше мрачен. Не бе ясно дали идеята е да се представи личността на Рибе, или че държавата, в която той живее, обикновено се управлява от социалдемократи.

Фредрик понечи да почука, но вратата се отвори. Беше съветникът на Симон Рибе. Рюбен Андерсен. Беше го виждал по телевизията.

— Влезте — изписка той с издадена напред муцуна и наведе старомодно глава.

За разлика от чакалнята, офисът на Рибе беше с формата на правоъгълник. Симон Рибе седеше зад бюрото си в дъното на стаята. Зад него се издигаше една етажерка. Дълги кафяво-оранжеви пердета се спускаха пред широкия прозорец на едната стена с изглед към морето и музей „Аstrup Фернли“^[1] по-нататък в квартал „Шювхолмен“.

Фина статуя на женско тяло от бял мрамор с височина един метър внасяше разнообразие в правоъгълната стая. Моделът изобразяваше тялото от хълбоците до врата. Формите бяха извити и гладки, а двата крайника, наподобяващи ръце, се протягаха и галеха гърба по цялата му дължина. Предната част на тялото бе обърната към стената. Всъщност произведението на изкуството се състоеше от линията, преминаваща от седалището през гърба към врата. Статуята бе поставена точно срещу прозореца на пиедестал от нефтеночерен камък.

— От Арп^[2] е — каза мъжът с кестеняво-сива коса зад бюрото. Стоеше изправен.

Симон Рибе беше висок колкото Фредрик и носеше официални дрехи. Отправи им самоуверена богаташка усмивка и разкри белите си зъби. Здрависаха се, а сетне политикът даде знак на следователите да седнат на кожените столове пред бюрото му. Съветникът остана прав зад тях.

— Пропуснали сте да ми кажете, че тя е персийска принцеса — започна Рибе и погледна към Фредрик. Наля им кафе в бели порцеланови чаши.

— Благодаря — отвърна измъчено Кафа. — Но съм от пакистански произход. Не от персийски — побърза да добави тя.

— Красотата не знае граници — каза усмихнато Рибе и избута чашите към тях.

Не сипа на съветника си, а напълни само собствената си чаша наполовина и после я допълни с гореща вода от една сребърна кана. След това се облегна назад в стола си и ги загледа.

— Така... — каза той. — С какво мога да ви бъда полезен?

Фредрик внимателно избута чашата с кафе настрана. Рибе сложи ръце на бюрото и следователите можеха да се полюбуват на перфектно изрязаните му нокти.

— Тук сме, защото имаме основания да твърдим, че сте давали информация на журналиста Йорген Мустю относно случая в Сулру. — Фредрик направи кратка пауза, за да може да проследи реакцията на Рибе. — Този, който беше убит край операта.

Рибе повдигна дясната си вежда.

— И на какво... се дължи тази теория?

Тонът му беше такъв, сякаш Фредрик току-що му беше предложил да хапнат дюнери на площад „Юнгсторге“.

— Знаем, че Мустю ви е звънял многократно това лято. А вие сте му изпращали есемеси. За последно в деня на неговото изчезване — отговори Фредрик. Мъчеше се да запази неутрален тон.

— Разбирам — каза Рибе. След това сведе поглед към сакото си и изтупа няколко едва забележими трохички от ревера. — Ами. Така се случи, че ми откраднаха телефона тази пролет. Познавам Мустю от парламента, разбира се, но никога, ама никога не съм му бил източник. Особено за този случай. Със Сулру. Откъде мога да имам информация за него? Аз съм политик. Не съм полицейски следовател. — Поклати прошарената си глава и погледна отчаяно към съветника си. — Мисля, че някой ни разиграва всички — допълни той и се отпусна отново на стола.

Преди Фредрик да съумее да каже нещо, Рюбен Андершен вече беше донесъл два документа. Наведе се между тях и остави листовете на бюрото.

— Четете — изписка той кратко и не особено вежливо.

Фредрик изрови очилата си от вътрешния джоб.

Единият документ беше копие от полицейски показания с дата само два дни преди да бъде регистриран първият контакт с телефона на Йорген. Другият пък беше касова бележка за покупка на нов телефон.

— Добре, де — каза Фредрик, след като ги разгледа внимателно. — Не си ли заключихте телефона след кражбата?

Рибе се усмихна.

— За съжаление, не. Бяхме по средата на планирането на предизборна кампания. И не само. Изготвихме и бъдещата програма на правителството.

Отново отправи поглед към съветника си, с който явно подчертаваше, че Фредрик няма как да има представа какво означава

всичко това.

— В случаи като този човек просто... забравя за такива подробности.

Фредрик посочи към Андершен през рамо.

— Мислех, че точно за това имате такива като него?

Пискането отзад показва, че обидата е била разбрана. Рибе повдигна вежди и сетне се разсмя на висок глас. Междувременно завъртя дръжката на чашата за кафе на сто и осемдесет градуса, така че тя сочеше право към гърдите на следователя.

— Нали не съм заподозрян?

Фредрик не му обърна внимание.

— Откъде знаехте, че идваме, за да ви зададем няколко въпроса? След като вече сте подготвили документите?

— Ще тълкувам това като „не“ — отвърна Рибе и продължи. — Не беше много трудно. Ние, политиците, винаги трябва да сме подготвени за заплетените случаи. Много хора са по петите ни. Пресата. Политическите опоненти. Всезнайковците... — Изглежда многозначително Фредрик. — В забавна ситуация сме, в която винаги трябва да документираме невинността си. — Погледна от единия към другия. — Нещо като юридическо салтомортале.

Почти половин минута мълчаха и се гледаха. Фредрик осъзна, че Симон Рибе в действителност изглежда по-млад, отколкото на портрета, който бе поръчал да му нарисуват. Вероятно такава е била целта. Така сякаш бе недокоснат от времето. Определено не беше случайно. Тук сякаш случайностите не съществуваха.

— Трябва да призная, че съм изненадан, че сте решили да си загубите сутринта в моя офис. Цялата нация очаква общността да бъде намерена, нали знаете...

Рибе остави думите си да увиснат във въздуха.

Фредрик се усмихна студено.

— Нацията очаква също така виновниците да бъдат наказани. Нали знаете.

С това Фредрик се изправи и подаде ръка.

Ръкостискането на Рибе беше леденостудено.

— Радвам се, че се запознахме, госпожице Икбал — каза политикът. — Рюбен ще ви изпрати.

[1] Музей за изкуство в Осло. — Б.пр. ↑

[2] Жан Арп — френско-немски художник, скулптор и поет. —
Б.пр. ↑

ГЛАВА 90

Отговорът беше пред очите им. По-точно, висеше. Видя го, когато застана пред дъската в полицейския участък с копията от полицейските показания на Симон Рибе. Разбра къде се намира общността!

Девет минути по-късно Кафа вече фучеше с цивилната полицейска кола през квартал „Тойен“ към площад „Карл Бернер“, а Фредрик се опитваше да си нагласи облегалката назад. Проклетото коляно пак го болеше.

Кафа рязко наби спирачки, за да не удари един пешеходец, пресичащ улица „Финмаркгата“.

Сивият следобед бе на път да премине в потискаща вечер. Паркът на Тойен бе безлюден, с изключение на няколко души, излезли да потичат.

— Как така? Откъде разбра?

Най-сетне седалката изщрака и застана в правилната позиция.

— Знаел съм го от много време. Ти също. Просто не сме го осъзнавали.

— Добре, и?

— Плантенстед се е обадил на анонимен телефонен номер, който се е намирал в Сулру. Номер, който е принадлежал на общността, но никога преди това не е бил ползван. Нали така?

— Да, и?

Погледна го с повдигнати вежди. Фредрик извади картата, която в бързината беше свалил от дъската.

— Андреас каза, че Сулру е голямо имение и има достатъчно голяма площ, за да се разраства както на север, така и на изток. — Разпъна картата на Маридален. — Само че какво има на сто метра на север от Сулру? — Сам си отговори на въпроса. — Там вече има друга къща! Брачната двойка Кварвинген. Старците в съседната къща.

Удари с пръст по хартията.

— Пише си го. Черно на бяло. Къщата на Кварвинген се намира на територията на Сулру.

В колата настана мълчание.

— Мили боже — каза накрая Кафа. Удари с ръце силно волана.

Собственикът на строителната фирма, която бе построила мазето, Хенинг Скауг. Той беше казал, че имало възрастна двойка, която живеела в Сулру. Дезертъорите Анабел и Бернхард бяха разказали същото. Че общността се състояла най-вече от млади хора и няколко по-стари. Когато разпитваха двойката, мивката беше пълна с мръсни чинии. А старецът сам бе казал, „Аха. Значи дойдохте“. Сякаш бе въпрос на време.

— А на нас изобщо не ни направи впечатление — каза Фредрик.

Сулру все още се пазеше от въоръжени полицаи. Седяха точно на мястото, на което Фредрик беше слязъл от колата преди месец и половина в онзи проливен дъжд. Сякаш беше преди цяла вечност. Спомни си Сюне, която го чакаше, приведена под бора, с мокра цигара в уста.

Полицейските палатки бяха премахнати. Тревата беше пораснала, а във въздуха се носеше силно ухание на узрели сливи. Стигнаха до покритата с борови иглички пътека зад къщата. В здрача тръгнаха по нея на север. Накрая стигнаха до поляната. Последния път, когато бяха идвали, Брюняр Кварвинген беше дремал в инвалидната си количка на терасата. Сега пред къщата бе тъмно и нямаше никой. Иззад белите пердета обаче се прокрадваше светлина.

Не беше нужно да седят дълго, за да се убедят. Чуваше се детска реч. Женски гласове. И се виждаха бързи тъмни сенки зад прозорците.

— Вечерят — каза Кафа.

ГЛАВА 91

Телефонът на Фредрик Байер иззвъня в офиса. Андреас го погледна. Реши да го остави на телефонен секретар. Две минути по-късно отново звънна. Той се протегна и вдигна слушалката.

— Фредрик? — попита един сух мъжки глас.

— Разговаряте с Фигуерас. Негов колега. Андреас Фигуерас.

— Андреас. Обажда се Хасе. Хасе Хансон. От криминалната полиция на Стокхолм. Много време мина.

— Да, много време мина — отговори Андреас.

— Имам съвпадение с вашата кръвна проба.

Андреас се изправи толкова рязко, че столът се обърна.

— Така ли?

— Мъжът, когото търсите. Казва се Стафан Хейхе.

— Добре? Още нещо?

— Шведски гражданин е.

Продиктува му ЕГН-то.

— Тъкмо получих името. Този тип е пълен с тайни. Няма адрес, няма телефонен номер. Няма банкова сметка или досие на имигрант.

— Мамка му — отговори кратко Андреас.

Мъжът от другата страна избоботи дрезгаво.

— Поздравете Фредрик от мое име. Кажете му, че продължавам да се ровя.

Чудовището си имаше име. Стафан Хейхе.

ГЛАВА 92

Заблъска с юмрук по бялата врата.

— Говори Фредрик Байер. От полицията — извика той. Шумът отвътре рязко замря. Звънливият детски смях затихна.

Дълго време цареше пълна тишина.

Отново похлопа.

— Отворете. Знам, че сте вкъщи.

Ключалката прещрака.

Вратата се откряна и на отвора се появи бледото лице на Сигне Кварвинген. Както и предния път, косата ѝ беше силно опъната назад. Изглежда го враждебно. Между тях се люлееше дебела верига.

— Да?

— Сигне? Както си спомняте, сме се виждали и преди. Ние сме полицейски следователи, това е Кафа Икбал, която също би трябвало да си спомняте.

Обърна рамо, така че жената да може да види партньорката му.

— Знаем, че вие и вашият мъж сте поели голяма отговорност. Знаем, че сте били част от общността в Сулру и знаем, че криете у вас жени и деца от имението.

Лицето на Сигне Кварвинген не трепваше. Само го гледаше недружелюбно.

— Мисля също, че разбирате, че това няма как да продължи дълго. Трябва да ни пуснете вътре, за да поговорим. — Погледна я откровено. — Нямам заповед за обиск. Няма да се натрапваме. Но мога да си набавя заповед...

— Тогава си ги набавете тези документи — каза тя и понечи да затвори вратата. Вече чакаха да чуят прищракването, но вместо това в тъмнината се обади един глас.

— Сигне...

Беше мъжът ѝ. Брюнър.

— Той е прав — каза мрачно гласът. — Замисли се за децата. Ами ако някой наистина дойде, за да... Няма да можем да му се противопоставим, Сигне. Няма да можем.

Чу се плачлива въздишка и изскърцването на металната брава. Брюняр беше зад Сигне Кварвинген. При последната им среща им се беше сторил много стар, както беше седял полузаспал в инвалидната количка. Сега стоеше зад нея. Изправен, с дърводелски панталони и червена раирана риза. С остър поглед. В ръцете си държеше двуцевна пушка. Петлетата бяха опънати. Напомни на Фредрик на плаката на Хемингуей в офиса на служебния психолог.

— Тази сутрин видях две диви сърненца да си играят тук отвън. Това ме накара да се замисля колко странно е всичко. Как ние затваряме нашите деца, а природата не я е грижа. Остава своите да тичат на воля. Мисля си, че ако се случи нещо специално днес... то тогава това ще бъде Божията воля. — Брюняр го погледна със сериозно изражение на лицето. — Мислите ли, че това е Божията воля, Фредрик Байер?

Фредрик го гледаше строго.

— За Бог не мога да кажа, Кварвинген. Но би било добро начало да свалите тази пушка.

Капакът към килера бе скрит под плетения килим до кухненската маса точно там, където преди няколко седмици бяха пили кафе. Брюняр Кварвинген избута масата, клекна и отвори капака със силните си пръсти.

— Всичко е наред — избоботи той през отвора. — Тура, Лиса. Излезте.

Загледаха се надолу в мрака. От дъното на стълбата ги гледаха бледи лица. Фредрик преброи пет жени и поне толкова деца. Беше като сцена от войната. Малки изплашени детски личици в мазе. Гледката го прониза от болка. На стълбите имаше мръсни чинийки, купички и прибори. Сервизът от вечерята, който бяха успели да скрият по най-бързия начин. Всички излязоха нагоре.

Сигне Кварвинген стоеше на вратата на кухнята и насочваше децата към хола. Най-малките бяха на една или две години, най-големите — на десет. Сигне и три от жените последваха децата. Брюняр затвори капака в кухнята, избута масата на мястото ѝ и сложи чаши за кафе отгоре.

— Имаме нужда от една глътка, а? — Каза той, по-скоро като заключение, отколкото като въпрос.

Фредрик кимна потвърдително и се обърна към Кафа.

— Обади се на Кос. Помоли го да изпрати микробус. — Погледна към Брюняр, като все още говореше на Кафа. — Няма нужда да бързат. Кажи му, че ситуацията е под контрол.

Кафа отиде да се обади, а Фредрик седна на масата с двете жени.

— Това са Тура и Лиса — каза Брюняр, докато боравеше с кафемашината. — Тура е... беше женена за Пол Еспен.

Пол Еспен Хени. Единият от братята, които бяха убити в Поршгрюн. Фредрик сви устни и се опита да отправи състрадателен поглед към жената.

— Съжалявам — каза той.

— Пол Еспен беше баща на едно от момчетата, които преди малко минаха покрай вас — продължи Брюняр. — Юханес. Само на три е. Още не сме му казали, така че...

— Ще се погрижа да предам на колегите си — каза тихо Фредрик. Погледна Тура в очите. — Моят личен опит ми показва, че такива неща трябва да се казват. Колкото по-рано, толкова по-добре.

Жената затули лице с ръце.

— Знам — проплака тя и се разтрепери.

Тура беше пълна, имаше руса коса и глава с формата на футболна топка. Фредрик предположи, че е към края на трийсетте. Другата жена, която я галеше по гърба, беше няколко години по-млада. Лиса. Изведнъж осъзна коя е тя. Послушната любовница на Бьорн Алфсен, за която бяха споменали дезертъорите. Жената, с която е бил Алфсен в нощта на убийствата. Фредрик се наведе напред над масата. Хвърли поглед към Кафа, която вече се бе върнала и бе застанала до Брюняр край плота.

— Колегите ни скоро ще дойдат. Ще ви отведат на сигурно място. Няма да има нужда да се криете — каза той. Опита да се усмихне приятелски. — Ще трябва да разговаряме с всички вас. Както с възрастните, така и с децата. Има много неща, които са ни неясни. Неща, които могат да ни помогнат да открием мъжа, който ви е нападнал. — Погледна директно към Тура. — Мъжът, който е убил вашия съпруг.

Слабото ѝ тяло се разтресе, а очите ѝ се напълниха със сълзи. По рамото ѝ се спускаше една тъмноруса плитка и тя я хвана с ръце и я задърпа, докато не ѝ се изплъзна. После я хвана отново. В това движение имаше някакво самонаказание. Едри сълзи се стичаха по

бузите ѝ. Избърса нос със задната част на дланта си, отърка ръка в ризата си и накрая отговори с ясен глас.

— Да. — След това започна да разказва.

Лиса не усетила нищо. Нито как се отворила вратата на спалнята. Нито как високият мъж се промъкнал вътре. Нито как поставил края на заглушителя върху челото на пастора, с което го събудил. Когато отворила очи, пасторът лежал на земята. Мъжът седял върху гърба му. Бил огромен. Всичко в него било огромно. Главата, горната част на тялото, ръцете. Носел тъмни дрехи и някаква... маска на главата.

— Навря си пръста в окото на Бьорн и пасторът ми каза да мълча. И да не гледам. След това трябваше да седна до вратата с лице към стената. Завърза ми устата, ръцете и краката. Надяна ми една калъфка от възглавница на главата. След това я затегна...

Веждите ѝ. Бяха обрасли и с лека форма на V. Придаваха ѝ вид на вечно щастие, нещо толкова безгрижно и привличащо, което дори плачът не можеше да скрие. Сякаш беше прочела мислите му, тя навлажни пръста си с език и приглади веждите си. Закри ги сетне с ръце.

Пасторът трябвало да чете на висок глас от лист хартия. Гласът му треперел силно. Били въпроси за кода към мазето. И за татко Пер. Мъжът искал да знае къде се намира той. А пасторът не можел да отговори.

Тя изхълца.

— След това чух трясък. Все едно някой затвори книга с трясък. — Сълзите безспирно се стичаха по бузите и брадичката ѝ. — Той застреля Бьорн. Екзекутира го.

Фредрик кимна разбиращо с глава.

— Това мазе. За какво е било използвано?

И двете жени поклатаха глави. Същото направи и Брюняр.

— Построихме убежище — отвърна му Лиса. — Скривалище. За... деня на Страшния съд. Никога не сме слизали там долу. Бяхме разделени на групи. Ние...

Фредрик я прекъсна.

— Знам. Ами мъжът ви? — попита той Тура. — Никога ли не ви е разказвал с какво се занимават?

— Не — каза тя и поклати уверено глава. — Никога.

За известно време всички замълчаха. Кафа направи крачка напред.

— Има още един липсващ човек. Човек, с когото много бихме искали да разговаряме — каза тя. — Бьоре Дранге. Мъжът, когото наричате татко Пер. Пер Улсен.

Жените бързо се спогледаха.

— Знаем само това, което сме чули по новините. Не сме имали никакъв контакт с него след нападението.

Тура обърна голямата си глава към Брюняр. Той се покашля потвърдително.

Видя Себастиан Кос пред фаровете на полицейската кола. Стоеше пред микробуса. Фредрик спря и се загледа в безизразните лица зад прозорците. Вратата се затвори и микробусът потегли.

— Стафан Хейхе — каза тихо Кос.

— Мъжът, когото издирваме — отговори Фредрик. Андреас вече му се бе обадил. Тръгна към паркинга.

— Байер? — извика Кос след него. — Пио Отаменди е мъртъв. Починал е в болница „Юлевол“ преди половин час.

ГЛАВА 93

Въздухът беше освежаващо влажен. Не толкова, че да може да се нарече дъжд, но достатъчно, че да направи тънък воден слой на очилата му. Той си закопча ципа на коженото яке и зарови ръце в джобовете. Тръгна да се разхожда от Майорстюен през центъра към Грьонланд. Всъщност му се щеше да си сложи слушалките и да се отдаде на блуждаещи мисли, докато слуша Оскар Даниелсон. *Стокхолм в моето сърце*. Но беше твърде рано. Не можеше да се лиши от слуха си тази вечер в Осло. Твърде дълго вече беше полицаи. Купонджиите тъкмо се отправяха към леглата си. Шофьорите на мошенически таксито бяха на лов за последни клиенти и забавяха скорост, когато той минаваше покрай тях, а няколко мръсни проститутки си опитаха късмета с пресилено „Здравей, красавецо“.

Влезе на сигурно място в сградата с бетонни стени на полицейския участък и тръгна по стълбите към седмия етаж. Мина безшумно покрай вратата на офиса на Себастиан Кос. Чу някой да разговаря вътре. Мрачният баритон на Себастиан Кос и още по-дебелият бас на главния секретар Неме. Не успя да различи думите, но разбра за какво си говорят. Медиите били повикани за осем сутринта. Тогава щели да им сервират вчерашните новини. Общността била открита. Жените и децата били живи. Под опитното ръководство на Неме Себастиан Кос успял в това, в което други преди него се бяха провалили.

Фредрик се заключи в една от слабо осветените зали за срещи. Изключи си мобилния телефон, остави очилата си на масата, наметна си коженото яке и се настани на стола на колелца. Затвори очи и заспа. Вкъщи дълбокото дишане на Бетина му пречеше. Кръслюс пък хъркаше в хола. Тук беше тихо.

Час и половина по-късно се събуди от разговор в коридора. Часовникът на стената показваше осем и двамайсет и четири. За момент се замисли дали да не включи телевизора, за да проследи останалата част от пресконференцията, но просто нямаше сили. Вместо това

намести слушалката на служебния си телефон между ухото и рамото си. Надяваше се той да е в офиса си.

— Хансон. Криминална полиция — отговори му един дрезгав глас на мелодичен смоландски шведски.

— Хасе — каза доволно Фредрик. — Ти май никога не спиш. — За момент настъпи мълчание, после мъжът от другата страна на линията избухна в смях.

— Мамка му, Фредрик. Толкова е хубаво да чуя гласа ти.

Деветнайсет години бяха изминали от първата им среща. Фредрик трябваше да покаже на полицейските новобранци не толкова привлекателните страни на нощния живот в Осло. Четирима-петима синеоки младежи и *той*. Шведски полицай, преместил се от Стокхолм заедно с жена си, норвежка. Наскоро беше положил норвежкия полицейски изпит. Приличаше на хъски и звучеше като цепещо се дърво, когато се смееше. Още при първата жертва на коледните празненства, един лежащ в несвяст мъж на улицата, погледите им се бяха срещнали и бяха станали приятели. Бракът му се беше разпаднал и Хасе отдавна се беше прибрал вкъщи. Приятелството им обаче се запази.

— Стафан Хейхе, да... — каза бавно Хансон. Фредрик чу барабаненето с кутийка снюс^[1] по масата. — Шведски гражданин, на четиридесет и една години. Роден в някаква общност на свободна църква в Готланд, като е имал шест братя и сестри. След казармата станал командир и парашутист. Бил изпратен в Югославия по време на гражданската война. И там той... — Хасе Хансон сам се прекъсна. — Това не е полицейски доклад — каза той с понижен глас. — Нищо такова. Официалната версия моят шеф ще я изпрати на твоя шеф, след като е говорил със своя шеф. И един господ знае какво ще остане от цялата тази история. Но аз ти казвам истината. Цялата помия, разбираш ли. Ще си остане между нас. Нали така?

— Разбира се. Благодарен съм ти, че си си направил труда.

Хансон изсумтя усмихнато.

— За мен беше удоволствие — отговори той тихо, покашля се и продължи. — Сепо и другите момчетата там горе се изпотяват само като чуят името на Хейхе. Този тип почти не съществува. Ако се обърне и пръдне, това вече е класифицирана информация. Правил е неща за Швеция, които Швеция не прави. Разбираш ли?

Фредрик разбираше.

Стафан Хейхе бил специален войник, първоначално обучен за снайперист, разказа Хасе. Любимото му оръжие било снайпер AWSM. Мунициите — 338-калиброви „Лапуа Магнум“. По време на войната в Югославия бил обезобразен. Обстоятелствата около мисията му били *top secret*, но Хасе бил на служба при един стар познат на шведския MUST. *Военна служба за разузнаване и безопасност*. Официално нито Швеция, нито войските на ООН са изпълнявали тайни мисии в Югославия. Това били само сили за опазване на мира, но в тази история някой се възползвал от предоставената му от войната възможност да разчисти някакви стари сметки. Още от времето на Съветския съюз.

— Какво общо имат MUST с това?

— Не знам. Но имат някаква папка за Хейхе в своя архив.

Хейхе бил заловен от босненски мюсюлмани по време на някаква мисия. Измъчвали го, вероятно като отмъщение, задето удушил един местен контрабандист на оръжие. Три дни по-късно шведски екип на ООН го освободил. Останал без уши, нос, долна устна и език. Пренесли го в Стокхолм на някакъв личен самолет, за да го лекуват. Никой не знае защо не са го пренесли с обикновен полет на ООН.

След като го изписали от болницата, Хейхе живял няколко години като цивилен в Стокхолм. Няколко пъти били подавани сигнали срещу него по време на този период. Не изглеждал като обикновен човек от улицата и затова неговото описание се появявало в няколко случая. Груби случаи. Вдигане на гюрултия в града, изнасилвания и насилие над проститутки по време на секс. Никога обаче нямало име.

— Неизвестен извършител. Неизвестен извършител. Неизвестен извършител — прочете Хасе.

— Някой му е пазел гърба? — попита Фредрик.

Хасе Хансон се покашля.

Въпреки нараняванията си Хейхе мечтаел да се върне обратно към войнишкия живот. Официалната версия е, че не са му позволили. Бил се превърнал в тежест за шведската армия.

— Официалната версия?

— Последните десет-дванайсет години животът на Хейхе е черна дупка. Никой нищо не казва. Ако никой не е имал каквато и да е връзка

с него, тогава защо е това мълчание? — попита реторично Хасе, защото имаше отговор.

— Чувал ли си за Осмал Абдула Камал?

— Никога.

Осмал Абдула Камал бил един от ужасяващите хора в Афганистан. Като губернатор на Кандахар, гнездо на плъхове, в което се събирали терористи, контрабандисти на оръжия и наркопласъори, той стоял зад множество убийства и атентати. Камал мразел чужденците и тяхната инвазия в страната му, та неговата цел била да унищожи цялото влияние на НАТО в провинцията. Смятало се, че е голям поддръжник на талибаните. Тогава се случило нещо. Какво, все още било неизвестно. Но тази пролет Камал бил убит. Случило се в малко градче на около час път от Кандахар. И странното било, че бил убит в дома на един от поддръжниците на НАТО в тази местност. Всичко сочело към това, че двамата са били на път да сключат някаква сделка, когато някакъв снайперист сложил край на живота му.

— В таен документ на НАТО като извършител се посочва Хейхе. Наистина трябваше да понатисна моя човек в MUST, за да получа тази информация. Не става ясно какви доказателства имат НАТО за него. Казват само „според достоверни свидетелски показания“.

— Значи допреди няколко месеца Стафан Хейхе е работил като войник в Афганистан?

— Така изглежда.

— Да го вземат мътните.

Кафа Икбал не спа добре тази нощ. Беше в неспокойно полубудно, полусънено състояние. Дали не трябваше да разкажат на жените истината за Бьоре Дранге? Дали жените и децата изобщо бяха в опасност? Както явно мислеха самите те?

Ако Стафан Хейхе наистина искаше да избие цялата общност „Светлината Божия“, то нямаше да му се открие по-добра възможност от онази първа вечер в Сулру. Сектата е била на едно място, хората са се чувствали сигурни, били са изолирани наред една пустош. Но въпреки сгодния случай той беше оставил повечето живи. Колкото и да беше жесток. А беше такъв... Макар да не убиваше случайни хора. Тогава защо жените и децата все пак се бяха скрили при брачната

двойка Кварвинген? Щом не са знаели за ужасяващите планове на Бьоре Дранге?

Стана в шест без двајсет. Изми си зъбите за половин минута, колкото да премахне неприятния вкус в устата си, сложи си тренировъчния клин и тръгна в посока север. Развиделяваше се и тя тръгна да тича от квартал „Бьолсен“, покрай река Акершелва към Ньюдален. Проследи реката до южния край на езеро Маридалсване и там продължи навътре по гористия път, който се издигаше покрай източния бряг на езерото. Тялото ѝ преливаше от енергия. Имаше нужда да тича по нанагорнище. Спря на Любовния връх. Вече бе съвсем светло или поне колкото позволяваше сивата облачна покривка, плаваща между столицата и слънцето. Погледна към водата и потрепери при усещането на хладния полъх на вятъра върху потното ѝ тяло. Преглътна жадно и продължи да тича. Чак на параклиса от северната страна на езерото Маридалсване осъзна накъде се е запътила. Обикновено на това място се връщаше на юг. Но не и тази сутрин. Вместо това продължи на север. Покрай нея минаха коли на най-ранобудните хора, запътили се към работните си места в града, и продължи да тича по един склон, докато пред нея се разкри отново гледката над долината.

Оттук имаше двајсет минути тичане до Сулру. Трябваше да се върне обратно в къщата на брачната двойка Кварвинген.

— Съорен Плантенстед — каза изведнъж Фредрик. — И той е работил за шведските Въръжени сили. Възможно ли е Плантенстед и Хейхе да са се срещали?

С хриптяща кашлица Хасе Хансон прочисти гърло и каза с дрезгав глас:

— Не.

И той си бе помислил същото. Но всъщност се оказа, че Плантенстед е бил просто капелан в някаква военна база в покрайнините на Малмьо. Хасе бе разговарял с неговите ръководители. Те бързо били разбрали, че Плантенстед няма работа в битките. Затова и той никога не станал повече от човек, на чието рамо осемнайсетгодишните войници, обзети от носталгия, да могат да си

изплачат очите. Нямамо никакви допирни точки между елитен войник като Хейхе и някакъв си книжен плъх като Плантенстед.

— Добре, кой плаща за услугите на Хейхе в днешно време?

Хасе нямаше представа. Със сигурност би имало много желаещи да плащат на мъж със способностите на Хейхе. Съветници по сигурност. Хора, които се нуждаят от защита. Организиранни групи на наемни войски. Или просто хора, които искат да се отърват от някого. Решаващи в случая са собствените му съвест и алчност.

— Ами ако няма съвест?

Хасе Хансон се изкашля като морж астматик. Ударите с кутийката снюс по масата вече звучаха толкова силно, че Фредрик се зачуди дали той не я блъска в телефона. Явно в този момент Хасе наистина отчаяно мечтаеше за няколко дълбоки дръпки от цигара. Фредрик се надяваше той да не се поддаде. Имаше ХОББ^[2].

— Ако трябва да съм честен, не съм много сигурен, че мога да открия още много информация. Някой с голямо влияние е скрил историята на живота на Стафан Хейхе надълбоко в някоя тъмна стаичка. — Хасе понижи глас. — Не забравяй, че тези момчета са каймакът на Въоръжените сили. Получават тайни отличия на тайни церемонии. В името на Швеция са извършвали операции, за които никой няма да узнае. Атентати. Помощи за терористични организации. Продажба на оръжия. Наркотици... Всичко това в името на една добра кауза. Тези момчета чупят яйцата в омлета. — Подсмихна се на собствения си израз. — В знак на благодарност държавата ги оставя да си живеят живота на спокойствие. Обвинения в изнасилвания изчезват. Свидетелите забравят. Имената се изпаряват.

Фредрик благодари на приятеля си и затвори. След това се изправи и погледна към часовника. Все още бе твърде рано за следващата му задача. Хапна сандвич със студено яйце и аншоа в столовата и се втурна към метрото.

Дървената къща наскрел гората блестеше от роса.

Кафа бе тичала, колкото ѝ бяха позволили силите през последните километри. Като стигна до леко зъзнещите полицаи, се наложи направо да легне в тревата.

Сега седеше сама пред къщата на семейство Кварвинген. С ключове в ръка. Наведе се под полицейското заграждение и отвори вратата. Все още миришеше на храна в антрето. В хола висяха бледите маслени рисунки на Брюняр Кварвинген. Отново се спря в коридора на снимката, правена на Сулру от въздуха. Отговорът се криеше в детайлите.

И точно тях търсеше тя. Нещо от миналата вечер не беше както трябва. Нещо, което все още не виждаше, но я беше мъчило цяла нощ. Или поне така си мислеше. Когато Кафа влезе в кухнята, се оказа, че търсенето от нея не беше детайл. А нещо съвсем очевидно.

Малката тенджера с картофи, която бе седяла на плота, беше преместена. Сега беше на котлона. Вътре имаше остатъци от овесена каша. Внимателно я докосна с кутре. Кашата беше съвсем леко топла. Някой бе идвал тук, след като с Фредрик бяха заключили външната врата късно миналата вечер.

Обърна се. До стената под кухненската маса имаше едно парче от счупена порцеланова чаша. Кафа отвори вратата на шкафа под мивката. Още счупени парчета в кофата за боклук. Бяха от една от чашите, в които бяха пили кафе предната вечер. И в този момент Кафа разбра откъде е идвало неспокойствието ѝ. Килерът. Не бяха претърсили килера. Не бяха проверили дали е празен.

Затова имаше парчета от порцелан. Някой беше отворил капака на килера от вътрешната страна. Масата над капака се беше преобърнала и чашата беше паднала на земята. Тя избута масата, изрита килима настрана и отвори капака.

Колко бързо и елегантно старецът бе извикат децата и жените да излязат, а после беше затворил капака точно пред очите им. Брюняр Кварвинген вече за втори път ги бе заблудил. Нямаше да има трети. Кафа намери една свещ и няколко кибритени клечки в едно чекмедже. Заслиза решително надолу по стълбата. Килерът имаше същите размери като кухнята над него. Таванът беше достатъчно висок, че да може да седи изправена. Подът беше покрит с вълнени одеяла. На тавана висеше една лампа на батерии. Тя я включи.

Стаята беше предвидена за скривалище. В ъгъла пред стълбата имаше настолни игри и няколко играчки за децата. До тях бяха струпани бидони с вода. Две стари меки табуретки и един кухненски стол бяха сложени в центъра на пода, а край най-вътрешната стена

бяха наредени етажерки. Булгур, консервени кутии, сухи супи, вакуумирани зеленчуци и сушени плодове. Една купчина завивки, чаршафи и спални чували. Всички бяха обозначени с имена. Зачете се. Ето го. Пишеше „Пер“. Най-горният спален чувал беше на Бьоре Дранге. Имаше и още нещо върху спалния чувал. Библия. Беше добре запазена. „Принадлежи на Пер Улсен“ бе изписано със син химикал от вътрешната страна на корицата.

Метрото спря на станция Ламбертсетер. Фредрик мина покрай търговския център и продължи по главния път. С големи крачки високият комисар подмина ниски светли тухлени блокове, къщи с по четири апартамента, малки вили и къщи в редица, характерни за първото сателитно градче на Осло. Градинки, високи живи плетове и силно ухаещи овощни дръвчета. Небето бе станало една идея по-светлосиво и той усети меката топлина на слънцето зад облаците. След седем минути ходене пеша Фредрик пристигна. Бе се разходил бавно надолу по един склон и в края му бе отбил в една странична уличка, която пък се изкачваше стръмно нагоре. Там беше. Номер 31. Зелената малка къщичка бе построена на един нисък хълм в края на наклона и един чакълест път водеше от портата на кафявата ограда през обраслата градина към бялата входна врата.

Бьоре Дранге бе спал тук тази нощ. Кафа прокара пръст през пожълтелите тънки страници. Книгата се разтвори на едно определено място. На увода към Книгата на Йов. От Стария завет. Причината бе, че на това място имаше нещо. Някаква снимка. Снимка на къща. Малка зелена къща, построена върху нисък хълм наред богата градина. Чакълест път водеше към вратата. На кафявата дъсчена ограда висеше пощенска кутия, а на капака ѝ бе изписано с черен дебел флумастер: „К. Монсен“.

Тя звънеше ли, звънеше. Защо, по дяволите, Фредрик си беше изключил телефона?

Един мъж със синя риза и дънки отвори, каза си името и се представи като домашен помощник. Имаше гъста чорлава брада и гумени ръкавици с цвят, наподобяващ естествена кожа. Под тъмната му шапка с козирка се подаваше къдрава руса коса. Гледаше въпросително и Фредрик обясни причината за своето посещение.

— Колбайн не е в блестяща форма. Но можете да пробвате — каза той и пусна следователя да влезе.

[1] Влажен прахообразен тютюнев продукт. Поставя се под устната и няма нужда от плюене като при тютюна за дъвчене. — Б.пр.

↑

[2] ХОББ — Хронична обструктивна белодробна болест. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 94

Антрето беше малко и те седяха обезпокоително близо един до друг. Дървените стени бяха стари и потъмнели. Само едно малко прозорче до вратата пропускаше светлина вътре. Чак след като Фредрик окачи коженото си яке, домашният помощник отвори вратата към вътрешността на къщата.

— Колбайн наскоро изкара тежка пневмония — прошепна той.

Вървяха по тесен коридор. От лявата страна бе кухнята, от дясната имаше кабинет. На стената точно пред него висеше един пожълтял лист хартия в стъклена рамка. Фредрик се загледа с присвити очи. Под лъва, символ на Норвегия, беше написано: „Аз, Хокон, Крал на Норвегия, връчвам Военния медал на Колбайн Име Монсен за неговата служба към отечеството по време на войната 1940-1945-а.“ Беше подписано от самия крал на 10 май 1946-а. Отстрани висеше бронзовият медал с профила на краля и червената със златни нишки връзка на медала. Фредрик надникна в кухнята. Точно до вратата имаше хладилник с дръжка като на онези американски коли на ветерани.

— Оттук — покашля се помощникът и тръгна към кабинета.

Вътре цареше същински хаос. Пред стените имаше етажерки за книги, а на прозорците висяха дебели кафяви пердета, така че стаята се осветяваше само от един лампион на тавана. Под прозореца имаше бюро, а върху него бяха струпани купчини книги. Между тях имаше и известни философски произведения, но по-голямата част беше тежка научна литература. Медицина, биология, химия. Предимно на немски. Същото бе и на пода. Там бяха разпръснати сиво-кафяви списания. Двамата минаха през тесен коридор към хола и там лежеше Колбайн Име Монсен. В метрото Фредрик си бе спомнил тяхната първа среща. Треперещите му усърдни ръце и черните му ясни очи.

Сега мъжът пред него нямаше нищо общо с това. В очите на стареца под завивките на канапетото нямаше пламък. Колбайн Монсен лежеше на една страна, така че белезите от пожара по черепа му и деформираното му ухо бяха обърнати към Фредрик. Кичурите коса по

врата му изглеждаха като изгорели водорасли, а ноздрите на кривия му нос вибрираха като водата в езерото, когато вятърът сменя посоката си. Монсен не ги забеляза, така че Фредрик реши да разгледа снимките на стената. Най-голямата беше сватбена снимка. Прическата на жената и формата на брадата на мъжа показваха, че снимката е правена през седемдесетте в стилна барокова зала. Това беше Герхард Монсен. Синът на Колбайн Име Монсен. Изглеждаше сериозен и горд. Жена му пък бе слаба, красива със светла коса и ведро изражение. Обърна внимание на слабото пъпчасало момче, приготвено за миропомазване^[1], на следващата снимка. Бяла риза с къс ръкав и средно дълга коса. Себастиан Кос. Снимката събуди у Фредрик същите чувства, които изпитваше, когато срещаше свой мил колега на вратата на тоалетната в полицейския участък. Миризмата, оповестяваща какво е ставало вътре. Излишък на гадна информация. На третата снимка имаше три момичета. Абсолютно еднакви, и те на възраст за миропомазване. Стояха на алея под редица тополи. Бяха наследили скулите, цвета на кожата и правия нос от майка си. Това трябваше да са сестрите на Кос. Явно бяха тризначки.

Мъжът на канапето въздъхна дълбоко.

Фредрик се обърна. Бастунът беше до главата му. Фредрик му се възхити. Беше направен от абаносово дърво, а долната част явно беше отрязана и заменена със стоманен край. Край дръжката здравият лакиран ствол преминаваше в голяма колкото юмрук топка.

Помощникът избута напред единствения стол в стаята — инвалидната количка.

— Колбайн — каза тихо той и се наведе над стареца. Цъкна с език, за да привлече вниманието му. — Колбайн, имаш посещение. Един полицай. Казва, че се познавате.

Фредрик седна. Монсен отвори очи и се загледа с изцъклен поглед към тях. Очите му бяха покрити със синьо-сив слой. Като каша от брашно и мляко.

— Байеее... — промълви старецът, дърпайки завивката си в опит да го докосне.

Фредрик хвана ръката му. Беше студена и костелива.

— Байеее... — прошепна отново той. В ъгъла на устните му се образува пяна от слюнка. Веднъж вече беше произнасял името му. На

срещата на Ословската военна общност. Явно беше достатъчно с акъла си, че да помни срещата и името му.

— Той отдавна ли... — Фредрик се обърна. — Той отдавна ли е в лошо състояние?

Помощникът се почеса по брадата и поклати глава.

— Лекарят смята, че има подобрение. Обикновено живва следобедите.

— Семейството знае ли колко зле е положението?

— Не мога да кажа. Но общината ще се погрижи за него. Колбайн няма да бъде оставен на произвола на съдбата. Мога да гарантирам това.

Фредрик сбърчи чело и се обърна към стареца.

— Колбайн? Разбирате ли какво казвам?

Мъжът го погледна, закашля се, но не отговори. Отслаби хватката, с която държеше ръката на Фредрик.

— Бих искал да ви задам няколко въпроса за Виенското братство? За работата ти в него?

— Дааа... — изпъшка мъжът на канапето. *Wien... Land der Berge...*

Фредрик го гледаше неразбиращо.

— *Land am Strome...*^[2]

Помощникът се наведе напред. Фредрик усети, че е разчел разтревожен поглед в очите му. Дали натоварването не беше твърде голямо за стареца?

— Колбайн не обича да говори за тези времена — прошепна помощникът. Сега вече бе застанал толкова близко, че Фредрик усещаше телесната му топлина на гърба си.

— Дали ще може да поговоря с него насаме?

Помощникът се поколеба за секунда, после на лицето му за кратко се изписа ухилена гримаса.

— Разбира се. Прощавайте. Аз ще оправям кабинета. Повикайте ме, ако има нещо.

Фредрик се подразни, че той не затвори вратата след себе си. Но след като погледна към стареца на канапето, осъзна, че е все едно. Светлорозовите му устни трепереха и Колбайн Име Монсен беше просто едно много, много старо тяло. Приличаше на старците с празни погледи по коридорите на старческите домове.

— Съжалявам да чуя, че сте болен — каза Фредрик. Монсен се изкашля и завъртя глава. — Аз... може би ще дойда друг път? — Старецът хвана по-здраво ръката му. Жълт нокът се заби в кожата на дланта на Фредрик. — В момента тече следствие. Така че, ако си спомняте човек на име Бьоре Дранге или общност, която се казва „Светлината Божия“, бих искал да...

Ветеранът от войната обърна глава и се загледа в него.

— Байеее...

— Какво?

— Байееееер... — изпъшка бавно той. След това очите му отново се затвориха.

Щом се изправи, Фредрик видя помощникът да седи на вратата. Изглеждаше ядосан.

— Ще трябва да ви помоля да си вървите. Колбайн не е в състояние да бъде разпитван — каза строго той.

Следователят повдигна рамене.

— Така изглежда, да.

Отново навън, Фредрик изпълни дробовете си със свеж студен въздух. Главата му се проясни.

Имаше нещо нередно в атмосферата в тази малка къща. Никак не му харесаха цветовете вътре и повехналият мъж. Полъх на гниене. Дали не трябваше да предупреди Кос колко болен е дядо му? Как беше възможно Колбайн Име Монсен да живее в такава мизерна къща, когато синът му беше собственик на кораби, народен представител и бивш министър? Какво беше казал Кос? Че Герхард Монсен не контактувал с баща си?

Фредрик обърна глава към прозореца на вагона на метрото. Не. Не беше негова работа. Човекът си имаше лекар и помощник. Дори и да би *трябвало* семейството му също да е до него, Монсен не беше оставен сам. Не беше работа на Фредрик да се обажда на когото и да било.

Да се обажда?

Чак тогава осъзна, че телефонът му все още е изключен.

Кафа му бе оставила три съобщения. На последното гласът й трепереше.

Главен комисар Фредрик Байер беше видял един болен стар мъж, един домашен помощник и една разпадаща се и разхвърляна къща. След разговора си с Кафа вече виждаше всичко по друг начин. Виждаше Бьоре Дранге. С ръкавици, шапка и брада. Нащрек, когато Фредрик бе попитал за Виенското братство. В ужас, когато Фредрик беше попитал за *него*. Виждаше един старец, безпомощен и молец за помощ. Виждаше една къща, която не беше разхвърляна, а претърсвана.

— Вземи ме от Хелсфюр — промълви той със стиснати устни.

[1] За разлика от православната църква, в която миропомазването се извършва след раждането, в католическата и протестантската църква така наречената конфирмация се прави най-рано на юношеска възраст. — Б.пр. ↑

[2] Земя на планини... Земя край брега на река... (нем.) — началото на националния химн на Австрия. — Б.р. ↑

ГЛАВА 95

Листа, ноември 1943 година

Колбайн Монсен се събуди внезапно от превъртането на ключа в ключалката. Беше задрямал. Явно. А беше толкова сигурен, че сънят няма да го навести тази нощ.

Вратата бавно се отвори. Една сянка внимателно влезе и затвори вратата зад себе си. Чак тогава светна лампата. Хел Клепшлан носеше униформата си на Хирдата, а пистолетът висеше на колана му. Подпря бастуна си на стената. Държеше дрехи и платнена раница.

— Друго не ти трябва. — Клепшлан го гледаше безизразно. — Пари, разрешително за пътуване и документи за самоличност. Ако те спрат, казваш, че си тръгнал към Кристиансан да ти направят очила по поръчка. Всичко го пише в документите. Там ще отидеш в магазина на Гунда Хансен, където ще попиташ дали някой не иска да купи кутиите цигари, които съм сложил в раницата. След това ще се свържат с теб. Това е всичко, което знам. Вътре има също така и две ръчни гранати и един пистолет. За всеки случай...

Колбайн се обличаше, докато Клепшлан говореше. Униформата на Вермахта му ставаше. На рамото му бе пришит символът на подофицерския ранг. Провери дали съвпаднаше с ранга на шапката.

— Всички съобщения са предадени? — попита Колбайн.

— Всичко е предадено.

Преди да изгасят светлината и да се измъкнат от лабораторията, той застана пред мъжа от Хирдата.

— А твоите хора?

— Карен е на сигурно място. Майка ѝ пътува към нея. Ако всичко върви по план, до няколко дни ще сме в Швеция.

— Благодаря ти за съвместната работа — каза Колбайн и му подаде ръка.

Светлината от прожекторите хвърляше постоянно движещи се сенки в лабораторията. Първо пробягваха от едната страна, после от другата. Колбайн пропъзля на колене до сейфа под работната маса.

Коленичи пред него. След това завъртя колелцето. 0-0-1-0-0-4-3-4. Вратата си остана заключена.

— Докторът обикновено сменя цифрите на кода по номерата на костите на рафтовете — прошепна Колбайн през рамо и опита отново. Изщрака. Завъртя дръжката и отвори вратата. — Съветски съюз, Източен Урал, май 1942 година — промърмори той. След това се обърна към Клепшлан. — С колко време разполагаме?

— Часът е три и петнайсет. Дежурството се сменя след петнайсет минути.

— Добре. Достатъчно ми е.

В сейфа бяха натрупани папки с документи. Колбайн ги взимаше, четеше заглавията и прелистваше набързо първите страници.

— Какво търсиш?

— Готови доклади. Комуникацията му с Елса, асистентката му в Гърция. Доказателства, че провеждат експерименти върху цивилни хора от местното население. Че отравят водата — отговори Колбайн.

Извади две от папките и ги прибра в раницата. Сложи разрешителното за пътуване, документите за самоличност и парите в страничния си джоб.

— Всичко, произлязло от Виенското братство, се намира в тази стая. Цялото научно наследство на Елиас Бринк. Неговият живот като учен свършва тази нощ. Неговият живот като човек ще свърши, когато тази сатанинска война приключи. Тези доклади са достатъчни, за да бъде пратен на бесилото.

— Радвам се да го чуя — промълви Клепшлан.

— Далеч не толкова, колкото се радвам аз — отвърна Колбайн.

Нацистът се промъкна внимателно до вратата. До рамката имаше една туба и от нея се разнесе сладникавата миризма на бензин. Започна от прозорците, после разля течността по пода, по стените и документите. Колбайн бе почти готов, когато Клепшлан приключи.

— Ще те изчакам отвън — каза мъжът от Хирдата.

— А охраната на наблюдателната кула?

— Те ще са достатъчно заети да се опитват да избягат от пожара. Ще изчезнем в хаоса.

Клепшлан излезе в антрето. Колбайн грабна още няколко папки, които можеха да представляват интерес за британците. За да има място, остави ръчните гранати. Клекна и метна раницата на раменете

си, така че презрамките да застанат добре на мястото си. Пое си дълбоко въздух. Оставаше му да свърши още едно нещо. Моментът, от който се бе страхувал.

Изправи се и отиде до шкафа с архивите в края на стаята. Елиас никога нищо не изхвърляше. Значи трябваше да е тук. Отне му по-малко от минута. Три писма. Първото беше с пощенски печат от юли 1937 година. Последното — от юни 1942 година. И трите бяха маркирани с *Landes-Heil- und Pflegeanstalt Bernburg*. Държавен санаториум и клиника за психичноболни Бернбург. Колбайн отвори последното писмо. Беше адресирано до Елиас Бринк и вътре нямаше нищо друго, освен сив лист хартия. Смъртен акт. Безименно момиче на пет години. Пневмония.

ГЛАВА 96

Колко ли време беше минало? Четиридесет минути? Четиридесет и пет? Кафа Икбал паркира от другата страна на улицата и двамата заедно прекосиха чакълестия път. В ръката си Фредрик бе скрил широкия край на фенерче. Дали Бьоре Дранге щеше да разбере, че е разкрит? Вероятно да. В такъв случай трябваше да го обезвредят възможно най-бързо.

Фредрик дишаше дълбоко. Почука на вратата. Силно, но не и неприятелски. В момента, в който кокалчетата му докоснаха вратата за трети път, тя се отвори. Пред тях беше тъмното неприятно антре.

— Вратата отворена ли беше, когато си тръгна? — прошепна Кафа.

Той не си спомняше. Заслушаха се.

— А сигурен ли си, че това е бил Бьоре Дранге?

— Обадох се на социалните служби. Колбайн Име Монсен няма домашен помощник — промърмори мрачно той.

Изведнъж Кафа хвана ръката му. Погледите им се срещнаха. След това пристъпиха вътре.

— Ехо? Монсен? Говори Фредрик Байер. От полицията. — Нямаше почти никакви книги по етажерките в кабинета. Всичките бяха разпръснати по пода. Книги, илюстрирани и обикновени списания. Фредрик не спря, а продължи към хола. Изпсува тихо. Канапето беше празно. Колбайн Име Монсен го нямаше и само смачканата възглавница показваше, че само преди по-малко от час на нея е била облеганата главата на един стар човек. Инвалидната количка също липсваше, на масата бе останал само бастунът на стареца.

— Мамка му — промърмори той и отвори рязко следващата врата. Спалня. В средата на стаята имаше обикновено неоправено легло. До него беше поставена нощна масичка. Върху нея имаше два предмета, които привлякоха вниманието му. Единият беше стъклена ампула. Като онази, открита в колата, с която бяха отвлечени Карл Йосефсен и Пио Отаменди. Упойващо вещество. В спринцовката до ампулата беше останала голяма част от течността. За стареца не е била

необходима силна доза. Фредрик позна и гребена, който беше виждал и преди. Беше свит, така че не се виждаха зъбците и инициалите „КИМ“, гравирани от едната страна. Монсен го беше използвал на срещата на Военната общност. — Мамка му — повтори той.

На вратата от другата страна на стаята висеше едно огледало, а вратата водеше към кухнята. Фредрик се обърна, забелязал, че Кафа вече не го следва.

— Кафа?

— Тук! В кабинета.

— Отвлякъл е стареца. Упоил го е и го е взел със себе си! — изрева Фредрик и бързо прекоси стаята.

Кафа стоеше пред етажерката в кабинета. Беше избутала една купчина настрана, бе си сложила гумените ръкавици и прелистваше някаква гнила брошура. Обърна пожълтялата корица към него. „Норвежката програма за расова хигиена“ на Юн Алфред Мьоен.

— Има много такива тук — каза бавно тя. — Това... — продължи тя и размаха листовете, които държеше в ръка — ... беше там вътре.

Зад най-долния рафт на етажерката в стената беше монтиран сейф. Беше малък, едва можеше да побере купчина списания. Ако имаше наредени книги пред него, щеше да остане скрит. Фредрик надникна вътре. Празно.

— Явно е открил това, което е търсил — каза отчаяно той и силно притисна длани към челото си. Не можеше да повярва. Че е оставил Бьоре Дранге да се измъкне. Че не е могъл да разбере, че именно той се крие зад тази дебела брада. Нали го беше гледал право в очите. В тези силно изразителни очи.

— Как може да съм такъв проклет идиот — простена той. — Такъв идиот.

Кафа го погали по гърба.

— Очите виждат само това, за което има предпоставки да бъде видяно — каза тя. — Не помниш ли, че ти ми го каза? Първия път, като бяхме при семейство Кварвинген?

В кухнята на пода имаше капак към килера. Той го отвори. Кафа, която беше взела от него фенерчето, светна долу в полумрака. Слизаше се само по подвижна стълба с широки стъпала. И двамата легнаха по корем. Удари ги миризмата на мокра хартия и мухъл. Два прозореца

пропускаха бледа светлина по небоядисания тухлен под. Имаше разпръснати полуотворени кашони, пълни с разни четива. Фредрик понечи да пропълзи надолу, но Кафа го хвана за ръката.

— Виж!

Изгаси фенерчето. На фона на светлината от прозорците той видя същото като нея. Нещо се движеше в градината отвън. Тъмна безформена сянка пробяга по пода на килера.

Тъкмо се изправиха и чуха стъпки пред входа. Вратата на антрето рязко се отвори и затвори отново.

Той беше тук.

ГЛАВА 97

Огромният силует нахълта в ниския коридор. Закриваше почти цялата светлина. И макар че беше застанал с гръб към тях, Фредрик нямаше съмнения кой е мъжът. Гърлото му се сви. Едва дишаше.

От гладкия череп на Стафан Хейхе се чу един тих съскащ звук. Той се обърна. Очертанията на кобура на пистолета бяха оцветени в сребърни ивици от светлината. Подобно на Фредрик преди малко, той се наведе напред и прочете пожълтения лист хартия на стената. Контурите на лицето му станаха по-ясни. Изглеждаше почти човешки. Прав нос и голяма горна устна. Чудовището носеше маска.

Фредрик нямаше представа как е стигнал дотук, но беше сигурен, че преследването на Бьоре Дранге е довело наемния убиец в къщата на Колбайн. Разбра също, че след една-две секунди Хейхе ще се обърне и ще ги види. Стоеше на четири метра от тях. Фредрик трябваше да реагира. Мозъкът му крещеше. Крещеше на краката и ръцете му да се надигнат и да се хвърлят върху мъжа в коридора. Този път с Кафа нямаше да бъдат пощадени. Нямаше представа защо, но беше сигурен. Беше сигурен.

Как може мъж, който едва диша, да нападне огромно чудовище? Главата на Фредрик щеше да се пръсне. Стените около него помръкнаха. Коридорът се смали. Капки пот се стичаха надолу по носа му, ръцете му бяха забити в пода. Повърна.

— Фредрик! Помогни ми!

Викът бе на Кафа.

С усилие вдигна глава и видя как партньорката му ожесточено удря мъжа, който бе поне половин метър по-висок от нея, в областта на бъбреците. Той изстена силно и след това от него излезе звук, приличащ на олио в нагорещен тиган. За миг коленете му поддадоха. Кафа моментално започна да налага Хейхе с тежкото фенерче по гърба и по врата. Ударите бяха светкавични. Фредрик се изправи на крака. Чу звук от счупено стъкло, когато медалът от войната падна на пода.

Фредрик се втурна полусляпо напред. Крайно време беше. Ударът в бъбреците вероятно беше изпратил сигнали по всички нервни

пътища в тялото на Хейхе. За миг изглеждаше, сякаш той губи контрол над мускулите в краката си. В големите му сиви очи обаче нямаше помен от страх. Само омраза, гняв и объркване. Падайки назад, той използва ръцете си, за да се предпази от болезнените удари. След това хвана китката на Кафа. Фредрик видя как Хейхе се остави да падне назад върху книгите в кабинета и Кафа нямаше никакъв шанс да не бъде повлечена с него. Никакъв шанс да се отскубне. Само с тежестта на тялото си той успя да отблъсне слабата полицайка от себе си и да я запокити в стената. Тя се удари с трясък и от гърдите ѝ се чу хриптене.

Мъжът в черно лежеше по гръб и Фредрик се хвърли върху него. Оголи зъби, като се взираше в безизразната силиконова маска. Една застинала усмивка върху изкуствените устни. Залепена върху едно лице от силикон. Фредрик налагаше гротескната маска с цялата жестокост, на която бе способен. Обезкосмените вежди и челото на мъжа се сбърчиха. Фредрик нямаше да спре да го удря, докато това нечовешко създание не се превърнеше в един безжизнен чувал. Удряше и удряше. За Йорген. За Анете. За малкия Вилиам и горкия Юханес. По слепоочията, по лицето, по гърлото и превързаното рамо. Направи вдлъбнатина в силиконовата маска на пръхтящата черна дупка между липсващия му нос и горната устна. При всеки точен удар усещаше топла лепкава кръв да се пръска по лицето и врата му. Насред цялото това насилие две празни очи просто се взираха в него. Като застинала картина. И това взиране накара Фредрик да се почувства несигурен. Разконцентриран. Твърде късно осъзна опасността. Изведнъж джинсите на коляното му се разпраха и вместо бяла кожа Фредрик видя отворената рана на капачката на коляното си.

— Има нож!

С згълчето на окото си видя как Кафа се хвърля към ръката на Хейхе, която той беше успял да измъкне и която сега тъкмо се извиваше към него. Тя не успя да спре намушкването, но успя да промени посоката на ножа. Достатъчно, че блестящото острие на иначе черния нож да не го уцели в гърлото. Вместо това се заби в рамото му. Острието се вряза точно под него, а ударът беше толкова силен, че обвитата с гума дръжка спря чак в плешката. Фредрик беше изтласкан назад. Първо от силата на удара. После от страха. Накрая от болката. Дишането отново му изневери. Гледаше невярващо към голата дръжка, която стърчеше от коженото яке на няколко сантиметра от

лицето му. Запълзя трескаво назад през окървавените разпокъсани книги и списания. Гърбът му се опря в стената на офиса и той продължи да се оттласква от пода като навита механична играчка. Причерня му.

— Стой далеч от партньора ми! Погледни ме, уродлив дявол! Погледни ме!

Кафа изкрещя и мъжът в черно се обърна към нея. Тя се беше изправила на крака и вървеше назад към коридора до хола. Мъжът застана на колене. Избърса лицето си и я погледна втренчено. Нямаше смисъл да го изрита сега, докато беше обърнат към нея. Подът беше хлъзгав от пропитите с кръв книги и списания. Пък и ако хванеше крака ѝ, щеше директно да го пречупи. Бягството също не бе опция. Пътят до вратата бе по-кратък за него, отколкото за нея. А и освен това... Ако тя избягаше, Фредрик щеше да умре.

В момента, в който Стафан Хейхе се изправи с неочаквана пъргавина от клекналото си положение и изсъска към нея, тя рязко се извъртя. Изтича навътре в хола и грабна бастуна от масата. Обърна се. Той вече седеше на вратата. В ръката си държеше силиконовата маска. Сега тя не бе нищо повече от гумена кървава топка. От черната дупка на носа му бавно течеше гъста кръв. Белите му зъби в незащитената горна част на устата му лъщяха като клавиши на пиано. Върхът на отрязания му език сочеше с омраза към нея. Той пристъпи в стаята. Хвърли маската. Тя се сви като охлюв. За момент Кафа помисли, че той ще посегне към пистолета на хълбока си, и се приготви да скочи към него. Вместо това обаче той изсъска и се хвърли напред със стон. С разтворени ръце, като бащите, които си играят с децата си.

Кафа отскочи настрани и замахна с бастуна. Държеше го за тънкия стоманен край. Дръжката беше масивно кубче, по-голямо и по-твърдо от топка за билиард. Стафан Хейхе можеше да е голям, колкото си иска. Но ако му нанесеше точен удар, щеше да го повали по гръб. Обаче не уцели. Защото той не беше просто голям. Беше и гъвкав. Ударът ѝ мина покрай големите му ръце.

Сега Кафа беше тази, която седеше с гръб към кабинета. Мъжът в черно се обърна с въртеливо движение. Тя не трябваше да допуска той да я изтласка назад към коридора. Затова направи крачка напред и

замахна към превързаното рамо на Стафан Хейхе. Той се дръпна и тя пропусна. Само че вместо да спре хода на бастуна, тя остави тялото си да проследи цялото движение на замаха. Главата на бастуна полетя наново към него. Силата и точността изчезнаха, но атаката дойде напълно неочаквано. Чу се изпукване на кости. Беше го уцелила точно над една от зеещите дупки, където по принцип би трябвало да е ухото на чудовището. Несигурните му стъпки показваха, че е потресен.

Кафа вдигна бастуна. Приведен напред, той я погледна. Олюля се. След това просто застина. Сякаш един рунд от този танц на смъртта бе приключил и сега започваше следващият. И сега тактът беше побавен. Тоновите — по-дълбоки. Звуците — по-силни. Оркестърът се подготвяше за кулминацията на произведението.

Стафан Хейхе се изправи в цял ръст. Почти докосваше тавана. Завъртя първо раненото си рамо назад, после другото, така че гърдите му изпъкнаха. Дори по обезобразеното му лице се четеше болката, преминаваща през него. Като молец, излюпил се от пашкула. Толкова болезнено. И толкова освобождаващо.

Вече не беше агресивен. Не беше светкавично бърз, нито неочаквано гъвкав в движенията си. Но имаше нещо по-лошо. Нещо по-опасно. Решителност във формата на природна стихия. Кафа събра цялата си сила и точност и удари отново. И уцели. Защото той не се отдръпна. Вместо това сложи ръка на ухото си. Пое убийствения тежък удар, използвайки единствено ръката си като щит. Костите му се счупиха. Това не го интересуваше. Хвана главата на бастуна, дръпна Кафа към себе си и я стисна за гърлото. След това я заудря. Отново и отново с потрошената си ръка.

Той усети тишината. Не се чуваше стенещото дишане на Кафа. Нямаше го и съскацията дъх на черното чудовище. Вместо това нищо. Отначало нищо. След това — слаб звук на нещо, което се къса. Фредрик беше мокър от пот. Затвори очи. Бавно успя да установи контрол върху бясното сърцебиене, което пулсираше между слепоочията, в рамото и ръцете му. Изви врат назад, стисна зъби и издърпа с все сили дръжката на ножа.

Никога досега не му се беше искало да крещи по-силно. Причерня му, вкусът на кръв в устата му беше солена и суха, пред очите

му заиграха снежинки. Червени. Оранжеви и жълти. След това потънаха. Като тлееща пепел. Осмели се да си поеме дъх. Можеше да си отвори очите и да погледне. Загледа издълбаните символи в най-вътрешната част на острието, което тъкмо бе измъкнал от тялото си. Рамото го болеше, а гърдите му бяха лепкави от кръв. Опита да размърда ръката си. Незнайно как, тя беше склонна да му се подчини. Адреналин. Застана на колене. Виждаше като през тунел. Спря се, задъха се и сетне се изправи. Премери тежестта на ножа в ръката си.

С несигурни стъпки закрачи към звука. Холът се бе превърнал в бойно поле. Снимките на Герхард Монсен, Кос и сестрите му бяха потрошени на пода. Масата бе преобърната, а канапетото — покрито с пръски кръв. Звуците идваха от спалнята. Фредрик се промъкна напред и погледна през отвора на вратата. Кафа лежеше в единия край на леглото. Ръцете и краката ѝ бяха завързани. Очите ѝ бяха полузатворени, от носа ѝ капеше кръв. Имаше отворена рана на горната ѝ устна. Но дишаше. Той се помръдна леко встрани. И го видя. Седеше в края на леглото. Лъщящото му тяло седеше с гръб към него.

Беше си махнал пуловера. Дясното му рамо беше с компрес. Звукът, който Фредрик бе чул, беше от тиксото, с което бе облепил смазаната си ръка. Стенеше. Може би беше от болка. Може би от яд. Здравно стиснал дръжката на ножа, Фредрик преброи бавно до три и блъсна вратата. Стафан Хейхе срещна погледа му в огледалото на полуотворената врата към кухнята. Великанът се извъртя.

Очите му бяха като на разгневена мечка. Погледът му пробяга от Фредрик към ножа. Все още се стичаше кръв от зеещата дупка в лицето му, зъбите му бяха червено-розови, а някъде дълбоко в гърдите му се чуваше клокочене.

Хвърлиха се един към друг. Фредрик го уцели и усети как ножът се впи в светложълтата ръка. Убиецът обаче го събори. Просто беше твърде силен. Твърде тежък. Твърде целеустремен. Чиста воля. С вързаната си ръка притисна китката на Фредрик, държаща ножа, към пода. Държеше го на земята. Обърна се и седна върху гърдите му. Наведе се бавно напред и сложи долната част на ръката си под лакътя върху гърлото на Фредрик.

Топла светла кръв бликаше от раната на ръката на убиеца и капеше в очите на Фредрик. Той замига панически и усети как натискът върху гърлото му се усилва. По-здраво. Не можеше да диша.

Още по-здраво. Замаха с крака във въздуха, гърчейки се. Още по-здраво. Всичко притъмня.

— Стафан Хейхе!

Слаб, изплашен женски глас. Хейхе застина, отпусна хватката и се поизправи. Изглеждаше слиян от това, че чува произнесено собственото си име. Удар.

Мъжът все още седеше разкрячен върху гърдите му. Задущаващата хватка обаче беше разхлабена. Вместо това убиецът гледаше обръкано в пространството. Обръна глава и погледна към Кафа. Окървавена и завързана, тя седеше нестабилно край леглото. Червена пана се стичаше от брадичката върху якето ѝ. Отвърна на погледа му с омраза.

— Вземи това. Мръсен дявол.

Хейхе изведнъж сякаш загуби интерес към него. Очите му се разфокусираха, той залитна напред, впи ръце в пода, опита да се изправи, но се свлече надолу. Фредрик беше твърде немошен, за да се защити, но мъжът в черно не се и опита да го нарани. Мъчеше се само да се изправи. Катурна се на една страна. Стана на колене, падна отново, накрая успя. Направи крачка встрани. Завъртя се към вратата на кухнята.

Във врата му беше забита спринцовка. Стърчеше нагоре. Буталото беше избутано до долу. Великанът загуби равновесие и се обръна отново към тях. После направи няколко крачки назад в кухнята. Очите му се завъртяха от Фредрик към Кафа и той заопипва пистолета в кобура. Фредрик успя да надигне глава. Чудовището издаде лек хъркащ звук, вдигна оръжието и го размаха. Направи още една крачка назад. Затвори едното си око в опит да се прицели. Още една несигурна крачка. И падна.

В средата на кухнята капакът на килера все още седеше отворен. Стафан Хейхе стъпи вътре, пропадна назад и удари главата си в отвора. След това се строполи върху тухления под.

ГЛАВА 98

21 май, 1:54 местно време

ГУБЕРНАТОР, СВЪРЗАН С НАРКОБИЗНЕСА, УБИТ

АСОШИЕЙТЕД ПРЕС

КАНДАХАР, Афганистан. Прословутият губернатор на Кандахар, Осмал Абдулах Камал, бе убит на 19 май в Кандахар, Афганистан. Камал, според множество независими свидетели, е бил ликвидиран от снайперист по време на среща с един от местните пратеници на НАТО, Хасам Али. Самият Али също е бил убит в размириците, настъпили след убийството.

Губернаторът е свързан с редица убийства и отвлечения в региона и се смята, че е бил сред най-значимите личности в контрабандата на оръжия и в наркотрафика в Южен Афганистан. Осмал Абдула Камал е бил краен противник на западната намеса в афганската политика и местните власти реагират с учудване на факта, че той е бил отседнал в дома на пратеник на НАТО. Водените от НАТО сили за сигурност, „Решителна подкрепа“, не желаят да коментират убийството, но потвърждават, че Осмал Абдула Камал е мъртъв.

ГЛАВА 99

Кафа избърса внимателно горната си устна със салфетка. Подутината приличаше на клюн, разделен на две с черна коричка. Докато четеше статията отпреди три месеца, пръскаше реки от слюнка на всяка сричка с повече съгласни.

— Според полицейския доклад убиецът е стрелял от минаре. Един стар имам е бил открит там, пребит и вързан — каза тя.

Кафа седеше до леглото на Фредрик в една от бетонните сгради на болница „Юлевол“. С топли ръце му помогна да седне, а после се отпусна на неудобния пластмасов стол до него. Дълго седяха така. Гледаха се един друг, и двамата разсъждаващи как бе възможно все още да са живи. Накрая тя отвори чантата си и извади документите от ПСС.

— Една гилза е била открита в кулата — продължи тя. — 338 калибър, „Лапуа Магнум“. Предпочитаните от Стафан Хейхе муниции. Същите, с които беше пръсната главата на Съорен Плантенстед.

Фредрик се закашля. Стисна гърлото си с ръка, за да не изпитва толкова силна болка, докато говори. След вчерашния опит да го удушат, гърлото го болеше, сякаш е пил сира. Но с малко думи се опита да предаде какво му бе разказал Хасе Хансон. Че в секретен документ силите на НАТО посочват Стафан Хейхе като извършител.

— Губернаторът е застрелян само шест седмици преди убийствата в Сулру. Хейхе явно е дошъл веднага след това в Норвегия — каза тя.

— Защо е убил някакъв талибански губернатор, който се е срещал тайно с пратеник на НАТО? Кой има интерес от това?

Никога нямаше да разберат. Кафа му подаде един документ. Беше извадка от имейл. Местен полицейски комендант наскоро беше оповестил, че някакъв овчар седял зад убийството. Овчар, който *случайно* бил убит при престрелка само няколко часа след покушението. Мотивът вероятно бил разногласия между семейството на овчаря, което произвеждало сънотворен мак, и клана, към който принадлежал губернатора. Подателят беше заличен, но информацията

според краткото съобщение беше прихваната от интернет оператор в Кабул. Следствието беше приключено.

Умората взе връх. Фредрик затвори очи и си спомни за ходенето до тоалетна сутринта. Храчещ и с агресивни движения, беше убедил сестрата, че няма намерение да се изходи в лъскавата студена подлога, която тя му тикаше под задника. Видя бледото си отражение в огледалото в тоалетната. Мазната и сплъстена коса се спускаше от главата му. Брадата му бе обрасла като плевели, а някога добре поддържаният му мустак сега беше стърчащ и оредял. Дебел бинт беше стегнат около раната от нож на рамото, както и около тази на коляното. На врата му имаше ярки сини и червени петна. Пристъпите на кашлица идваха на неравномерни интервали и го караха да квичи като току-що кастрирано прасе.

— До ден-два ще стане по-добре — каза младата сестра, която го крепеше по пътя към тоалетната чиния. Отправи тъжен поглед към пакета с гумените ръкавици, докато преценяваше дали той е в състояние да насочва сам струята урина.

— Да се надяваме — промърмори той.

Кафа се покашля и той отново отвори очи.

— Лекарите казват, че кожата и мазнината на Хейхе съдържат следи от химикали — каза тя. — Често, вероятно ежедневно, е втривал в кожата си хлор и алкохол, разредени с вода. След това се е мажел с някаква смесица от гранясала мас и тебешир.

Той я погледна невярващо.

— Тази мастна субстанция се смесва с пот и мъртва кожа. Вонята на лой почти е заличавала телесната миризма на Хейхе.

Докато лойта попивала в кожата, потта и кожната мазнина се смесвали с изсъхналия тебешир и се получавал сиво-бял прах. Това правело невъзможно откриването на пръстови отпечатьци, кръвна група или ДНК.

Фредрик се опита да издаде някакъв дрезгав звук в знак на въодушевление.

— Затова не откривахме никакви следи от него. Не и преди да се сдобием с кръв, която не е замърсена — каза Кафа.

Тя се изправи и сложи ръка на врата му. Избута внимателно главата му напред и му оправи възглавницата. Докосването ѝ беше нежно и му даде сили.

— Какво е състоянието му? — попита той.

Тя погали косата му и посочи нагоре към тавана. Стафан Хейхе лежал два етажа по-високо. Засега жив. От падането си бил счупил няколко прешлена. Няма да може вече да ходи. От раната на долната част на ръката имало само повърхностни наранявания. Същото важало за раната на рамото му. Освен това едната му китка била потрошена и имал счупване на челюстта от удара на Кафа с главата на бастуна. Имал сътресение на мозъка. Бил в безсъзнание. Лекарите казали, че не могли да преценят дали мозъкът му е увреден.

Фредрик я погледна сериозно.

— Но ще оцелее?

Тя поклати глава.

— Не казват.

— Адски много се надявам да оцелее. Има поръчител — каза дрезгаво той.

Кафа срещна погледа му.

— Когато Стафан Хейхе ще издаде?

Той изпъна устни.

— Започваш да гледаш на света по-различно в момента, в който разбереш, че ще прекараш остатъка от дните си в инвалидна количка. В затвора.

Гледаше я с притворени очи. Чак сега, след като бе преживял цялата тази буря от насилие, стоварила се върху него, той беше склонен да си признае нещо, което знаеше от много време насам. Кафа с нейния бърз ум и остър език. Да, дори с лице, обезобразено от някакъв шведски наемен войник, той я намираше за привлекателна. Ако не болеше толкова, щеше да симулира още един пристъп на кашлица. Само за да усети отново ръката ѝ на гърба си.

Не беше влюбен. Тази дума беше твърде слаба. Сега той беше спасил живота ѝ. Тя беше спасила неговия. Връзката между тях бе станала неразривна.

Погледът му падна върху помпозния букет от рози на рамката на прозореца. „Обичам те. Звънни, като се събудиш. Приятелката ти и съквартирантка Бетина (и Крьосюс)“, пишеше на картичката, която той бе върнал обратно в пощенския плик. До някаква степен се радваше, че Кафа работи към ПСС и скоро ще се върне обратно там, щом

приключи всичко. Трябваше му време. Пространство. Време и пространство, в които да помисли.

— Ти не трябва ли да си някъде там и да търсиш Монсен и Дранге?

Кафа вдигна поглед от телефона си.

— Току-що са открили някакъв труп. Възрастен мъж е намерен край един склон до улица „Мосевайен“. Явно е бил гол.

ГЛАВА 100

Фредрик почувства едновременно облекчение и тъга, когато тя си тръгна. Затвори очи, искаше да изкорени болката и умората чрез сън, но телефонът иззвъня. Имаше само един номер на света, който можеше да го накара да вдигне. Точно той се изписа на дисплея.

— Здравей, тати — проплака разтрепераният глас от другата страна на линията. — Мама не ни даваше да се обадим по-рано. Каза, че трябва да си почиваш. Толкова се радваме, че си жив!

Гласовете на двамата тийнейджъри, София и Якоб, го накараха да се почувства едновременно силен и размекнат. Изслушаха го като големи хора, след като бяха поискали подробен разказ на случилото се по време на боя с „побъркания убиец“. И като деца не се успокоиха, докато не им повтори многократно, че убиецът никога повече няма да нарани никого. Накрая Алис грабна телефона.

— Боже, Фредрик. Добре, че си жив. Мили боже.

Отново разказа за кървавите минути в къщата на Колбайн. Между различните възгласи от шок и ужас на бившата си жена, той глътна последното болкоуспокояващо хапче, което от известно време го изкушаваше. Като приключи с разказа си, тя затаи дъх.

— Виж, Фредрик. Има нещо, което трябва да ти кажа. Знам го от известно време, но тъй като... Ти трябваше да работиш през лятото и не можа да отидеш на почивка с децата... Нещо, което, както със сигурност разбираш, доведе до доста... Беше неочаквано за мен и Ерик, и за децата, разбира се, и затова досега не съм намерила повод да ти кажа...

Той предвидливо запази мълчание. Ерик, новият мъж на Алис, бе получил работа в Осло. Директорски пост в Министерство на образованието. Изобщо не му дремеше къде ще работи Ерик. Обаче това щеше да има последствия за него. Защото те бяха решили да се върнат вкъщи. В Осло.

— Е, сега вече знаеш.

Фредрик не можа да заспи. Кафа, Бетина и Алис. Децата. Мили боже, каква чудна бъркотия.

Трябваше да се разсее с нещо. Седна на леглото. Стаята пред него се завъртя и пред очите му се появиха снежинки. Като изчезнаха, се изтласка от леглото на хладния под, дотътри се до прозореца и дръпна тъмносините пердета. Мислеше, че е вечер, но като погледна над блоковете на болницата, разбра, че е ранен следобед. Наметна си един халат и си сложи телефона в джоба.

В коридора беше тихо. Фредрик се усмихна бързо на една сестра зад стъкления прозорец. Боеше се, че строгата дама ще го прати обратно в леглото, но тя само му отвърна на усмивката. До асансьора видя широки стълби, отвеждащи към горния етаж, и двойни врати към отделението, към което се бе запътил. Крило 2. Пред вратите седяха двама облечени в костюми мъже и разговаряха с един лекар. Черни сака, черни панталони, кожени обувки, бели ризи и тъмни вратовръзки. Бодигардове от ПСС. Фредрик ги поздрави, като мина покрай тях, но те не му обърнаха внимание. За тях той беше просто пациент.

Пое по жълто-белия коридор. Зърна няколко облечени в бяло фигури в някакъв офис, един санитар изчезна в една от стаите с леген и няколко кърпи. Покрай него избутаха един безжизнен мъж. Сви в ъгъла в края на коридора и стигна. Двама униформени полицаи седяха всеки на дървено столче и зяпаха една врата.

— Здравейте — прошепна Фредрик.

Не му отговори.

— Аз съм полицай. Фредрик Байер. Бях ранен по време на задържането на мъжа, когото охранявате.

Те се изправиха и го поздрави.

— Искам да го видя — прокашля се той. Полицайте се спогледаха колебливо. Преди обаче да съумеят да отговорят, прозвуча един познат баритон, идващ от коридора зад него.

— Фредрик. Радвам се да те видя.

Беше Себастиан Кос.

— Ходих до стаята ти, за да те видя. Като не те намерих, предположих, че си тук.

Фредрик се покашля утвърдително с ръка на уста. Кос отвори вратата пред тях, която водеше към един тесен къс коридор. Една врата с прозорец препречваше пътя към стаята на пациента. През стъклото Фредрик видя леглото, в което лежеше Хейхе. Една сестра седеше до

него и си водеше бележки, докато наблюдаваше апаратите, които следяха пациента.

— Оперирали са го цяла нощ. Успели са да му спасят живота. Решихме да изпразним цялото отделение. В рамките на този следобед всички останали пациенти ще бъдат преместени.

— Добре — промърмори Фредрик. Разбираше какво си мислят Кос и главният секретар Неме. Стафан Хейхе представляваше голяма опасност за своите поръчители. Не беше трудно да се досетиш, че те ще опитат да се отърват от него. За полицията беше важно да запази жив този нещастник.

— Имаме значителен напредък през последните дни — каза Кос. — Оценявам вашата ангажираност. Твоята и на Кафа. Най-накрая открихме общността. А сега имаме и извършителя.

Имаме? Ние? Фредрик не отвърна. Оглеждаше фигурата в леглото. Виждаха само профила на лицето, останалата част от тялото беше прилежно покрита със завивка. Над главата му висеше прозрачна торбичка, а от нея някаква течност се вливаше в създанието. Дори през вратата чуваха тежкото му дишане. Фредрик потрепери, съвзе се и отправи поглед към обезобразеното лице.

— Кой те е изпратил, наемен убиец? — прошепна той и облегна глава на стъклото.

Не го интересуваше погледа на Кос. Остана така, леко приведен напред, и сложи двете си ръце на прозореца. Завъртя бавно глава, още опрян в стъклото, и погледна Кос право в очите.

— Трябва да започнем да разсъждаваме как да накараме това дяволско изчадие без език да проговори — каза тихо той, сякаш говореше на себе си. — Кои са тези хора, готови да пожертват толкова много животи в името на това, отвратителните планове на сектата да не излязат на бял свят.

За миг на Фредрик му се стори, че вижда как погледът на Кос трепва.

— Да — каза Кос. — Между другото, получихме информация от шведите. Действително нямат особено много данни за Хейхе. Бил в шведските Въоръжени сили през деветдесетте. Раните по лицето му са били нанесени по време на акция на ООН в Югославия. Някаква злополука. След това явно е действал сам. Живял е известно време в

Стокхолм. После просто е изчезнал. Няма следи от него през последните десет-петнайсет години.

— Аха — каза Фредрик. — Сигурен ли си, че не премълчават нещо?

— Да... — Гласът му бе едновременно подразнен и въпросителен. — Защо да го правят?

— Да — отговори уморено Фредрик. — Защо да го правят?

Двамата полицаи, единият по хавлия и пантофи, другият, облечен в един от многото шити му по мярка костюми, наблюдаваха размазаните си отражения в прозореца. Накрая Кос наруши тишината.

— Сюне Йоргенсен се връща. — Гласът му бе неутрален. — Обвиненията са оттеглени. Специалните сили са прекратили разследването. За някакво време ще работи по-малко. Ще може да си завърши следването по право.

— Чудесно — отвърна отваяно Фредрик. Мислите му бяха другаде. Имаше нещо, което трябваше да обсъди с инспектора.

— Подозирам, че дядо ти, Колбайн Име Монсен, е бил отвлечен. От Бьоре Дранге. Мисля, че Колбайн беше упоен, когато бях там.

Кос простена, явно недоволен от избора на тема за разговор.

— Кафа ми каза.

— Имаше сейф — продължи Фредрик. — Скрит сейф. Похитителят го е открил. Имаш ли представа какво е съдържал?

Себастиан Кос се обърна към него.

— Не — каза той. — Бързо оздравяване.

Завъртя се на пета и се отдалечи.

Фредрик дълго наблюдава мъжа в безсъзнание. Завивката, която се надигаше и спускаше, монотонното му хрипливо дишане и пиукането на монитора. Проследи с поглед извивката на челото. Пластмасовите тръби с хранителни вещества се спускаха надолу към лицето, забулено в мрак. Изведнъж усети, че телефонът му вибрира. Кари Лисе Ветре.

Въпреки че Стафан Хейхе бе дълбоко упоен, той снижи глас.

— Да?

— Фредрик? Фредрик Байер? Казаха ми какво се е случило. Радвам се, че сте жив — каза Ветре.

Фредрик избоботи нещо в знак на благодарност.

— Трябва да говоря с вас по един въпрос.

За момент настана тишина.

— Анете е била бременна. Анете е била бременна, когато е била убита.

ГЛАВА 101

Листа, ноември 1943 година

Един немски войник блъсна вратата, друг го удари с дръжката на автомата. Колбайн падна по гръб в антрето. Ударът в носа беше ужасно силен и усещането беше, сякаш черепът му се сплесква около мозъка. Устата му се напълни с кръв, а изпаренията от локвите бензин, в които се гърчеше, допълнително объркваха сетивата му.

— Ах, ти, проклет идиот — изрева един познат глас, а след това някой го удари силно по ръката.

Беше Елиас, който го налагаше с бастуна на Клепшлан. Професорът застана над него.

— Вкарайте го вътре — изкрещя той на немски. — Вкарайте предателите вътре!

Двамата войници го замъкнаха назад към лабораторията. Чак като го запратиха към стената, отново успя да запази равновесие. Един от германците го държеше, докато другият, който го беше ударил с автомата, сега го налагаше с юмруци в корема. Вкараха вътре Клепшлан с ръце на тила. Трети войник беше допрял дулото на пистолета си до врата му.

— Мамка му. Мамка му! Мамка му!

Елиас побесня при вида на лабораторията си. Пробягващите сенки, светлината, отразяваща се от бензина, и разхвърляните листове хартия караха щетите да изглеждат много по-значителни, отколкото бяха всъщност.

— Проклети идиоти — изкрещя отново той и се зазяпа първо в Клепшлан, сетне в Колбайн. След това стовари с все сили бастуна в стоманената маса. Прекърши се и той го хвърли. Взе един молив и го насочи към гърдите на Клепшлан.

— Ницке ме предупреди да те държа под око, Клепшлан. Заради твоята неприязън... отвращение... към плановеите ни с Карен.

Хел Клепшлан стисна толкова силно юмруци, че кокалчетата изпъкнаха. Заговори през зъби, а лицето му бе тъмночервено.

— Карен е още дете! — изръмжа той. — Ти си я преследвал. Когато е била най-уязвима. Самичка с майка си, докато аз съм се биел за отечеството на източния фронт.

Войникът зад Клепшлан вдигна пистолета, готов да нанесе удар с дръжката по главата на подчинения на Хирдата. Елиас обаче вдигна молива.

— Чакай.

Приведе се над масата. Гласът му беше тих. Подигравателен като крясък на чайка.

— Знаеш, че я чукам, нали, Хел? — Облиза устни с език. — Знаеш, че я чукам, нали? Чукам я отново и отново, докато не захленчи. Умолявайки ме да спра... — Наведе се още по-напред. Очите му бяха широко отворени. — Знаеш ли какво правя тогава, Хел? Давам ѝ честната си мъжка дума, че ако не ме остави да я изчукам още веднъж и след това още веднъж, Хел ще разбере. Тогава Хел ще разбере, че дъщеря му е една курва. — Измуча като теле. Навлажни палец и приглади настрани кичура на челото си. — И след това пак се чукаме.

Дръжката на пистолета уцели Хел точно по дясното ухо. Ударът беше толкова силен, че горната му част се откъсна от черепа. Клюмна като ухо на лабрадор. Кръвта оцвети лицето и масата. Ала ударът не спря Клепшлан. Той се хвърли през масата и хвана Елиас за гърлото. Вдигна го на около половин метър и го запрати върху масата, за да го довърши.

Войникът, който пазеше Колбайн, приготви автомата на рамо. Куршумът уцели мъжа от Хирдата в лакътя, само на няколко сантиметра от лицето на Елиас. Изстрелът разцепи ръката му на две, а сетне войникът стреля и по другата, натроши костите на Хел и направи така, че и двете му ръце се превърнаха просто във висящи пипала. Това обаче не променяше факта, че пръстите му вече бяха обвити около гърлото на изследователя. Един от немците се наложи да му чупи пръстите на фона на измъченото дишане на Елиас. Самият Клепшлан почти беше изпаднал в несвяст от болка.

Чак когато завързаха мъжа от Хирдата за масата, Колбайн видя, че моливът на Елиас бе забит в гърдите на Клепшлан. Никой не си направи труда да го махне. Един от немците изсипа студена вода върху лицето му. Клепшлан премигна и изгрухтя. Дишането му бе ускорено и тежко. Елиас се наведе над него.

— Сега квит ли сме, Клепшлан? — изломоти той. — Ще те оставя жив заради Карен. Това ще е моят подарък. *Тъсте*. — Елиас се завъртя и се закашля силно, сетне се обърна отново. — Въпреки това ще се оженим. И ще имаме деца.

Не последва бурна реакция от ранения мъж. Вместо това той само се изхрани. Прошепна нещо неразбираемо. Елиас се наведе с ухо към окървавената глава. Изведнъж гласът на Клепшлан се проясни.

— Карен е на сигурно място. Никога няма да бъде твоя.

Елиас застина. След това се изправи. Направи крачка назад и каза с безразличие:

— Гледай ти.

Клекна и отвори някакъв шкаф под масата. Изправи се, а в ръката си държеше голяма колкото пръст сребърна колба. Подаде я на войника до себе си. След това отвори едно чекмедже и от него извади стъклен капкомер. Течността приличаше на вода. Елиас застана до главата на Клепшлан. С палец издърпа кожата под дясното му око. Оголи изцяло долната част на очната ябълка. После изпразни капкомера.

Отначало нямаше никакъв видим ефект, освен една вадичка, която потече към откъснатото ухо. Като сълза. После обаче Хел Клепшлан започна да мига. Бързо и неконтролируемо. Дишането му стана силно, учестено и накъсано. Мускулите му започнаха да се издуват и въжетата се опънаха силно като струни. С всички сили той се мъчеше да надигне тялото си, като се изтласкваше от петите и раменете си. Извиваше се неконтролируемо на масата, след това тялото му се отпускате, за да започне да се заизвива отново. Гърчеше се в областта на ребрата. Дишането му стана като грухтене. Коремът му се изду, червата му бучаха. Стаята се изпълни от отвратителната воня на експлозивна диария. След това дългото му тяло отново се опъна, потрошените от изстрелите ръце заблъскаха ритмично по масата, а гърлото му издаде няколко пискливи отчаяни стенания. Тялото замря. От гръкляна му се чу един хриптящ бълбукащ звук. Главата се отпусна на една страна, а от устата му се стече равномерна струя от гъста тъмна кръв.

Всичко продължи по-малко от две минути. Мъртвите му очи гледаха към Колбайн и охраняващите го войници. Дясното око беше

кафяво-червено заради спуканите капиляри. Лявото око се бе подуло като на писия.

Смъртната стихия бе приключила. Дори на челото на Елиас се бе появила една замислена бръчка. Войникът, който държеше Колбайн, беше отпуснал хватката. Мъжът с автомата продължаваше да зяпа мъртвото тяло, а германецът със сребърната колба седеше сковано с ръка на устата. Чистото му младо лице бе сиво като пепел.

Следващият на масата щеше да бъде Колбайн. Осъзнаваше това. Щяха да го измъчват като Клепшлан. Щяха да изкопчат от него накъде е тръгнал и за кого работи. Елиас нямаше да прояви милост.

Колбайн почти се бе примирил. През последните години мисълта за загубата на дъщеря му беше станала по-далечна. Тя беше толкова малка, когато Елса се отърва от нея. Макар и това да бе болката на живота му, той беше уверен, че детенцето му се намира в някой държавен санаториум, че е живо, и се грижат за него. Това се бе превърнало в константа в съзнанието му. Нещо непроменимо. Но сега разбираше, че тя е мъртва. Малкото му момиченце беше заровено в тъмната земя и дори нямаше надгробен камък с името ѝ. Изведнъж всичко това го връхлетя отново. Болката беше непоносима. Можеше просто да умре. Но не и от *неговата* ръка. Елиас му беше отнел всичко. Накрая и живота ли щеше да му отнеме? Не. Нямаше.

Хвърли се напред. Шмугна се между краката на все още вцепенения войник със сребърната колба.

— Спрете го! — изкрещя Елиас на немски, а Колбайн пълзеше напред. Войникът, който се бе озовал между него и немеца с автомата, се опита да го настъпи по петите, но се подхлъзна на полятата с бензин хартия и си изкара въздуха, когато падна на пода. Точно там. До сейфа бяха гранатите. Колбайн грабна едната, активира я и я хвърли назад. Другата взе в ръка и запълзя на четири крака под стоманената маса към Елиас, като се прикриваше зад сейфа.

— Граната! — изкрещя един от германците.

— Мамка му! — крещеше друг. Войниците се втурнаха към вратата на лабораторията. Колбайн дръпна взривателя и на другата граната и я метна към изхода. Немецът, който все още лежеше на земята, изрева. Гранатата явно бе паднала някъде между краката му.

— *Nein, nein, nein!*

След това гръмна. Дългата стоманена маса се откъсна от болтовете, с които бе закована. Чу тежкия плясък на тялото на Клепшлан върху пода. Зазвънтяха падащи парченца стъкло. Хартиени документи, инструменти, книги и мебели се разхвърчаха. Колбайн се сви наред тази смъртоносна буря. Стоманеният сейф обаче пое удара и предметите, които падаха по Колбайн, бяха онези, рикоширали от тавана. Сейфът пое от разрушителната мощ на експлозията. Германецът на пода бе престанал да хленчи. Отново гръм. Тътенът и силата на взрива този път сякаш бяха още по-силни и единственото, което Колбайн успя да различи, беше един висок тон. След това го връхлетя гореща вълна. Бавно се надигна на колене. Ад. Стените до входната врата се бяха сринали. Експлозията беше възпламенила бензина. Цялата стена бе алена. Пламъците пробягваха по пода. Дървото пращеше, стелеше се дебел тъмен пушек. Нямаше и следа от войниците. Трябваше да намери друг изход. Точно пред него лежеше мъртвият мъж от Хирдата. Експлозията беше разкъсала въжетата, с които го бяха завързали за масата. Трупът беше паднал по корем. Гвоздеи бяха пробили обезобразеното му тяло и стърчаха като голи клони от него. В безсмислен опит да не му нанесе допълнителни щети Колбайн внимателно пропълзя над него. Вонята на лайна бе толкова остра, че му избиха сълзи. Прочисти гърлото и устата си от втечените храчки. Изпълзя на ръце и колене до края на масата. Оттук имаше около два метра до стената и прозореца, от който смяташе да скочи. Там беше обгърнатият от пламъци архив на Елиас. Изпаренията от горящия лак смърдяха. Стената вече бе пламнала. Колбайн се изправи, направи крачка назад, избърса очи и се засили. Сега или никога.

— Върви по дяволите!

Викът го застигна едновременно с острата болка в глезена. Вместо със силен тласък да се хвърли през прозореца, главата и ръцете му срещнаха горящата стена. Една пълзяща човешка фигура се бе вкопчила с едната си ръка в крака му, а с другата се протягаше към хълбока му. Колбайн панически изрита, за да се отскубне. Същевременно се опитваше с ръце да се изтласка от пламналата стена. Усети, че уцелва нещо меко с петата си. Хватката около глезените му се отпусна. Успя да се изправи.

Пред него седеше Елиас. Приведен и разкрячен. Беше омазан в кръв, прах и сажди. В лявата си ръка държеше скалпел.

— Ще изгориш тук! — изрева той.

Колбайн му отговори предизвикателно.

— Помниш ли закуските? Всяка вечер, след като ме затваряше в клетката, преписвах бележките ти. Всяка сутрин Хел ги изнасяше оттук, прилежно сгънати на подноса със закуска. Всички ще разберат какъв си — извика Колбайн.

Елиас се преви. След това се хвърли напред и посегна към него със скапела. Колбайн избегна удара и острието разсече въздуха само няколко сантиметра пред гърдите му.

— Ти си убиец. Убиец на деца. Дали животът ти ще свърши сега или на бесилото, е все едно. Ти ще умреш, Елиас. А името ти ще бъде почернено завинаги.

Изведнъж зад Елиас с прашящ звук се пръснаха няколко колби с течност.

Колбайн инстинктивно се наведе и обходи с поглед пода. Трябваше му някакво оръжие, някакъв предмет, за да държи настрана залитания полудял мъж. Ето там. Изведнъж го видя. Счупения бастун на Хел Клепшлан. Явно от експлозията беше запокитен нанякъде в стаята. На пречупеното място беше остър като нож. Дръжката от абаносово дърво беше приятно хладна в ръката му.

Елиас се надигна и замахна слепешком наново. Колбайн направи още една крачка назад. Бастунът беше тежък, грапав и твърд. Горещината от стената зад него започваше да става непоносима. Миришеше на изгоряло. Внезапно пламъците го обградиха. Напълно го обвиха.

Раницата! След като беше лежал по гръб в локвата бензин отвън в антрето, сега не само стената гореше. Той самият беше пламнал. Не усещаше болка. Само силна топлина. Колбайн насочи ръка към хълбока си от вътрешната страна на презрамката. С другата хвана раницата и я размаха пред себе си, описвайки дъга. Горящ бензин и тлеещ плат се разлетяха напред. Елиас изкрещя от болка. Колбайн скочи напред с раницата като горящ щит. Уцели Елиас в талията. Елиас падна назад, а Колбайн му се нахвърли отгоре. Колбайн натика платнената раница в лицето му и мъжът зарева от болка. След това го удари с бастуна. Треските западаха по пода. Елиас хвана раницата и я захвърли.

Лежаха лице в лице. Цялата лява половина на лицето на Елиас беше обгорена. Под ухото му почернялата кожа се къдреше като парче пергамент. Очите му обаче си бяха същите. Силни, врящи и мразещи. Въпросителни.

— Елса — прошепна Колбайн. — Елса се казваше дъщеря ми. Като майка си.

Погледите им се срещнаха за последен път. Колбайн вдигна бастуна. Пронизваше и уцелваше. Пронизваше и уцелваше. Отново и отново.

Мрак и тишина. Спокойствие.

ГЛАВА 102

Колбайн Име Монсен висеше зловещо от стръмната скала на около три метра от върха и също на толкова от пропастта под него.

Не беше вярно, че е гол. Тялото беше по долнище на пижама и висеше с главата надолу. И именно долнището на пижамата се беше закачило за предпазителната мрежа по скалата и се беше усукало около глезените му. Като плувец, скочил от трамплин, с отпуснати надолу ръце и увиснал старчески пенис. Кафа не можа да отмести поглед от гнусния тънък член с опънат препуциум, който бе навит около сбръчканата като орех глава на пенис.

— Сигналът е подаден от един шофьор — каза полицайката до нея. Посочи някаква кола край пътя. — Той разказва как мъжът паднал от храста там горе. Полетял надолу и... така де, закачил се е.

Въпреки че Кафа никога не беше виждала стареца на живо, тънката кожа на мехури, белезите от изгаряния по главата и гърдите, обезобразеното ляво ухо и кривият нос бяха достатъчни, за да бъде сигурна. Мъжът, който висеше над тях в здрача наскоро на наклона на улица „Мосевайен“ с изглед към остров Юлвоя и плажа Нурстранд, беше старият герой от войната. Направи снимка и я прати на Фредрик.

— Работата тук е почти привършена. Чакаме само камион със стълба — каза полицайката.

— Паднал... — каза учудено Кафа. — Сам?

Пolicайката кимна.

— Така казва свидетелят. Но... станало, разбира се, много бързо. А и свидетелят е шофирал и е внимавал за пътя.

Оттук до къщата на Колбайн Монсен в Ламбертсетер беше по-малко от километър. Колегите й продължаваха да разпитват хората горе, но засега никой не бе видял да изнасят Монсен от къщата му. Никой не бе забелязал Бьоре Дранге.

Тя гледаше към мъжа на скалата. Очите му бяха затворени, а от главата му течеше струйка кръв.

— Хубаво — каза бързо Кафа. — Обадете ми се, ако се появи някой, който е видял нещо.

Полицайката я спря.

— Вие не трябва ли да... си вземете отпуска? Или някаква почивка. — Тя посочи многозначително надутата устна на Кафа и посинелите ѝ нос и бузи.

Кафа се опита да се усмихне.

— Изглежда по-зле, отколкото е — изфъфли тя и избърса слюнката, събрала се в ъгълчето на устните ѝ.

Къщата на Колбайн в края на сателитното градче Ламбертсетер бе обвита в мрак сред овощните дръвчета. Жълтата ограничителна лента беше единственото видимо доказателство за смъртоносната битка, в която бяха участвали с Фредрик. В антрето почувства, че се намира в дом, който вече не принадлежи на никого. Без душа. Като собственика край улица Мосевайен. Къде ли е бил Колбайн през това почти цяло денонощие след изчезването си? Преди да дойде тук, тя бе спряла на върха на склона. Беше заградена гориста местност. Между пътя и пропастта преминаваше двойна железопътна линия. Как, по дяволите, Дранге беше успял да замъкне един стогодишен мъж дотам и да го хвърли в храсталака? Тя внимателно обходи малката къщичка. Все още цареше същият хаос от предния ден. В кабинета имаше окървавени книги и списания, разпилени по пода. Кървава следа водеше от кабинета към хола. Кръвта на Фредрик.

Кафа внимателно легна пред етажерката. Загледа се в празния сейф. В праха имаше неясно очертание на пръстен. Край дясната стена нямаше прах. Вътре явно беше имало малка бутилка или съд с големината на медицинско шишенце. Освен това нещо е било подпряно към стената на сейфа. Може би книга? Пари или стари писма?

С химикалка бутна вратата на сейфа. Беше старомоден, с колело в средата. Монтиран беше директно в стената и нямаше следи от разбиване.

Закрачи из хола, а под краката ѝ изпукаха стъкълца. Спомни си звука от падането на Стафан Хейхе. Все едно някой отчупва кълките на току-що опечено пиле. Телефонът иззвъня. Беше Фредрик.

— Спях — каза дрезгаво той. — Чак сега виждам снимката.

— И какво мислиш?

— Той е. Няма и съмнение, че това е Колбайн Име Монсен. Някакви наранявания по тялото?

— Не. Не и видими. Една малка рана на главата. Но висеше от толкова високо, че не можах да видя добре.

— Със сигурност е той. Ще трябва да съобщим на Кос.

Фредрик дишаше тежко.

— Бях горе и го видях. Хейхе — промълви той.

Кафа не отвърна.

— Както и да е. Знаеш къде да ме намериш.

— Бързо оздравяване — каза Кафа.

— Благодаря. Между другото, видях колегите ти.

— Какво имаш предвид?

— Охраната, която пази Хейхе.

Кафа замълча.

— Не — отвърна бавно тя. — Грешиш. Няма никого от ПСС в „Юлевол“. Полицията на Осло е отговорна за охраната.

Фредрик Байер дръпна пердетата. Смрачаваше се. Вечерта настъпваше. Скоро Стафан Хейхе щеше да е единственият пациент в крило 2.

Не му пукаше за сестрата. Не му пукаше за рамото, което пулсираше. За шевовите на коляното му, които се късаха, и топлата кръв, която течеше от крака му и оцветяваше в червено долнището на пижамата му. Не изчака асансьора. Отвори вратите на коридора. Затича се покрай празните стаи на пациенти и миялното помещение. Зави зад ъгъла. В края на коридора пред себе си видя няколко души, облечени в бяло. Вратата към стаята на Хейхе бе отворена. Неохраняема. Извика, изкрещя им. Не го ли чуваха?

Проблясък. Силна, ослепителна жълто-бяла светлина. След това гръм.

ГЛАВА 103

Металните дръжки на ковчега напомняха на застинали усмивки. Един обикновен венец бе положен на капака, а от него стърчеше бяла орхидея. Нямахше повече цветя.

Свещеникът беше кльощав и имаше тъжно изражение. Тънкият му глас беше усилен от працияща уредба. Със затворени очи и скръстени ръце напрягаше силно гласа си и даваше всичко от себе си да надвика органа. Накрая тоновете замряха и той разтвори ръце като пастир. Обходи с поглед трийсетте присъстващи.

— Напуснах. — Кафа се приведе над пейката в църквата. Ароматът ѝ беше дълбок. Богат на феромони. Сложи ръката си до неговата. Инвалидната му количка беше на пътеката. Не искаше да привлича внимание. Седяха на последния ред. Андреас беше седнал пред тях. — Сюне ме помоли да кандидатствам. При вас. — Остави ръката си така. Той сложи своята върху нейната.

— Колбайн Име Монсен. Бог го дари с дълъг живот. Две световни войни. От които последната е оставила дълбоки следи. У него, както у много други. Следи, завинаги белязали Колбайн и неговите близки.

Произнасяше думите с типичните за свещениците остри р-та. Божият служител направи дълга пауза, като през това време гледаше към Герхард Монсен, който седеше най-отпред със сина си, Себастиан Кос, и близначките си.

— Трябва да почитаме нашите герои. Тези, които са направили жертви и са взели правилния, а не лесния избор, когато мракът се е спуснал над страната ни. — Свещеникът погледна нагоре към органа над тях. — Озовал се лице в лице със злото, Колбайн е направил правилния избор. Бил се е за родината си и за своя Бог.

Свещеникът погледна богобоязливо към тавана. Зениците му почти докрай се бяха слели с бялото на очите. Фредрик затвори очи. Пращенето на уредбата отново изкара наяве спомена от свистенето при експлозията.

Много бавно газовата бутилка беше пълнила стаята на Стафан Хейхе с кислород. Изтичането вероятно бе станало няколко часа по-рано. Или дни. В даден момент обаче въздухът е бил толкова наситен с възпламенителния газ, че дори една искра е била достатъчна.

Не беше ясно какво точно е причинило самата експлозия. Електрически удар, може би. Искра от някой от апаратите, които го поддържаха жив. Саята беше толкова обгоряла след взрива, че техниците не можеха да дадат отговор на този въпрос. Единственото сигурно беше, че стаята бе избухнала секунди преди Фредрик да стигне до нея. Стъкло, метал и трески щяха да го унищожат.

Полицаяте, които охраняваха стаята, също можеха да се смятат за късметлии. Намирали се в другия край на коридора. Една сестра ги помолила да ѝ помогнат да вдигне нещо тежко. А сестрата, отговорна за Хейхе, била в тоалетната. Толкова много щастливи обстоятелства наведнъж. Фредрик предположи, че мъжът край олтара би нарекъл това чудо.

Фредрик се беше отървал от експлозията само с шум в ушите и заповед от лекаря да седи в пълен покой. Сега беше тук, в инвалидна количка. Въпреки това го болеше. По дяволите, болеше. Гърдите. Сърцето. Стомахът и главата. Никога нямаше да забрави. Как седи в болничното си легло пред телевизора. Пресконференцията от полицейския участък.

Мамка му, болеше.

ГЛАВА 104

Себастиан Кос бе взел думата. До него седеше главният секретар Трун Антон Неме. От двете им страни бяха Самир Бикфая и Сюне Йоргенсен. Кос започна с това, че следствието срещу Сюне е приключено. Внимателното проучване на Специалните служби показало същото, което полицейските ръководители мислели през цялото време: тя не можело да бъде обвинявана за многобройните пропуски в началната фаза на разследването. Самият Кос реагира остро на факта, че е имало изтичане на информация в медиите. „Неколегиалност“ — изпръхтя той.

Сюне и Кос си размениха погледи. Гледаха се, както тийнейджърките се взират в белезникавата лепкава течност, която се процежда от презерватив след кофти чукане. След това Кос обърна глава към Неме.

— Със задоволство днес можем да обявим, че полицията смята случая за приключен. Приключен и разрешен. Това е един от най-мощните и брутални случаи на убийства, с които полицията на Осло някога се е сблъсквала. Поставените от главния секретар приоритети бяха решаващи за крайния резултат.

Според Кос разследването разкрило, че Съорен Плантенстед, пастор от общността „Светлината Божия“, отвякъл, измъчвал и убил двойката Пио Отаменди и Карл Йосефсен. Плантенстед също така заложил бомбата, погубила полицай Рони Бергер, когато полицията нахлула в скривалището му в бункера в Поршгрюн.

Мотивът му бил омраза. Съорен Плантенстед години наред изразявал своята силна неприязън към хомосексуалните. Тези свои убеждения споделял и с други членове на „Светлината Божия“. Полицейското разследване обаче разкрило, че е действал сам. Няколко други заподозрени в случая.

Кос се изправи и повиши глас, като същевременно гледаше сковано към камерите зад двайсетината журналисти.

— Съорен Плантенстед беше убит от Стафан Хейхе по време на разпит в полицейския участък в Шиен. — Направи пауза. Остави ги да

обработят информацията. — Съорен Плантенстед и Стафан Хейхе, както вече бе оповестено от множество медии, са шведски граждани. Работихме заедно с шведската полиция, която разкри, че Плантенстед и Хейхе са служили в шведските Въоръжени сили по едно и също време. Там явно са се запознали. Когато обаче Плантенстед разбрал, че Хейхе е хомосексуален, започнал да го измъчва и му създал множество проблеми по пътя на кариерата му. Това причинило психоза у Стафан Хейхе. Психоза, която все повече се влошавала.

Себастиан Кос избърса ъгълчетата на устните си и продължи.

— Полицейското разследване показва, че Хейхе е тръгнал по следите на Плантенстед и е започнал да планира убийството на човека, разрушил живота му. — Гласът му стана по-мрачен. — Хенрик Грьовн, Нилс Бернт, Виго Юхан Фарюлвен, Брюняр Лисемуен и пастор Бьорн Алфсен-младши са убити при нападението на Стафан Хейхе над имението на общността Сулру в Маридален, като целта му е била да ликвидира Съорен Плантенстед. Ивар Тюфте е бил сериозно ранен.

Кос хвърли бърз поглед към листа пред себе си и продължи. Разказа как Съорен Плантенстед успял да се измъкне по време на нападението и избягал в скривалището в Поршгрюн заедно със своите най-близки от общността. Анете Ветре, синът ѝ и братята Хени. Там Анете Ветре видяла злините, причинени от Плантенстед на двойката хомосексуални мъже. Тя напуснала убежището, за да се свърже с полицията, но била отвлечена и по-късно убита при несполучлив опит на Стафан Хейхе да я накара да разкрие скривалището на Плантенстед.

— Анете Ветре е пожертвала живота си за общността — каза Кос по-ниско. — Убита е заедно с вашия колега журналист, многоуважавания Йорген Мустю. Стана ясно, че Мустю е имал директен контакт със Съорен Плантенстед. Тъй като отказал да издаде скривалището на своя източник, той също бил убит. Членовете на общността Пол Еспен Хени и Фритьоф Хени били убити при нападението на Стафан Хейхе над скривалището в Поршгрюн.

Кос се заигра с най-горното копче на ризата си, сетне приглади косата си назад. Ръката му тръгна от края на носа. Избърса блестящата пот от челото си.

— Както всички знаете, Хейхе загина при експлозията в болница „Юлевол“ миналата седмица. По тази причина няма да има съдебно

дело по този толкова... трагичен... случай. След обсъждане с главния прокурор полицията реши да прекрати разследването.

ГЛАВА 105

Церемонията край гроба приключи бързо. Фредрик помоли Кафа и Андреас да чакат край колата. След това се придвижи с инвалидната количка към мерцедеса на Себастиан Кос.

Инспекторът вървеше важно ръка за ръка с жена си надолу по чакълестата пътека към паркинга. Тя, както можеше да се очаква, беше висока, руса и чудно хубава. Той пък не изглеждаше особено нещастен от смъртта на дядо си. Като видя Фредрик, спря. Остави жена си в компанията на баща си и закрачи самоуверено към него.

— Байер! Благодаря, че дойде. — Гласът му бе с полутон по-висок от нормалното.

Фредрик започна по същество.

— Това представяне, което направи вчера, Кос... Никога не съм си мислел, че може да видя нещо подобно. Не и тук. Не в Норвегия. — Изхрани се на чакъла между двамата. — Стафан Хейхе изобщо не е търсел отмъщение към Съорен Плантенстед. Знаеш го. Шест седмици преди нападението над Сулру се е намирал в Кандахар. В Афганистан! Хейхе никога не се е срещал със Съорен Плантенстед във Въоръжените сили.

Погледът на Кос беше потъмнял. Той закопча сакото си.

— А и тая история с омразата към педали... — Фредрик направо изплюваше думите. — Аз, за разлика от всички останали в това разследване, съм се срещал както със Стафан Хейхе, така и със Съорен Плантенстед. Стафан Хейхе беше пантера. Плантенстед — плъх. Пасторът никога не би се осмелил да заплашва човек като Хейхе. — Фредрик изсумтя. — Имаме секта, която е разработвала биологично оръжие. Била е на път да постави начало на Страшния съд. А вие скалпвате някаква история, за да скриете всичко това? Може ли да ми обясниш какво се случва?

Себастиан Кос спря на крачка от него. Приведе се напред с леденостудено изражение.

— Разследването е приключено. Приключено е, защото няма нищо повече за разследване. — Подчертаваше всяка дума. След това

вдигна пръст пред носа му. — Една! — прошепна той. — Една-единствена. Проклетата. Благородна. Лъжа. Не сме разказали какви планове са имали терористите от „Светлината Божия“ за всички нас. Понякога, Байер, целта оправдава средствата. Опасността вече я няма. Всички замесени са мъртви. Няма смисъл да всяваме паника. Никой няма да спечели от това. Никой.

Фредрик го гледаше невярващо.

— А Бьоре Дранге? Какво, по дяволите, правим с Бьоре Дранге? Вие просто сте го зачеркнали. Това просто е... лудост. По дяволите, та този човек уби дядо ти!

Загорилото от слънце лице на Кос придоби още по-червеникав тон. Очите му станаха още по-малки. Още по-черни.

— Работата е там, че грешиш, Байер. Бьоре Дранге е мъртъв. Бьоре Дранге е умрял преди шест години. В Северния ледовит океан. Както разказва баща му. Както е документирано в бюро за адресна регистрация. И нищо в този случай не доказва обратното. Истината, Байер, е, че си преследвал един призрак. — Наведе се още по-ниско и Фредрик можеше да усети топлия му дъх на мента. — Наричаш себе си разследващ убийства комисар Байер. Въпреки това не обръщаш внимание на най-съществения въпрос от всички. Защо? Защо някой ще иска да убие дядо ми? Какъв е мотивът на твоя призрак?

Фредрик имаше чувството, че земята под него се тресе.

— Миналото — каза той с отчаяние. — Миналото ги е свързвало, Кос. Не виждаш ли приликите? Не виждаш ли приликите между ужасите, зад които е седяло Виенското братство, и ужасите, които е целяла сектата в Сулру? Но няма да имаме възможност да узнаем нищо повече. Защото убийството на бащата на твоя баща е класифицирано като злополука и разследването е обявено за приключено.

Кос поклати глава.

— На пресконференцията изложихме нашите заключения. Основани на веществени доказателства. Това се нарича модерно полицейско разследване, Байер.

Фредрик за момент застина със зяпнала уста. Поклати объркано глава.

— Ти... тъп ли си?

Фредрик бе срещнал Дранге. Преоблечен като домашен помощник при Колбайн Име Монсен. Бяха открили библията му при

семејство Кварвинген. Спалният му чувал. Дезертџорите бяха потвърдили, че е жив. Дявол да го вземе, располагаха със снимки на този мръсник от камерите за наблюдение. Имаха флашката. Колко още искаха? Бьоре Дранге беше човекът, когото преследваше Стафан Хейхе. Бьоре Дранге беше свързващото звено между сектата и Виенското братство. Бьоре Дранге беше разработил вирусите и бактериите. Толкова беше очевидно, по дяволите.

— И ти ще оставиш този човек на свобода?

С върха на кожената си обувка Кос изтегли малка черта в чакъла. Символ на пропастта между тях.

— Той представи ли се? Домашният помощник?

Фредрик го гледаше глупаво.

— Значи само предполагаш, че това е бил Бьоре Дранге. В дома на дядо ми винаги е царял пълен хаос от книги, списания и други четива. Колбайн Име Монсен беше един болен и объркан старец, който се е залутал нанякъде и е паднал от високо. — Кос му обърна гръб и продължи.

Това, което потвърдили отцепниците, било, че в Сулру живеел *някакъв* мъж. Мъж на име Пер Улсен. Пастор Пер Улсен. Пишеше Пер Улсен на библията, която бяха открили, и Пер Улсен беше подписал юридическите документи на общността.

— И причината за това е, че името му е Пер Улсен.

Фредрик не знаеше какво да каже. Беше очаквал извинения. Молби да си държи устата затворена. Дори заплахи, че кариерата му може да приключи без много шум, ако не се подчини. Но не и това.

— Кой спомена пръв името Бьоре Дранге? — Стафан Хейхе в съобщението до Кари Лисе Ветре — отговори Себастиан Кос на въпроса си. — Докато е преследвал Съорен Плантенстед, ни е дал тази следа, като е знаел много добре, че ще вложим всички усилия, за да открием този несъществуващ човек. През това време е можел да действа незабелязано. Ударил ни е в гръб. Ти си паднал в капана и си му дал Плантенстед. Това е струвало живота на пастора. — Кос изтупа праха от чакъл по панталона си. — Не виждаш ли колко нагласено е всичко?

Фредрик сам бил казал, че Плантенстед изглежда луд, отбеляза Кос. Фанатик.

— Съорен Плантенстед е бил квалифициран биохимик. Колко вероятно е да се появи още един, също толкова гениален и луд биохимик, който иска да играе ролята на Бог? — изсумтя Кос.

— След като си заловил Плантенстед, Байер, си допуснал много глупава грешка. Прочетох доклада. Ти го питаеш къде е Бьоре Дранге. — Кос притискаше длани една в друга. — В този момент Съорен Плантенстед не е имал никаква представа кой е Бьоре Дранге. Но е разбрал, че това е неговият шанс да прехвърли вината върху някой друг. Да посочи друг като мозъка зад терористичните планове. Някой, който не съществува. Говорил е с твоите думи. Накарал те е да повярваш, че чуваш неговото обяснение. А в действителност е било просто една голяма лъжа, подхранена от фактите, които ти си му дал. По подобен начин... работят врачките.

Фредрик не обърна внимание на кръвта, която потече от носа му.

— Какво е правил Стафан Хейхе при дядо ми? Не знам. Но снимката, която сте намерили в лабораторията, показва, че пастор Плантенстед е бил дълбоко възхитен от работата на дядо ми преди войната. Ето ти връзката.

— А Пер Улсен? — Фредрик чу как собственият му глас звучи като свистенето на автомобилна гума в горещо масло. — Ще го оставим просто да изчезне ли?

— Да ти кажа ли честно, Байер? Пер Улсен не ме интересува. Разследването е приключено. Двамата заподозрени, Плантенстед и Хейхе, са мъртви. Не могат да бъдат изправени пред съда. Пер Улсен не е нарушил закона.

Думите се спуснаха над него като мокър сняг. Нямаше смисъл. Независимо какво кажеше, Кос нямаше да го чуе. Цялата вина беше хвърлена върху двама души, които нямаше как да се защитят. Опита да си поеме дъх, но дробовете му вече бяха пълни. Само вик можеше да освободи гърдите му от катрана вътре.

— А Емира? А селянина, който е бил разпран в плевнята? Не каза нито дума за тях на пресконференцията.

Кос поклати глава.

— Хейхе ги е убил. Убил е Емира, за да ни заблуди. Отар Скарен е бил убит, защото се е натъкнал на Хейхе в плевнята. Убил е и двамата, за да се измъкне. — Кос дишаше тежко. — Това не е само мое

заклучение. Питай ПСС. Питай Неме. Питай Сюне Йоргенсен. Всички споделят моите виждания.

С това разговорът приключи. Кос влезе в колата и запали двигателя. Фредрик го зяпаше през отворената врата на мястото до шофьора. Агресивната машина бръмчеше като гнездо на оси. Кос се наведе към него.

— Това не е злонамерена конспирация. Само сме изтрили нещо, което никога не е трябвало да се случва.

Чуха стъпки в чакъла. Кос снижи глас.

— Не исках да съм толкова... остър. Никой не те обвинява, Фредрик. Следвал си инстинктите си. Ти спря Стафан Хейхе. Когато се справиш, ще те очакват нови случаи. Така че просто теглим чертата на този. Учим се, променяме курса и продължаваме. Нали така?

Фредрик го гледаше безизразно. Беше изтощен. Напълно изтощен. Нямаше нищо в него, никакви мисли, никакви чувства или думи, които обикновено обземаха съзнанието му.

Жената модел на Кос погледна Байер в инвалидната количка със състрадание, а после гъвкаво се вмъкна в спортната кола. Той избърса кръвта от носа си със задната част на дланта.

— Бързо оздравяване — каза тя и се усмихна.

Вратата с формата на крило на чайка се затвори.

— Знаехте ли?

Кафа не отговори. Само седеше с поглед, забит в сиво-синия асфалт на пътя пред тях.

— ... знаехте ли какво ще стане? На пресконференцията?

Тя хвърли бърз поглед на Андреас през огледалото за задно виждане и кимна бързо.

— Да. В общи линии. Казаха ни на сутрешната оперативка.

— И какво...? Какво мислите?

Сянката, която хвърляше сенникът, помрачаваше лицето й. Андреас се наведе към предните седалки. Замълча известно време, след това посочи кожената чанта между краката на Фредрик.

— Хвърли един поглед на това. Вътре е докладът от аутопсията на Стафан Хейхе. Тялото е изгоряло до основи. Станало напълно неразпознаваемо. Не са могли да вземат и една проба. Никакво ДНК,

кръв, нищо. Тялото е станало на въглен. — Колегата с побелели къдрици сложи ръка на рамото му.

— Стафан Хейхе цял живот се е усъвършенствал в това да остане незабелязан. И дори в смъртта си не е оставил и една следа, която да може да се използва. Всички негови тайни са се изпарили. Както и всички наши надежди да разкрием кой го е изпратил. — Андреас изсумтя и продължи. — Да стане трошлив като сухар. След газова експлозия? Това е доста необичайно.

Фредрик разтърка очи зад очилата си.

Кафа се покашля тихо.

— Знаеш ли каква температура е необходима, за да бъде докарано човешкото тяло до такова състояние?

Той отпусна глава на облегалката. Погледна към тъжните административни сгради по пътя към центъра.

— Нямам представа, Кафа. — Усмихна ѝ се леко. — Но съм сигурен, че ти знаеш?

ГЛАВА 106

Есен

Горската пътека беше мека. Над тях зашумоляха жълто-кафявите листа, когато вятърът, откъм фиорда Осло се засили и се превърна в пеещ бриз между липите. При всеки полъх се откъсваха нови листа от клоните. Политаха нервно към земята и се спускаха около тях.

След формалното ръкостискане тръгнаха мълчаливо. Чак при вида на водата тя наруши мълчанието.

— Както предполагам — каза бавно тя. Гласът ѝ не беше огорчен. Просто установяваше факт.

Спряха до горната част на ниската постройка на плажа Хюкоден. Тя беше построена, за да служи на Видкюн Квислинг като баня с изглед към фиорда — към Форнебю на запад и Несодтанген на юг.

— Съжалявам — каза той.

— Няма за какво да съжалявате — отговори тя. — Това просто е факт.

Кари Лисе Ветре се отдалечи на няколко крачки от него. С дебелото си червено вълнено палто тя застана с гръб към гората и се загледа към разбунтуваното море. С дясната ръка закриваше очите от слънцето. Вятърът рошеше тъмната ѝ коса.

— Ембрионът е бил на шест седмици. Явно се е случило... точно преди нападението над Сулру. Горедолу, когато с вас се срещнахме за първи път.

Обърна се и го погледна право в очите. Фредрик свали ципа на врата си. Вдиша студения солен морски въздух. Миризмата на птичи изпражнения и изсъхнали водорасли. След това хвърли блестящото бяло кварцово камъче, с което си беше играл по пътя.

— Шест седмици — повтори той. — Значи дори самата Анете вероятно не е знаела?

Ветре сви рамене.

— Възможно е. — При усмивката се откроиха фините бръчки край очите ѝ. — Знаете ли кое ми е най-забавно?

Той поклати глава.

— Казах ви, че дъщеря ми не е такова момиче. Че тя никога не би направила нещо такова. Това... — Направи крачка напред. Застанаха на една ръка разстояние един от друг. — Това ме кара да изпитвам едновременно радост и тъга... Мислим, че познаваме децата си — каза тя.

Ветре му подаде папка с документи. Бавно тръгнаха обратно по пътя, по който бяха дошли.

— Отива ви — каза тя и докосна ръката му. Той държеше бастун от абаносово дърво с грапава топка вместо дръжка. Краят на бастуна бе от стомана. Вече беше свикнал да го ползва.

На паркинга отново си стиснаха ръцете. Шофьорът ѝ отвори вратата. Тя седна и помахна на Фредрик. Той се наведе напред.

— Всичко хубаво. И успех в работата.

Фредрик Байер изчака министерската кола да потегли. Най-сетне отвори папката. Тя съдържаше два листа. На единия беше логото на института по анализи. Текстът беше кратък.

Обект 1. Неродено дете (на 6 седмици). Съществува вероятност от 99,997 процента лицето с ЕГН 251068 28356 да е биологичен баща.

Обект 2. Вилям Давид Ветре Андершен (на 4 години). Съществува вероятност от 99,997 процента лицето с ЕГН 251068 28356 да е биологичен баща.

Другият документ беше акт за раждане. Беше на Бьоре Дранге. ЕГН 251068 28356.

ЕПИЛОГ

Серифос, Гърция, ноември 1943 година

Предателство.

След като слънцето се скри зад върховете, оставаше по-малко от час до настъпването на мрака. От отвора на пещерата се виждаше рибарската лодка, която бавно се плъзгаше по тюркоазената вода към редицата бели като тебешир къщи във вътрешността на залива. Луната вече блещукаше над Хора. Средновековният град сякаш бе обгърнал планинската страна на залива Ливади в опит да се защити от нашествия на пирати, разбойници и армии.

Не бяха имали шанс срещу немската военна машина. Местоположението не ги беше защитило и от епидемиите, които бяха избухнали в сърцето на гръцкия остров през последните години.

Кой го беше предал? Дали началниците му знаеха?

От планинската част, в която се намираше, на около километър и половина от варовиково белите къщи, не можеше да се види нищо друго, освен кафяво-зелените петна между сградите, когато войниците започнаха да маршируват по улиците. Чувахе се ехото от злобния лай на овчарките.

Уговорката беше ясна като бял ден. Вечерта след акцията, щом падна мрак, той посети местния си контакт за последен път. Предаде оръжията, парите, провизиите и оборудването. Когато се върна в пещерата на зазоряване, разбра, че нещо не е наред. Охранителният пост на сто метра нагоре по каменния хълм беше пуст. Дали германците все пак не ги бяха открили? В пещерата американското оборудване беше премахнато. Бяха останали само раницата му, спалният чувал и няколко консерви. Кюфтенца със сос. Любимите му. И бележка. На раницата му имаше бележка. *Sorry*.

Sorry? Мамка му.

Няколко мига. Те бяха всичко, което бе получил от Елса. Бе лежала така, че войниците от поста да могат да я виждат през отвора на пещерата, ала достатъчно навътре, че сенките да изтрият детайлите.

Като се приближи, чу дишането ѝ. Накъсано и влажно, през носа. Устата ѝ беше запушена. Командосите ѝ бяха сложили някакъв комбинезон над дрехите. Широко и твърде голямо, скриващо очертанията на тялото ѝ. Беше лежала на една страна с ръце, вързани зад гърба за глезените. Ужасна гледка.

Беше срещнал погледа ѝ. Тя го позна. Не изглеждаше нито ядосана, нито изплашена. Само учудена. И красива. Дори тогава. Тясното ѝ светло лице, тънкият нос, месестите устни и тъмната коса. Той клекна до главата ѝ. Погали с пръст бузата ѝ. Тя потрепери.

Това бе последният му миг с нея. Без думи. След това явно я бяха взели със себе си. Нямаше да бъде изправена пред военния съд в Лондон. Елса Шрадер нямаше да бъде подведена под отговорност. Тя просто си беше сменила работодателя.

Джон Монкланд Актън вдигна платнената си раница, сви спалния чувал и зачака в самота настъпването на мрака.

Издание:

Автор: Ингар Йонсрюд

Заглавие: Виенското братство

Преводач: Радослав Папазов

Година на превод: 2017 (не е указана)

Език, от който е преведено: норвежки

Издание: първо

Издател: ИК „Колибри“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: норвежка

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Излязла от печат: 09.06.2017

Редактор: Мария Николова

Технически редактор: Симеон Айтов

Художник: Росен Дуков

Коректор: Веселина Филипова

ISBN: 978-619-02-0036-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/11613>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.